

Scan

**ความสัมพันธ์ระหว่างอัตราค่าจ้างขั้นต่ำกับผลิตภาพแรงงานในสาขา
อุตสาหกรรมของจังหวัดชายแดนภาคใต้ตอนล่างของประเทศไทย**

นายสาธิต สิริภักดิ์

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาเศรษฐศาสตรมหาบัณฑิต
แขนงวิชาเศรษฐศาสตร์ สาขาวิชาเศรษฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช

พ.ศ. 2552

**Relationships between the Minimum Wage Rate and Labor Productivity in the
Industrial Sector in the Lower Southern Provinces of Thailand**

Mr. Satit Siripatt

A Thesis Submitted in Partial Fulfillment of the Requirements for
the Degree of Master of Economics

School of Economics

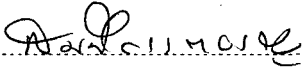
Sukhothai Thammathirat Open University

2009

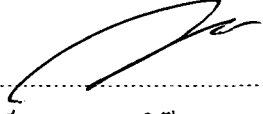
หัวข้อวิทยานิพนธ์ ความสัมพันธ์ระหว่างอัตราค่าจ้างขั้นต่ำกับผลิตภาพแรงงานในสาขา
อุตสาหกรรมของจังหวัดชายแดนภาคใต้ตอนล่างของประเทศไทย
ชื่อและนามสกุล นายสาริต สิริภักดิ์
แขนงวิชา เศรษฐศาสตร์
สาขาวิชา เศรษฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช
อาจารย์ที่ปรึกษา 1. รองศาสตราจารย์ ดร. สมศักดิ์ มีทรัพย์หลาก
2. รองศาสตราจารย์ ดร. มนูญ โต้ะยามา

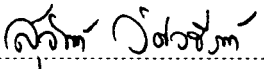
วิทยานิพนธ์นี้ได้รับความเห็นชอบให้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรระดับปริญญาโท เมื่อวันที่ 29 กรกฎาคม 2553

คณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์

..... ประธานกรรมการ
(รองศาสตราจารย์สมนึก แดงเจริญ)

..... กรรมการ
(รองศาสตราจารย์ ดร. สมศักดิ์ มีทรัพย์หลาก)

..... กรรมการ
(รองศาสตราจารย์ ดร. มนูญ โต้ะยามา)

..... ประธานกรรมการบัณฑิตศึกษา
(รองศาสตราจารย์ ดร. สุจินต์ วิสวธีรานนท์)

Thesis title: Relationships between the Minimum Wage Rate and Labor Productivity in the Industrial Sector in the Lower Southern Provinces of Thailand

Researcher: Mr. Satit Siripatt **ID:** 2466101405 **Degree:** Master of Economics

Thesis advisors: (1) Dr. Somsak Meesap-lak, Associate Professor; (2) Dr. Manoon Toyama, Associate Professor; **Academic year:** 2009

Abstract

The objectives of this research were to study; 1) the relationship between the minimum wage rate and labor productivity in the industrial sector of the Southern Border Provinces; 2) the change of labor productivity in the industrial sector of the Southern Border Provinces; and 3) the change of the indices of labor productivity in the industrial sector of Southern Border Provinces compared to those of the base years.

This research focused on 4 industrial sectors: manufacturing; construction; mining and quarrying; and transport, storage and transportation in Satun, Songkhla, Pattani, Yala and Narathiwat provinces. Data were analyzed by descriptive and quantitative methods and the secondary data during the years 1997-2008 were used in the study. Statistic values: minimum, maximum, range, percentage, mean, ratio, index and Pearson Product-moment Correlation were employed.

The research findings were; 1) the nominal minimum wage rate had positive relationships with the field of labor productivity in transport, storage and transportation sector, of the Satun, Songkhla, Pattani and Yala provinces, while it had negative ones with labor productivity in the construction sectors of the Satun, Songkhla and Narathiwat provinces, and also with the manufacturing sector of Narathiwat province. Real minimum wage rate had positive relationships with labor productivity in the mining and quarrying sector of the Satun province, and that in transport, storage and transportation sectors of the Satun and Yala provinces, but it had negative ones with labor productivity in the construction sectors of Satun and Songkhla provinces and that in the manufacturing sector of the Narathiwat province. 2) Concerning the changes of labor productivity in all sectors and areas of the study, the highest value and rate of change were found in mining and quarrying sector, i.e. 455,743 baht/person/year and 73.67 percent/year respectively, while the lowest value and rate of change were found in the construction sector, i.e. 39,746 baht/person/year, and in the manufacturing sector, i.e. 0.38 percent/year, respectively. 3) Referring to the change of labor productivity index in all sectors and areas, the highest one was found in the mining and quarrying sector, i.e. 688.08 per year, the lowest one was in the construction sector, i.e. 32.39 per year.

Keywords: Labor Productivity, Minimum Wage Rate, The Southern Border Provinces of Thailand

ชื่อวิทยานิพนธ์ ความสัมพันธ์ระหว่างอัตราค่าจ้างขั้นต่ำกับผลิตภาพแรงงานในสาขาอุตสาหกรรมของ
จังหวัดชายแดนภาคใต้ตอนล่างของประเทศไทย

ผู้วิจัย นายสาธิต สิริภักดิ์ **รหัสนักศึกษา** 2466101405 **ปริญญา** เศรษฐศาสตรมหาบัณฑิต

อาจารย์ที่ปรึกษา (1) รองศาสตราจารย์ ดร.สมศักดิ์ มีทรัพย์หลาก (2) รองศาสตราจารย์ ดร.มนูญ

โตะยามา **ปีการศึกษา** 2552

บทคัดย่อ

วัตถุประสงค์ของการวิจัยนี้เพื่อศึกษา 1) ความสัมพันธ์ระหว่าง อัตราค่าจ้างขั้นต่ำกับผลิตภาพแรงงานในสาขาอุตสาหกรรมของจังหวัดชายแดนภาคใต้ตอนล่าง 2) การเปลี่ยนแปลงของผลิตภาพแรงงานในสาขาอุตสาหกรรมของจังหวัดชายแดนภาคใต้ตอนล่าง และ3) การเปลี่ยนแปลงของดัชนีผลิตภาพแรงงานในสาขาอุตสาหกรรมของจังหวัดชายแดนภาคใต้ตอนล่างเมื่อเปรียบเทียบกับปีฐาน

การวิจัยนี้ครอบคลุมสาขาอุตสาหกรรม 4 สาขา คือ การผลิต การก่อสร้าง การทำเหมืองแร่ และ ย่อยหิน และการขนส่ง สถานที่เก็บสินค้าและคมนาคมในจังหวัดสตูล สงขลา ปัตตานี ยะลา และ นราธิวาส มีการวิเคราะห์ข้อมูลเชิงพรรณนาและเชิงปริมาณ โดยใช้ข้อมูลทุติยภูมิประเภทอนุกรมเวลาในระหว่างปี พ.ศ.2540-2551 และใช้เครื่องมือทางสถิติ ประกอบด้วย ค่าต่ำสุด ค่าสูงสุด ค่าเฉลี่ย ค่าร้อยละ ค่าดัชนี ค่าสัดส่วน และสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน

ผลการวิจัยพบว่า 1) อัตราค่าจ้างขั้นต่ำที่เป็นตัวเงิน มีความสัมพันธ์ทิศทางเดียวกับผลิตภาพแรงงานสาขาการขนส่ง สถานที่เก็บสินค้าและการคมนาคมของจังหวัดสตูล สงขลา ปัตตานีและยะลา แต่มีความสัมพันธ์ทิศทางตรงกันข้ามในสาขาการก่อสร้างของจังหวัดสตูล สงขลาและนราธิวาส และสาขาการผลิตของจังหวัดนราธิวาส ส่วนอัตราค่าจ้างขั้นต่ำที่แท้จริงมีความสัมพันธ์ทิศทางเดียวกับผลิตภาพแรงงานสาขาการทำเหมืองแร่และย่อยหินของจังหวัดสตูล และกับสาขาการขนส่งและสาขาสถานที่เก็บสินค้าและการคมนาคมของจังหวัดสตูลและยะลา แต่มีความสัมพันธ์ทิศทางตรงกันข้าม ในสาขาการก่อสร้างของจังหวัดสตูลและสงขลา และในสาขาการผลิตของจังหวัดนราธิวาส 2) การเปลี่ยนแปลงผลิตภาพแรงงานในสาขาการทำเหมืองแร่และย่อยหิน มีมูลค่าและอัตราการเปลี่ยนแปลงเฉลี่ยทั้ง 5 จังหวัดต่อปีสูงสุด จำนวน 455,743 บาทต่อคนต่อปี และร้อยละ 73.67 ต่อปี สาขาการก่อสร้างมีมูลค่าเฉลี่ยทั้ง 5 จังหวัดต่อปีต่ำสุด จำนวน 39,746 บาทต่อคนต่อปี สาขาการผลิตมีอัตราการเปลี่ยนแปลงเฉลี่ยทั้ง 5 จังหวัดต่อปีต่ำสุด ร้อยละ 0.38 ต่อปี และ 3) การเปลี่ยนแปลงดัชนีผลิตภาพแรงงานในสาขาการทำเหมืองแร่และย่อยหินมีค่าดัชนีผลิตภาพแรงงานเมื่อเปรียบเทียบกับปีฐานเฉลี่ยทั้ง 5 จังหวัดต่อปีสูงสุด ร้อยละ 688.08 ต่อปี ในขณะที่สาขาการก่อสร้างมีค่าดัชนีผลิตภาพแรงงานเมื่อเปรียบเทียบกับปีฐานเฉลี่ยทั้ง 5 จังหวัดต่อปีต่ำสุด ร้อยละ 32.39 ต่อปี

คำสำคัญ ผลิตภาพแรงงาน อัตราค่าจ้างขั้นต่ำ สาขาอุตสาหกรรม จังหวัดชายแดนภาคใต้ตอนล่าง

กิตติกรรมประกาศ

การทำวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ สำเร็จลุล่วงไปได้ด้วยความเมตตาและกรุณาเป็นอย่างยิ่ง ของรองศาสตราจารย์ ดร.สมศักดิ์ มีทรัพย์หลาก และรองศาสตราจารย์ ดร.มนูญ โต้ะยามา ที่ได้กรุณา ให้โอกาส ให้ความช่วยเหลือ ให้คำปรึกษาแนะนำ และให้กำลังใจแก่ผู้วิจัย ในการทำวิทยานิพนธ์ครั้งนี้เป็นอย่างดีมาโดยตลอด ตั้งแต่เริ่มต้นจนกระทั่งงานวิจัยเสร็จสมบูรณ์ ซึ่งผู้วิจัยรู้สึกซาบซึ้งในความเป็น “ครู” ของทั้งสองท่านเป็นอย่างยิ่ง และขอกราบขอบพระคุณมา ณ โอกาสนี้

ผู้วิจัยต้องขอขอบพระคุณ คณาจารย์สาขาเศรษฐศาสตร์ มสธ.ที่มีเมตตาและกรุณาให้การสั่งสอนและให้ความรู้ ความเข้าใจแก่ศิษย์ผู้นี้เป็นอย่างยิ่ง ขอขอบคุณเพื่อนนักศึกษา และเจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้องที่ให้การสนับสนุน/ช่วยเหลือและให้กำลังใจในการทำวิจัย ขอขอบคุณ คุณอานนท์ จันทวิช หัวหน้ากลุ่มสถิติแรงงาน สำนักงานสถิติแห่งชาติ คุณฉลวย สัตยนิชาติ นักวิชาการสถิติชำนาญการ สำนักงานสถิติจังหวัดยะลา ที่ได้กรุณาให้คำแนะนำ ให้ความช่วยเหลือในเรื่องข้อมูลกำลังแรงงาน ขอขอบพระคุณ สำนักงานสถิติจังหวัดทั้ง 5 จังหวัด สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ สำนักงานสถิติแห่งชาติ สำนักดัชนีเศรษฐกิจการค้า ที่ได้กรุณาจัดทำรายงานข้อมูลที่มีประสิทธิภาพ ซึ่งผู้วิจัยได้รับประโยชน์จากรายงานที่ดียิ่งของหน่วยงานดังกล่าว จึงขอขอบพระคุณและชื่นชมมา ณ โอกาสนี้

นอกจากนี้ ผู้วิจัย ขอขอบคุณ คุณวรนิษฐ์ สมุทรวนิช เจ้าหน้าที่ประจำสาขาที่ให้คำแนะนำ และให้ความช่วยเหลือในการประสานงานกับสาขาวิชา กับสำนักบัณฑิตและกับอาจารย์ที่ปรึกษาเป็นอย่างดี และที่ขาดไม่ได้ คือ นางชฎาภรณ์ สิริภักดิ์ ภรรยาและนางสาวสิริปัดณ์ สิริภักดิ์ ลูกสาวที่คอยกระตุ้น ให้โอกาส ให้กำลังใจ ตลอดระยะเวลาของการทำงานชิ้นนี้จนเสร็จสมบูรณ์

สาธิต สิริภักดิ์

กันยายน 2553

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย	ง
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ	จ
กิตติกรรมประกาศ	ฉ
สารบัญตาราง	ฎ
สารบัญภาพ	ณ
บทที่ 1 บทนำ	1
ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา	1
วัตถุประสงค์การวิจัย	5
สมมติฐานการวิจัย	5
ขอบเขตการวิจัย	5
นิยามศัพท์เฉพาะ	7
ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ	10
บทที่ 2 วรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง	11
แนวคิดทฤษฎี	11
งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	31
ข้อสรุปจากการทบทวนวรรณกรรม	45
บทที่ 3 วิธีดำเนินการวิจัย	49
ข้อมูลที่ใช้ในการวิจัย	49
การเก็บรวบรวมข้อมูล	49
การวิเคราะห์ข้อมูล	50
บทที่ 4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	54
การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างอัตราค่าจ้างขั้นต่ำกับผลิตภาพแรงงาน ในสาขา อุตสาหกรรมของจังหวัดชายแดนภาคใต้ตอนล่าง	54
การศึกษาการเปลี่ยนแปลงของผลิตภาพแรงงานในสาขาอุตสาหกรรมของ จังหวัดชายแดนภาคใต้ตอนล่าง	75

สารบัญ (ต่อ)

	หน้า
การศึกษาการเปลี่ยนแปลงของดัชนีผลิตภาพแรงงานในสาขาอุตสาหกรรม ของจังหวัดชายแดนภาคใต้ตอนล่างเมื่อเปรียบเทียบกับปีฐาน	110
บทที่ 5 สรุปการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ	130
สรุปการวิจัย	130
อภิปรายผล	138
ข้อเสนอแนะ	142
บรรณานุกรม	146
ภาคผนวก	151
ก ข้อมูลที่ใช้ในการศึกษาวิจัย	152
ตารางผนวก ก.1 จำนวนกำลังแรงงานเฉลี่ยรายปี จำแนกตามสาขาอุตสาหกรรมของ จังหวัดสตูล ระหว่างปี พ.ศ.2540-2551	153
ตารางผนวก ก.2 จำนวนกำลังแรงงานเฉลี่ยรายปี จำแนกตามสาขาอุตสาหกรรมของ จังหวัดสงขลา ระหว่างปี พ.ศ.2540-2551	154
ตารางผนวก ก.3 จำนวนกำลังแรงงานเฉลี่ยรายปี จำแนกตามสาขาอุตสาหกรรมของ จังหวัดปัตตานี ระหว่างปี พ.ศ.2540-2551	155
ตารางผนวก ก.4 จำนวนกำลังแรงงานเฉลี่ยรายปี จำแนกตามสาขาอุตสาหกรรมของ จังหวัดยะลา ระหว่างปี พ.ศ.2540-2551	156
ตารางผนวก ก.5 จำนวนกำลังแรงงานเฉลี่ยรายปี จำแนกตามสาขาอุตสาหกรรมของ จังหวัดนราธิวาส ระหว่างปี พ.ศ.2540-2551	157
ตารางผนวก ก.6 จำนวนกำลังแรงงาน จำแนกตามสาขาอุตสาหกรรมของ 5 จังหวัด ชายแดนภาคใต้ตอนล่าง ปี พ.ศ.2533	158
ตารางผนวก ก.7 ข้อมูลมูลค่าผลิตภัณฑ์มวลรวมจังหวัด ณ ราคาประจำปี จำแนกตาม สาขาอุตสาหกรรมของจังหวัดสตูล ระหว่างปี พ.ศ.2540-2551	159
ตารางผนวก ก.8 ข้อมูลมูลค่าผลิตภัณฑ์มวลรวมจังหวัด ณ ราคาประจำปี จำแนกตาม สาขาอุตสาหกรรมของจังหวัดสงขลา ระหว่างปี พ.ศ.2540-2551	160
ตารางผนวก ก.9 ข้อมูลมูลค่าผลิตภัณฑ์มวลรวมจังหวัด ณ ราคาประจำปี จำแนกตาม สาขาอุตสาหกรรมของจังหวัดปัตตานี ระหว่างปี พ.ศ.2540-2551	161

สารบัญ (ต่อ)

หน้า

ตารางผนวก ก.10 ข้อมูลมูลค่าผลิตภัณฑ์มวลรวมจังหวัด ณ ราคาประจำปี จำแนกตาม สาขาอุตสาหกรรมของจังหวัดยะลา ระหว่างปี พ.ศ.2540-2551.....	162
ตารางผนวก ก.11 ข้อมูลมูลค่าผลิตภัณฑ์มวลรวมจังหวัด ณ ราคาประจำปี จำแนกตาม สาขาอุตสาหกรรมของจังหวัดนราธิวาส ระหว่างปี พ.ศ.2540-2551.....	163
ตารางผนวก ก.12 ข้อมูลมูลค่าผลิตภัณฑ์มวลรวมจังหวัด ณ ราคาคงที่ปี พ.ศ.2531 จำแนกตามสาขาอุตสาหกรรมของจังหวัดสตูล ระหว่างปี พ.ศ.2540-2551.....	164
ตารางผนวก ก.13 ข้อมูลมูลค่าผลิตภัณฑ์มวลรวมจังหวัด ณ ราคาคงที่ปี พ.ศ.2531 จำแนกตามสาขาอุตสาหกรรมของจังหวัดสงขลา ระหว่างปี พ.ศ.2540-2551.....	165
ตารางผนวก ก.14 ข้อมูลมูลค่าผลิตภัณฑ์มวลรวมจังหวัด ณ ราคาคงที่ปี พ.ศ.2531 จำแนกตามสาขาอุตสาหกรรมของจังหวัดปัตตานี ระหว่างปี พ.ศ.2540-2551.....	166
ตารางผนวก ก.15 ข้อมูลมูลค่าผลิตภัณฑ์มวลรวมจังหวัด ณ ราคาคงที่ปี พ.ศ.2531 จำแนกตามสาขาอุตสาหกรรมของจังหวัดยะลา ระหว่างปี พ.ศ.2540-2551.....	167
ตารางผนวก ก.16 ข้อมูลมูลค่าผลิตภัณฑ์มวลรวมจังหวัด ณ ราคาคงที่ปี พ.ศ.2531 จำแนกตามสาขาอุตสาหกรรมของจังหวัดนราธิวาส ระหว่างปี พ.ศ.2540-2551.....	168
ตารางผนวก ก.17 ข้อมูลมูลค่าผลิตภัณฑ์มวลรวมจังหวัด ณ ราคาคงที่ปี พ.ศ.2531 จำแนกตามสาขาอุตสาหกรรมของ 5 จังหวัดชายแดนภาคใต้ตอนล่าง ปี พ.ศ.2531..	169
ตารางผนวก ก.18 ข้อมูลอัตราค่าจ้างขั้นต่ำที่บังคับใช้ใน 5 จังหวัดชายแดนภาคใต้ ตอนล่าง ระหว่างปี พ.ศ.2540-2551.....	170
ตารางผนวก ก.19 ข้อมูลดัชนีราคาผู้บริโภคชุดทั่วไป ระดับภาคของภาคใต้ ระหว่างปี พ.ศ.2540-2551 (ปี พ.ศ.2550=100).....	171
ข ข้อมูลอัตราค่าจ้างขั้นต่ำเฉลี่ยและอัตราการเปลี่ยนแปลงดัชนีราคาผู้บริโภค.....	172
ตารางผนวก ข.1 อัตราการเปลี่ยนแปลงดัชนีราคาผู้บริโภคชุดทั่วไป ระดับภาคของ ภาคใต้ ระหว่างปี พ.ศ.2540-2551 (ปี พ.ศ.2550=100).....	173
ตารางผนวก ข.2 อัตราค่าจ้างขั้นต่ำที่แท้จริงใน 5 จังหวัดชายแดนภาคใต้ตอนล่าง ระหว่างปี พ.ศ.2540-2551.....	174
ตารางผนวก ข.3 อัตราค่าจ้างขั้นต่ำเฉลี่ยทั้ง 5 จังหวัดชายแดนภาคใต้ตอนล่าง ระหว่างปี พ.ศ.2540-2551.....	175

สารบัญ (ต่อ)

	หน้า
ตารางผนวก ข.4 อัตราค่าจ้างขั้นต่ำที่แท้จริงเฉลี่ย 5 จังหวัดชายแดนภาคใต้ตอนล่าง ระหว่างปี พ.ศ.2540-2551	176
ประวัติผู้วิจัย	177

สารบัญตาราง

	หน้า
ตารางที่ 1.1 จำนวนประชากร จำแนกตามสถานภาพแรงงาน รายปี พ.ศ.2544-2547	2
ตารางที่ 4.1 สรุปผลการวิเคราะห์สหสัมพันธ์ระหว่างอัตราค่าจ้างขั้นต่ำที่เป็นตัวเงิน กับ ผลิตภาพแรงงานใน 4 สาขาอุตสาหกรรมของจังหวัดสตูล ระหว่างปี พ.ศ.2540-2551	55
ตารางที่ 4.2 สรุปผลการวิเคราะห์สหสัมพันธ์ระหว่างอัตราค่าจ้างขั้นต่ำที่เป็นตัวเงิน กับ ผลิตภาพแรงงานใน 4 สาขาอุตสาหกรรมของจังหวัดสงขลา ระหว่างปี พ.ศ.2540-2551	56
ตารางที่ 4.3 สรุปผลการวิเคราะห์สหสัมพันธ์ระหว่างอัตราค่าจ้างขั้นต่ำที่เป็นตัวเงิน กับ ผลิตภาพแรงงานใน 4 สาขาอุตสาหกรรมของจังหวัดปัตตานี ระหว่างปี พ.ศ.2540-2551	58
ตารางที่ 4.4 สรุปผลการวิเคราะห์สหสัมพันธ์ระหว่างอัตราค่าจ้างขั้นต่ำที่เป็นตัวเงิน กับ ผลิตภาพแรงงานใน 4 สาขาอุตสาหกรรมของจังหวัดยะลา ระหว่างปี พ.ศ.2540-2551	60
ตารางที่ 4.5 สรุปผลการวิเคราะห์สหสัมพันธ์ระหว่างอัตราค่าจ้างขั้นต่ำที่เป็นตัวเงิน กับ ผลิตภาพแรงงานใน 4 สาขาอุตสาหกรรมของจังหวัดนราธิวาส ระหว่างปี พ.ศ.2540-2551	61
ตารางที่ 4.6 สรุปผลการวิเคราะห์สหสัมพันธ์ระหว่างอัตราค่าจ้างขั้นต่ำที่เป็นตัวเงินค่าเฉลี่ย 5 จังหวัด กับ ผลิตภาพแรงงานแต่ละสาขาอุตสาหกรรม โดยค่าเฉลี่ยของ 5 จังหวัด ระหว่างปี พ.ศ.2540-2551	63
ตารางที่ 4.7 สรุปผลการวิเคราะห์สหสัมพันธ์ระหว่างอัตราค่าจ้างขั้นต่ำที่แท้จริง กับ ผลิตภาพแรงงานใน 4 สาขาอุตสาหกรรมของจังหวัดสตูล ระหว่างปี พ.ศ.2540-2551	65
ตารางที่ 4.8 สรุปผลการวิเคราะห์สหสัมพันธ์ระหว่างอัตราค่าจ้างขั้นต่ำที่แท้จริง กับ ผลิตภาพแรงงานใน 4 สาขาอุตสาหกรรมของจังหวัดสงขลา ระหว่างปี พ.ศ.2540-2551	67

สารบัญตาราง (ต่อ)

		หน้า
ตารางที่ 4.9	สรุปผลการวิเคราะห์สหสัมพันธ์ระหว่างอัตราค่าจ้างขั้นต่ำที่แท้จริง กับ ผลิตภาพแรงงานใน 4 สาขาอุตสาหกรรมของจังหวัดปัตตานี ระหว่างปี พ.ศ.2540-2551	68
ตารางที่ 4.10	สรุปผลการวิเคราะห์สหสัมพันธ์ระหว่างอัตราค่าจ้างขั้นต่ำที่แท้จริง กับ ผลิตภาพแรงงานใน 4 สาขาอุตสาหกรรมของจังหวัดยะลา ระหว่างปี พ.ศ.2540-2551	70
ตารางที่ 4.11	สรุปผลการวิเคราะห์สหสัมพันธ์ระหว่างอัตราค่าจ้างขั้นต่ำที่แท้จริง กับ ผลิตภาพแรงงานใน 4 สาขาอุตสาหกรรมของจังหวัดนราธิวาส ระหว่างปี พ.ศ.2540-2551	71
ตารางที่ 4.12	สรุปผลการวิเคราะห์สหสัมพันธ์ระหว่างอัตราค่าจ้างขั้นต่ำที่แท้จริงค่าเฉลี่ย 5 จังหวัด กับ ผลิตภาพแรงงานแต่ละสาขาอุตสาหกรรมโดยค่าเฉลี่ยของ 5 จังหวัด ระหว่างปี พ.ศ.2540-2551	73
ตารางที่ 4.13	ค่าต่ำสุด ค่าสูงสุด ค่าพิสัยและมูลค่าผลิตภาพแรงงาน โดยเฉลี่ยต่อปี ของจังหวัดสตูล ระหว่างปี พ.ศ.2540-2551	76
ตารางที่ 4.14	ผลิตภาพแรงงานใน 4 สาขาอุตสาหกรรมของจังหวัดสตูล ระหว่างปี พ.ศ.2540-2551	77
ตารางที่ 4.15	ค่าต่ำสุด ค่าสูงสุด ค่าพิสัยและมูลค่าผลิตภาพแรงงาน โดยเฉลี่ยต่อปี ของจังหวัดสงขลา ระหว่างปี พ.ศ.2540-2551	80
ตารางที่ 4.16	ผลิตภาพแรงงานใน 4 สาขาอุตสาหกรรมของจังหวัดสงขลา ระหว่างปี พ.ศ.2540-2551	81
ตารางที่ 4.17	ค่าต่ำสุด ค่าสูงสุด ค่าพิสัยและมูลค่าผลิตภาพแรงงาน โดยเฉลี่ยต่อปี ของจังหวัดปัตตานี ระหว่างปี พ.ศ.2540-2551	84
ตารางที่ 4.18	ผลิตภาพแรงงานใน 4 สาขาอุตสาหกรรมของจังหวัดปัตตานี ระหว่างปี พ.ศ.2540-2551	85
ตารางที่ 4.19	ค่าต่ำสุด ค่าสูงสุด ค่าพิสัยและมูลค่าผลิตภาพแรงงาน โดยเฉลี่ยต่อปี ของจังหวัดยะลา ระหว่างปี พ.ศ.2540-2551	88

สารบัญตาราง (ต่อ)

	หน้า
ตารางที่ 4.20	ผลิตภาพแรงงานใน 4 สาขาอุตสาหกรรมของจังหวัดยะลา ระหว่างปี พ.ศ.2540-2551 89
ตารางที่ 4.21	ค่าต่ำสุด ค่าสูงสุด ค่าพิสัยและมูลค่าผลิตภาพแรงงาน โดยเฉลี่ยต่อปี ของจังหวัดนราธิวาส ระหว่างปี พ.ศ.2540-2551 92
ตารางที่ 4.22	ผลิตภาพแรงงานใน 4 สาขาอุตสาหกรรมของจังหวัดนราธิวาส ระหว่างปี พ.ศ.2540-2551 93
ตารางที่ 4.23	ตารางเปรียบเทียบการเปลี่ยนแปลงผลิตภาพแรงงาน กับ กำลังแรงงานและ ผลิตภัณฑ์มวลรวมจังหวัดของจังหวัดสตูล ระหว่างปี พ.ศ.2540-2551 96
ตารางที่ 4.24	ตารางเปรียบเทียบการเปลี่ยนแปลงผลิตภาพแรงงาน กับ กำลังแรงงานและ ผลิตภัณฑ์มวลรวมจังหวัดของจังหวัดสงขลา ระหว่างปี พ.ศ.2540-2551 98
ตารางที่ 4.25	ตารางเปรียบเทียบการเปลี่ยนแปลงผลิตภาพแรงงาน กับ กำลังแรงงานและ ผลิตภัณฑ์มวลรวมจังหวัดของจังหวัดปัตตานี ระหว่างปี พ.ศ.2540-2551 100
ตารางที่ 4.26	ตารางเปรียบเทียบการเปลี่ยนแปลงผลิตภาพแรงงาน กับ กำลังแรงงานและ ผลิตภัณฑ์มวลรวมจังหวัดของจังหวัดยะลา ระหว่างปี พ.ศ.2540-2551 102
ตารางที่ 4.27	ตารางเปรียบเทียบการเปลี่ยนแปลงผลิตภาพแรงงาน กับ กำลังแรงงานและ ผลิตภัณฑ์มวลรวมจังหวัดของจังหวัดนราธิวาส ระหว่างปี พ.ศ.2540-2551 104
ตารางที่ 4.28	ค่าต่ำสุด ค่าสูงสุด ค่าพิสัย มูลค่าเฉลี่ยต่อปีและอัตราการเปลี่ยนแปลงเฉลี่ยต่อปีของ ผลิตภาพแรงงานสาขาการผลิตของ 5 จังหวัด ระหว่างปี พ.ศ.2540-2551 106
ตารางที่ 4.29	ค่าต่ำสุด ค่าสูงสุด ค่าพิสัย มูลค่าเฉลี่ยต่อปีและอัตราการเปลี่ยนแปลงเฉลี่ยต่อปีของ ผลิตภาพแรงงานสาขาการก่อสร้างของ 5 จังหวัด ระหว่างปี พ.ศ.2540-2551 107
ตารางที่ 4.30	ค่าต่ำสุด ค่าสูงสุด ค่าพิสัย มูลค่าเฉลี่ยต่อปีและอัตราการเปลี่ยนแปลงเฉลี่ยต่อปีของ ผลิตภาพแรงงานสาขาการทำเหมืองแร่และเหมืองหินของ 5 จังหวัด ระหว่างปี พ.ศ.2540-2551 108
ตารางที่ 4.31	ค่าต่ำสุด ค่าสูงสุด ค่าพิสัย มูลค่าเฉลี่ยต่อปีและอัตราการเปลี่ยนแปลงเฉลี่ยต่อปีของ ผลิตภาพแรงงานสาขาการขนส่ง สถานที่เก็บสินค้า และการคมนาคมของ 5 จังหวัด ระหว่างปี พ.ศ.2540-2551 109

สารบัญตาราง (ต่อ)

	หน้า
ตารางที่ 4.32	ดัชนีผลผลิตภาพแรงงานใน 4 สาขาอุตสาหกรรมของจังหวัดสตูล ระหว่างปี พ.ศ.2540-2551 111
ตารางที่ 4.33	อัตราการเปลี่ยนแปลงดัชนีผลผลิตภาพแรงงานใน 4 สาขาอุตสาหกรรม ของจังหวัดสตูล ระหว่างปี พ.ศ.2540-2551 112
ตารางที่ 4.34	ดัชนีผลผลิตภาพแรงงานใน 4 สาขาอุตสาหกรรมของจังหวัดสงขลา ระหว่างปี พ.ศ.2540-2551 113
ตารางที่ 4.35	อัตราการเปลี่ยนแปลงดัชนีผลผลิตภาพแรงงานใน 4 สาขาอุตสาหกรรม ของจังหวัดสงขลา ระหว่างปี พ.ศ.2540-2551 114
ตารางที่ 4.36	ดัชนีผลผลิตภาพแรงงานใน 4 สาขาอุตสาหกรรมของจังหวัดปัตตานี ระหว่างปี พ.ศ.2540-2551 115
ตารางที่ 4.37	อัตราการเปลี่ยนแปลงดัชนีผลผลิตภาพแรงงานใน 4 สาขาอุตสาหกรรม ของจังหวัดปัตตานี ระหว่างปี พ.ศ.2540-2551 116
ตารางที่ 4.38	ดัชนีผลผลิตภาพแรงงานใน 4 สาขาอุตสาหกรรมของจังหวัดยะลา ระหว่างปี พ.ศ.2540-2551 117
ตารางที่ 4.39	อัตราการเปลี่ยนแปลงดัชนีผลผลิตภาพแรงงานใน 4 สาขาอุตสาหกรรม ของจังหวัดยะลา ระหว่างปี พ.ศ.2540-2551 118
ตารางที่ 4.40	ดัชนีผลผลิตภาพแรงงานใน 4 สาขาอุตสาหกรรมของจังหวัดนราธิวาส ระหว่างปี พ.ศ.2540-2551 119
ตารางที่ 4.41	อัตราการเปลี่ยนแปลงดัชนีผลผลิตภาพแรงงานใน 4 สาขาอุตสาหกรรม ของจังหวัดนราธิวาส ระหว่างปี พ.ศ.2540-2551 120
ตารางที่ 4.42	ดัชนีผลผลิตภาพแรงงานสาขาอุตสาหกรรมการผลิตของ 5 จังหวัด ระหว่างปี พ.ศ.2540-2551 121
ตารางที่ 4.43	อัตราการเปลี่ยนแปลงดัชนีผลผลิตภาพแรงงานสาขาอุตสาหกรรมการผลิต 5 จังหวัด ระหว่างปี พ.ศ.2540-2551 122
ตารางที่ 4.44	ดัชนีผลผลิตภาพแรงงานสาขาอุตสาหกรรมการก่อสร้างของ 5 จังหวัด ระหว่างปี พ.ศ.2540-2551 124

สารบัญตาราง (ต่อ)

	หน้า
ตารางที่ 4.45 อัตราการเปลี่ยนแปลงดัชนีผลิตภาพแรงงานสาขาอุตสาหกรรมการก่อสร้าง 5 จังหวัด ระหว่างปี พ.ศ.2540-2551	124
ตารางที่ 4.46 ดัชนีผลิตภาพแรงงานสาขาอุตสาหกรรมการทำเหมืองแร่และเหมืองหิน ของ 5 จังหวัด ระหว่างปี พ.ศ.2540-2551	126
ตารางที่ 4.47 อัตราการเปลี่ยนแปลงดัชนีผลิตภาพแรงงานสาขาอุตสาหกรรมการทำเหมืองแร่และ เหมืองหิน 5 จังหวัด ระหว่างปี พ.ศ.2540-2551	126
ตารางที่ 4.48 ดัชนีผลิตภาพแรงงานสาขาอุตสาหกรรมขนส่ง สถานที่เก็บสินค้าและ การคมนาคมของ 5 จังหวัด ระหว่างปี พ.ศ.2540-2551	128
ตารางที่ 4.49 อัตราการเปลี่ยนแปลงดัชนีผลิตภาพแรงงานสาขาอุตสาหกรรมขนส่ง สถานที่เก็บสินค้า และการคมนาคมของ 5 จังหวัด ระหว่างปี พ.ศ.2540-2551 ...	128
ตารางที่ 5.1 การเปรียบเทียบ ค่าพิสัยและมูลค่าเฉลี่ยต่อปีของผลิตภาพแรงงานรายสาขา อุตสาหกรรม รายจังหวัด ระหว่างปี พ.ศ.2540-2551	133
ตารางที่ 5.2 อัตราการเปลี่ยนแปลงผลิตภาพแรงงาน กำลังแรงงานและผลิตภัณฑ์มวลรวมจังหวัด ราคาประจำปีและราคาคงที่ จำแนกตามสาขาอุตสาหกรรมของ 5 จังหวัด ระหว่างปี พ.ศ.2540-2551	135
ตารางที่ 5.3 การเปรียบเทียบ มูลค่าเฉลี่ยต่อปีและอัตราการเปลี่ยนแปลงเฉลี่ยต่อปีของผลิตภาพ แรงงานรายสาขาอุตสาหกรรมใน 5 จังหวัด ระหว่างปี พ.ศ.2540-2551	136
ตารางที่ 5.4 การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยต่อปีและอัตราการเปลี่ยนแปลงเฉลี่ยต่อปีของดัชนีผลิตภาพ แรงงานรายสาขาอุตสาหกรรมใน 5 จังหวัด ระหว่างปี พ.ศ.2540-2551	138

สารบัญภาพ

	หน้า
ภาพที่ 2.1 ก.(ซ้าย) คุณภาพการจ้างงานของอุตสาหกรรมในตลาดแข่งขันสมบูรณ์.....	12
ภาพที่ 2.1 ข.(ขวา) คุณภาพการจ้างงานของหน่วยธุรกิจในตลาดแข่งขันสมบูรณ์.....	12
ภาพที่ 2.2 ก. อัตราค่าจ้างเพิ่มขึ้น เมื่ออุปสงค์เพิ่มขึ้น.....	13
ภาพที่ 2.2 ข. อัตราค่าจ้างลดลง เมื่ออุปทานเพิ่มขึ้น.....	13
ภาพที่ 2.2 ค. อัตราค่าจ้างคงที่ เมื่ออุปสงค์และอุปทานเพิ่มขึ้นในอัตราที่เท่ากัน.....	13
ภาพที่ 2.3 อัตราค่าจ้างในตลาดที่มีนายจ้างคนเดียว.....	14
ภาพที่ 2.4 อัตราค่าจ้างภายใต้การต่อรอง หรือการกำหนดโดยรัฐบาล.....	16
ภาพที่ 2.5 การกำหนดอัตราค่าจ้างขั้นต่ำในตลาดที่ไม่มีการแข่งขัน.....	19
ภาพที่ 2.6 การกำหนดอัตราค่าจ้างขั้นต่ำในตลาดที่มีการแข่งขัน.....	20
ภาพที่ 2.7 พลังก์ชั้นการผลิต ผลผลิตภาพเฉลี่ย และผลผลิตภาพหน่วยสุดท้ายของแรงงาน.....	24
ภาพที่ 2.8 การผลิตในระยะยาว.....	25
ภาพที่ 2.9 ความสัมพันธ์ระหว่างผลผลิตภาพแรงงาน จำนวนการจ้างแรงงาน และค่าจ้าง.....	29
ภาพที่ 2.10 ความสัมพันธ์ระหว่างค่าจ้าง จำนวนการจ้างงาน และระดับราคาสินค้า.....	30
ภาพที่ 2.11 ภาพแสดงกรอบแนวคิด และตัวแปรที่เกี่ยวข้องในงานวิจัย.....	48
ภาพที่ 4.1 ผลผลิตภาพแรงงานใน 4 สาขาอุตสาหกรรมของจังหวัดสตูล ระหว่างปี พ.ศ.2540-2551	78
ภาพที่ 4.2 ผลผลิตภาพแรงงานใน 4 สาขาอุตสาหกรรมของจังหวัดสงขลา ระหว่างปี พ.ศ.2540-2551	82
ภาพที่ 4.3 ผลผลิตภาพแรงงานใน 4 สาขาอุตสาหกรรมของจังหวัดปัตตานี ระหว่างปี พ.ศ.2540-2551	86
ภาพที่ 4.4 ผลผลิตภาพแรงงานใน 4 สาขาอุตสาหกรรมของจังหวัดยะลา ระหว่างปี พ.ศ.2540-2551	90
ภาพที่ 4.5 ผลผลิตภาพแรงงานใน 4 สาขาอุตสาหกรรมของจังหวัดนราธิวาส ระหว่างปี พ.ศ.2540-2551	94
ภาพที่ 4.6 ดัชนีผลผลิตภาพแรงงานสาขาการผลิตใน 5 จังหวัดชายแดนภาคใต้ตอนล่าง ระหว่างปี พ.ศ.2540-2551	125

สารบัญภาพ (ต่อ)

	หน้า
ภาพที่ 4.7	
ดัชนีผลิตภาพแรงงานสาขาการก่อสร้างใน 5 จังหวัดชายแดนภาคใต้ตอนล่าง	
ระหว่างปี พ.ศ.2540-2551	127
ภาพที่ 4.8	
ดัชนีผลิตภาพแรงงานสาขาการทำเหมืองแร่และเหมืองหิน	
ใน 5 จังหวัดชายแดนภาคใต้ตอนล่าง ระหว่างปี พ.ศ.2540-2551	129
ภาพที่ 4.9	
ดัชนีผลิตภาพแรงงานสาขาการขนส่ง สถานที่เก็บสินค้าและการคมนาคม	
ใน 5 จังหวัดชายแดนภาคใต้ตอนล่าง ระหว่างปี พ.ศ.2540-2551	131

บทที่ 1

บทนำ

1. ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

แรงงานเป็นปัจจัยการผลิตที่สำคัญในกระบวนการผลิตสินค้าและบริการทั้งในระดับหน่วยผลิตและระบบเศรษฐกิจของประเทศ ในระดับหน่วยผลิต หน่วยผลิตหนึ่งๆ จะจ้างแรงงานในกระบวนการผลิตเมื่อเกิดอุปสงค์ในสินค้าและบริการที่จะทำการผลิตเพื่อการแข่งขันด้านการผลิตให้ได้สินค้าและบริการที่มีคุณภาพและปริมาณมากเพียงพอต่อความต้องการของตลาด ภายใต้แนวทางการผลิตที่เน้นการใช้ปัจจัยการผลิตน้อยสุด หรือต้นทุนต่ำสุด แต่มีกำไรสูงสุด แรงงานที่ใช้ในกระบวนการผลิตจะต้องมีคุณภาพ มีประสิทธิภาพและมีผลผลิต หรือผลิตภาพคุ้มกับต้นทุนที่จ่ายไป ทั้งนี้ เพื่อให้หน่วยผลิตนั้นๆ สามารถยืนหยัดอยู่ในตลาดเพื่อผลิตสินค้านั้นๆ ได้อย่างยั่งยืน โดยที่แรงงานได้รับผลตอบแทนเป็น “ค่าจ้าง” ภายใต้แนวคิดที่ว่าค่าจ้างที่แท้จริงของแรงงานจะเพิ่มขึ้น ผลิตภาพของแรงงานก็ต้องเพิ่มสูงขึ้นในสัดส่วนเดียวกันหรือมากกว่า เพื่อมิให้ต้นทุนในการผลิต อันเกิดจากต้นทุนแรงงานเพิ่มสูงขึ้น ซึ่งจะส่งผลให้ขีดความสามารถในการแข่งขันของหน่วยผลิตลดลง ซึ่งสรุปได้ว่า ในระดับหน่วยผลิต “ผลิตภาพแรงงาน” มีบทบาทที่สำคัญ ทั้งต่อกระบวนการผลิตและขีดความสามารถในการแข่งขันของหน่วยผลิตเป็นอย่างมาก

ในระบบเศรษฐกิจของประเทศ ประชากรที่อยู่ในกำลังแรงงานจะเป็นประชากรกลุ่มใหญ่ที่สุด มีอัตราส่วนประมาณร้อยละ 53 - 55 ของจำนวนประชากรโดยรวม ดังตารางที่ 1.1 ค่าจ้าง ซึ่งเป็นค่าตอบแทนที่เจ้าของปัจจัยกลุ่มนี้ได้รับ เป็นแหล่งรายได้และเป็นกำลังซื้อที่สำคัญในระบบเศรษฐกิจ การปรับขึ้นค่าจ้างแต่ละครั้ง ย่อมจะส่งผลกระทบต่ออุปสงค์มวลรวมของระบบเศรษฐกิจพอสมควร ประกอบกับในปัจจุบัน ระบบเศรษฐกิจของประเทศไทย มีขนาดความเปิดประเทศสูงขึ้นตามลำดับ ซึ่งในระบบเศรษฐกิจเปิด การค้าและการลงทุนระหว่างประเทศจะเข้ามามีอิทธิพลต่อคุณภาพของตัวแปรทางเศรษฐกิจภายในต่างๆ เช่น อุปสงค์มวลรวม ผลผลิตมวลรวม ระดับราคาสินค้าของประเทศ ระดับการจ้างงาน ฯลฯ เช่นเดียวกันด้วย ถ้าหากขนาดความเปิดของประเทศมาก แสดงให้เห็นว่าเศรษฐกิจของประเทศต้องพึ่งพาการค้าระหว่างประเทศมาก ซึ่งขนาดความเปิดประเทศ สามารถวัดได้จากดัชนีความเปิดประเทศโดยการเทียบอัตราส่วนระหว่าง มูลค่าการค้าระหว่างประเทศ(มูลค่าการส่งออกรวมกับมูลค่าการนำเข้า) กับ ผลผลิตมวลรวมของประเทศ

(นิทัศน์ ภัทรโยธิน 2544:230-231) จากข้อมูลของสำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ระหว่างปี พ.ศ.2538-2542 พบว่าร้อยละของความเปิดประเทศของระบบเศรษฐกิจ

ตารางที่ 1.1 จำนวนประชากร จำแนกตามสถานภาพแรงงาน รายปี พ.ศ.2544 – 2547

หน่วย : ล้านคน

สถานภาพ แรงงาน	ปี พ.ศ.2544		ปี พ.ศ.2545		ปี พ.ศ.2546		ปี พ.ศ.2547	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
1.ประชากรรวม	62.94	100	63.46	100	64.01	100	65.08	100
2.อายุต่ำกว่า 15 ปี	15.88	25.23	15.78	24.87	15.69	24.51	15.75	24.20
3.อายุ 15 ปีขึ้นไป	47.06	-	47.68	-	48.31	-	49.33	-
		(100)		(100)		(100)		(100)
3.1 อยู่ในกำลัง	33.81	53.72	34.26	53.99	34.90	54.52	35.72	54.89
แรงงาน		(71.84)		(71.85)		(72.24)		(72.41)
3.2 ไม่อยู่ใน	13.24	21.04	13.41	21.13	13.41	20.95	13.61	20.91
กำลังแรงงาน		(28.20)		(28.13)		(27.76)		(27.59)

ที่มา : ปรับปรุงจากรายงานการสำรวจภาวะการทำงานของประชากรทั่วราชอาณาจักร
ของสำนักงานสถิติแห่งชาติ (2548)

ของประเทศไทย มีค่าระหว่างร้อยละ 64.55-83.68 แต่เมื่อปี พ.ศ. 2546-2547 ร้อยละของความเปิดประเทศของระบบเศรษฐกิจไทย เพิ่มสูงขึ้นเป็นร้อยละ 124.34 และ 136.38 ตามลำดับ โดยในส่วนของตัวแปรภายในประเทศที่จะส่งผลให้ประสิทธิภาพในการผลิต หรือ “ผลิตภาพ” ของระบบเศรษฐกิจเพิ่มขึ้นหรือลดลง ประกอบด้วย ปัจจัยทางด้านทุน หรือเทคโนโลยี หรือนวัตกรรม เช่น ทุนที่เป็นเครื่องมือ/เครื่องจักรที่ทันสมัย องค์ความรู้ กระบวนการผลิต กระบวนการทำงานของเครื่องจักร หรือเครื่องใช้และอุปกรณ์ต่างๆ ฯลฯ ปัจจัยด้านระบบบริหาร เช่น การใช้เทคนิคทางการบริหาร การส่งเสริมระบบแรงงานสัมพันธ์ การใช้ระบบทวิภาคีเพื่อเพิ่มประสิทธิภาพการผลิต ฯลฯ และปัจจัยด้านแรงงาน อาทิ ปริมาณแรงงานที่เหมาะสม คุณภาพของแรงงาน เช่น ระดับการศึกษา ความรู้ ความสามารถและทักษะฝีมือ ฯลฯ ซึ่งปัจจัยด้านแรงงานถือเป็นปัจจัยที่สำคัญที่สุด เพราะกิจการใดๆ อาจใช้เทคโนโลยี หรือเครื่องจักรที่ทันสมัยที่สุด มีการบริหารงานที่ดี เพื่อผลิตสินค้าและบริการที่ดีที่สุดในกิจการนั้นๆ แต่ถ้าหากไม่

มีแรงงานที่ดีและมีคุณภาพในกระบวนการผลิต เป็นผู้ใช้เทคโนโลยีและใช้ระบบที่วางไว้เป็นอย่างดีแล้วนั้น กิจการดังกล่าวก็ย่อมไม่สามารถประสบความสำเร็จ (กรมสวัสดิการและคุ้มครองแรงงาน 2542:1)

ดังนั้น ผลผลิตของแรงงานจึงมีความสำคัญที่สุดในการเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขัน ทั้งในระดับหน่วยผลิตและในระดับระบบเศรษฐกิจโดยภาพรวมของประเทศ เพื่อเป้าหมายในการสร้างความเจริญเติบโต และความมั่งคั่ง/มั่นคงทางเศรษฐกิจของประเทศ ทั้งนี้ สำหรับแนวทางในการเพิ่มผลิตภาพแรงงาน ได้มีนักวิชาการหลายคนทำการศึกษาวิจัยและค้นพบประเด็นสำคัญที่เกี่ยวข้องกับผลิตภาพแรงงาน อาทิ Kaseamsuwan และ S.Bangor (2525) ศึกษาวิจัย ผลิตภาพแรงงานในสาขาอุตสาหกรรมวิศวกรรมในประเทศไทย ระหว่างปีพ.ศ.2518-2522 พบว่า การเพิ่มขึ้นของผลิตภาพแรงงาน ได้ก่อให้เกิดการเพิ่มขึ้นของผลผลิตในแต่ละสาขาอุตสาหกรรม ในขณะที่อนุเทพ กิจประทาน(2539) ศึกษาวิจัย ผลิตภาพแรงงานในสาขาอุตสาหกรรม 9 สาขา พบว่า เงินลงทุนเฉลี่ยต่อแรงงานและสัดส่วนของจำนวนแรงงานตามระดับการศึกษาต่อจำนวนแรงงานทั้งหมดในอุตสาหกรรม เป็นปัจจัยสำคัญที่มีผลต่อการเพิ่มขึ้นของผลิตภาพแรงงานและพบว่าอัตราค่าจ้างขั้นต่ำที่แท้จริงมีทิศทางของการเปลี่ยนแปลงในทิศทางเดียวกันกับผลิตภาพแรงงาน ในส่วนขวัญลักษณ์ ฉิมทับ (2545) ศึกษาวิจัย ผลของการศึกษาต่อผลิตภาพแรงงานในสาขาการผลิตต่างๆ ของประเทศไทย พบว่าระดับการศึกษาของแรงงานมีผลต่อผลิตภาพแรงงาน แต่มีผลแตกต่างกันไปตามสาขาการผลิต ฯลฯ

สำหรับประเด็นอัตราค่าจ้างขั้นต่ำและประเด็นความสัมพันธ์ระหว่างอัตราค่าจ้างขั้นต่ำกับผลิตภาพแรงงานนั้น สืบเนื่องจากประเทศไทยใช้นโยบายกำหนดอัตราค่าจ้างขั้นต่ำเข้าแทรกแซงกลไกราคามาตั้งแต่ปีพ.ศ.2515 โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อประกันค่าจ้างให้กับคนงานไร้ฝีมือแรกเข้าทำงานให้มีรายได้พอยังชีพสมศักดิ์ศรีของความเป็นมนุษย์และ ได้มีการปรับอัตราค่าจ้างขั้นต่ำมาแล้วหลายๆ ครั้ง ทั้งเหตุผลในทางเศรษฐกิจ เช่น การที่ค่าครองชีพเพิ่มขึ้น เงินเฟ้อสูงขึ้นหรือเหตุผลอื่นๆ โดยเฉพาะหลังวิกฤตเศรษฐกิจตั้งแต่ปี พ.ศ. 2540 เป็นต้นมา รัฐบาลได้ออกพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงานปี พ.ศ.2541 มาบังคับใช้ส่งผลให้ระบบการกำหนดอัตราค่าจ้างขั้นต่ำและอัตราค่าจ้างขั้นต่ำเปลี่ยนแปลงไปอย่างมาก อาทิ การกำหนดให้มีคณะกรรมการค่าจ้างกลางและคณะกรรมการอัตราค่าจ้างขั้นต่ำจังหวัด เป็นองค์กรไตรภาคี ทำหน้าที่กำหนดอัตราค่าจ้างขั้นต่ำ และในการกำหนดอัตราค่าจ้างขั้นต่ำให้คำนึงถึง ดัชนีค่าครองชีพ อัตราเงินเฟ้อ มาตรฐานการครองชีพ ต้นทุนการผลิต ราคาของสินค้าและบริการ ความสามารถของธุรกิจ ผลิตภาพแรงงาน ผลิตภัณท์มวลรวมของประเทศและสภาพทางเศรษฐกิจและสังคม ฯลฯ ซึ่งปัจจุบัน อัตราค่าจ้างขั้นต่ำมีความแตกต่างกันในแต่ละพื้นที่ถึงจำนวน 28 อัตรา อัตราค่าจ้าง

ขั้นต่ำต่ำสุดเป็นเงิน 151 บาทต่อวันต่อคน ในขณะที่ อัตราค่าจ้างขั้นต่ำสูงสุด เป็นเงิน 206 บาทต่อวันต่อคน ซึ่งจำเนียร จวงตระกูลและคณะ (2541:(10)) ศึกษาวิจัยโครงสร้างค่าจ้างแห่งชาติ พบว่าการปรับอัตราเงินเดือนในภาคเอกชนนั้น การปรับอัตราค่าจ้างประจำปีทำนองเดียวกับภาคราชการและรัฐวิสาหกิจ แต่ภาคเอกชนส่วนหนึ่งจะอิงอยู่กับการปรับอัตราค่าจ้างขั้นต่ำ เนื่องจากการปรับอัตราค่าจ้างขั้นต่ำมีผลกระทบต่อ โครงสร้างค่าจ้างและการปรับค่าจ้างของภาคเอกชน ทำให้ภาคเอกชนส่วนหนึ่งปรับเปลี่ยนวิธีการปรับอัตราค่าจ้างประจำปี ตามการปรับอัตราค่าจ้างขั้นต่ำ กล่าวคือ เดิมเคยปรับอัตราค่าจ้างประจำปีแล้วเมื่อมีการปรับอัตราค่าจ้างขั้นต่ำ ก็ปรับตามอัตราค่าจ้างขั้นต่ำอีกครั้งหนึ่ง มาเป็นการปรับครั้งเดียวเมื่อมีการปรับอัตราค่าจ้างขั้นต่ำ ในส่วนสราวุธ ไพฑูรย์พงษ์และคณะ (2548:8-1) ศึกษาวิจัยเพื่อกำหนดหลักเกณฑ์มาตรฐานในการคำนวณหาอัตราค่าจ้างขั้นต่ำ ผลการศึกษาพบว่าหลักเกณฑ์มาตรฐานในการกำหนดอัตราค่าจ้างขั้นต่ำ ไม่อาจกำหนดเป็นสูตรตายตัว เนื่องจากในทางปฏิบัติเป็นเรื่องของการเจรจาต่อรองระหว่างลูกจ้างและนายจ้าง โดยมีภาครัฐเป็นผู้ประสานประโยชน์ ในขณะที่ สุมาลี ปิตยานนท์ (2545:137-157) ศึกษาการเติบโตของเศรษฐกิจไทยระหว่างปี พ.ศ.2530-2539 ก่อนที่จะเกิดวิกฤติเศรษฐกิจในปี พ.ศ.2540 พบว่า ค่าจ้างเฉลี่ยที่แท้จริงของแรงงานไทยเมื่อหักผลกระทบของอัตราเงินเฟ้อออก เพิ่มขึ้นร้อยละ 14.8 ในช่วงปี พ.ศ. 2534-2540 หรือโดยเฉลี่ยเพิ่มขึ้นร้อยละ 2.4 ต่อปีและศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างค่าจ้างกับผลิตภาพแรงงานในระหว่างปี พ.ศ.2520-2539 พบว่าการเพิ่มขึ้นของค่าจ้างขั้นต่ำที่แท้จริงโดยเฉลี่ยแล้ว ไม่ได้สูงกว่าการเพิ่มขึ้นของผลิตภาพแรงงานโดยเฉลี่ยทั้งประเทศ แต่เฉพาะในช่วงปี พ.ศ.2530-2539 ซึ่งเป็นช่วงที่เศรษฐกิจขยายตัวอย่างรวดเร็ว พบว่าการเพิ่มขึ้นของค่าจ้างขั้นต่ำที่แท้จริงเพิ่มสูงขึ้นกว่าการเพิ่มของผลิตภาพแรงงานในภาคหัตถอุตสาหกรรม ซึ่งผลการศึกษาที่ปรากฏนั้น อาจจะเป็นสาเหตุหนึ่งที่ส่งผลกระทบต่อขีดความสามารถในการแข่งขันของภาคหัตถอุตสาหกรรมในช่วงเวลาดังกล่าวด้วย

หลังจากวิกฤติเศรษฐกิจปี พ.ศ.2540 เป็นต้นมา ภาวะเศรษฐกิจเริ่มขยายตัวอย่างเห็นได้ชัด ทั้งในระดับประเทศ ระดับภาคและระดับจังหวัด ซึ่งเป็นผลจากผลผลิตการผลิตโดยรวมสูงขึ้นและในช่วงเดียวกันนี้ก็ได้มีการปรับอัตราค่าจ้างขั้นต่ำถึงจำนวน 15 ครั้ง แตกต่างกันในแต่ละพื้นที่ จำนวน 28 อัตรา ประกอบกับ แนวคิดหลักในระดับหน่วยผลิตที่กำหนดว่าค่าจ้างที่แท้จริงของแรงงานจะเพิ่มขึ้นต่อเมื่อผลิตภาพของแรงงานเพิ่มสูงขึ้นในสัดส่วนเดียวกันหรือมากกว่า ในด้านภาพรวมของระบบเศรษฐกิจ กฎหมายคุ้มครองแรงงานกำหนดให้ผลิตภาพแรงงานเป็นปัจจัยหนึ่งในการพิจารณากำหนดอัตราค่าจ้างขั้นต่ำ ในแง่ขีดความสามารถในการแข่งขันของประเทศ ผลิตภาพแรงงานเป็นปัจจัยสำคัญที่กำหนดระดับขีดความสามารถในการแข่งขันของประเทศ ในขณะที่ ผลการวิจัยของนักวิชาการหลายคน พบว่าผลิตผลในแต่ละสาขาอุตสาหกรรมเพิ่มขึ้นเมื่อผลิตภาพแรงงานเพิ่มขึ้น อัตราค่าจ้างขั้นต่ำที่แท้จริงมีทิศทางของการเปลี่ยนแปลงในทิศทาง

เดียวกันกับผลิตภาพแรงงาน ซึ่งส่วนใหญ่ทำการศึกษาวิจัยในภาพรวม หรือจำแนกตามสาขาอุตสาหกรรมของทั้งประเทศ ดังนั้น ผู้วิจัยจึงต้องการศึกษาวิจัยว่าในระดับสาขาอุตสาหกรรมของจังหวัด ตัวแปรอัตราค่าจ้างขั้นต่ำ กับตัวแปรผลิตภาพแรงงานมีความสัมพันธ์กันหรือไม่ อย่างไร โดยศึกษาอัตราค่าจ้างขั้นต่ำกับผลิตภาพแรงงานในสาขาอุตสาหกรรมของจังหวัดชายแดนภาคใต้ตอนล่าง รวมทั้งศึกษาการเปลี่ยนแปลงของผลิตภาพแรงงาน ณ ราคาคงที่ในปี พ.ศ.2531 และศึกษาการเปลี่ยนแปลงของดัชนีผลิตภาพแรงงานโดยปี พ.ศ.2531 เป็นปีฐานควบคุมไปด้วย

2. วัตถุประสงค์การวิจัย

2.1 เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่าง อัตราค่าจ้างขั้นต่ำกับผลิตภาพแรงงานในสาขาอุตสาหกรรมของจังหวัดชายแดนภาคใต้ตอนล่าง

2.2 เพื่อศึกษาการเปลี่ยนแปลงของผลิตภาพแรงงานในสาขาอุตสาหกรรมของจังหวัดชายแดนภาคใต้ตอนล่าง

2.3 เพื่อศึกษาการเปลี่ยนแปลงของดัชนีผลิตภาพแรงงานในสาขาอุตสาหกรรมของจังหวัดชายแดนภาคใต้ตอนล่างเมื่อเปรียบเทียบกับปีฐาน

3. สมมติฐานการวิจัย

อัตราค่าจ้างขั้นต่ำ มีความสัมพันธ์ กับ ผลิตภาพแรงงานในสาขาอุตสาหกรรมที่ทำการศึกษาวิจัย

4. ขอบเขตการวิจัย

ขอบเขตการวิจัย แบ่งออกเป็น 4 ด้าน ดังนี้

4.1 ขอบเขตด้านเนื้อหา การวิจัยครั้งนี้ใช้วิธีการวิจัยเชิงบรรยาย (Descriptive Research) โดยทำการศึกษาวิจัย ความสัมพันธ์ระหว่างอัตราค่าจ้างขั้นต่ำกับผลิตภาพแรงงาน รวมทั้งการศึกษาการเปลี่ยนแปลงของผลิตภาพแรงงาน และการศึกษาการเปลี่ยนแปลงของดัชนีผลิตภาพแรงงานเมื่อเปรียบเทียบกับปีฐาน

4.2 ขอบเขตด้านประชากร การวิจัยนี้ มุ่งเน้นวิจัยผลิตภาพแรงงานในสาขาอุตสาหกรรม จำนวน 4 สาขา ประกอบด้วย สาขาอุตสาหกรรมการผลิต สาขาการก่อสร้าง สาขาการทำเหมืองแร่และเหมืองหิน(หรือย่อยหิน) และสาขาการขนส่ง สถานที่เก็บสินค้าและการคมนาคม

ของจังหวัดชายแดนภาคใต้ตอนล่าง จำนวน 5 จังหวัด ซึ่งประกอบด้วย จังหวัดสตูล จังหวัดสงขลา จังหวัดปัตตานี จังหวัดยะลาและจังหวัดนราธิวาส และเหตุผลที่เลือกศึกษาวิจัยใน 4 สาขา อุตสาหกรรมและกลุ่มจังหวัดข้างต้นมีดังนี้

4.2.1 เหตุผลในกรณีเลือกศึกษาในสาขาอุตสาหกรรม จำนวน 4 สาขา เพราะประกาศอัตราค่าจ้างขั้นต่ำของกระทรวงแรงงาน มีผลบังคับใช้เพื่อคุ้มครองแรงงานในสถานประกอบการที่อยู่ในสาขาอุตสาหกรรมดังกล่าว สำหรับสาขาอุตสาหกรรมอื่น อาทิ สาขา อุตสาหกรรมเกษตร/การล่าสัตว์/การป่าไม้และการประมง หรือสาขาอุตสาหกรรมไฟฟ้า/ ก๊าซและการประปา สาขาอุตสาหกรรม การขายปลีก การขายส่งฯ สาขาอุตสาหกรรม โรงแรมและภัตตาคาร/สาขาอุตสาหกรรมบริการชุมชน/บริการสังคมและบริการส่วนบุคคลและสาขา อุตสาหกรรมบริการทางการเงิน/การประกันภัย/อสังหาริมทรัพย์และธุรกิจ สาขาเหล่านี้อาจจะมี กิจการบางส่วน หรือทั้งหมด อยู่ในลักษณะใดลักษณะหนึ่งที่จะได้รับการยกเว้นไม่อยู่ภายใต้การ บังคับใช้ของประกาศอัตราค่าจ้างขั้นต่ำ เช่น เป็นรัฐวิสาหกิจตามกฎหมายว่าด้วยแรงงาน รัฐวิสาหกิจสัมพันธ์ หรือกิจการที่มีได้แสวงหากำไรในทางเศรษฐกิจ หรือเป็นกิจการเพาะปลูก/ เลี้ยงสัตว์/การป่าไม้/การประมงที่มีใช้ประมงทะเลและไม่ใช้กิจการในลักษณะที่เป็นงาน อุตสาหกรรมต่อเนื่องจากงานที่เกี่ยวกับงานดังกล่าว ประกอบกับ การจำแนกประเภทอุตสาหกรรม ของข้อมูลกำลังแรงงานและข้อมูลผลิตภัณฑ์มวลรวมจังหวัดในบางช่วงปี เช่น ในระหว่าง ปี พ.ศ.2540-2543 มีการจำแนกประเภทอุตสาหกรรมที่แตกต่างกัน จึงไม่สามารถรวบรวมข้อมูลเพื่อนำมาคำนวณ แต่สำหรับ 4 สาขาที่เลือกเป็นกลุ่มตัวอย่าง ไม่มีปัญหาในกรณีดังกล่าว

4.2.2 เหตุผลในกรณีเลือกศึกษาในจังหวัดชายแดนภาคใต้ตอนล่าง เพราะมีโครงสร้างทางการผลิตภาคอุตสาหกรรม/การค้า/การบริการ/พาณิชย์กรรม และการคมนาคม ฯลฯ รวมถึงการครองชีพของประชาชน ลักษณะทางวัฒนธรรม/พฤติกรรมและระดับการศึกษาของ แรงงาน มีความคล้ายคลึงกัน หรือไม่แตกต่างกันมากนัก ประการสำคัญ คือ เป็นกลุ่มจังหวัดหลัก และกลุ่มจังหวัดเริ่มแรกของฝ่ายไทย ที่ตั้งอยู่ภายใต้แผนงานการพัฒนาเขตเศรษฐกิจสามฝ่าย อินโดนีเซีย-มาเลเซีย-ไทย (Indonesia-Malaysia-Thailand Growth Triangle:IMT-GT) ซึ่งก่อตั้งและ ดำเนินการตั้งตั้งแต่ปี พ.ศ.2536 โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อส่งเสริมความสัมพันธ์ทางเศรษฐกิจระหว่าง 3 ประเทศ ให้มีการใช้ทรัพยากรทางเศรษฐกิจร่วมกันอย่างมีประสิทธิภาพและเกิดประโยชน์สูงสุด โดยเน้นความร่วมมือด้านการผลิต การส่งเสริมการลงทุนและการถ่ายทอดเทคโนโลยี เพื่อ เสริมสร้างขีดความสามารถในการแข่งขันทางเศรษฐกิจของพื้นที่ IMT-GT นอกจากนั้น ยังมุ่งเน้น ให้มีการพัฒนาการเชื่อมโยงด้านโครงสร้างพื้นฐาน โดยเฉพาะโครงข่ายคมนาคม ขนส่งและระบบ สาธารณูปโภคระหว่างประเทศ ซึ่งสาระสำคัญของความร่วมมือแบ่งเป็น 6 ด้าน ประกอบด้วย (1)การค้าและการลงทุน (2)การเกษตร อุตสาหกรรมเกษตรและสิ่งแวดล้อม (3)การท่องเที่ยว (4)การ

พัฒนาโครงสร้างพื้นฐานและการคมนาคม (5)การพัฒนาทรัพยากรมนุษย์และ (6)ผลิตภัณฑ์และบริการสุขภาพ ทั้งนี้ เพื่อนำผลของการศึกษาไปใช้ประโยชน์ในการบริหารค่าจ้างขั้นต่ำและยกระดับผลิตภาพแรงงานให้สอดคล้องกับขีดความสามารถและโอกาสในการแข่งขันของสถานประกอบการและของประเทศ รวมทั้ง ให้สอดคล้องกับแผนงานการพัฒนาเศรษฐกิจสามฝ่าย IMT-GT ทั้ง 6 ด้าน

4.3 ขอบเขตด้านตัวแปร การวิจัยนี้กำหนดขอบเขตของตัวแปรในการศึกษา จำนวน 6 ตัวแปร ประกอบด้วย (1) อัตราค่าจ้างขั้นต่ำที่เป็นตัวเงินในแต่ละจังหวัด (2) อัตราค่าจ้างขั้นต่ำที่เป็นตัวเงินเฉลี่ยทั้ง 5 จังหวัด (3) อัตราค่าจ้างขั้นต่ำที่แท้จริงในแต่ละจังหวัด (4) อัตราค่าจ้างขั้นต่ำที่แท้จริงเฉลี่ยทั้ง 5 จังหวัด (5) ผลิตภาพแรงงาน ณ ราคาคงที่ในปี พ.ศ.2531 (5) ผลิตภาพแรงงานเฉลี่ยภาพรวมรายสาขา 4 สาขาของทั้ง 5 จังหวัด (6) ดัชนีผลิตภาพแรงงานเมื่อเปรียบเทียบกับปีฐาน โดยกำหนดให้ระดับราคาของปี พ.ศ.2531 และกำลังแรงงานแต่ละสาขาอุตสาหกรรมตามโครงการจัดทำสำมะโนประชากรและเคหะในปี พ.ศ.2533 เป็นปีฐานสำหรับการคำนวณดัชนีผลิตภาพแรงงานของปีปัจจุบัน

4.4 ขอบเขตด้านเวลา การวิจัยครั้งนี้ ใช้ข้อมูลผลิตภัณฑ์จังหวัดและข้อมูลกำลังแรงงานแต่ละสาขาอุตสาหกรรมในระดับข้อมูลทุติยภูมิ แบบอนุกรมเวลา ระหว่างปี พ.ศ.2540-2551 เป็นช่วงเวลาในการศึกษาวิจัย

5. นิยามศัพท์เฉพาะ

5.1 ผลิตภาพแรงงาน (Labour Productivity) หมายถึง การเปรียบเทียบการใช้ปัจจัยแรงงานกับผลผลิต (ผลิตภัณฑ์จังหวัด หรือผลิตภัณฑ์มวลรวมของจังหวัด: Gross Provincial Product AT Constant 1988 Prices : GPP) โดยใช้วิธีการวัดผลิตภาพแรงงานตามลักษณะข้อมูลแบบไม่ต่อเนื่อง โดยการเปรียบเทียบสัดส่วนของผลผลิตทั้งหมดที่ผลิตได้ (GPP) เฉลี่ยต่อปัจจัยการผลิตทั้งหมดที่ใช้ (กำลังแรงงาน) หรือเรียกว่าผลผลิตเฉลี่ย (Average Product : AP) โดยสมการ ดังนี้

$$AP_L = TP/L$$

เมื่อ AP_L คือ ผลผลิตเฉลี่ยต่อแรงงาน (GPP เฉลี่ยต่อแรงงาน)

(หน่วยเป็นบาทต่อคนต่อปี)

TP คือ ผลผลิตทั้งหมดที่ผลิตได้ ในที่นี้หมายถึง GPP (หน่วยเป็นบาท)

L คือ ปริมาณปัจจัยแรงงานทั้งหมดที่ใช้ในการผลิต (หน่วยเป็นคน)

5.2 อัตราค่าจ้างขั้นต่ำ (หน่วยเป็นบาทต่อวันต่อคน) หมายถึง อัตราค่าจ้างขั้นต่ำตามประกาศกระทรวงแรงงาน ซึ่งรัฐมนตรีว่าการกระทรวงแรงงานประกาศในราชกิจจานุเบกษาเพื่อ

บังคับใช้ในแต่ละท้องที่จังหวัด ซึ่งยกเว้นไม่มีผลบังคับใช้กับลูกจ้างของราชการส่วนกลาง ราชการส่วนภูมิภาค ราชการส่วนท้องถิ่น รัฐวิสาหกิจตามกฎหมายว่าด้วยแรงงานรัฐวิสาหกิจสัมพันธ์ ลูกจ้างที่รับงานไปทำที่บ้าน ลูกจ้างที่ทำงานเกี่ยวกับงานบ้านอันมิได้มีการประกอบธุรกิจรวมอยู่ด้วย ลูกจ้างที่ทำงานอันมิได้แสวงหากำไรในทางเศรษฐกิจ ลูกจ้างที่ไม่ได้ทำงานเกษตรกรรมตลอดปีและมีได้ทำงานในลักษณะที่เป็นงานอุตสาหกรรมต่อเนื่องจากงานที่เกี่ยวกับการเพาะปลูก การเลี้ยงสัตว์ การป่าไม้ การทำนาเกลือสมุทร และการประมงที่มีใช้การประมงทะเล

5.3 อัตราค่าจ้างขั้นต่ำที่แท้จริง (หน่วยเป็นบาทต่อวันต่อคน) หมายถึง อัตราค่าจ้างขั้นต่ำตามประกาศกระทรวงแรงงานในแต่ละปีและแต่ละท้องที่จังหวัด หักออกด้วย อัตราเงินเฟ้อ (หรือร้อยละของส่วนเปลี่ยนแปลงดัชนีราคาผู้บริโภคชุดทั่วไประดับภาคของภาคใต้) ในปีเดียวกัน ซึ่งอัตราค่าจ้างขั้นต่ำที่แท้จริง สะท้อนถึงจำนวนสินค้าและบริการที่อัตราค่าจ้างขั้นต่ำที่เป็นตัวเงินจะสามารถซื้อได้

5.4 ผลผลิตแรงงานเฉลี่ยรายสาขาภาพรวม 5 จังหวัด หมายถึง ผลผลิตภาพแรงงาน ณ ราคาคงที่ในปี พ.ศ.2531 ซึ่งเป็นค่าเฉลี่ยของแต่ละสาขาอุตสาหกรรมภาพรวมทั้ง 5 จังหวัดชายแดนภาคใต้ตอนล่าง ซึ่งคำนวณขึ้นเพื่อการวิจัย

5.5 อัตราค่าจ้างขั้นต่ำที่เป็นตัวเงินเฉลี่ยภาพรวมทั้ง 5 จังหวัด หมายถึง ค่าเฉลี่ยของอัตราค่าจ้างขั้นต่ำที่เป็นตัวเงินในแต่ละปีของทั้ง 5 จังหวัดชายแดนภาคใต้ตอนล่าง ซึ่งคำนวณขึ้นเพื่อการวิจัย

5.6 อัตราค่าจ้างขั้นต่ำที่แท้จริงเฉลี่ยภาพรวมทั้ง 5 จังหวัด หมายถึง ค่าเฉลี่ยของอัตราค่าจ้างขั้นต่ำที่แท้จริงในแต่ละปีของทั้ง 5 จังหวัดชายแดนภาคใต้ตอนล่าง ซึ่งคำนวณขึ้นเพื่อการวิจัย

5.7 จังหวัดชายแดนภาคใต้ตอนล่าง หมายถึง จังหวัดสตูล จังหวัดสงขลา จังหวัดปัตตานี จังหวัดยะลาและจังหวัดนราธิวาส

5.8 ผลผลิต หรือผลิตภัณฑ์มวลรวมของจังหวัด(Gross Provincial Product AT Constant 1988 Prices : GPP) (หน่วยเป็นบาท) หมายถึง มูลค่าผลิตภัณฑ์จังหวัดรายปี ณ ราคาในปี พ.ศ.2531 จำแนกตามสาขาอุตสาหกรรม ซึ่งสำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ เป็นหน่วยดำเนินการ

5.9 สาขาอุตสาหกรรม หมายถึง กลุ่มกิจกรรมทางเศรษฐกิจในระดับหมวดใหญ่ ระดับที่ 1 ตามการจัดประเภทมาตรฐานอุตสาหกรรม (ประเทศไทย) หรือ TSIC (Thailand Standard Industrial Classification) ปี พ.ศ.2544 ทั้งนี้ ประเทศไทยได้จัดทำประเภทมาตรฐานอุตสาหกรรมขึ้น เพื่อจำแนกและจัดกลุ่มอุตสาหกรรมตามกิจกรรมทางเศรษฐกิจ โดยใช้หลักเกณฑ์เดียวกันกับการจัดประเภทมาตรฐานอุตสาหกรรมสากล หรือ ISIC (International Standard Industrial Classification) ซึ่งใน

การจัดกลุ่มอุตสาหกรรมตามกิจกรรมทางเศรษฐกิจดังกล่าว จัดแบ่งอุตสาหกรรมตามกิจกรรมทางเศรษฐกิจออกเป็น 4 ระดับ โดยระดับที่ 1 เป็นหมวดใหญ่ ระดับที่ 2 เป็นหมวดย่อย ระดับที่ 3 เป็นหมู่ใหญ่ และระดับที่ 4 เป็น หมู่ย่อย ซึ่งในระดับที่ 1 หมวดใหญ่มีทั้งหมด จำนวน 17 สาขา

อุตสาหกรรม ใช้อักษร A-Q แทนสาขาอุตสาหกรรม ประกอบด้วย

หมวด A เกษตรกรรม การล่าสัตว์และการป่าไม้

หมวด B การประมง

หมวด C การทำเหมืองแร่และเหมืองหิน(ย่อยหิน)

หมวด D การผลิต

หมวด E การไฟฟ้า ก๊าซ และการประปา

หมวด F การก่อสร้าง

หมวด G การขายปลีก การขายส่ง การซ่อมแซมยานยนต์ จักรยานยนต์ ของใช้ส่วนบุคคลและของใช้ในครัวเรือน

หมวด H โรงแรมและภัตตาคาร

หมวด I การขนส่ง สถานที่เก็บสินค้าและการคมนาคม

หมวด J ตัวกลางทางการเงิน

หมวด K บริการด้านอสังหาริมทรัพย์ การให้เช่าและบริการทางธุรกิจ

หมวด L การบริหารราชการและการป้องกันประเทศรวมทั้งการประกันสังคมภาคบังคับ

หมวด M การศึกษา

หมวด N การบริการด้านสุขภาพและสังคม

หมวด O การให้บริการชุมชน สังคมและบริการส่วนบุคคลอื่นๆ

หมวด P ลูกจ้างในครัวเรือนส่วนบุคคล

หมวด Q องค์กรระหว่างประเทศ และองค์กรต่างประเทศอื่นๆและสมาชิก

สำหรับงานวิจัยนี้ เลือกสาขาอุตสาหกรรมเพื่อศึกษาผลิตภาพแรงงาน จำนวน 4 สาขา คือ หมวด C การทำเหมืองแร่และเหมืองหิน(ย่อยหิน) หมวด D การผลิต หมวด F การก่อสร้าง และหมวด I การขนส่ง สถานที่เก็บสินค้าและการคมนาคม เป็นประชากรที่ทำการศึกษาวิจัย

5.10 กำลังแรงงานจำแนกตามสาขาอุตสาหกรรม หมายถึง จำนวนรวมของบุคคลที่มีอายุ 15 ปีขึ้นไป ซึ่งทำงานอยู่ในสาขาอุตสาหกรรมที่ศึกษาวิจัย โดยมีสถานภาพการทำงานเป็นลูกจ้างและได้รับค่าตอบแทน (ซึ่งอาจจะอยู่ในรูปของค่าจ้าง หรือเงินเดือนหรือที่เรียกชื่ออย่างอื่น แต่ในความหมาย คือ ค่าตอบแทนที่ลูกจ้างได้รับ จากการใช้แรงงานของตนเข้าแลกเปลี่ยน โดยการทำงานให้กับนายจ้าง) ตามอัตราที่ได้ตกลงกันได้

6. ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

6.1 ทำให้ทราบความสัมพันธ์ระหว่าง อัตราค่าจ้างขั้นต่ำ กับผลผลิตภาพแรงงานในสาขาอุตสาหกรรม ของจังหวัดชายแดนภาคใต้ตอนล่าง

6.2 ทำให้ทราบการเปลี่ยนแปลงผลผลิตภาพแรงงานในสาขาอุตสาหกรรมของจังหวัดชายแดนภาคใต้ตอนล่าง

6.3 ทำให้ทราบการเปลี่ยนแปลงดัชนีผลผลิตภาพแรงงานในสาขาอุตสาหกรรมของจังหวัดชายแดนภาคใต้ตอนล่าง เมื่อเปรียบเทียบกับปีฐาน

บทที่ 2

วรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง

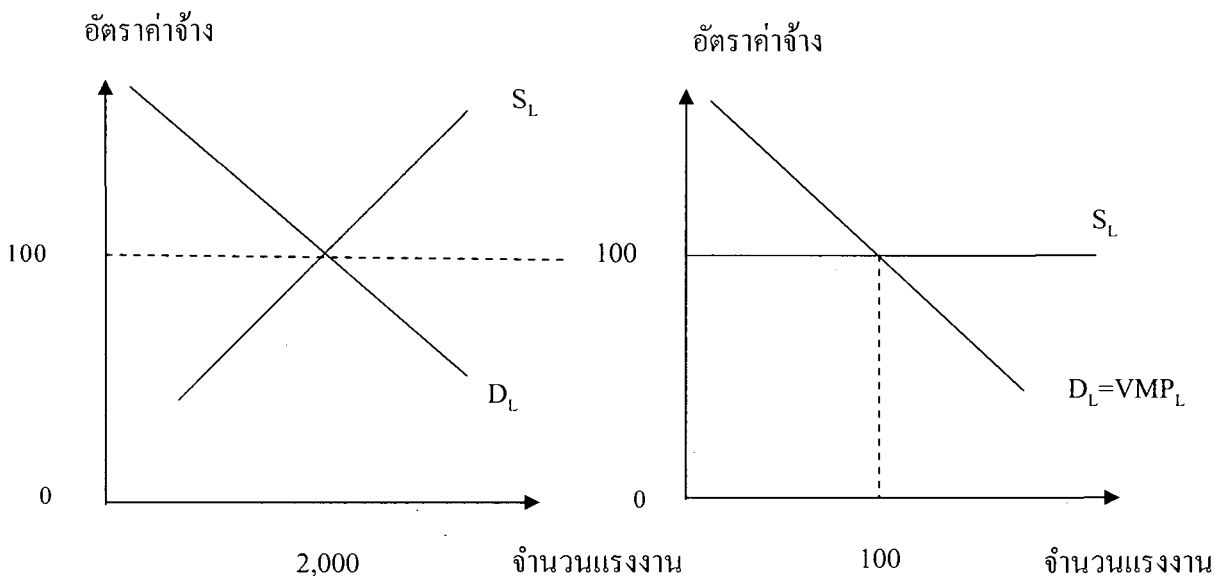
บทนี้จะกล่าวถึง แนวคิดทฤษฎี งานวิจัยที่เกี่ยวข้องและข้อสรุป ประเด็นเกี่ยวกับ ค่าจ้าง อัตราค่าจ้างขั้นต่ำและผลิตภาพแรงงานและการวัดผลิตภาพแรงงาน ดังนี้

1. แนวคิดทฤษฎี

1.1 ค่าจ้าง ค่าจ้าง (Wage) เป็นคำที่ใช้เรียกสิ่งที่ย้ายตอบแทนสำหรับผลการปฏิบัติงานหรือบริการที่ลูกจ้างได้ดำเนินการ โดยอาจกำหนดตามเวลาการทำงานจริงในหน้าที่งาน เช่น ค่าจ้างรายชั่วโมง หรือรายวัน หรือกำหนดตามผลงานเป็นรายชิ้นก็ได้ แต่ถ้ากำหนดตามระยะเวลาที่ยาวนานกว่ารายวัน เช่น เป็นรายสัปดาห์ รายปักษ์ รายเดือน หรือรายปี มักจะเรียกเป็นเงินเดือน (Salary) ในทางเศรษฐศาสตร์ ค่าจ้างเป็นค่าตอบแทนปัจจัยการผลิตแรงงาน ในทางบริหาร ค่าจ้างเป็นส่วนหนึ่งของการบริหารทรัพยากรมนุษย์ เป็นที่มาของรายได้ของพนักงานและเป็นต้นทุนการดำเนินการขององค์กร ค่าจ้างมีผลต่อการจูงใจเพราะอาจทำให้พนักงานทำงานมีประสิทธิภาพมากขึ้น ซึ่งตามทฤษฎีเศรษฐศาสตร์ หน่วยผลิตจะกำหนดปริมาณปัจจัยการผลิตและกำหนดคร่าจ่ายจากการใช้ปัจจัยการผลิต ที่จะทำให้ตนเองได้รับกำไรสูงสุดจำแนกตามประเภทของตลาดได้ดังนี้

1.1.1 การกำหนดอัตราค่าจ้างในตลาดแข่งขันสมบูรณ์ อัตราค่าจ้างดุลยภาพในตลาด คือ อัตราค่าจ้างที่ทำให้อุปสงค์ของแรงงานเท่ากับอุปทานของแรงงาน ซึ่งแสดงว่าในอัตราค่าจ้างดุลยภาพนี้ จำนวนคนที่เสนอขายแรงงานจะเท่ากับจำนวนแรงงานที่นายจ้างต้องการพอดี ภาพที่ 2.1 จากภาพแสดงให้เห็นอัตราค่าจ้างดุลยภาพในอุตสาหกรรมเท่ากับ 100 บาท ขณะที่อุปสงค์ของแรงงานและอุปทานของแรงงานเท่ากับ 2,000 คน ในระดับอัตราค่าจ้างใดๆ ที่อยู่สูงกว่า 100 บาท อุปทานแรงงานจะมากกว่าอุปสงค์แรงงานและจะผลักดันให้อัตราค่าจ้างลดลงมาเป็น 100 บาท ในทางตรงกันข้าม ถ้าอัตราค่าจ้างต่ำกว่า 100 บาท อุปสงค์แรงงานก็จะมากกว่าอุปทานแรงงานและจะผลักดันให้อัตราค่าจ้างสูงขึ้นมาเป็น 100 บาท ดังนั้น อัตราค่าจ้างดุลยภาพก็จะเกิดขึ้นตรงที่ 100 บาท โดยไม่มีอุปทาน หรืออุปสงค์แรงงานส่วนเกินเลย

ขณะที่อัตราค่าจ้างดุลยภาพในตลาดเท่ากับ 100 บาท อัตราค่าจ้างของหน่วยธุรกิจของอุตสาหกรรมในตลาดแข่งขันสมบูรณ์ก็จะได้ดุลยภาพเท่ากับอัตราค่าจ้างในตลาดด้วย เนื่องจากข้อสมมติที่ว่า หน่วยธุรกิจนั้นมีขนาดเล็กมากและไม่มีอิทธิพลใดๆ เหนืออัตราค่าจ้างในตลาด ดังนั้น ในอัตราค่าจ้าง 100 บาท สามารถบอกระดับการจ้างงานของแต่ละหน่วยธุรกิจได้จาก VMP_L ของแรงงานเท่ากับอัตราค่าจ้าง เส้น VMP_L คือ เส้นอุปสงค์ของแรงงานของหน่วยธุรกิจหนึ่งๆ นั่นเอง ส่วนอุปทานแรงงานของหน่วยธุรกิจจะมีอย่างไม่จำกัด เส้นอุปทานจึงเป็นเส้นขนานกับแกนอน หน่วยธุรกิจจะได้กำไรสูงสุดเมื่อจ้างแรงงานจนกระทั่งมูลค่าเพิ่มของแรงงาน เท่ากับ ต้นทุนส่วนเพิ่ม

ภาพที่ 2.1 ก. (ซ้าย) ดุลยภาพการจ้างงานของอุตสาหกรรมในตลาดแข่งขันสมบูรณ์

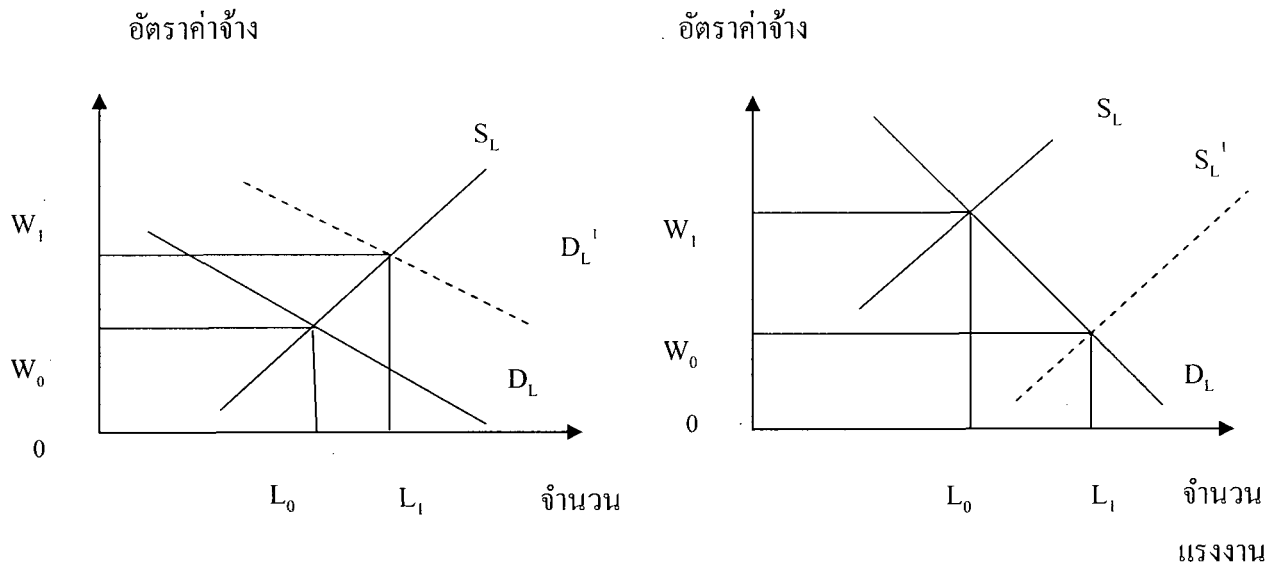
ภาพที่ 2.1 ข. (ขวา) ดุลยภาพการจ้างงานของหน่วยธุรกิจในตลาดแข่งขันสมบูรณ์

ที่มา: ประดิษฐ์ ชาสมบัติ (2526)

อัตราค่าจ้างในตลาดแข่งขันสมบูรณ์จะมีการเปลี่ยนแปลงเมื่ออุปสงค์และอุปทานแรงงานเปลี่ยนแปลง ดังภาพที่ 2.2

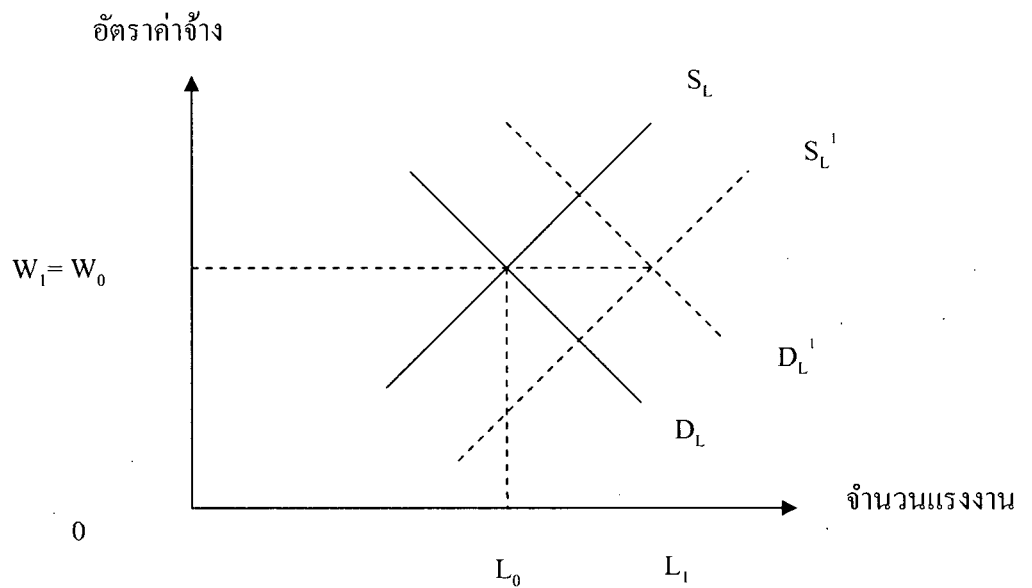
ภาพที่ 2.2 ก. แสดงให้เห็นว่าเมื่ออุปสงค์แรงงานเพิ่มขึ้น อัตราค่าจ้างก็จะเพิ่มขึ้น ภาพที่ 2.2 ข. เมื่ออุปทานแรงงานเพิ่มขึ้น อัตราค่าจ้างก็จะลดลงและภาพที่ 2.2 ค. อัตราค่าจ้างเท่าเดิม เนื่องจากอุปสงค์และอุปทานเพิ่มขึ้นในอัตราส่วนที่เท่ากัน แต่ถ้าอุปสงค์เพิ่มขึ้นเป็นอัตราส่วนมากกว่าการเพิ่มขึ้นของอุปทานของแรงงาน อัตราค่าจ้างก็จะสูงขึ้น ในทางกลับกันถ้าอุปทานเพิ่มขึ้นเป็นอัตราส่วนมากกว่าอุปสงค์ อัตราค่าจ้างจะลดลง การเปลี่ยนแปลงของอุปสงค์และ

อุปทานทั้ง 3 กรณีนี้ จะทำให้ระดับการจ้างงานเพิ่มขึ้น แต่การเปลี่ยนแปลงในกรณีที่ 3 คือทั้งอุปสงค์และอุปทานเพิ่มขึ้น จะทำให้ระดับการจ้างงานเพิ่มขึ้นมากกว่าใน 2 กรณีแรก ในทางตรงกันข้าม ถ้าอุปสงค์แรงงานลดลงอัตราค่าจ้างก็จะลดลง แต่ถ้าอุปทานแรงงานลดลง อัตราค่าจ้างก็จะสูงขึ้น ไม่ว่าจะกรณีใดๆเกิดขึ้น จะมีผลทำให้ระดับการจ้างงานลดลง

ภาพที่ 2.2 ก. อัตราค่าจ้างเพิ่มขึ้น เมื่ออุปสงค์เพิ่มขึ้น

ภาพที่ 2.2 ข. อัตราค่าจ้างลดลง เมื่ออุปทานเพิ่มขึ้น

ภาพที่ 2.2 ค. อัตราค่าจ้างคงที่ เมื่ออุปสงค์และอุปทานเพิ่มขึ้นในอัตราส่วนที่เท่ากัน

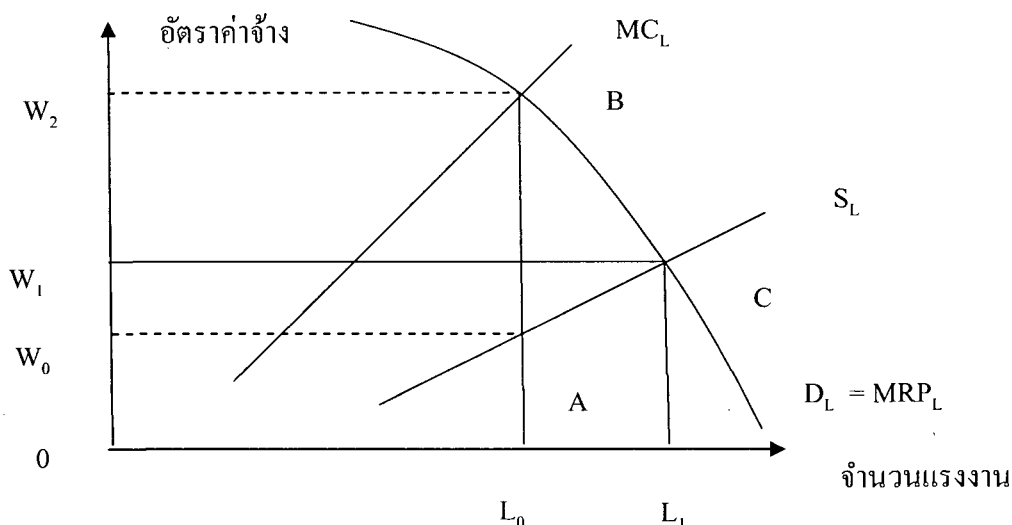
ที่มา: จำนวน สมประสงค์และประดิษฐ์ ชาสมบัติ (2519)

1.1.2 การกำหนดอัตราค่าจ้างในตลาดสินค้าสมบูรณ์ แต่ตลาดแรงงานแข่งขันไม่

สมบูรณ์ กล่าวคือ เมื่อตลาดสินค้าเป็นตลาดแข่งขันแต่ตลาดแรงงานไม่เป็นตลาดแข่งขันโดยในตลาดแรงงานอาจมีการผูกขาดทางฝ่ายนายจ้าง หรือผูกขาดทางฝ่ายแรงงานหรือสถาบันอื่นๆ เข้ามาเกี่ยวข้องกับตลาดแรงงาน เช่น มีนายจ้างเพียงคนเดียว หรือมีสมาคมลูกจ้าง หรือมีรัฐบาลเข้ามาเกี่ยวข้องเกี่ยวกับตลาดแรงงาน จึงต้องมีการศึกษาถึงการกำหนดอัตราค่าจ้างในตลาดที่มีนายจ้างเพียงคนเดียว และตลาดที่มีสหพันธ์กรรมกร หรือรัฐบาลเข้ามาเกี่ยวข้อง

1) **อัตราค่าจ้างในตลาดที่มีนายจ้างเพียงคนเดียว (Monopson)** อุปสงค์และอุปทานแรงงานที่มีนายจ้างเพียงคนเดียวของธุรกิจ จะหมายถึง การวิเคราะห์ของอุตสาหกรรมด้วย โดยอุปสงค์ของแรงงานจะเป็นเส้นที่มีความชันเป็นลบ ตามเส้น MRP_L ของแรงงานและอุปทานแรงงานจะเป็นเส้นที่มีความชันเป็นบวก เพราะเมื่อนายจ้าง (ซึ่งมีคนเดียวในอุตสาหกรรม) ต้องการแรงงานมากขึ้น เขาจะต้องเพิ่มอัตราค่าจ้างให้สูงขึ้นเพื่อดึงดูดแรงงานจากอุตสาหกรรมอื่นเพื่อมาทำงานในกิจการของตน จึงทำให้ต้นทุนส่วนเพิ่มจากการใช้แรงงานสูงกว่าอัตราค่าจ้าง

การที่ต้นทุนส่วนเพิ่มจากการใช้แรงงานเพิ่มขึ้นสูงกว่าอัตราค่าจ้างเพราะว่า ในทางปฏิบัตินั้น เมื่อนายจ้างว่าจ้างแรงงานเพิ่มอีกหนึ่งคน โดยการเพิ่มอัตราค่าจ้างใหม่ให้สูงขึ้น นายจ้างก็ต้องจ่ายอัตราค่าจ้างใหม่ให้กับแรงงานทุกคนด้วย ดังนั้น ต้นทุนที่สูงขึ้นไม่ได้สูงแต่เฉพาะอัตราค่าจ้างของแรงงานหน่วยใหม่เท่านั้น แต่แรงงานหน่วยก่อนๆ ก็มีส่วนทำให้ต้นทุนเพิ่มขึ้นด้วย และมีผลทำให้ค่าใช้จ่ายจากการจ้างแรงงานหน่วยสุดท้าย (Marginal Expense: ME) หรือต้นทุนส่วนเพิ่ม จากการใช้แรงงานเพิ่มขึ้น 1 หน่วย MC_L สูงกว่าอัตราค่าจ้าง การที่ MC_L สูงขึ้นเร็วกว่าอัตราค่าจ้างนี้จะมีผลทำให้เส้น MC_L อยู่เหนือเส้นอุปทานของแรงงานดังภาพที่ 2.3

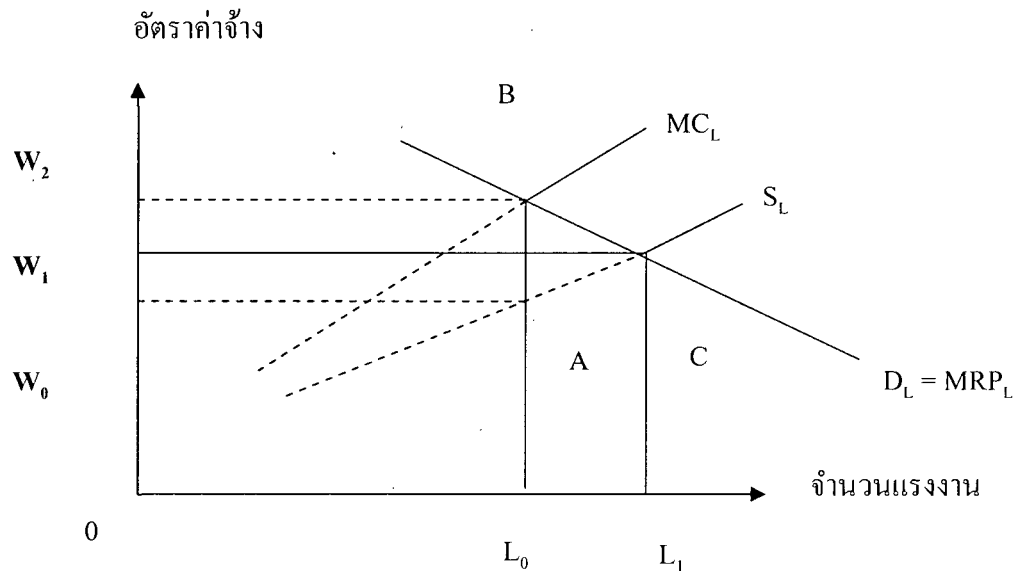
ภาพที่ 2.3 อัตราค่าจ้างในตลาดที่มีนายจ้างคนเดียว ที่มา: จันจ งามประสงค์และประดิษฐ์ ทศสมบัติ (2519)

ภายใต้ข้อสมมติที่ว่า ผู้ประกอบการต้องการกำไรมากที่สุด โดยการว่าจ้างแรงงานคนสุดท้ายที่ $MC_L = MRP_L$ จากภาพที่ 2.3 คุณภาพของนายจ้างจะเกิดขึ้นเมื่อนายจ้างแรงงานเป็นจำนวน OL_0 โดยนายจ้างจะจ่ายอัตราค่าจ้างให้กับแรงงานในอัตราค่าจ้าง OW_0 โดยแรงงานคนที่ L_0 ทำให้เกิด MRP_L เท่ากับ L_0B ซึ่งเท่ากับ MC_L ดังนั้น แรงงานคนสุดท้ายนี้จะทำให้นายจ้างมีกำไรส่วนเกินเท่ากับ AB และนายจ้างคนนี้จะไม่มีกำไร จากการจ้างแรงงานทั้งหมด เท่ากับ W_0W_2BA ซึ่งอาจจะกล่าวได้ว่า เป็นการกอบโกยผลประโยชน์จากแรงงาน

สำหรับในระยะยาว กำไรส่วนเกินไม่จำเป็นจะต้องหมดไปเหมือนกับในตลาดแข่งขัน กำไรส่วนเกินขึ้นอยู่กับอำนาจในการผูกขาดของนายจ้าง โดยนายจ้างจะต้องป้องกันผู้ประกอบการคนอื่นไม่ให้เข้ามาในอุตสาหกรรมที่ใช้แรงงานประเภทนี้ ถ้าสามารถทำได้ กำไรส่วนเกินนี้ยังคงเหลืออยู่ แต่ถ้าไม่สามารถปิดกั้นได้ ผู้ประกอบการคนอื่นก็จะเข้ามาสู่อุตสาหกรรมประเภทนี้ ผลที่สุดสภาวะการผูกขาดก็ค่อยๆ หมดลงและเปลี่ยนสภาพไปสู่ตลาดแข่งขัน ระดับการจ้างงานก็จะเพิ่มขึ้นจาก L_0 เป็น L_1 อัตราค่าจ้างก็จะเพิ่มขึ้น W_0 เป็น W_1 ซึ่งเท่ากับ MRP_L ของแรงงานพอดี กำไรส่วนเกินของนายจ้างจะหมดไป คงเหลือแต่กำไรปกติเหมือนในตลาดแข่งขันเท่านั้น ข้อสังเกตที่ได้จากกรณีนี้ คือ ถ้าตลาดแรงงานเป็นตลาดที่มีนายจ้างคนเดียวระดับการจ้างงานจะมีน้อยกว่าในตลาดแข่งขันและอัตราค่าจ้างก็จะต่ำกว่าในตลาดแข่งขันด้วย

2) อัตราค่าจ้างภายใต้การต่อรอง หรือการกำหนดโดยรัฐบาล การที่รัฐบาลและสหพันธกรรม ซึ่งเป็นสมาคมของแรงงานมาเกี่ยวข้องกับตลาดแรงงานเพื่อจำกัดเสรีภาพในการตัดสินใจกำหนดอัตราค่าจ้างของผู้ประกอบการ สมาคมของลูกจ้างจะเป็นผู้ต่อรองให้แรงงานได้รับอัตราค่าจ้างใกล้เคียงกับอัตราค่าจ้างในตลาดแข่งขัน ในกรณีของรัฐบาล จะดำเนินการโดยการออกกฎหมายกำหนดอัตราค่าจ้างขั้นต่ำ

ภาพที่ 2.4 สมมติว่ารัฐบาลกำหนดอัตราค่าจ้างขั้นต่ำในอุตสาหกรรมประเภทใดประเภทหนึ่งเท่ากับ MRP_L ของคนงาน คือ OW_1 ดังนั้น ธุรกิจแห่งนี้จะต้องจ่ายอัตราค่าจ้าง ซึ่งเป็นอัตราค่าจ้างขั้นต่ำให้กับแรงงานทุกคน เส้น W_1C เป็นเส้นอุปทานแรงงานและเป็นเส้น MC_L ของธุรกิจแห่งนี้ด้วย เส้น MC_L และเส้น S_L ในส่วนที่เป็นเส้นประ ก็จะนำมาอธิบายในกรณีนี้ไม่ได้ นายจ้างคนนี้ได้ดูคุณภาพที่จุด C เมื่อนายจ้างคนงานเท่ากับ OL_1 ซึ่งเท่ากับอุปทานพอดี คนงานที่ L_1 จะมี $MRP_L = W_1$ ที่อัตราค่าจ้างนี้ กำไรส่วนเกิน หรือการกอบโกยผลประโยชน์จากแรงงานจะหมดไป ที่ L_1 อุปสงค์ของแรงงานเท่ากับอุปทานของแรงงาน ถ้านายจ้างต้องการแรงงานมากกว่า OL_1 นายจ้างต้องจ่ายอัตราค่าจ้างสูงกว่า W_1 ซึ่งเป็นผลให้เส้น S_L และเส้น MC_L เป็นเส้นที่มีความชันเป็นบวก

ภาพที่ 2.4 อัตราค่าจ้างภายใต้การต่อรอง หรือการกำหนดโดยรัฐบาล
ที่มา: จำนวน สมประสงค์และประดิษฐ์ ชาสมบัติ (2519)

การกำหนดอัตราค่าจ้างขั้นต่ำของรัฐบาลให้สูงขึ้น แต่ไม่สูงไปกว่า $0W_1$ จะทำให้ระดับการจ้างงานสูงขึ้น ทำให้ผลผลิตเพิ่มขึ้นด้วย ถ้าการกำหนดอัตราค่าจ้างขั้นต่ำ หรือการเรียกร้องค่าจ้างให้สูงกว่า $0W_1$ ระดับการจ้างงานและผลผลิตจะลดลง การว่างงานจะเกิดขึ้น ดังนั้น จึงเห็นได้ว่าในตลาดแรงงานเป็นตลาดที่ขาดการแข่งขัน อัตราค่าจ้างในระยะยาว จะยังมีความโน้มเอียงเข้าหาอัตราค่าจ้างในตลาดแข่งขัน ทั้งนี้เพราะการต่อรองระหว่างนายจ้างกับ ลูกจ้าง หรืออาจมีอำนาจอย่างอื่นผลักดันให้อัตราค่าจ้างเข้าสู่อัตราค่าจ้างในตลาดแข่งขัน

1.1.3 ทฤษฎีค่าจ้างที่สำคัญ วิชัย โสสุวรรณจินดา (2546) ได้สรุปทฤษฎีค่าจ้างที่สำคัญ ซึ่งเป็นแนวคิดในการกำหนดค่าจ้างไว้ดังนี้

1) **ทฤษฎีค่าจ้างที่ยุติธรรม (Just Price Wage Theory)** มีแนวคิดที่ว่าค่าจ้างควรอยู่ในอัตราที่ช่วยให้ลูกจ้างดำรงชีพอยู่ได้อย่างเหมาะสมใกล้เคียงกับลักษณะงานที่ทำอยู่ หรือในระดับเดียวกันกับขั้นฐานะที่เขาดำรงชีพอยู่ ดังนั้น หากลูกจ้างได้ทำงานในตำแหน่งที่สำคัญมากขึ้น ค่าจ้างที่ยุติธรรมของเขาก็ต้องสูงขึ้นเท่าเทียมกันด้วย

2) **ทฤษฎีค่าจ้างที่อยู่รอด (Subsistence Wage Theory)** เป็นแนวคิดของเดวิด ริคาโด (David Ricardo) ซึ่งเห็นว่า ค่าจ้างนั้นมีความสัมพันธ์กับประชากร จำนวนแรงงานและการอยู่รอด ทั้งนี้ ค่าจ้างนั้นจะเพียงพอสำหรับการจัดหาอาหาร เครื่องนุ่งห่มและที่อยู่อาศัย ถ้าค่าจ้างสูง

เกินไปก็จะมีผู้เข้าสู่ตลาดแรงงานมาก ทำให้ค่าจ้างต่ำลง เมื่อค่าจ้างต่ำไปก็จะมีแรงงานออกจากตลาดแรงงาน ไปจนทำให้อัตราค่าจ้างขยับสูงขึ้น

3) ทฤษฎีค่าจ้างตามกองทุนค่าจ้าง (*Wage Fund Theory*) ของจอห์น สจิวต์ มิลล์ (John Stuart Mill) ถือหลักว่า นายจ้างต่างจะมีกองทุนจำนวนหนึ่งสำหรับจ่ายค่าจ้างและแบ่งเฉลี่ยตามจำนวนลูกจ้าง ดังนั้นค่าจ้างจะเพิ่มขึ้น หรือลดลงจึงขึ้นกับจำนวนลูกจ้างที่เปลี่ยนแปลงตามการขยายตัวของประชากร หรือตามขนาดของกองทุน หรือทั้ง 2 กรณีรวมกัน

4) ทฤษฎีค่าจ้างตามผลผลิต (*Productivity Theory*) เป็นทฤษฎีที่มุ่งแสดงความสัมพันธ์ระหว่างค่าจ้าง ผลผลิตและการจ้างงาน โดยถือว่าค่าจ้างควรเพิ่มตามการเพิ่มผลผลิตของแรงงาน (*productivity of Labour*) ทั้งนี้ ถ้าลูกจ้างสามารถเพิ่มผลผลิตได้สูงกว่ามาตรฐานที่ตั้งไว้ ลูกจ้างก็จะได้ค่าจ้างเพิ่มขึ้น แต่ถ้าลูกจ้างมีผลงานต่ำกว่ามาตรฐาน ค่าจ้างก็จะลดต่ำลงด้วย เป็นไปตามแนวคิดทฤษฎีประสิทธิภาพผลผลิต (*Productivity Efficiency Theory*) อย่างไรก็ตาม ถ้านายจ้างเห็นว่า ลูกจ้างสามารถผลิตได้ผลงานที่มีมูลค่าสูงกว่าค่าจ้างที่จ่ายไปแล้ว นายจ้างอาจจ้างลูกจ้างเพิ่มขึ้น โดยไม่เพิ่มปัจจัยการผลิตอื่นซึ่งจะทำให้ผลผลิตที่ได้ต่อลูกจ้างลดน้อยลง จนถึงจุดที่ค่าจ้างที่ต้องจ่ายเท่ากับผลผลิตพอดี จึงจะหยุดจ้างลูกจ้างเพิ่ม เป็นแนวคิดตามทฤษฎีค่าจ้างตามผลผลิตหน่วยสุดท้าย (*Marginal Productivity Theory*)

5) ทฤษฎีค่าจ้างตามการเจรจาต่อรอง (*Bargaining Theory of Wages*) เป็นการกำหนดค่าจ้างโดยกระบวนการเจรจาต่อรอง ช่วงของค่าจ้าง จะอยู่ระหว่างค่าจ้างที่นายจ้างเต็มใจจะจ่าย กับ ค่าจ้างที่ลูกจ้างเต็มใจจะรับ ผลการเจรจาต่อรองจะเกี่ยวพันกับทฤษฎีค่าจ้างตามผลผลิตหน่วยสุดท้ายและอำนาจการต่อรองทางเศรษฐกิจของฝ่ายนายจ้างและลูกจ้าง

1.1.4 หลักเกณฑ์ในทางปฏิบัติ ที่นายจ้างมักเลือกใช้กำหนดอัตราค่าจ้าง มีลักษณะผสมผสานกันไป ตามหลักเกณฑ์ดังต่อไปนี้

1) **หลักความสามารถในการจ่าย** (*Ability to Pay*) เป็นการกำหนดค่าจ้างโดยถือความสามารถในการจ่ายของนายจ้างเป็นเกณฑ์ เช่น ถ้านายจ้างเป็นองค์กรที่มีผลกำไรสูงจะสามารถจ่ายค่าจ้างได้มากกว่าองค์กรอื่นที่มีผลกำไรต่ำกว่า หรือในช่วงภาวะเศรษฐกิจที่รุ่งเรือง นายจ้างจะจ่ายค่าจ้าง(รวมโบนัส)ได้มากกว่าในช่วงเศรษฐกิจตกต่ำ เป็นต้น แนวคิดนี้ได้พัฒนาไปเป็นการจ่ายค่าจ้างตามผลกำไร การจ่ายค่าจ้างตามราคาขาย หรือยอดขาย

2) **หลักค่าจ้างที่ยุติธรรมตามผลงาน** (*A fair day's pay for a fair's work*) เป็นการจ่ายค่าจ้าง โดยอาศัยการกำหนดงานที่เหมาะสมขึ้นมา ซึ่งเป็นปริมาณงานที่ทำได้ถ้วนเฉลี่ยต่อวัน โดยคนงานที่มีความชำนาญและมีความสามารถในระดับปานกลางที่จะสามารถทำได้ ค่าจ้างที่ยุติธรรมสำหรับงานที่กำหนดนั้นจะมาจากการตกลงกันระหว่างนายจ้างและลูกจ้าง หรืออาจเป็นไป

ตามอัตราที่ใช้กันในท้องถิ่น หรือมาจากการประเมินค่าเวลาที่ลูกจ้างได้ใช้ไปในการทำงาน โดยอาจใช้ความพยายาม ความชำนาญ ความตั้งใจและความรับผิดชอบในงานมาเป็นส่วนหนึ่งของการประเมินอย่างเหมาะสมด้วยก็ได้

3) *หลักมาตรฐานการครองชีพและระดับความเป็นอยู่(Standard of Living and Levels of Living)* เป็นวิธีการที่เริ่มด้วยการกำหนดมาตรฐานการครองชีพของบุคคล เพื่อให้บุคคลนั้นสามารถดำรงตนอยู่ได้อย่างเหมาะสมตามฐานานุกรม ซึ่งอาจแยกเป็น 4 ระดับ คือ ระดับยากจน ระดับพอประทังชีวิต ระดับพอมีพอใช้ และระดับพอมีอันจะกิน ส่วนระดับบริหารก็มีการจัดระดับแยกไว้ต่างหาก เมื่อมีการกำหนดมาตรฐานขึ้นแล้ว นายจ้างสามารถกำหนดค่าจ้างและผลตอบแทนให้สอดคล้องกับมาตรฐานนั้น ในส่วนของการกำหนดอัตราค่าจ้างขั้นต่ำของประเทศไทยจึงขึ้นอยู่กับหลักเกณฑ์ข้อนี้ โดยมีภาครัฐเข้าไปร่วมกำหนด

4) *หลักการพิจารณาตามค่าของงานและค่าของคน(The value of the job and the Employee)* เป็นหลักเกณฑ์ที่นิยมใช้ในการกำหนดค่าจ้างและเงินเดือนในทุกวันนี้ โดยใช้การประเมินค่างานเปรียบเทียบความสำคัญต่อองค์การ ซึ่งงานที่มีความสำคัญมากค่าจ้างจะสูง งานที่สำคัญน้อย ค่าจ้างจะต่ำและในบางครั้งก็มีการประเมินคุณค่าของบุคคลที่เป็นลูกจ้างต่อองค์การด้วย ซึ่งถือว่าบุคคลที่มีคุณค่าเป็นประโยชน์ต่อองค์การมาก การจ่ายผลตอบแทนก็จะสูงกว่าคนอื่น ผลตอบแทนรวมทั้งจ่ายจึงประกอบด้วยค่าจากการประเมินค่าของงานและการประเมินผลการปฏิบัติงาน หรือคุณค่าของคนควบคู่กันไป

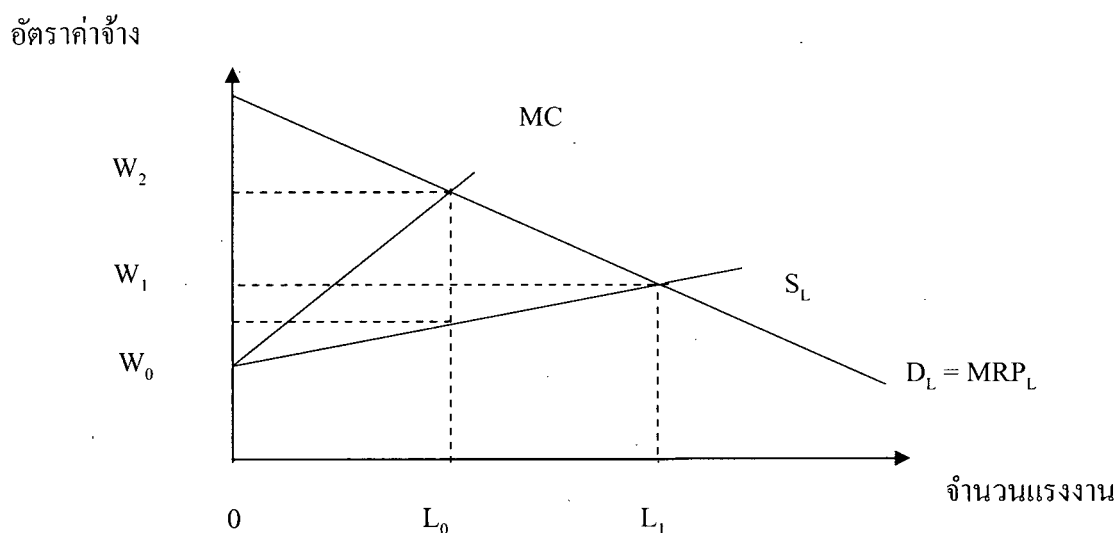
1.2 อัตราค่าจ้างขั้นต่ำ

จำเนียร จวงตระกูลและคณะ(2541:50/1) ในรายงานการศึกษาวิจัย เรื่อง โครงสร้างค่าจ้างแห่งชาติ ให้ความหมายว่า ค่าจ้างขั้นต่ำหรือMinimum Wage หมายถึง อัตราค่าจ้างที่จ่ายเป็นเงินต่ำสุด ที่นายจ้างสามารถจ่ายให้แก่ลูกจ้างที่เป็นผู้ใหญ่แล้วในประเทศหนึ่ง ทั้งนี้ตามกฎหมายภาคใดภูมิภาคหนึ่ง อุตสาหกรรม หรืออาชีพใดอาชีพหนึ่ง ซึ่งการจ่ายค่าจ้างต่ำกว่าอัตราที่กำหนดนี้จะกระทำมิได้

ศูนย์บริการวิชาการเศรษฐศาสตร์ มธ.(2547:1-1,2-4)ในรายงานการศึกษาวิจัย เรื่อง ความจำเป็นในการกำหนดอัตราค่าจ้างขั้นต่ำ อธิบายว่า วัตถุประสงค์สำคัญในการกำหนดอัตราค่าจ้างขั้นต่ำขององค์กรแรงงานระหว่างประเทศ(International Labour Organization:ILO) ตามที่ปรากฏในMinimum Wage Fixing Convention(No.131)ปี ค.ศ.1970 และRecommendation No.135 คือ การคุ้มครองสวัสดิการของผู้ใช้แรงงานด้วยการกำหนดระดับค่าจ้างขั้นต่ำที่ยอมรับได้ โดยที่วัตถุประสงค์นี้ได้สอดคล้องกับที่ปรากฏใน Minimum Wage Fixing Machinery Convention (No.26)ปี ค.ศ.1928 และMinimum Wage Fixing Machinery (Agriculture) Convention (No.99)

ปี ค.ศ.1951 โดยมีหลักการที่ว่าอัตราค่าจ้างขั้นต่ำจะต้องประกันให้แรงงานและครอบครัว มีรายได้เพียงพอกับรายจ่ายที่จำเป็น(Basic Needs)นอกจากนั้น อัตราค่าจ้างขั้นต่ำจะไม่รวมถึงรายได้อื่นๆ ที่เป็นตัวเงิน หรือสิ่งของไม่ว่าจะเป็นรายรับทางตรง หรือทางอ้อม ดังนั้น อัตราค่าจ้างขั้นต่ำจึงเป็นการคุ้มครองแรงงาน โดยไม่คำนึงถึงประสิทธิภาพในการทำงานของแรงงาน กรณีของประเทศไทย เริ่มใช้ระบบกำหนดอัตราค่าจ้างขั้นต่ำ ตั้งแต่ปี พ.ศ.2515 แต่ในปี พ.ศ.2519 เป็นต้นมา ได้มีการปรับปรุงให้การกำหนดอัตราค่าจ้างขั้นต่ำ เป็นเพียงอัตราค่าจ้างที่เพียงพอเฉพาะลูกจ้างคนเดียวในการดำรงชีพอยู่ได้

ภาพที่ 2.5 คนงานเสนอขายแรงงานตามเส้น S_L กล่าวคือ เมื่ออัตราค่าจ้างสูง จะมีการเสนอขายแรงงานมาก เมื่ออัตราค่าจ้างต่ำจะมีการเสนอขายแรงงานน้อย ด้านนายจ้าง เมื่ออัตราค่าจ้างสูง นายจ้างซึ่งต้องการกำไรสูงสุดจะต้องการแรงงานเป็นจำนวนลดลง เมื่ออัตราค่าจ้างต่ำก็จะมีความต้องการแรงงานมากขึ้น ความต้องการแรงงานตามอัตราค่าจ้างระดับต่างๆ เป็นไปตามเส้น MRP_L ดังนั้น นายจ้างจะไม่จ้างแรงงานเพิ่ม หากผลิตภาพแรงงานหน่วยสุดท้ายต่ำกว่าอัตราค่าจ้าง

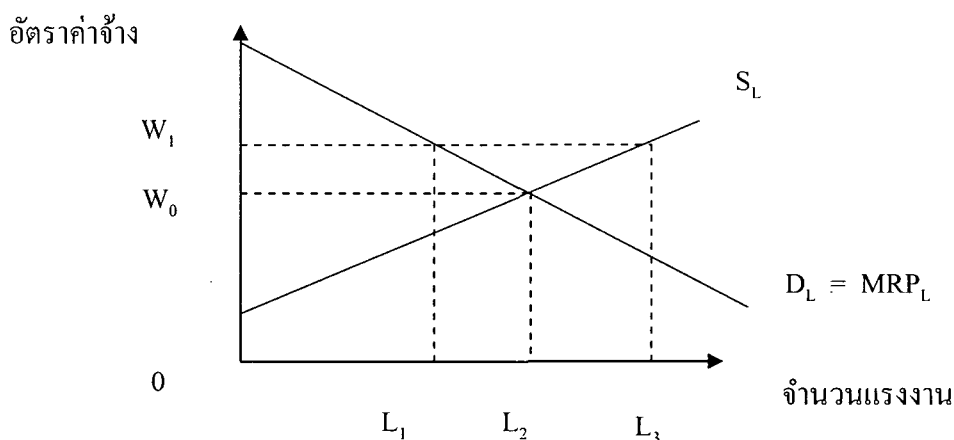
ภาพที่ 2.5 การกำหนดอัตราค่าจ้างขั้นต่ำในตลาดที่ไม่มีการแข่งขัน

ที่มา: สุมาลี สันติพลวุฒิและคณะ (2549)

ในตลาดที่ไม่มีการแข่งขัน นายจ้างต้องจ่ายอัตราค่าจ้างสูงขึ้นเมื่อต้องการแรงงานเพิ่มขึ้นแต่ละหน่วย ดังนั้น ค่าใช้จ่ายจากการจ้างแรงงานหน่วยสุดท้ายจะสูงขึ้นเร็วกว่าอัตราค่าจ้าง การจ้างงานดุลยภาพ คือ การจ้างงานในระดับที่ผลิตภาพแรงงานหน่วยสุดท้าย หรือ MRP_L เท่ากับต้นทุนส่วนเพิ่ม หรือ MC คือ ที่ระดับ OL_0 ณ ระดับนี้นายจ้างจ่ายอัตราค่าจ้างที่ระดับ OW_0 แต่อัตราค่าจ้างในระดับนี้ เป็นอัตราค่าจ้างที่ต่ำกว่าผลิตภาพของแรงงาน แสดงว่านายจ้างมีกำไรส่วนเกินจาก

การจ้างแรงงาน ดังนั้น หากมีการกำหนดอัตราค่าจ้างขั้นต่ำในระดับที่ไม่สูงกว่า OW_2 ซึ่งเป็นระดับที่ MRP_L เท่ากับ MC ทำให้อัตราค่าจ้างสูงขึ้น โดยไม่ทำให้ระดับการจ้างงานลดลง ถ้ากำหนดอัตราค่าจ้างที่ OW_1 เป็นระดับที่ MRP_L เท่ากับอัตราค่าจ้างที่ลูกจ้างเสนอขายแรงงานพอดี การจ้างงานจะสูงขึ้นถึงระดับ OL_1 ซึ่งเป็นระดับการจ้างงานเต็มที่ในตลาดและอัตราค่าจ้างของคนงานจะสูงขึ้น โดยที่นายจ้างสามารถจะจ่ายได้ เพราะเป็นอัตราค่าจ้างที่เท่ากับผลประโยชน์ที่ลูกจ้างทำให้แก่นายจ้าง (ภาพที่ 2.5)

ในตลาดแข่งขันสมบูรณ์ นายจ้างแต่ละรายไม่มีอำนาจในการผูกขาด แรงงานไม่มีการรวมกันเป็นสหภาพ ทุกคนในตลาดมีข้อมูลข่าวสารสมบูรณ์ สามารถเข้าออกจากตลาดแรงงานได้โดยไม่มีอุปสรรค อัตราค่าจ้างจะถูกกำหนดโดยอุปสงค์และอุปทานของแรงงานในตลาด ดังภาพที่ 2.6 ซึ่งแสดงถึงระดับการจ้างงานดุลยภาพที่ OL_2 และอัตราค่าจ้างตลาดเท่ากับ OW_0 หากมีการกำหนด อัตราค่าจ้างขั้นต่ำ สูงกว่าอัตราค่าจ้างตลาด จะเกิดการว่างงาน หากอัตราค่าจ้างขั้นต่ำ ต่ำกว่าอัตราค่าจ้างดุลยภาพของตลาด ก็จะทำให้เกิดการขาดแคลนแรงงาน นอกจากนี้ตลาดที่มีแรงงานจำนวนมาก และเป็นแรงงานไร้ฝีมือ ผลผลิตของแรงงานต่ำ ส่งผลให้อัตราค่าจ้างดุลยภาพของตลาดต่ำ หากอัตราค่าจ้างและรายได้ที่ได้รับต่ำกว่าค่าใช้จ่ายที่จำเป็นในการครองชีพ ลูกจ้างอาจได้รับความเดือดร้อน จึงมีการกำหนดอัตราค่าจ้างขั้นต่ำเพื่อคุ้มครองมาตรฐานการครองชีพของลูกจ้าง โดยอัตราค่าจ้างขั้นต่ำที่กำหนดอาจสูงกว่าอัตราค่าจ้างดุลยภาพของตลาด

ภาพที่ 2.6 การกำหนดอัตราค่าจ้างขั้นต่ำในตลาดที่มีการแข่งขัน

ที่มา : สุมาลี สันติพลวุฒิและคณะ (2549)

1.2.1 เกณฑ์ทั่วไปในการกำหนดอัตราค่าจ้างขั้นต่ำ

การกำหนดอัตราค่าจ้างขั้นต่ำในหลายๆ ประเทศใช้หลักเกณฑ์ 4 ประการ ดังนี้

1) ความต้องการขั้นต่ำพื้นฐานของลูกจ้าง ลูกจ้างจำเป็นต้องมีรายได้อย่างน้อยที่เพียงพอค่าใช้จ่ายในการดำรงชีวิตขั้นพื้นฐาน โดยที่ความต้องการขั้นต่ำพื้นฐานจะแตกต่างกันตามสภาพสังคมและเศรษฐกิจ รวมถึงขอบเขตของการคุ้มครองของแต่ละประเทศที่ยังมีความแตกต่างกัน บางประเทศครอบคลุมเฉพาะค่าใช้จ่ายในการดำรงชีวิตของลูกจ้างเพียงคนเดียว แต่หลายประเทศครอบคลุมลูกจ้าง ภรรยาและบุตรอีก 2 คน จากการที่รายได้ที่เพียงพอต่อการครองชีพมีความแตกต่างกันตามบรรทัดฐานของแต่ละสังคม ดังนั้น ในหลายประเทศจึงใช้ค่าใช้จ่ายในการครองชีพเฉลี่ยของ ผู้มีรายได้ต่ำ ซึ่งเป็นตัวชี้ระดับรายได้ที่ลูกจ้าง ไร้ฝีมือจะเลี้ยงชีพอยู่ได้มาเป็นเกณฑ์ในการกำหนดอัตราค่าจ้างขั้นต่ำ

2) อัตราค่าจ้างและรายได้เปรียบเทียบ เมื่อมีการกำหนด หรือปรับอัตราค่าจ้างขั้นต่ำจะทำให้อัตราค่าจ้างเปรียบเทียบของลูกจ้างเก่าและลูกจ้างใหม่เปลี่ยนแปลงไป ดังนั้นในการกำหนดอัตราค่าจ้างขั้นต่ำจึงมักพิจารณาเปรียบเทียบกับอัตราค่าจ้างของลูกจ้างที่ทำงานประเภทเดียวกันในกิจการเดียวกัน อัตราค่าจ้างในกิจการอื่นในอุตสาหกรรมประเภทเดียวกันและอัตราค่าจ้างของลูกจ้างประเภทเดียวกันในอุตสาหกรรมประเภทอื่นๆ

3) ความสามารถในการจ่ายค่าจ้าง ซึ่งเกี่ยวข้องกับหลายปัจจัย เช่น ผลผลิตภาพของแรงงาน อันหมายถึงผลประโยชน์ที่ลูกจ้างก่อให้เกิดแก่กิจการของนายจ้าง ถ้าผลผลิตภาพของแรงงานสูงกว่าอัตราค่าจ้าง นายจ้างมีโอกาสได้กำไรจึงสามารถจ่ายค่าจ้างได้ แต่ถ้าผลผลิตภาพของแรงงานต่ำกว่าอัตราค่าจ้าง นายจ้างจะขาดทุนและความสามารถในการจ่ายค่าจ้างลดลง เช่นเดียวกันกับสถานะเศรษฐกิจ ถ้าสถานะเศรษฐกิจดี นายจ้างมีความสามารถจ่ายค่าจ้างได้ดี มีการปรับเปลี่ยนอัตราค่าจ้างขั้นต่ำได้ง่ายขึ้น

4) ข้อกำหนดในการพัฒนาเศรษฐกิจ การพัฒนาเศรษฐกิจมีวัตถุประสงค์เพื่อความเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจ ความมีเสถียรภาพทางเศรษฐกิจและการจ้างงานเต็มที่ ข้อกำหนดในการพัฒนาเศรษฐกิจจึงมักนำมาเป็นเครื่องพิจารณาเพื่อเป็นเครื่องชี้อย่างกว้างๆ ในการกำหนดหรือปรับอัตราค่าจ้างขั้นต่ำ เนื่องจากการกำหนดและปรับเปลี่ยนอัตราค่าจ้างขั้นต่ำ จะกระทบการเพิ่มขึ้นของต้นทุนการผลิต ทำให้กำไรลดลง อันมีผลต่อการลดลงของการออมและการลงทุนในประเทศ ทำให้เศรษฐกิจขยายตัวช้า นอกจากนั้น การเพิ่มขึ้นของอัตราค่าจ้างและต้นทุนด้านแรงงาน อาจมีผลต่อความต้องการแรงงาน ทำให้ระดับการว่างงานเพิ่มสูงขึ้น แต่ในขณะเดียวกัน การกำหนดอัตราค่าจ้างขั้นต่ำ ส่งผลให้การกระจายรายได้ดีขึ้น ทำให้ระดับการบริโภคมวลรวมและรายได้ของประเทศสูงขึ้น

สำหรับการกำหนดอัตราค่าจ้างขั้นต่ำในประเทศไทย ใช้แนวทางขององค์การแรงงานระหว่างประเทศ(ILO) โดยมีคณะกรรมการค่าจ้าง ซึ่งประกอบด้วยผู้แทนจากฝ่าย

นายจ้าง ฝ่ายลูกจ้างและฝ่ายรัฐบาล เป็นองค์คณะที่จะพิจารณากำหนดอัตราค่าจ้างขั้นต่ำ มีวัตถุประสงค์เพื่อคุ้มครองสวัสดิการทางสังคมและยกฐานะความเป็นอยู่ของลูกจ้างให้สอดคล้องกับการพัฒนาเศรษฐกิจ สังคมและการเมืองของประเทศ การกำหนดอัตราค่าจ้างขั้นต่ำในประเทศไทย จึงต้องคำนึงทั้งด้านการเมืองกับความยากจนของคนในสังคม รวมถึงผลประโยชน์ของลูกจ้างจากการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมของประเทศ ซึ่งการกำหนดอัตราค่าจ้างขั้นต่ำของประเทศไทย ครอบคลุมลูกจ้างเพียงคนเดียวในกิจการบางประเภทและมีอัตราแตกต่างกันตามพื้นที่ ทั้งนี้ พระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ.2541 ได้กำหนดว่าในการพิจารณากำหนดอัตราค่าจ้างขั้นต่ำ ให้คณะกรรมการค่าจ้าง หรือคณะอนุกรรมการอัตราค่าจ้างขั้นต่ำจังหวัด ศึกษาและพิจารณา ข้อเท็จจริงเกี่ยวกับอัตราค่าจ้างที่ลูกจ้างได้รับอยู่ ประกอบกับข้อเท็จจริงอื่น โดยคำนึงถึง ดัชนีค่าครองชีพ อัตราเงินเฟ้อ มาตรฐานการครองชีพ ต้นทุนการผลิต ราคาของสินค้าและบริการ ความสามารถของธุรกิจ ผลผลิตภาพแรงงาน ผลผลิตทั้งหมดรวมของประเทศ และสภาพเศรษฐกิจและสังคม โดยในการพิจารณากำหนดอัตราค่าจ้างขั้นต่ำจะกำหนดให้ใช้เฉพาะกิจการ หรืองาน หรือสาขา อาชีพ ประเภทใด เพียงใด ในท้องถิ่นใดก็ได้

1.3 ผลผลิตภาพแรงงานและการวัดผลผลิตภาพแรงงาน

1.3.1 ความหมายของผลผลิตภาพ(Productivity)

Fabucant (1968) อ้างถึงใน สุมาลี สันติพลวุฒิและคณะ(2549:2-1) ได้ให้คำจำกัดความของผลผลิตภาพว่า หมายถึง การวัดกำลังของปัจจัยการผลิตสินค้าและบริการเพื่อสนองความต้องการของผู้บริโภค กล่าวคือ ในกระบวนการผลิตผลผลิตทุกชนิด จำเป็นจะต้องใช้ปัจจัยการผลิต ดังนั้น ผลผลิตภาพในการผลิตจะแสดงกำลังการผลิตได้ เมื่อเปรียบเทียบระหว่างปริมาณผลผลิตที่ผลิตได้ กับปริมาณของปัจจัยการผลิต ที่ใช้ในการผลิตผลผลิตชนิดนั้น

Fabricant (1969) อ้างถึงใน สุมาลี สันติพลวุฒิและคณะ(2549:2-1) ให้ความหมายว่าผลผลิตภาพ หมายถึง การเปรียบเทียบระหว่างปริมาณของสินค้าและบริการที่ผลิตได้ กับปริมาณทรัพยากร หรือปัจจัยที่ใช้ในการผลิตสินค้าและบริการเหล่านั้นและสำหรับสินค้าบริการที่ผลิต โดยใช้ปัจจัยแรงงานและปัจจัยทุนร่วมกัน ถ้าปัจจัย ตัวใดตัวหนึ่งที่ใช้ในการผลิตเพิ่มขึ้นก็จะทำให้ผลผลิตเพิ่มขึ้นด้วย เช่น ถ้าผลผลิตเพิ่มขึ้นเป็นผลมาจากการเพิ่มปัจจัยแรงงานเพียงอย่างเดียว วิธีการวัดการเพิ่มขึ้นของผลผลิตของแรงงาน เรียกว่าผลผลิตภาพของแรงงาน

คณะเศรษฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยหอการค้าไทย(2538) ได้ให้คำจำกัดความของผลผลิตภาพว่าหมายถึง การเปรียบเทียบระหว่างผลผลิตที่ได้กับปัจจัยการผลิตที่ใช้ หรือเรียกว่าเป็นผลผลิตที่ได้ต่อหน่วยของปัจจัยการผลิต เช่น ถ้าแรงงานเป็นปัจจัยการผลิต ผลผลิตภาพแรงงานคือผลผลิตที่ได้หารด้วยชั่วโมงการทำงานของแรงงาน เป็นต้น

1.3.2 แนวคิดในการวัดผลิตภาพแรงงาน ในการวัดผลิตภาพแรงงานสามารถวัดได้โดยใช้ทฤษฎีการผลิตของ Ferguson and Maurice (1978) อ้างถึงใน สุมาลี สันติพลวุฒิและคณะ (2549:2-2) ที่แสดงความสัมพันธ์ระหว่างผลผลิต (Q) และปัจจัยการผลิตที่ใช้ในกระบวนการผลิต ได้แก่ ปัจจัยแรงงาน(L)และปัจจัยทุน(K) ความสัมพันธ์ของผลผลิตทั้งหมดที่ผลิตได้ (Total Product : TP) และปัจจัยการผลิตหนึ่งๆซึ่งสามารถเขียนฟังก์ชันการผลิตได้ดังนี้

$$Q = f(L,K)$$

1) การผลิตในระยะสั้น หมายถึงการผลิตในระยะที่ปัจจัยการผลิตบางชนิดมีปริมาณคงที่และบางชนิดเปลี่ยนแปลงได้ เช่น การที่ปัจจัยทุนไม่สามารถเปลี่ยนแปลงได้ในช่วงเวลาอันสั้น ผลผลิตที่เกิดขึ้นจึงเป็นผลผลิตที่เกิดจากการใช้ปัจจัยแรงงานเพิ่มขึ้นร่วมกับปัจจัยทุนที่มีจำนวนคงที่ ดังนั้น ฟังก์ชันการผลิตในระยะสั้นเขียนได้ดังนี้

$$\bar{Q} = f(L,K)$$

$$\text{หรือ } Q = f(L)$$

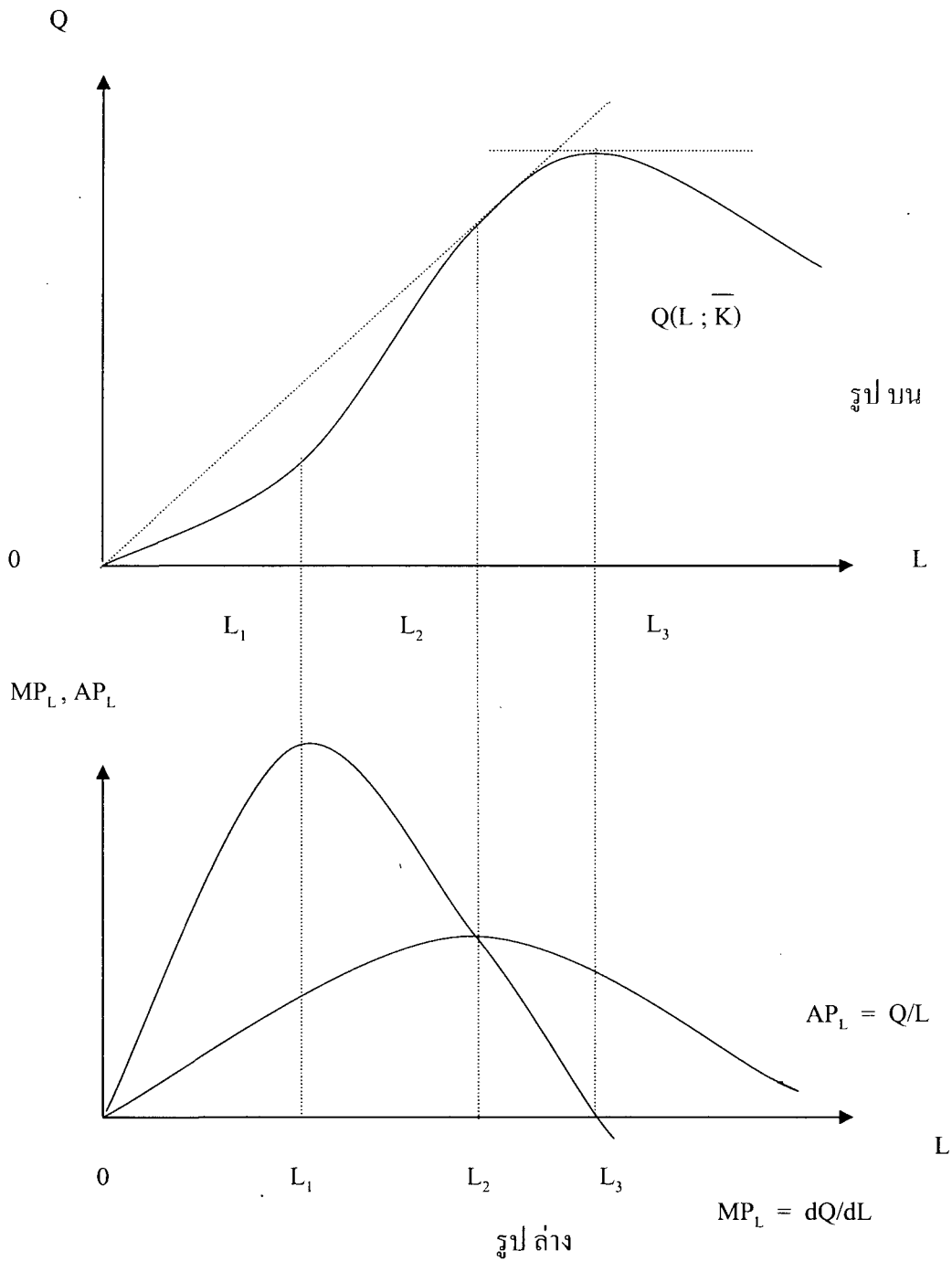
ผลิตภาพแรงงานพิจารณาได้ 2 รูปแบบ คือ

(1) รูปแบบที่ 1 ผลิตภาพแรงงานในรูปแบบของผลผลิตเฉลี่ยของแรงงาน (Average Product of Labour : AP_L) หรือ Q/L ดังภาพที่ 2.7 โดยการพิจารณาความลาดของเส้นที่ลากจากจุดกำเนิดไปยังจุดใดๆ บนเส้นฟังก์ชันการผลิต เห็นได้ว่าในขณะที่การจ้างงานเพิ่มขึ้นในตอนแรก AP_L จะสูงขึ้น หลังจากนั้นจะลดลง ความสัมพันธ์ระหว่าง AP_L และระดับการจ้างงานได้แสดงไว้ในภาพที่ 2.7 รูปล่าง

(2) รูปแบบที่ 2 ผลิตภาพแรงงานในรูปแบบของผลผลิตหน่วยสุดท้ายของแรงงาน (Marginal Productivity of Labour : MP) หรือ dQ/dL คือ ความลาดชันของฟังก์ชันการผลิตในภาพที่ 2.7 รูปล่าง

จากภาพที่ 2.7 จะเห็นได้ว่าเส้น MP_L มีจุดสูงสุดตรงระดับการจ้างงาน L_1 โดยฟังก์ชันการผลิตอยู่ตรงจุดเปลี่ยนที่ระดับการจ้างงาน L_1 ในภาพที่ 2.7 รูปล่าง ส่วน AP_L มีจุดสูงสุดตรงระดับการจ้างงาน L_2 ซึ่งเป็นเส้นที่ลากจากจุดกำเนิดมาสัมผัสกับเส้นฟังก์ชันการผลิตในภาพที่ 2.7 รูปบน และตรงจุดสูงสุดของ AP_L จะเท่ากับ MP_L

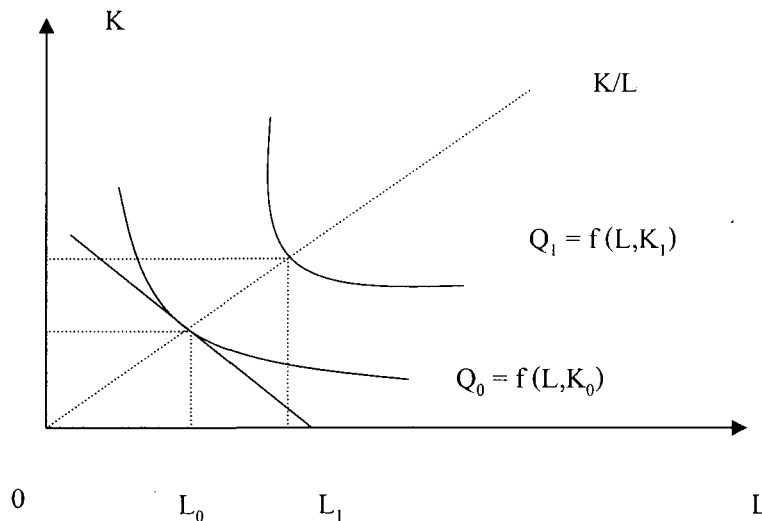
ลักษณะของ AP_L ในช่วงที่เพิ่มขึ้น MP_L ก็เพิ่มขึ้นด้วย แต่การเพิ่มของ MP_L จะเร็วกว่า AP_L แต่จะลดลงก่อน AP_L หมายความว่า MP_L จะอยู่เหนือเส้น AP_L ในช่วงแรกและจะตัดกับ AP_L ณ จุดสูงสุดของ AP_L

ภาพที่ 2.7 ฟังก์ชันการผลิต ผลผลิตภาพเฉลี่ย และผลผลิตภาพหน่วยสุดท้ายของแรงงาน
ที่มา: Ferguson and Maurice (1978)

2) การผลิตในระยะยาว หมายถึง การผลิตในระยะที่หน่วยการผลิตสามารถเปลี่ยนแปลงปัจจัยการผลิตทุกชนิดได้ ดังนั้น ผลผลิตที่เพิ่มขึ้นเนื่องจากการเพิ่มของปัจจัยทุนและปัจจัยแรงงานที่ใช้ในการผลิตร่วมกัน การที่ระดับผลผลิตเพิ่มขึ้นจะทำให้เส้นของผลผลิตรวมเพิ่มสูงขึ้นจาก Q_0 เลื่อนขึ้นเป็นเส้น Q_1 และการที่เส้นผลผลิตรวมเพิ่มสูงขึ้นจะมีผลทำให้เส้นผลิตภาพ

เฉลี่ยและเส้นผลผลิตภาพหน่วยสุดท้ายเพิ่มขึ้นด้วยเช่นกัน ในกรณีที่เป็นการผลิตโดยใช้เทคโนโลยีแบบเดิมคือการใช้สัดส่วนทุนต่อแรงงาน (K/L) เท่าเดิม เมื่อทุนเพิ่มขึ้นก็จะใช้แรงงานเพิ่มขึ้น ดังนั้นผลผลิตที่เพิ่มขึ้นในระยะยาวจึงเป็นผลเนื่องมาจากการใช้ปัจจัยทุนและแรงงานร่วมกันในการผลิต ดังแสดงไว้ในภาพที่ 2.8

ภาพที่ 2.8 การผลิตในระยะยาว

ที่มา: Ferguson and Maurice (1978)

1.3.3 วิธีวัดผลิตภาพแรงงาน ในการวัดผลิตภาพแรงงาน มีลักษณะของการวัดหลายวิธี ในงานวิจัยฉบับนี้รวบรวมไว้ 3 กลุ่มตามการจำแนก ประกอบด้วย การจำแนกวิธีวัดผลิตภาพตามลักษณะของการวัด การจำแนกวิธีวัดผลิตภาพตามระดับของการวัดและการจำแนกวิธีวัดผลิตภาพตามลักษณะของข้อมูล โดยมีรายละเอียด ดังนี้

1) การจำแนกวิธีวัดผลิตภาพตามลักษณะของการวัด มี 2 วิธี คือ

(1) การวัดผลิตภาพการผลิตแบบบางส่วน (Partial Productivity or Single-Factor Index) เป็นการวัดโดยเปรียบเทียบระหว่างผลผลิตที่ผลิตได้กับปัจจัยการผลิต ชนิดใดชนิดหนึ่ง เช่น ผลิตภาพแรงงาน หรือผลิตภาพทุน ซึ่งการวัดแบบนี้ ทำให้หลายวิธี โดยรูปแบบที่ง่ายที่สุด คือ การวัดในรูปของอัตราส่วนของผลผลิตต่อปัจจัยการผลิตชนิดนั้นๆ

(2) การวัดผลิตภาพการผลิตโดยรวม (Total Factor Productivity or Multi-Factor) เป็นการวัดโดยเปรียบเทียบระหว่างผลผลิตที่ผลิตได้กับปัจจัยการผลิตทุกชนิดในการผลิต เนื่องจากการวัดผลิตภาพการผลิตแบบบางส่วน ทำให้ทราบถึงกำลังการผลิตของปัจจัยการผลิตเฉพาะอย่างในการผลิตสินค้าและบริการ ณ ช่วงเวลาหนึ่งๆเท่านั้น แต่ไม่สามารถวัดถึงการ

เปลี่ยนแปลงประสิทธิภาพการผลิต(Productive Efficiency)ทั้งหมด ซึ่งมีผลมาจากปัจจัยอื่นๆ นอกเหนือจากปัจจัยการผลิตประเภทแรงงาน หรือทุน เช่น การเปลี่ยนแปลงในส่วนประกอบของปัจจัยการผลิต หรือการทดแทนกันของปัจจัยการผลิต (Factor Substitution) การเปลี่ยนแปลงในด้านการบริหารจัดการ การเกิดขึ้นของเทคโนโลยีใหม่ๆ เหล่านี้ ซึ่งเป็นค่าของผลิตภาพการผลิตซึ่งไม่ได้เกิดจากการใช้ปัจจัยการผลิตเพียงชนิดใดชนิดหนึ่ง

2) การจำแนกวิธีวัดผลิตภาพตามระดับของการวัด มี 2 วิธี คือ

(1) การวัดผลิตภาพแรงงานในระดับมหภาค การวัดผลิตภาพแรงงานในระดับมหภาค หมายถึงการวัดผลิตภาพแรงงานในระดับประเทศ ภูมิภาคพื้นที่และตามประเภทสาขาอุตสาหกรรม ซึ่งมักจะมีการวัดออกมาในรูปดัชนีผลิตภาพแรงงาน (Labour Productivity Index : LPI) เพื่อให้สามารถเปรียบเทียบค่าของระดับและอัตราการเปลี่ยนแปลงของผลิตภาพแรงงานได้อย่างชัดเจน

(2) การวัดผลิตภาพแรงงานในระดับจุลภาค เป็นการวัดผลิตภาพแรงงานในระดับสถานประกอบการแต่ละราย (Individual Industrial Establishment) ซึ่งมีสูตรในการคำนวณ ดังนี้

$$\text{ผลิตภาพแรงงาน} = \frac{\text{มูลค่าเพิ่มของแรงงาน}}{\text{ชั่วโมงการทำงานทั้งหมด}}$$

โดยที่ - มูลค่าเพิ่มของแรงงาน หมายถึง ยอดขาย หักออกด้วย ต้นทุนทั้งหมด ซึ่งไม่รวมค่าตอบแทนแรงงาน

- ยอดขาย หมายถึง มูลค่าการขายสินค้าและบริการของสถานประกอบการ

- ต้นทุนทั้งหมด หมายถึง ต้นทุนสินค้ามีไว้เพื่อขายและค่าใช้จ่ายในการดำเนินงาน ซึ่งจำแนกรายละเอียดได้ ดังนี้

ก. ต้นทุนสินค้ามีไว้เพื่อขาย ประกอบด้วย ต้นทุนการผลิต คือ

ค่าวัตถุดิบและวัสดุที่ใช้ไป ค่าตอบแทนแรงงาน เช่น เงินเดือน ค่าจ้างแรงงาน ค่าล่วงเวลา สวัสดิการและค่าตอบแทนอื่นๆ ของลูกจ้างฝ่ายผลิต ค่าจ้างเหมาจ่ายให้ผู้อื่น หรือสถานประกอบการอื่นทำการผลิตให้ ค่าไต่ห่วยหรือค่าใช้จ่ายในการผลิต ต้นทุนการผลิตอื่นๆ เช่น งานระหว่างทำ หรือสินค้าระหว่างผลิตสุทธิ ต้นทุนสินค้าสำเร็จรูปซื้อมาขายไป และต้นทุนสินค้าสำเร็จรูปคงเหลือสุทธิ

ข. ค่าใช้จ่ายในการดำเนินงาน ประกอบด้วย ค่าใช้จ่ายในการขายและบริหาร และค่าใช้จ่ายในส่วนค่าตอบแทนแรงงาน ประกอบด้วย เงินเดือน ค่าจ้างแรงงาน ค่าล่วงเวลา สวัสดิการและค่าตอบแทนอื่น ๆ ของลูกจ้างนอกฝ่ายผลิต

กล่าวโดยสรุป การหามูลค่าเพิ่มของแรงงาน หาได้จากยอดขายลบด้วยรายการที่กล่าวข้างต้น สำหรับ ชั่วโมงการทำงานทั้งหมด ประกอบด้วย ชั่วโมงการทำงานปกติ และ ชั่วโมงการทำงานล่วงเวลา ชั่วโมงการทำงานเฉลี่ย คือการนำชั่วโมงการทำงานทั้งหมด มาเฉลี่ยต่อลูกจ้างหนึ่งคน ซึ่งอาจจะเป็นห้วงเวลา 1 วันหรือ 1 สัปดาห์หรือ 1 เดือนหรือ 1 ปี ตามความต้องการ

3) การวัดผลผลิตตามลักษณะข้อมูล เนื่องจากสินค้าหรือบริการมีความแตกต่างและหลากหลาย ในด้านคุณลักษณะของสินค้า หน่วยของสินค้าและปัจจัยการผลิตที่หลายหลาย ฯลฯ การวัดผลผลิตจึงมีได้หลายวิธี ขึ้นอยู่กับลักษณะและคุณสมบัติของข้อมูลที่ได้จากผลผลิตและปัจจัยการผลิต การจำแนกวิธีวัดผลผลิตตามลักษณะข้อมูลมี 2 วิธี คือ

(1) การวัดผลผลิตตามลักษณะข้อมูลแบบต่อเนื่อง (Continue) โดยการพิจารณาจากฟังก์ชันการผลิตซึ่งแสดงความสัมพันธ์ระหว่างผลผลิต (Q) และปัจจัยที่ใช้ในการผลิต และเมื่อกำหนดให้มีปัจจัยการผลิต 2 ชนิด ได้แก่ แรงงาน(L) และทุน(K) ความสัมพันธ์ระหว่างผลผลิตและปัจจัยที่ใช้ในการผลิตสามารถแสดงฟังก์ชันการผลิตตามที่กล่าวมาแล้ว คือ

$$Q = f(L, K)$$

โดยใช้ฟังก์ชันดังกล่าวสามารถวัดผลผลิตส่วนเพิ่ม หรือผลผลิตภาพหน่วยสุดท้าย ดังนี้

$$MPL = \frac{\partial Q}{\partial L} = \frac{df(L, K)}{\partial L} = f_L$$

(2) การวัดผลผลิตตามลักษณะข้อมูลแบบไม่ต่อเนื่อง (Discrete) เป็นการเปรียบเทียบผลผลิต กับปัจจัยแรงงานที่ใช้ในการผลิต ในทางเศรษฐศาสตร์การเปรียบเทียบสัดส่วนระหว่างผลผลิตกับปัจจัยการผลิตสามารถกระทำได้อย่างน้อย 2 วิธี คือ Ferguson and Gould (1975) อ้างถึงใน สุมาลี สันติพลวุฒิและคณะ (2549:2-8-2-9)

ก. การเปรียบเทียบสัดส่วนของผลผลิตทั้งหมดที่ผลิตได้เฉลี่ยต่อปัจจัยการผลิตทั้งหมดที่ใช้ หรือเรียกว่าผลผลิตเฉลี่ย (Average Product : AP) เช่น ผลผลิตเฉลี่ยต่อปัจจัยแรงงานทั้งหมดที่ใช้สามารถแสดงในสมการต่อไปนี้

$$AP_L = TP/L \text{ เมื่อ } AP_L \text{ คือ ผลผลิตเฉลี่ย}$$

TP คือ ผลผลิตทั้งหมดที่ผลิตได้

L คือ ปัจจัยแรงงานทั้งหมดที่ใช้ในการผลิต

สำหรับงานวิจัยฉบับนี้ เลือกใช้วิธีการวัดผลผลิตภาพ โดยการเปรียบเทียบสัดส่วนของผลผลิตทั้งหมดที่ผลิตได้เฉลี่ยต่อปัจจัยการผลิตทั้งหมดที่ใช้ หรือเรียกว่าผลผลิตเฉลี่ย เพราะเห็นว่าเหมาะสมกับลักษณะของข้อมูลกลุ่มตัวอย่าง ซึ่งเป็นข้อมูลในระดับทุติยภูมิและเป็นข้อมูลในภาพรวมจำแนกตามสาขาอุตสาหกรรมของจังหวัด รวมทั้ง การวัดผลผลิตภาพในรูปแบบของดัชนีผลผลิตภาพแรงงาน โดยใช้สูตร ดังนี้

$$LPI_i = \frac{Q_{ti}}{Q_{oi}} \div \frac{L_{ti}}{L_{oi}}$$

โดยที่	Q_t / Q_o	คือ ดัชนีผลผลิตในปีปัจจุบัน
	L_t / L_o	คือ ดัชนีแรงงานในปีปัจจุบัน
	Q_{ti}	คือ มูลค่าผลผลิตของอุตสาหกรรมประเภทที่ i ปีปัจจุบัน
	Q_{oi}	คือ มูลค่าผลผลิตของอุตสาหกรรมประเภทที่ i ปีฐาน
	L_{ti}	คือ จำนวนผู้มีงานทำของอุตสาหกรรมประเภทที่ i ปีปัจจุบัน
	L_{oi}	คือ จำนวนผู้มีงานทำของอุตสาหกรรมประเภทที่ i ปีฐาน
	i	คือ สาขาอุตสาหกรรม
	t	คือ ปีปัจจุบัน
	o	คือ ปีฐาน

ข. การเปรียบเทียบสัดส่วนของผลผลิตทั้งหมดที่เปลี่ยนแปลงเฉลี่ยต่อการใช้ปัจจัยการผลิตที่เปลี่ยนแปลง หรือเรียกว่าผลผลิตส่วนเพิ่ม (Marginal Product : MP) เช่น ผลผลิตทั้งหมดที่เปลี่ยนแปลงเฉลี่ยต่อการใช้ปัจจัยแรงงานที่เพิ่มขึ้นหนึ่งหน่วย สามารถแสดงดังสมการต่อไปนี้

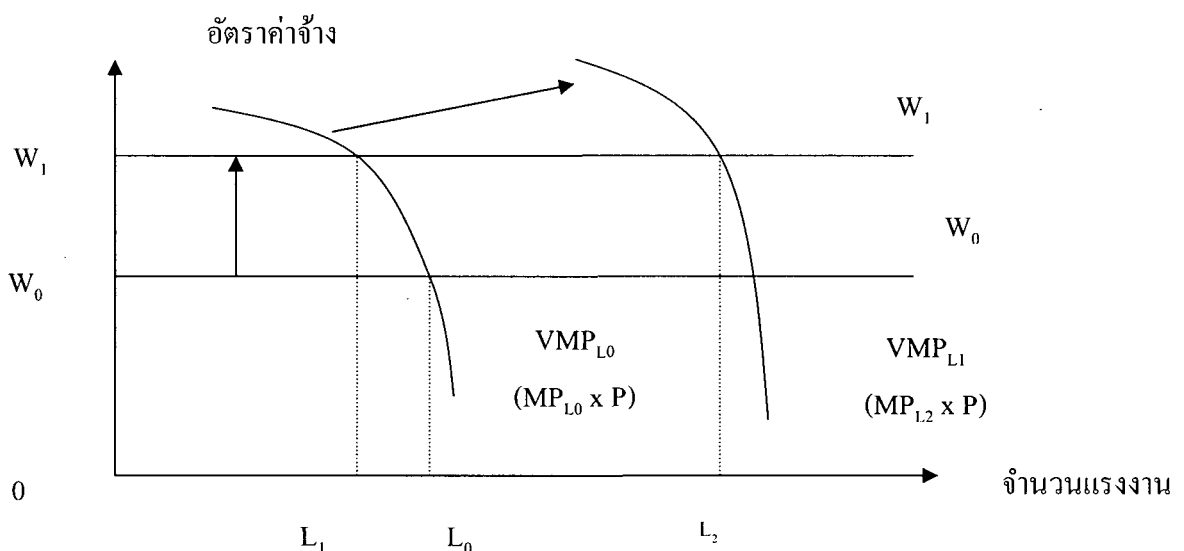
$MP_L = \Delta TP / \Delta L$ เมื่อ MP_L คือ ผลผลิตส่วนเพิ่ม หรือผลผลิตหน่วยสุดท้ายของแรงงาน (Marginal Physical Product of Labour)

ΔTP คือ ส่วนเปลี่ยนแปลงของผลผลิตทั้งหมด

ΔL คือ ส่วนเปลี่ยนแปลงของปริมาณแรงงาน

1.3.4 ผลกระทบแรงงานกับการกำหนดอัตราค่าจ้าง ในทางเศรษฐศาสตร์

ผู้ประกอบการ ต้องการแสวงหากำไรมากที่สุด จะเปรียบเทียบมูลค่าการขายผลผลิตส่วนเพิ่ม(MP) กับค่าจ้างแรงงานที่ต้องจ่ายให้แก่ปัจจัยแรงงานที่มีการจ้างงานเพิ่มขึ้น นั่นคือ จะต้องนำจำนวนผลผลิตที่ได้เพิ่มขึ้นคูณด้วยราคา (P) ของผลผลิต ซึ่งเรียกว่าเป็นมูลค่าหน่วยสุดท้ายของแรงงาน (Value of Marginal Product of Labour : VMP_L) $VMP_L = MP_L \times P$ เมื่อผู้ประกอบการเปรียบเทียบ VMP_L กับต้นทุนของการใช้แรงงาน คือค่าจ้าง(Wage:w) ถ้า VMP_L มีค่ามากกว่า w ผู้ประกอบการจะจ้างแรงงานเพิ่มขึ้น เนื่องจากยังมีกำไรจากการจ้างแรงงานเพิ่มขึ้น แต่หาก VMP_L น้อยกว่า w ผู้ประกอบการจะขาดทุนและจะลดการว่าจ้างแรงงานลง พฤติกรรมของผู้ประกอบการดังกล่าวสามารถอธิบายได้ด้วยทฤษฎีผลผลิตหน่วยสุดท้ายของแรงงาน ที่ว่าหน่วยผลิตจะยังคงขยายการใช้ปัจจัยแรงงาน ตราบเท่าที่มูลค่าของผลผลิตหน่วยสุดท้าย(VMP_L) ยังมากกว่าต้นทุนหน่วยสุดท้ายหรือค่าจ้าง(w) ดังนั้น ระดับการผลิตที่สถานประกอบการจะได้กำไรมากที่สุดจึงอยู่ที่ $VMP_L = w$ ระดับการจ้างแรงงานดังกล่าว ถือเป็นระดับดุลยภาพของการจ้างงาน ซึ่งแสดงโดยภาพที่ 2.9 ที่ดุลยภาพของการจ้างงานอยู่ที่ L_0 ณ ระดับอัตราค่าจ้าง w_0 ดังนั้น ถ้ามีปัจจัยต่างๆ มาทำให้ VMP_L เปลี่ยนแปลงไปการจ้างงานย่อมเสีย ดุลยภาพ เช่น การที่อัตราค่าจ้างสูงขึ้นจาก w_0 เป็น w_1 ในขณะที่ที่ผลิตภาพของแรงงานซึ่งวัดโดย VMP_L ไม่ได้เปลี่ยนแปลง ส่งผลให้การจ้างงานลดลงเหลือเพียง OL_1 แต่หากมีปัจจัยทำให้ผลิตภาพของแรงงานเพิ่มขึ้นด้วย เช่น เพิ่มจาก VMP_{L_0} เป็น VMP_{L_1} การจ้างงานจะเพิ่มเป็น OL_2 ดังนั้น การที่ผลิตภาพของแรงงานเพิ่มขึ้นจะช่วยให้มีการว่าจ้างแรงงานมากขึ้น เส้น VMP_L จึงเป็นเส้นอุปสงค์ของแรงงาน

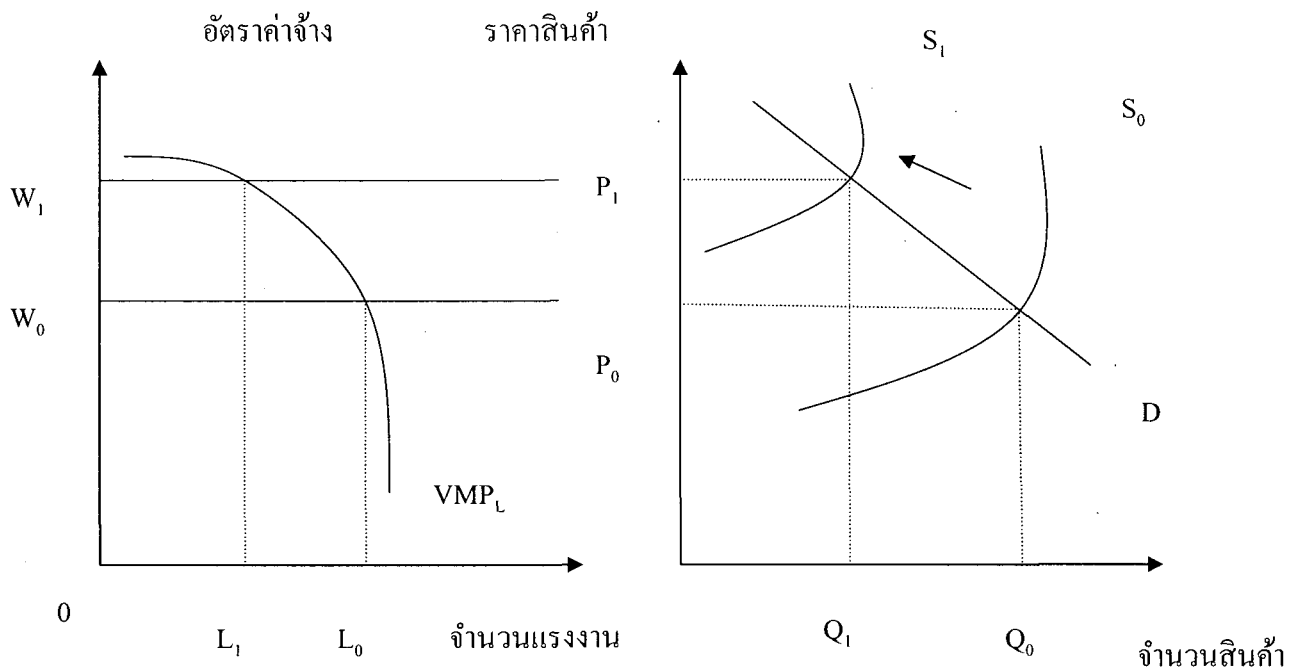

ภาพที่ 2.9 ความสัมพันธ์ระหว่างผลิตภาพแรงงาน จำนวนการจ้างแรงงานและค่าจ้าง

ที่มา : Ferguson and Gould (1975) อ้างถึงใน สุมาลี สันติพลวุฒิและคณะ (2549:2-10)

การที่อัตราค่าจ้างและคุณภาพของแรงงานเป็นไปในทิศทางกลับกัน เพราะลักษณะของเทคโนโลยีในการผลิตในช่วงระยะเวลาหนึ่งๆ ซึ่งกำหนดให้ปัจจัยทุนคงที่ แต่มีการเพิ่มเฉพาะการว่าจ้างแรงงานเข้าทำงานกับปัจจัยทุนนั้น ทำให้ผลผลิตส่วนเพิ่มหรือผลผลิตหน่วยสุดท้ายของแรงงานลดลง การเปลี่ยนแปลงดังกล่าวนี้เป็นไปตามกฎหมายแห่งการลดน้อยถอยลง ซึ่งกล่าวว่า “เมื่อจำนวนปัจจัยชนิดใดชนิดหนึ่งเพิ่มขึ้น โดยปัจจัยชนิดอื่นๆ คงที่ผลผลิตหน่วยสุดท้ายของปัจจัยชนิดนั้นจะเปลี่ยนแปลงในทิศทางที่ลดลง” และในระยะเวลาที่ยาวเพียงพอ ผู้ประกอบการสามารถจัดหาสินค้าทุน หรือเทคโนโลยีต่างๆ เพิ่มเติม ก็จะช่วยยกระดับผลิตภาพของแรงงานได้ เนื่องจากแรงงานที่ว่าจ้างนั้นได้ทำงานควบคู่กับปัจจัยทุนและเทคโนโลยีที่มีประสิทธิภาพมากขึ้น

นอกจากนี้ หากเราพิจารณาจากสูตรการคำนวณ VMP_L ข้างต้น จะเห็นได้ว่าการเปลี่ยนแปลงของระดับราคาสินค้า หรือผลผลิตที่ผลิตออกจำหน่ายจะมีผลต่อผลิตภาพของแรงงานและส่งผลกระทบต่ออุปสงค์ของแรงงานในที่สุด เช่น หากมีการเพิ่มขึ้นของอัตราค่าจ้างจาก OW_0 เป็น OW_1 จะทำให้อุปสงค์หรือความต้องการว่าจ้างแรงงานลดลงจาก OL_0 เป็น OL_1 การที่สถานประกอบการลดการจ้างแรงงาน จะส่งผลให้ การผลิตสินค้าและบริการลดลง ดังนั้น อุปทานของสินค้าและบริการลดลง ซึ่งแสดงโดยการเคลื่อนย้ายของเส้น S_0 เป็น S_1 ดังแสดงในภาพที่ 2.10

ภาพที่ 2.10 ความสัมพันธ์ระหว่างค่าจ้าง จำนวนการจ้างงาน และระดับราคาสินค้า
ที่มา : Ferguson and Gould (1975) อ้างถึงใน สุมาลี สันติพลวุฒิและคณะ (2549:2-11)

ผลจากการลดของอุปทานของสินค้า แต่อุปสงค์ของสินค้าไม่เปลี่ยนแปลง จะทำให้ระดับราคาสินค้าสูงขึ้นจากระดับ OP_0 เป็น OP_1 และผลที่ตามมา คือ มูลค่าผลผลิตหน่วยสุดท้ายของแรงงาน หรือ VMP_L เปลี่ยนแปลงไปตามราคาใหม่จนกระทั่งได้ระดับการจ้างงานดุลยภาพที่ $VMP_L = W_1$ ระดับการจ้างงาน OL_1 ตามอัตราค่าจ้างที่เปลี่ยนแปลงจาก OW_0 เป็น OW_1

2. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

2.1 งานวิจัยเกี่ยวกับอัตราค่าจ้างขั้นต่ำ เนื่องจากวัตถุประสงค์หลักของการศึกษาในวิทยานิพนธ์นี้ ต้องการศึกษความสัมพันธ์ระหว่างอัตราค่าจ้างขั้นต่ำ กับผลิตภาพแรงงานในสาขาอุตสาหกรรม จึงได้ศึกษาเอกสาร ตำราและงานศึกษาวิจัยต่างๆ ซึ่งพบงานที่เกี่ยวข้องโดยตรงมีจำนวนน้อย ส่วนใหญ่เป็นงานศึกษาปัจจัยกำหนดอัตราค่าจ้างขั้นต่ำ หรือผลกระทบจากอัตราค่าจ้างขั้นต่ำ แต่มีความใกล้เคียงที่พอจะนำมาใช้ในวิทยานิพนธ์นี้ โดยจัดกลุ่มงานศึกษาวิจัยที่ได้พบทวนสรุปได้เป็น 3 กลุ่มตามลักษณะของงานวิจัย ประกอบด้วย กลุ่มที่ 1 งานศึกษาปัจจัย หรือแบบจำลองในการกำหนดอัตราค่าจ้างขั้นต่ำ ซึ่งผลิตภาพแรงงานเข้าไปมีบทบาททั้งโดยตรงและโดยอ้อม กลุ่มที่ 2 งานศึกษาผลกระทบ หรือเปรียบเทียบการเปลี่ยนแปลง หรือหาความสัมพันธ์ระหว่างอัตราค่าจ้างขั้นต่ำที่มีต่อ ตัวแปรอื่นในระบบเศรษฐกิจ รวมทั้งผลกระทบที่มีต่อผลิตภาพแรงงาน ทั้งทางตรงและทางอ้อม และกลุ่มที่ 3 งานศึกษาที่เกี่ยวข้องกับกระบวนการกำหนดอัตราค่าจ้างขั้นต่ำ โดยมีรายละเอียด ดังนี้

2.1.1 งานศึกษาปัจจัย หรือแบบจำลองในการกำหนดอัตราค่าจ้างขั้นต่ำ

โดยที่ผลิตภาพแรงงาน เป็นปัจจัยหนึ่งที่เกี่ยวข้องทั้งโดยตรงและโดยอ้อม ประกอบด้วย

กิตติ ลิมสกุล และ สังคีต พิริยะ (2537) อ้างถึงในสุวรรณา ตุลยวสินพงค์ 2543:20-21 พยากรณ์ค่าจ้างขั้นต่ำที่ควรจะเป็นในปี พ.ศ.2537 โดยสร้างแบบจำลองเพื่อคำนวณอัตราค่าจ้างเฉลี่ยซึ่งขึ้นกับตัวแปรอิสระ 3 ตัว คือ ค่าจ้างที่เฉลี่ยจากค่าจ้างขั้นต่ำ ค่าจ้างที่ไม่อยู่ในระบบค่าจ้างขั้นต่ำ(Uncovered sector) และค่าจ้างที่คำนวณขึ้น (Imputed Wage) งานศึกษานี้เสนอความเห็น ว่า อัตราค่าจ้างขั้นต่ำควรเพิ่มขึ้นจากอัตราเดิมคูณด้วยอัตราค่าจ้างเฉลี่ยเป็นอย่างน้อยและเพื่อหลีกเลี่ยงการเรียกร้องให้มีการปรับอัตราค่าจ้างขั้นต่ำเป็นประจำทุกปี ควรมีการกำหนดหลักเกณฑ์ที่แน่นอนในการปรับอัตราค่าจ้างขั้นต่ำสำหรับลูกจ้างไร้ฝีมือที่เพิ่งเข้าสู่ตลาดแรงงาน โดยใช้สูตร

$$W = W_0 + W \text{ (ผลิตภาพแรงงาน , กำไร)}$$

โดยที่ W คือ อัตราค่าจ้าง

W_0 คือ อัตราค่าจ้างในปีแรกของแรงงานไร้ฝีมือ ซึ่งเท่ากับค่าใช้จ่ายในการดำรงชีพขั้นพื้นฐาน ปรับด้วยดัชนีราคาผู้บริโภค

W (ผลิตภาพแรงงาน,ค่าไร) คือ ใช้สำหรับลูกจ้างมีอายุงานมากกว่า 1 ปีขึ้นไป ให้คำนวณค่าตอบแทนเพิ่ม โดยคำนวณจากผลิตภาพแรงงานและผลกำไรของธุรกิจประกอบกัน

วิภาวี ศรีเพียร (2539) ศึกษาวิจัยปัจจัยที่กำหนดอัตราค่าจ้างขั้นต่ำในช่วงปี พ.ศ.2516-2537 มีวัตถุประสงค์เพื่อหาปัจจัยที่เหมาะสมในการกำหนดอัตราค่าจ้างขั้นต่ำ โดยใช้สมการถดถอยและการคัดเลือกตัวแปรแบบ Stepwise พบว่าค่าจ้างขั้นต่ำจะสัมพันธ์กับผลิตภัณฑ์มวลรวมนอกภาคเกษตร ค่าจ้างขั้นต่ำสุดของข้าราชการ ระดับความยากจนในเขตเมืองและค่าใช้จ่ายเพื่อการอุปโภคบริโภคของครัวเรือนคนงาน และได้ปรับตัวแปรที่คาดว่าจะจะเป็นปัจจัยที่เหมาะสมในการกำหนดอัตราค่าจ้างขั้นต่ำ ได้แก่ ดัชนีราคาผู้บริโภค ผลิตภาพแรงงาน มูลค่าสินค้าส่งออกอัตราส่วนของเงินลงทุนต่อการจ้างงาน และค่าจ้างขั้นต่ำสุดของข้าราชการ มาใช้ในการคำนวณอัตราค่าจ้างขั้นต่ำ

สรารุช ไพฑูรย์พงษ์ และคณะ (2548) ศึกษาวิจัย เพื่อกำหนดหลักเกณฑ์มาตรฐานในการคำนวณหาอัตราค่าจ้างขั้นต่ำ โดยวิธีการศึกษาประกอบกันหลายวิธีการ เช่น การทบทวนงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง การศึกษาความคิดเห็นของผู้มีบทบาทในการกำหนดอัตราค่าจ้างขั้นต่ำ การศึกษาตัวแปรต่างๆที่มีผลต่อการกำหนดอัตราค่าจ้างขั้นต่ำทั้งระดับประเทศและระดับภาค การใช้เส้นความยากจนวิเคราะห์อัตราค่าจ้างขั้นต่ำ การวิเคราะห์รูปแบบกระบวนการกำหนดอัตราค่าจ้างขั้นต่ำที่เหมาะสม การทดสอบตัวแบบ และวิธีการเชิงปริมาณ ซึ่งประกอบด้วย ขั้นตอนการคัดเลือกตัวแปรที่จะนำมาใช้กำหนดการผันแปรของค่าจ้างขั้นต่ำ โดยใช้วิธี Factor Analysis และวิธีในขั้นตอนที่ 2 เป็นการนำเอากลุ่มตัวแปรที่ได้คัดเลือกตามวิธีที่ 1 มาใช้วิเคราะห์ทางเศรษฐมิติด้วยสมการถดถอยเชิงพหุ (Multiple Regression Analysis) การศึกษา พบว่า ตัวแปรที่มีความสำคัญในการใช้เป็นเกณฑ์สำหรับกำหนดอัตราค่าจ้างขั้นต่ำที่เหมาะสม เรียงลำดับตามค่าน้ำหนักมากไปหาน้อยตามผลการทดสอบ ประกอบด้วย ผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศ ผลิตภาพแรงงาน รายได้ต่อหัว จำนวนแรงงานนอกภาคเกษตร ดัชนีราคาผู้บริโภค ดัชนีราคาผู้ผลิต ผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศแท้จริง เงินทุนสำรองระหว่างประเทศ มูลค่าส่งออกและค่าจ้างแรกเข้าทำงานของข้าราชการพลเรือน ประมวลผลโดย Multiple Regression Analysis ระหว่างอัตราค่าจ้างขั้นต่ำกับตัวแปรอิสระทั้ง 10 ตัวแปร พบว่าค่าสัมประสิทธิ์ของตัวแปรอิสระ จำนวน 5 ตัวแปรที่มีนัยสำคัญทางสถิติระดับสูง คือ ดัชนีราคาผู้ผลิต ผลิตภาพแรงงาน ค่าจ้างแรกเข้าทำงานของข้าราชการพลเรือน ผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศและผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศ

แท้จริง รวมทั้งงานวิจัยได้สร้างและทดสอบตัวแบบแสดงความสัมพันธ์ระหว่างอัตราค่าจ้างขั้นต่ำกับ ตัวแปรทั้ง 10 ตัว โดยสมการถดถอยเชิงเส้น จำนวน 5 แบบจำลองและทดสอบแบบจำลองโดยการวิเคราะห์อัตราค่าจ้างขั้นต่ำในช่วงที่ผ่านมา สรุปได้ว่า ปัจจัยในการพิจารณาอัตราค่าจ้างขั้นต่ำตามที่บัญญัติไว้ในพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ.2541 มีความสัมพันธ์ต่ออัตราค่าจ้าง นอกจากนั้น งานวิจัยยังได้ทดสอบสมการกำหนดอัตราค่าจ้างขั้นต่ำระดับภาค โดยใช้สมการถดถอยเชิงเส้น Multiple Regression Analysis ระหว่างอัตราค่าจ้างขั้นต่ำกับตัวแปร 2 ตัว คือ ดัชนีค่าครองชีพและผลิตภัณฑ์มวลรวมของภาค ซึ่งสามารถนำไปใช้ได้ทั้งในทางปฏิบัติ รวมทั้งผลการศึกษาพบว่าหลักเกณฑ์มาตรฐานในการกำหนดอัตราค่าจ้างขั้นต่ำไม่อาจกำหนดเป็นสูตรตายตัวได้ เนื่องจากในทางปฏิบัติเป็นเรื่องของการเจรจาต่อรองระหว่างลูกจ้างและนายจ้าง โดยมีภาครัฐเป็นผู้ประสานประโยชน์ หลักเกณฑ์ที่จะเป็นประโยชน์ต่อการต่อรอง จึงเป็นการพิจารณาตัวแปรหลักๆและกรอบหรือขอบเขตของอัตราค่าจ้างขั้นต่ำที่ควรเป็น เพื่อใช้ในการกำหนดอัตราค่าจ้างขั้นต่ำ ซึ่งกรอบและตัวแปรหลักในการศึกษานี้ได้ทำการคำนวณจากสมการถดถอยพหุ ซึ่งมีทั้งแบบที่มีตัวแปรอิสระจำนวนมาก กับแบบซึ่งมีตัวแปรอิสระเพียง 2-3 ตัวแปร เฉพาะที่สำคัญๆ อาทิ ดัชนีค่าครองชีพ ผลิตภัณฑ์มวลรวม และอัตราการเติบโตของเศรษฐกิจ ซึ่งแบบจำลองขนาดเล็กนี้ มีความสามารถในการพยากรณ์ได้ใกล้เคียงกับแบบจำลองขนาดใหญ่ และการที่มีตัวแปรในแบบจำลองจำนวนน้อย จะช่วยลดภาระในการเก็บข้อมูลให้น้อยลง นอกจากนั้น การศึกษานี้ยังได้ศึกษากรอบมาตรฐานการครองชีพขั้นต่ำของแรงงาน โดยใช้เส้นความยากจนเป็นตัวกำหนด ผลการศึกษาเส้นความยากจน พบว่า อัตราค่าจ้างขั้นต่ำในปัจจุบันอยู่ในระดับเหนือความยากจนตามเจตนารมณ์ของการกำหนดอัตราค่าจ้างขั้นต่ำของพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ.2541 และเป็นเครื่องพิสูจน์ว่าอัตราค่าจ้างขั้นต่ำที่เป็นอยู่ในปัจจุบันสามารถเป็นหลักประกันค่าครองชีพขั้นต่ำได้

2.1.2 งานศึกษาผลกระทบ หรือเปรียบเทียบการเปลี่ยนแปลง หรือหา

ความสัมพันธ์ระหว่างอัตราค่าจ้างขั้นต่ำที่มีต่อตัวแปรอื่นในระบบเศรษฐกิจ ประกอบด้วย

สุวรรณา ตูลยวสินพงส์ (2543) ศึกษาวิจัยผลกระทบของค่าจ้างขั้นต่ำต่อการจ้างงาน โดยวิธีการสมการถดถอยเชิงเส้น (Linear Regression) ศึกษาข้อมูลทางสถิติในอดีตในช่วง 20 ปี โดยการสร้างแบบจำลองของผู้มีงานทำของแรงงานกลุ่มต่างๆ 6 กลุ่ม ได้แก่ แรงงานเพศชาย-หญิงกลุ่มอายุ 15-19 ปี กลุ่มอายุ 20-24 ปีและกลุ่มอายุ 25 ปีขึ้นไป รวมทั้งได้ใช้แบบจำลองที่มีตัวแปรตาม คือ จำนวนผู้มีงานทำของกลุ่มแรงงานตามเพศและวัยต่างๆ ข้างต้น ตัวแปรอิสระได้แก่ผลิตภัณฑ์มวลรวมแท้จริง อัตราค่าจ้างขั้นต่ำที่แท้จริงและจำนวนประชากรในกลุ่มเพศ-วัยต่างๆ ทั้ง 6 กลุ่ม ผลการศึกษาพบว่า การปรับค่าจ้างขั้นต่ำเพิ่มขึ้นร้อยละ 1 จะส่งผลให้การจ้างงานในแรงงาน

กลุ่มวัยรุ่นชายและหญิงลดลง ดังนี้ กลุ่มแรงงานชายอายุ 15-19 ปีลดลงร้อยละ 0.2949 กลุ่มแรงงานชายอายุ 20-24 ปีลดลงร้อยละ 0.1457 และแรงงานหญิงอายุ 15-19 ปีลดลงร้อยละ 0.2226 สาเหตุที่แรงงานวัยรุ่นได้รับผลกระทบจากการปรับค่าจ้างขั้นต่ำ เป็นเพราะแรงงานกลุ่มนี้มีทักษะหรือประสบการณ์น้อยกว่าแรงงานกลุ่มผู้ใหญ่ จึงเป็นกลุ่มที่มีโอกาสว่างงานสูงกว่า สำหรับการศึกษ ผลกระทบของค่าจ้างขั้นต่ำ ต่อค่าจ้างเฉลี่ยของแรงงานในภาคอุตสาหกรรมโดยจำแนกแรงงานออกเป็น 10 กลุ่ม(decile group) ใช้แบบจำลองพิจารณาความสัมพันธ์ระหว่างอัตราการเปลี่ยนแปลงของตัวแปรตาม คือ ค่าจ้างเฉลี่ยของแรงงานในภาคอุตสาหกรรม 10 กลุ่ม กับอัตราการเปลี่ยนแปลงของตัวแปรอิสระได้แก่ ผลผลิตทั้งหมดรวม ค่าจ้างขั้นต่ำและระดับการศึกษาของแรงงาน ผลการศึกษาพบว่า การปรับค่าจ้างขั้นต่ำเพิ่มขึ้น มีผลกระทบต่อระดับค่าจ้างของแรงงานกลุ่มกลางๆ เท่านั้น แต่แรงงานกลุ่มต่างๆ ไม่ได้รับอานิสงค์จากการปรับค่าจ้างขั้นต่ำเลย ผลการศึกษาเกี่ยวกับผลกระทบของค่าจ้างขั้นต่ำต่อการจ้างงานและระดับค่าจ้างเฉลี่ยของแรงงาน สะท้อนว่าผู้ที่ไม่ได้รับผลบวกจากการปรับค่าจ้างขั้นต่ำกลับเป็นแรงงานกลุ่มวัยรุ่นและแรงงานที่มีรายได้กลุ่มต่างๆ ซึ่งเป็นกลุ่มแรงงานที่กฎหมายต้องการจะคุ้มครองนั่นเอง

เสาวลักษณ์ วิศวกรานต์ (2543) ศึกษาวิจัยผลกระทบของค่าจ้างขั้นต่ำและผลกระทบต่อการทำงาน โดยใช้วิธีการประมาณการสมการถดถอย พบว่า การจ้างแรงงานไร้ฝีมือมีความสัมพันธ์กับค่าจ้างขั้นต่ำในทิศทางตรงกันข้ามและพบว่า การเปลี่ยนแปลงของอัตราค่าจ้างขั้นต่ำมีผลกระทบต่อการทำงานในอุตสาหกรรมต่างๆ ไม่เท่ากัน คือมีผลกระทบต่อแรงงานไร้ฝีมือในภาคอุตสาหกรรมมากกว่าในภาคก่อสร้างและมีผลกระทบต่อแรงงานไร้ฝีมือเพศหญิงมากกว่าแรงงานไร้ฝีมือเพศชาย นอกจากนั้น ยังพบว่า การปรับค่าจ้างขั้นต่ำไม่สอดคล้องกับการเปลี่ยนแปลงผลิตภาพแรงงาน กล่าวคือในขณะที่ผลิตภาพแรงงานไร้ฝีมือของภาคหัตถอุตสาหกรรมและก่อสร้างมีแนวโน้มลดลง ค่าจ้างขั้นต่ำ กลับมีแนวโน้มเพิ่มขึ้น นอกจากนี้ในรายงานการวิจัย ยังได้ศึกษาวิเคราะห์ผลกระทบจากการประกาศใช้กฎหมายค่าจ้างแรงงาน ซึ่งนอกจากจะมีผลโดยตรงต่อการได้รับค่าจ้างของคนงานแล้ว ยังมีผลกระทบทางอ้อมที่เกิดขึ้นด้วยเช่นกัน ซึ่งผลกระทบทางอ้อมที่นำมาพิจารณาในการศึกษาครั้งนี้ ได้แก่ ผลกระทบต่อการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจ ผลต่อผลิตภาพแรงงาน ผลต่อการกระจายรายได้และผลต่อการจ้างงาน โดยสรุปได้ว่า หากการปรับเพิ่มค่าจ้างขั้นต่ำเกิดขึ้นในขณะที่ไม่มีการเปลี่ยนแปลงผลิตภาพแรงงาน จะกระทบต่อการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจผ่านต้นทุนการผลิตและราคาสินค้าที่สูงขึ้น ทำให้เกิดการชะลอตัวของเศรษฐกิจอันเนื่องมาจากอุปสงค์ของสินค้าลดลง แต่อีกด้านหนึ่ง รายได้ของแรงงานที่เพิ่มขึ้น จะผลักดันอุปสงค์ของสินค้าไปในทิศทางตรงกันข้าม นอกจากนั้น การปรับค่าจ้างขั้นต่ำ ยังก่อให้เกิดการเพิ่มขึ้นของผลิตภาพแรงงานขึ้น 2 ทาง ได้แก่ การปรับปรุงการจัดการ

บริหารและการเพิ่มขึ้นของคุณภาพของแรงงาน ตลอดจนช่วยให้เกิดการกระจายรายได้ที่ดีขึ้นจากการได้รับค่าจ้างที่เป็นธรรมจากนายจ้าง

สุมาลี ปิตยานนท์ (2545:137-157) ศึกษาวิจัยการเติบโตของเศรษฐกิจไทยระหว่าง พ.ศ. 2530-2539 ก่อนที่จะเกิดวิกฤติเศรษฐกิจในปี พ.ศ.2540 พบว่า ค่าจ้างเฉลี่ยที่แท้จริงของแรงงานไทยเมื่อหักผลกระทบของอัตราเงินเฟ้อออก เพิ่มขึ้นร้อยละ 14.8 ในช่วงปี พ.ศ.2534-2540 หรือโดยเฉลี่ยเพิ่มขึ้นร้อยละ 2.4 ต่อปีและศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างค่าจ้างกับผลิตภาพแรงงาน ในระหว่างปี พ.ศ.2520-2539 พบว่า การเพิ่มขึ้นของค่าจ้างขั้นต่ำที่แท้จริงโดยเฉลี่ยแล้วไม่ได้สูงกว่าการเพิ่มขึ้นของผลิตภาพแรงงานโดยเฉลี่ยทั้งประเทศ แต่เฉพาะในช่วงปี พ.ศ.2530 - 2539 ซึ่งเป็นช่วงที่เศรษฐกิจขยายตัวอย่างรวดเร็ว พบว่า การเพิ่มขึ้นของค่าจ้างขั้นต่ำที่แท้จริงเพิ่มสูงขึ้นกว่าการเพิ่มของผลิตภาพแรงงานในภาคหัตถอุตสาหกรรม ซึ่งผลการศึกษาที่ปรากฏนั้น อาจจะเป็นสาเหตุหนึ่งที่ตั้งผลกระทบต่อขีดความสามารถในการแข่งขันของภาคหัตถอุตสาหกรรมในช่วงเวลาดังกล่าวด้วย

สุมาลี สันติพลวุฒิและคณะ(2547) ศึกษาวิจัยผลิตภาพแรงงาน ความสัมพันธ์ระหว่างค่าจ้างที่แท้จริงและอัตราค่าจ้าง และการเปลี่ยนแปลงเทคโนโลยีสมัยใหม่โดยเป็นการวิเคราะห์ค่าจ้างที่เป็นตัวเงินและค่าจ้างที่แท้จริงในช่วงวิกฤติเศรษฐกิจ (ปี พ.ศ. 2530-2539) ในแต่ละสาขาการผลิตและเพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างผลิตภาพแรงงาน ค่าจ้างที่แท้จริงและโครงสร้างค่าจ้างในระดับภาพรวมของประเทศไทยและในแต่ละสาขาการผลิต เพื่อเป็นแนวทางในการประกอบการกำหนดโครงสร้างค่าจ้างของประเทศ ผลการวิเคราะห์ผลิตภาพแรงงานและโครงสร้างค่าจ้างในประเทศไทย พบว่า ในทุกสาขาการผลิตมีการจ่ายอัตราค่าจ้างที่แท้จริงแตกต่างจากผลิตภาพส่วนเพิ่มของแรงงาน โดยสาขาอุตสาหกรรมมีผลิตภาพเฉลี่ยและผลิตภาพส่วนเพิ่มสูงกว่าค่าจ้างที่แท้จริง 5.10 และ 4.31 เท่าแสดงให้เห็นว่า ลักษณะของโครงสร้างตลาดปัจจัยแรงงานอาจมิได้เป็นไปตามแนวคิดเกี่ยวกับตลาดปัจจัยที่มีการแข่งขันอย่างสมบูรณ์ หากแต่เป็นไปในลักษณะที่ผู้ซื้อปัจจัยเป็นผู้ผูกขาด ดังนั้น ผู้ประกอบการจึงสามารถกำหนดการจ้างงานหรืออัตราค่าจ้าง นอกจากนี้ พบว่าอัตราค่าจ้างที่แท้จริงในสาขาอุตสาหกรรมมีการปรับตัวตามผลิตภาพเฉลี่ยและผลิตภาพส่วนเพิ่ม

นนท์ บุญเรือง (2548) ศึกษาวิจัยผลิตภาพแรงงานในสาขาอุตสาหกรรมการผลิตของไทย เพื่อเปรียบเทียบผลิตภาพแรงงานกับค่าจ้างที่แท้จริงในช่วงระหว่างปี พ.ศ.2536-2543 ด้วยวิธีการทางสถิติถดถอยเชิงซ้อนในสาขาอุตสาหกรรมการผลิต โดยใช้ข้อมูลปี พ.ศ.2539 และในปี พ.ศ.2543 ผลการศึกษาพบว่า ค่าจ้างที่แท้จริงในสาขาอุตสาหกรรมการผลิตมีอัตราการเปลี่ยนแปลงลดลงในช่วงระหว่างปี พ.ศ. 2536-2543 เนื่องมาจากในช่วงปี พ.ศ. 2536-2539 (ก่อน

วิกฤติเศรษฐกิจ) นั้น อัตราการเพิ่มขึ้นของค่าจ้างที่แท้จริงสูงขึ้นโดยเฉลี่ยร้อยละ 1.1 แต่ในช่วงปี พ.ศ.2540-2543 ค่าจ้างที่แท้จริงลดลงโดยเฉลี่ยร้อยละ 2.0 ต่อปี เนื่องจากดัชนีราคาผู้บริโภคได้เพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่องในช่วงระหว่างปี พ.ศ.2536-2543 เป็นผลให้ค่าจ้างที่แท้จริงมีแนวโน้มที่ลดลง สำหรับการพิจารณาเปรียบเทียบผลิตภาพแรงงานและค่าจ้างที่แท้จริงในสาขาอุตสาหกรรมการผลิตพบว่าผลิตภาพแรงงานมีค่าสูงกว่าค่าจ้างที่แท้จริง 5.0 เท่าและในแต่ละหมวดอุตสาหกรรมการผลิต ผลิตภาพแรงงานต่อค่าจ้างที่แท้จริงเฉลี่ยอยู่ในช่วงระหว่าง 1.8-9.3 เท่า หมายความว่าแรงงานได้รับค่าจ้างน้อยกว่ามูลค่าของผลผลิตที่แรงงานผลิตให้กับสถานประกอบการในหมวดอุตสาหกรรมการผลิตนั้น โดยมีความแตกต่างต่ำสุดในหมวดอุตสาหกรรมการผลิตสิ่งทอสิ่งถัก เครื่องแต่งกายและมีค่าสูงสุดในหมวดอุตสาหกรรมการผลิตเคมี ปิโตรเลียมยางและพลาสติก จากการพิจารณาเปรียบเทียบผลิตภาพแรงงานกับอัตราค่าจ้างที่แท้จริงดังกล่าวจะเห็นได้ว่าในสาขาอุตสาหกรรมการผลิตไม่มีการจ่าย อัตราค่าจ้างที่แท้จริงเท่ากับผลิตภาพแรงงาน แสดงว่ามีการกดค่าจ้างซึ่งคงเป็นเพราะผู้ประกอบการมีอำนาจในการกำหนดการจ้างงานหรืออัตราค่าจ้างนั่นเอง การที่ผลิตภาพแรงงานมีค่าสูงกว่าอัตราค่าจ้างที่แท้จริง อาจเป็นไปได้ว่าลักษณะโครงสร้างตลาดปัจจัยแรงงานอาจมิได้เป็นไปตามแนวคิดที่เกี่ยวกับตลาดปัจจัยที่มีการแข่งขันโดยสมบูรณ์ หากแต่เป็นไปในลักษณะที่ผู้ซื้อแรงงานเป็นผู้ผูกขาด ดังนั้น ผู้ประกอบการจึงสามารถกำหนดการจ้างงานหรืออัตราค่าจ้างได้ ทำให้สามารถสรุปได้ว่าผู้ประกอบการมิได้มีเป้าหมายการดำเนินธุรกิจเพื่อให้ได้กำไรสูงสุดตามหลักการทางเศรษฐศาสตร์ จึงไม่ได้คำนึงถึงการให้แรงงานควบคู่กับการปัจจัยการผลิตอื่นๆ ได้อย่างมีประสิทธิภาพสูงสุด ซึ่งผลการศึกษาในประเด็นที่ผลิตภาพแรงงานมีค่าสูงกว่าค่าจ้างที่แท้จริงนั้น สอดคล้องกับผลการศึกษาของสุมาลี สันติพลวุฒิและคณะ (2547)

2.1.3 งานศึกษาที่เกี่ยวข้องกับกระบวนการกำหนดอัตราค่าจ้างขั้นต่ำ

ประกอบด้วย

จำเนียร จวงตระกูลและคณะ (2541) ศึกษาวิจัยโครงสร้างค่าจ้างแห่งชาติ พบว่า การปรับอัตราเงินเดือนในภาคเอกชนนั้น มีการปรับอัตราค่าจ้างประจำปีทำนองเดียวกับภาคราชการและรัฐวิสาหกิจ แต่ภาคเอกชนส่วนหนึ่งจะอิงอยู่กับการปรับอัตราค่าจ้างขั้นต่ำ เนื่องจาก การปรับอัตราค่าจ้างขั้นต่ำมีผลกระทบต่อโครงสร้างค่าจ้างและการปรับค่าจ้างของภาคเอกชน ทำให้ภาคเอกชนส่วนหนึ่งปรับเปลี่ยนวิธีการปรับอัตราค่าจ้างประจำปี ตามการปรับอัตราค่าจ้างขั้นต่ำ กล่าวคือจากวิธีการเดิม ถึงแม้ว่าบริษัทจะปรับอัตราค่าจ้างประจำปีไปแล้ว แต่เมื่อมีการปรับอัตราค่าจ้างขั้นต่ำ บริษัทก็จะปรับอัตราค่าจ้างตามอัตราค่าจ้างขั้นต่ำอีกครั้งหนึ่ง เปลี่ยนวิธีการมาเป็นการปรับครั้งเดียวเมื่อมีการปรับและประกาศใช้อัตราค่าจ้างขั้นต่ำจากภาครัฐ

เสาวลักษณ์ วิศวกรานต์ (2543) อธิบายข้อเท็จจริงที่ค้นพบเพิ่มเติมไว้ในงานศึกษาวิจัยผลกระทบของค่าจ้างขั้นต่ำและผลกระทบต่อการทำงาน ว่า การกำหนดอัตราค่าจ้างขั้นต่ำของประเทศไทย ที่ผ่านมายังไม่เป็นระบบและยังไม่มีวิธีคำนวณที่ชัดเจน แม้ว่าพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ.2541 มาตรา 87 ระบุว่า ในการพิจารณาอัตราค่าจ้างขั้นต่ำ ให้คณะกรรมการค่าจ้างศึกษาและพิจารณาข้อเท็จจริงเกี่ยวกับอัตราค่าจ้างที่ลูกจ้างได้รับอยู่ประกอบด้วยข้อเท็จจริงอื่น ๆ จำนวน 9 ปัจจัย ได้แก่ ราคาสินค้า ดัชนีค่าครองชีพ อัตราเงินเฟ้อ มาตรฐานการครองชีพ ต้นทุนการผลิต ความสามารถของธุรกิจ ผลผลิตภาพแรงงาน ผลผลิตทั้งหมดรวมของประเทศและสภาพเศรษฐกิจและสังคม แต่ในทางปฏิบัติมิได้มีการนำเอาตัวแปร หรือข้อเท็จจริงดังกล่าวมาประกอบการพิจารณาอย่างเป็นวิทยาศาสตร์ หรือในเชิงวิชาการที่สามารถนำมาอ้างอิงได้ ผลการศึกษาชี้ให้เห็นว่า หลักเกณฑ์ที่คณะกรรมการค่าจ้างใช้ในการปรับเพิ่มค่าจ้างขั้นต่ำที่ผ่านมา จะให้ความสำคัญกับค่าครองชีพและการเติบโตทางเศรษฐกิจค่อนข้างมาก โดยใช้ดัชนีราคาเป็นปัจจัยด้านหลักในการพิจารณา โดยไม่มีการพิจารณาปัจจัยด้านผลผลิตภาพแรงงาน หรือปัจจัยอื่น เช่น ความจำเป็นของฝ่ายนายจ้าง ลูกจ้างและสภาพเศรษฐกิจ มาเป็นปัจจัยหลักในการพิจารณาด้วย แต่จะนำมาเป็นเพียงข้อมูลที่ใช้ประกอบการพิจารณาเท่านั้น

เรื่องวิทย์ เกษสุวรรณ (2546) ศึกษาการบริหารค่าจ้างและเงินเดือน พบว่า ในประเทศสหรัฐอเมริกา ค่าตอบแทนแรงงานมีสัดส่วนสูงถึงร้อยละ 70 ของรายได้ประชาชาติ แสดงว่าสินค้าและบริการของสหรัฐอเมริกา มีสัดส่วนของค่าจ้างสูงถึง 3 ใน 4 ของราคาสินค้า ในขณะที่สัดส่วนของรายได้ประชาชาติของประเทศไทย ในส่วนของค่าตอบแทนแรงงาน มีสัดส่วนเพียงร้อยละ 42.47 และ 42.21 ของรายได้ประชาชาติด้านปัจจัยการผลิตของประเทศไทยในปี พ.ศ.2544 และปี พ.ศ. 2545 ตามลำดับ

ศูนย์บริการวิชาการเศรษฐศาสตร์ มธ. (2547) ศึกษาวิจัยความจำเป็นในการกำหนดอัตราค่าจ้างขั้นต่ำ พบว่ากระบวนการพิจารณากำหนดอัตราค่าจ้างขั้นต่ำของคณะกรรมการค่าจ้าง หลักเกณฑ์ส่วนใหญ่ที่คณะกรรมการค่าจ้างเลือกใช้ในการปรับเพิ่มอัตราค่าจ้างขั้นต่ำ ที่ผ่านมาจะให้ความสำคัญกับ ค่าครองชีพและการเติบโตทางเศรษฐกิจค่อนข้างมาก ไม่มีการพิจารณาถึงปัจจัยด้านผลผลิตภาพแรงงาน กล่าวคือ ใช้ดัชนีราคาเป็นเกณฑ์ในการปรับทุกครั้ง ส่วนหลักเกณฑ์อื่นๆ ได้แก่ ความจำเป็นของฝ่ายนายจ้าง ลูกจ้าง และสภาพทางเศรษฐกิจ มักเป็นข้อมูลที่ใช้ประกอบการพิจารณาเท่านั้น ซึ่งสอดคล้องกับผลการศึกษาวิจัยของเสาวลักษณ์ วิศวกรานต์ (2543)

2.2 งานวิจัยเกี่ยวกับผลผลิตภาพแรงงาน วัตถุประสงค์หลักของการศึกษาในวิทยานิพนธ์นี้ ต้องการศึกษความสัมพันธ์ระหว่างอัตราค่าจ้างขั้นต่ำ กับผลผลิตภาพแรงงานในสาขาอุตสาหกรรม จึงได้ศึกษาเอกสาร ตำราและทบทวนงานศึกษาวิจัยที่เกี่ยวข้อง ประมวลเนื้อหาสรุปสาระได้ดังนี้

อนุเทพ กิจประทาน(2539) ศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อผลิตภาพแรงงานในสาขาอุตสาหกรรมของประเทศไทย โดยวิธีสถิติถดถอยเชิงซ้อน โดยใช้ข้อมูลในปี พ.ศ.2531 และปี พ.ศ. 2535 เพื่อศึกษาเปรียบเทียบผลิตภาพแรงงานในสาขาอุตสาหกรรม ในช่วง พ.ศ. 2520-2535 โดยการวัดผลิตภาพเฉลี่ยของแรงงานเป็นการวัดในลักษณะผลิตภาพการผลิตแบบบางส่วนและตามลักษณะข้อมูลแบบไม่ต่อเนื่อง ผลการศึกษาพบว่า ผลิตภาพแรงงานเฉลี่ยมีค่าสูงกว่าค่าจ้างที่แท้จริงในสาขาอุตสาหกรรม แต่ทว่ามีการเปลี่ยนแปลงในทิศทางเดียวกัน โดยในช่วงปี พ.ศ. 2520-2535 ผลิตภาพแรงงานมีอัตราการเพิ่มเฉลี่ยร้อยละ 3.2 ต่อปี ในขณะที่อัตราค่าจ้างที่แท้จริงเพิ่มเฉลี่ยร้อยละ 2.4 ต่อปี ในช่วงปี พ.ศ.2531-2535 ซึ่งเป็นช่วงที่เศรษฐกิจของประเทศมีการเจริญเติบโตในอัตราที่สูง อัตราค่าจ้างที่แท้จริงกลับเพิ่มในอัตราที่สูงกว่าผลิตภาพแรงงาน นอกจากนี้ในการศึกษายังพบว่า ผลิตภาพแรงงานมีความแตกต่างกันไปในแต่ละประเภทอุตสาหกรรม

สำหรับปัจจัยสำคัญที่กำหนดผลิตภาพแรงงาน คือ เงินลงทุนเฉลี่ยต่อแรงงานและสัดส่วนแรงงานตามระดับการศึกษาต่อจำนวนแรงงานทั้งหมดในอุตสาหกรรม การศึกษานี้ชี้ให้เห็นว่าอัตราค่าจ้างจะเพิ่มขึ้นได้ โดยการยกระดับผลิตภาพแรงงานให้สูงขึ้น ซึ่งต้องมีสัดส่วนกำลังคนในระดับอาชีวศึกษาขึ้นไปจำนวนมากขึ้น เพื่อให้สอดคล้องกับเทคโนโลยีใหม่ๆ ที่ใช้ในอุตสาหกรรม

สุมาลี สันติพลวุฒิ์และคณะ(2543)ศึกษาโครงการดัชนีผลิตภาพแรงงาน เพื่อศึกษาวิเคราะห์การเปลี่ยนแปลงผลิตภาพแรงงานในระดับประเทศและระดับภูมิภาคในช่วงปี พ.ศ. 2515-2539 เพื่อศึกษาวิเคราะห์เปรียบเทียบผลิตภาพแรงงานของกลุ่มสถานประกอบการในปี พ.ศ. 2541 และเพื่อศึกษาวิเคราะห์ปัจจัยที่กำหนดผลิตภาพแรงงานโดยศึกษาทั้งในระดับมหภาคและระดับจุลภาค โดยการวัดผลิตภาพเฉลี่ยของแรงงานเป็นการวัดในลักษณะผลิตภาพการผลิตแบบบางส่วนและตามลักษณะข้อมูลแบบไม่ต่อเนื่อง ผลการศึกษาในระดับมหภาค พบว่าดัชนีผลิตภาพแรงงานของทุกหมวดอุตสาหกรรมในปี พ.ศ.2515-2539 มีอัตราการเพิ่มขึ้นเฉลี่ยร้อยละ 4.69 ต่อปี และจากการวิเคราะห์ปัจจัยที่กำหนดผลิตภาพแรงงานแสดงให้เห็นว่าสัดส่วนระหว่างเงินลงทุนต่อแรงงาน และสัดส่วนของแรงงานที่สำเร็จการศึกษาในระดับที่สูงขึ้นเป็นปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อผลิตภาพแรงงานของทุกสาขาอุตสาหกรรมในประเทศ

ผลการศึกษาในระดับจุลภาคจากการสำรวจสถานประกอบการจำนวน 1,553 แห่ง พบว่า ผลิตภาพแรงงานเฉลี่ยมีค่าเท่ากับ 70.24 บาท/คน/ชั่วโมง สำหรับปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อผลิตภาพแรงงานของสถานประกอบการ ได้แก่ จำนวนพนักงานลูกจ้างฝ่ายผลิตที่เข้ารับการฝึกอบรม และจำนวนพนักงานลูกจ้างฝ่ายผลิตที่สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาตรี นอกจากนี้ยังพบว่า ผลิต

ภาพแรงงานในทุกหมวดอุตสาหกรรมโดยเฉลี่ยมีค่าสูงกว่าค่าตอบแทนแรงงานประมาณร้อยละ 42.80

สุมาลี สันติพลวุฒิและคณะ(2547) ศึกษาวิจัยผลิตภาพแรงงานความสัมพันธ์ระหว่างค่าจ้างที่แท้จริงและอัตราค่าจ้าง และการเปลี่ยนแปลงเทคโนโลยีสมัยใหม่โดยการศึกษาเพื่อศึกษาการเปลี่ยนแปลงของผลิตภาพแรงงานช่วงก่อนวิกฤติเศรษฐกิจ(ปีพ.ศ.2530 -2539) และหลังวิกฤติเศรษฐกิจ (ปี พ.ศ.2540-2545)ในแต่ละสาขาการผลิต และแนวโน้มอนาคต ระหว่างปี พ.ศ. 2546-2549 โดยอาศัยฟังก์ชันการผลิตซึ่งแสดงความสัมพันธ์เชิงเทคนิคระหว่างผลผลิตและปัจจัยการผลิตเพียง 2 ชนิดคือ ปัจจัยทุนและปัจจัยแรงงาน และเพื่อจัดทำเรื่องชี้วัดทางด้านผลิตภาพแรงงานที่ใช้ในการติดตาม ประเมินผลและประกอบการเสนอนโยบายด้านการกำหนดค่าจ้างของประเทศและเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันของประเทศ โดยการวัดผลิตภาพแรงงานเป็นการวัดตามในลักษณะผลิตภาพการผลิตแบบบางส่วน ซึ่งการวัดผลิตภาพส่วนเพิ่มของแรงงานเป็นการวัดตามลักษณะข้อมูลแบบต่อเนื่อง ผลการศึกษาแสดงว่าในภาพรวมของประเทศผลิตภาพเฉลี่ยของแรงงานมีแนวโน้มเพิ่มขึ้น ถึงแม้ว่าอัตราการเพิ่มของผลิตภาพแรงงานในช่วงหลังซึ่งเป็นช่วงที่เกิดวิกฤติเศรษฐกิจจะต่ำกว่าในช่วงแรกก็ตาม และผลิตภาพส่วนเพิ่มของแรงงานมีแนวโน้มเพิ่มขึ้นและมีระดับที่สูงกว่าผลิตภาพเฉลี่ยของแรงงาน หมายความว่า ในภาพรวมและในสาขาการผลิตต่าง ๆ นั้น เมื่อมีการใช้ปัจจัยแรงงานเพิ่มมากขึ้นจะทำให้ผลผลิตเพิ่มขึ้น ถึงแม้ว่า ในภาพรวมผลิตภาพแรงงานไทยมีแนวโน้มสูงขึ้น แต่ในบางสาขาการผลิตกลับพบว่าผลิตภาพส่วนเพิ่มของแรงงานเป็นลบ หมายความว่า เมื่อมีการใช้ปัจจัยแรงงานหน่วยสุดท้ายเพิ่มขึ้น ณ การใช้ปัจจัยทุนในแต่ละระดับแล้วทำให้ผลผลิตส่วนเพิ่มลดลง แสดงว่ามีการใช้ปัจจัยแรงงานมากเกินไป

สำหรับผลการวิเคราะห์ปัจจัยที่กำหนดผลิตภาพแรงงานของประเทศไทย โดยวิธีวิเคราะห์เส้นทาง พบว่า จำนวนเงินลงทุนในประเทศและอัตราเรียนต่อชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 มีความสัมพันธ์เชิงเหตุผลกับผลิตภาพแรงงานของประเทศไทย โดยจำนวนเงินลงทุนในประเทศและอัตราเรียนต่อชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ส่งผลทางตรงในทิศทางเดียวกันกับผลิตภาพแรงงานของประเทศไทย หมายความว่า หากประเทศไทยมีนโยบายส่งเสริมการศึกษาและส่งเสริมการลงทุนมากขึ้น จะทำให้ผลิตภาพแรงงานสูงขึ้น เพราะนอกจากการศึกษาจะช่วยพัฒนาความรู้ ความคิด วิสัยทัศน์ อันเป็นผลในการเพิ่มคุณภาพแรงงานทางอ้อมด้วย เนื่องจากการลงทุนในเครื่องจักร อุปกรณ์ที่มีกำลังแรงงานที่มีคุณภาพทำงานควบคู่ไปด้วย จะยิ่งเพิ่มผลิตภาพในการผลิตโดยรวมไม่ว่าจะเป็นผลิตภาพการผลิตของทุนหรือแรงงานก็ตาม

นนท์ บุญเรือง(2548)ศึกษาวิจัยผลิตภาพแรงงานในสาขาอุตสาหกรรมการผลิตของไทย เพื่อศึกษาการเปลี่ยนแปลงของผลิตภาพแรงงานในสาขาอุตสาหกรรมการผลิตและในแต่

ละหมวดอุตสาหกรรมการผลิตในช่วงระหว่าง ปี พ.ศ. 2536-2543 และศึกษาปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อผลิตภาพแรงงาน โดยการวัดผลิตภาพเฉลี่ยของแรงงานเป็นการวัดในลักษณะผลิตภาพการผลิตแบบบางส่วนและตามลักษณะข้อมูลแบบไม่ต่อเนื่อง ผลการศึกษาพบว่า ผลิตภาพแรงงานมีแนวโน้มลดลงทั้งในสาขาอุตสาหกรรมการผลิตและในแต่ละหมวดอุตสาหกรรมการผลิตเนื่องจากในช่วงปี พ.ศ.2536-2539 มีการใช้ปัจจัยแรงงานเพิ่มขึ้นจึงทำให้ผลิตภาพแรงงานลดลงและในปี พ.ศ.2541-2543 ผลิตภาพแรงงานลดลงเนื่องมาจาก ผลกระทบจากวิกฤติเศรษฐกิจที่เกิดขึ้น สำหรับการเปลี่ยนแปลงของผลิตภาพแรงงานตามหมวดอุตสาหกรรมการผลิตที่มีแนวโน้มเช่นเดียวกันกับในสาขาอุตสาหกรรมการผลิต ยกเว้นในบางหมวดอุตสาหกรรมการผลิตที่มีแนวโน้มเพิ่มขึ้น ได้แก่ หมวดอุตสาหกรรมผลิตสิ่งทอสิ่งถัก เครื่องแต่งกาย และหมวดอุตสาหกรรมผลิตโลหะขั้นพื้นฐาน

สำหรับปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการเพิ่มผลิตภาพแรงงานในสาขาอุตสาหกรรมการผลิต ได้แก่ แรงงานที่มีการศึกษาระดับชั้นมัธยมศึกษา และสัดส่วนของเงิน ลงทุนในสินทรัพย์ถาวร อย่างไรก็ตามปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการเพิ่มผลิตภาพแรงงานในแต่ละหมวดอุตสาหกรรมการผลิตจะมีความแตกต่างกันไปตามลักษณะการผลิตของหมวดอุตสาหกรรมผลิตนั้น ๆ ดังนั้นการเลือกใช้ปัจจัยแรงงานให้เหมาะสมตามลักษณะการผลิต โดยพิจารณาจากระดับการศึกษาของแรงงานที่มีอิทธิพลต่อการเพิ่มผลิตภาพแรงงาน นอกจากนี้เพื่อเพิ่มผลิตภาพของแรงงานในแต่ละหมวดอุตสาหกรรมการผลิตควรคำนึงถึงสัดส่วนเงินลงทุนในสินทรัพย์ด้วย

วรวิทย์ ดิษฐเจริญ (2552) ศึกษาวิจัยปัจจัยที่มีผลกระทบต่อผลิตภาพแรงงานไทย โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาปัจจัยที่มีผลกระทบต่อผลิตภาพแรงงานของไทยและความสัมพันธ์ของผลิตภาพแรงงานของไทยกับการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ ขนาดการเปิดประเทศ การลงทุนภายในประเทศ ผลการศึกษาพบว่า ขนาดของการเปิดประเทศ การลงทุนภายในประเทศ ภาคเอกชนและภาครัฐบาล เป็นปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ในทิศทางเดียวกับผลิตภาพแรงงานอย่างมีนัยสำคัญ แต่การลงทุนจากต่างประเทศไม่มีความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญ ผลิตภาพแรงงานไทยขึ้นอยู่กับเปลี่ยนแปลงของปัจจัยทุน จากการลงทุนภายในประเทศเป็นหลัก ในส่วนแรงงานของไทยที่มีอยู่อย่างเหลือเฟือ การเพิ่มแรงงานเข้าไปอีกจะทำให้ผลผลิตส่วนเพิ่มของแรงงานลดน้อยถอยลง ซึ่งจะมีผลให้ผลิตภาพแรงงานลดลงด้วย การมีความสัมพันธ์เชิงดุลยภาพ ระยะยาว แสดงถึงการเติบโตของตัวแปรอิสระมีอัตราคงที่นานพอให้ผลิตภาพแรงงานปรับตัวเข้าสู่เส้นทางการเติบโตที่คงที่ (constant growth path) โดยในระยะสั้นเมื่อเกิดภาวะใด ๆ ที่ทำให้ผลิตภาพแรงงานออกจากจุดดุลยภาพ ในระยะยาวจะมีการปรับตัวเพื่อเข้าสู่ดุลยภาพอีกครั้งในอัตราร้อยละ 12.10 ของการสูญเสียดุลยภาพในแต่ละปี

คนยา พงษ์ไพบูลย์ (2552) ศึกษาวิจัยความสัมพันธ์ของผลิตภาพแรงงานในสาขาอุตสาหกรรมการผลิตกับการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจ มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาความสัมพันธ์ของผลิตภาพแรงงานในสาขาอุตสาหกรรมการผลิตจำแนกตามระดับการศึกษาและศึกษาความสัมพันธ์ของผลิตภาพแรงงานในสาขาอุตสาหกรรมการผลิตกับการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจ โดยใช้วิธีการวิเคราะห์เชิงพรรณนา(Descriptive Analysis)และการวิเคราะห์การถดถอยเชิงซ้อน(Multiple Regression Analysis) เพื่อหาความสัมพันธ์ระหว่างผลิตภาพแรงงานในสาขาอุตสาหกรรมการผลิตกับการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจ ผลการศึกษาพบว่า ผลิตภาพแรงงานในสาขาอุตสาหกรรมการผลิต มีค่าเพิ่มขึ้น โดยเป็นผลมาจาก การเพิ่มขึ้นของผลิตภาพแรงงานในระดับประถมศึกษามากที่สุด รองลงมาเป็นผลิตภาพแรงงานในระดับอาชีวศึกษา แต่มีมูลค่าเพิ่มขึ้นเพียงเล็กน้อย สำหรับผลิตภาพแรงงานในระดับมัธยมศึกษาและในระดับอุดมศึกษากลับมีมูลค่าลดลง การศึกษาความสัมพันธ์ของผลิตภาพแรงงานในสาขาอุตสาหกรรมการผลิตกับการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจพบว่า ผลิตภาพแรงงานในระดับประถมศึกษามีความสัมพันธ์ในทิศทางเดียวกันกับผลิตภัณฑ์มวลรวมประชาชาติและมีความสัมพันธ์มากกว่าในทุกระดับการศึกษา ผลิตภาพแรงงานในระดับมัธยมศึกษามีความสัมพันธ์ในทิศทางตรงกันข้ามกับผลิตภัณฑ์มวลรวมประชาชาติ ผลิตภาพแรงงานในระดับอาชีวศึกษามีความสัมพันธ์ในทิศทางเดียวกันกับผลิตภัณฑ์มวลรวมประชาชาติ และผลิตภาพแรงงานในระดับอุดมศึกษามีความสัมพันธ์ในทิศทางตรงกันข้ามกับผลิตภัณฑ์มวลรวมประชาชาติ

จิตมณี ศรีชรากุล(2542) ศึกษาวิจัยผลิตภาพแรงงานของสาขาบริการในประเทศไทย อาศัยตารางบัญชีการผลิตและผลผลิตปี พ.ศ.2538 และปี พ.ศ.2533 เพื่อคำนวณหาค่าสัมประสิทธิ์ ผลิตภาพแรงงาน เปรียบเทียบผลิตภาพแรงงานและค่าจ้างออกมาในรูปดัชนีที่แท้จริง นอกจากนี้ ยังพยายามวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างผลิตภาพแรงงาน หรือค่าจ้างแท้จริงกับค่าจ้างในรูปตัวเงิน ทั้งนี้เพื่อศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อผลิตภาพแรงงานในสาขาอุตสาหกรรมบริการด้วย ผลการศึกษาพบว่า ระดับผลิตภาพแรงงานที่เป็นตัวเงินของอุตสาหกรรมบริการในไทยระหว่างปีที่ศึกษามีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3,587.04 บาท/คน/เดือน และค่าผลิตภาพแรงงานนี้มีแนวโน้มเพิ่มขึ้นตลอดช่วงที่ทำการศึกษา สาขาอุตสาหกรรมบริการที่มีระดับผลิตภาพแรงงานในรูปตัวเงินสูงสุด คือ สาขาสาธารณูปโภค รองลงมาได้แก่ สาขาบริการอื่นๆ และสาขาคมนาคมและการขนส่ง ตามลำดับ สาขาที่มีผลิตภาพแรงงานต่ำ คือ สาขาพาณิชย์กรรมและสาขาก่อสร้าง นอกจากนี้ผลการศึกษายังพบว่าดัชนีผลิตภาพแรงงานที่แท้จริงกับดัชนีค่าจ้างที่แท้จริงมีแนวโน้มเปลี่ยนแปลงไปในทิศทางเดียวกัน โดยดัชนีผลิตภาพแรงงานที่แท้จริงมีค่าสูงกว่าดัชนีค่าจ้างที่แท้จริง ซึ่งคาดว่าจะมีผลทำให้ดัชนีการจ้างงานในปีถัดไปมีค่าเพิ่มขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับภาวะตลาดแรงงานในระหว่างที่ศึกษา เนื่องจาก

อุตสาหกรรมบริการของไทยมีโครงสร้างการผลิตที่ใช้ปัจจัยแรงงานเป็นสำคัญ ดังนั้นคาดว่าอนาคตอุตสาหกรรมบริการจะมีแนวโน้มของดัชนีผลิตภาพแรงงานที่แท้จริงลดลงเนื่องจากผลตอบแทนแรงงานอยู่ในระยะที่ลดน้อยลง ในขณะที่ดัชนีค่าจ้างที่แท้จริงนั้น กลับมีแนวโน้มเพิ่มขึ้น อย่างไรก็ตาม ขบวนการผลิตของภาคบริการมีการใช้ปัจจัยทุนเพิ่มมากขึ้นซึ่งมีผลทำให้ผลิตภาพแรงงานเพิ่มขึ้น การศึกษานี้ยังพบว่าอัตราค่าจ้างจะเปลี่ยนแปลงไปในทิศทางเดียวกันกับผลิตภาพแรงงาน ในช่วงที่ทำการศึกษา ผลการศึกษาพบว่าปัจจัยที่มีผลต่อผลิตภาพแรงงานในรูปตัวเงิน คือ สัดส่วนของแรงงานที่อยู่ในวัยทำงาน ซึ่งมีอายุตั้งแต่ 25-29 ปีต่อแรงงานทั้งหมดและสัดส่วนของแรงงานที่สำเร็จการศึกษาระดับมหาวิทยาลัยหรือการศึกษาชั้นสูงต่อแรงงานทั้งหมด ซึ่งปัจจัยทั้งสองประการนี้ สามารถอธิบายความสัมพันธ์ต่อผลิตภาพแรงงานได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ โดยมีผลกระทบทำให้ผลิตภาพแรงงานในรูปตัวเงินสูงขึ้น ส่วนตัวแปรอิสระที่เหลือคือสัดส่วนแรงงานชายต่อแรงงานทั้งหมดและสัดส่วนทุนต่อแรงงานทั้งหมดนั้น ไม่สามารถอธิบายผลิตภาพแรงงานในรูปตัวเงินได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ เนื่องจากผลิตภาพแรงงานและสัดส่วนของแรงงานชายและหญิงนั้น ไม่แตกต่างกันในสาขาพาณิชยกรรม และสาขาบริการอื่น ตัวแปรที่เป็นเงินทุนแม้ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ แต่มีค่าคาดหวังของเครื่องหมายถูกต้องตามทฤษฎีเศรษฐศาสตร์ ข้อเสนอแนะทางนโยบายที่ได้จากการศึกษาคือ รัฐควรปล่อยให้อัตราค่าจ้างปรับตัวตามผลิตภาพแรงงาน ซึ่งนโยบายนี้จะเป็ผลดีต่อแรงงานในอุตสาหกรรมบริการซึ่งมีผลิตภาพแรงงานสูงกว่าอุตสาหกรรมอื่นๆ เช่น สาขาสาธารณูปโภค สาขาบริการอื่นๆ และสาขาคมนาคมและการขนส่ง ผลการปล่อยให้ค่าจ้างปรับตัวตามผลิตภาพแรงงาน จะทำให้แรงงานที่มีผลิตภาพสูงได้รับอัตราค่าจ้างที่เหมาะสมตามที่ศักยภาพของแรงงานควรจะได้รับ แต่่นโยบายนี้อาจทำให้กลุ่มแรงงานที่มีผลิตภาพต่ำได้รับความเดือดร้อน เนื่องจากจะได้รับอัตราค่าจ้างที่ต่ำกว่า ดังนั้นการยกระดับผลิตภาพแรงงานในกลุ่มหลังทำโดยการยกระดับการศึกษาของแรงงานให้สูงขึ้น ควบคู่ไปกับการจัดการให้มีการฝึกอบรมพัฒนาฝีมือแรงงานเพิ่มขึ้น

ศุภสิทธิ์ ฟองสมุทร (2547) ศึกษาวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างผลิตภาพแรงงานและค่าจ้างที่แท้จริงของแรงงานไทย โดยใช้ข้อมูลทุติยภูมิแบบอนุกรมเวลา ที่รวบรวมจากหน่วยต่างๆ ตั้งแต่ปี พ.ศ.2523 ถึงปี พ.ศ.2545 มาคำนวณผลิตภาพแรงงานและค่าจ้างที่แท้จริง และนำมาประมาณค่าด้วยวิธีกำลังสองน้อยที่สุด (OLS) ผลการศึกษาโครงสร้างการผลิตพบว่า ปัจจัยแรงงาน ปัจจัยทุนและวิฤติเศรษฐกิจ มีบทบาทกำหนดผลิตภัณท์มวลรวมภายในประเทศสาขาการเกษตร สาขาอุตสาหกรรม และสาขาที่อยู่อาศัยอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ สำหรับภาพรวมของประเทศไทย และสาขาสถาบันการเงินและธุรกิจอสังหาริมทรัพย์ พบว่า ปัจจัยทุนและวิฤติเศรษฐกิจ มีความสัมพันธ์กับผลิตภัณท์มวลรวมภายในประเทศอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ นอกจากนั้น ผล

การศึกษายังพบว่า สาขาการก่อสร้างนั้น ปัจจัยแรงงานและวิกฤติเศรษฐกิจ มีความสัมพันธ์กับผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ สำหรับสาขาเหมืองแร่และย่อยหิน สาขาไฟฟ้าและการประปา การคมนาคมและการขนส่ง การค้าปลีกและการค้าส่งและบริหารราชการแผ่นดินและการป้องกันประเทศ ผลการศึกษาแสดงให้เห็นว่าปัจจัยทุนมีความสัมพันธ์กับผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ส่วนสาขาการบริการมีความสัมพันธ์กับผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศกันอย่างไรไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ผลการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างค่าจ้างที่แท้จริงและผลิตภาพแรงงานพบว่า สาขาอุตสาหกรรม การคมนาคมและการขนส่ง การค้าปลีกและการค้าส่ง สาขาที่อยู่อาศัยและบริหารราชการแผ่นดินและการป้องกันประเทศ ค่าจ้างที่แท้จริงมีความสัมพันธ์กับผลิตภาพแรงงานปีปัจจุบันและผลิตภาพแรงงานปีก่อนหน้าอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

สิริวีรา อินทนา (2548) ศึกษาปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อผลิตภาพแรงงานในประเทศไทย โดยใช้ข้อมูลทศนิยมแบบอนุกรมเวลาที่รวบรวมจากหน่วยต่างๆ ระหว่างปี 2530-2546 กำหนดผลิตภาพแรงงานและหาความสัมพันธ์กับตัวแปรด้านแรงงาน ได้แก่ สัดส่วนแรงงานที่จบปริญญาตรีต่อแรงงานทั้งหมด สัดส่วนแรงงานที่ได้รับการฝึกอบรมทักษะฝีมือต่อแรงงานทั้งหมด จำนวนการนัดหยุดงานและปีที่เกิดวิกฤติเศรษฐกิจ โดยประมาณค่าด้วยวิธีกำลังสองน้อยที่สุด ผลการวิจัยพบว่า ตัวแปรที่มีผลต่อ ผลิตภาพแรงงานในทิศทางเดียวกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ได้แก่ สัดส่วนแรงงานที่จบปริญญาตรีต่อแรงงานทั้งหมด สัดส่วนแรงงานที่ได้รับการฝึกอบรมทักษะฝีมือต่อแรงงานทั้งหมดและสัดส่วนแรงงานที่ได้รับการคุ้มครองตามกฎหมายแรงงานต่อแรงงานทั้งหมด ส่วนปีที่เกิดวิกฤติเศรษฐกิจมีผลต่อผลิตภาพแรงงานในทิศทางตรงกันข้ามอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

ขวัญลักษณ์ ฉิมทับ (2545) ศึกษาผลของการศึกษาต่อผลิตภาพแรงงานในสาขาการผลิตต่างๆ ของประเทศไทยโดยวิธีการทางสถิติถดถอยเชิงซ้อน เพื่อจะหาความสัมพันธ์ระหว่างการศึกษากับผลิตภาพแรงงานใน 8 สาขาการผลิต ผลจากการศึกษาพบว่า การศึกษาระดับประถมศึกษา มีผลทำให้ผลิตภาพแรงงานในสาขาเกษตรกรรม การป่าไม้ การล่าสัตว์และการประมง สาขาอุตสาหกรรมการผลิต สาขาการขนส่ง คลังสินค้า คมนาคมและสาขาบริการเพิ่มขึ้น แต่มีผลทำให้ผลิตภาพแรงงานในสาขาการก่อสร้างลดลง การศึกษาระดับอาชีวศึกษา มีผลทำให้ผลิตภาพแรงงานในสาขาอุตสาหกรรมการผลิตและสาขาการก่อสร้างเพิ่มขึ้น การศึกษาระดับมหาวิทยาลัย มีผลทำให้ผลิตภาพแรงงานในสาขาการขุดแร่ โลหะและอะโลหะ สาขาอุตสาหกรรมการผลิต สาขาสาธารณสุขปศุสัตว์ สาขาพาณิชยกรรมและสาขาการขนส่ง คลังสินค้าและคมนาคมเพิ่มขึ้น การศึกษานี้แสดงว่าระดับการศึกษามีผลต่อผลิตภาพแรงงานในแต่ละสาขาการผลิตแตกต่างกัน ดังนั้นนโยบาย

ในการพัฒนาการศึกษา จึงควรคำนึงถึงความต้องการด้านการศึกษาที่แตกต่างกันของแต่ละสาขาการผลิตด้วย เพื่อจะก่อให้เกิดประโยชน์ในการพัฒนาแรงงานในสาขาการผลิตต่างๆ ต่อไป

พลภูมิ หิรัญเกษ (2547) ศึกษาผลของการเปลี่ยนแปลงเทคโนโลยีที่มีต่อผลิตภาพแรงงานในภาคอุตสาหกรรม โดยใช้ข้อมูลทุติยภูมิลักษณะข้อมูลอนุกรมเวลา ระหว่างปี พ.ศ.2525-2543 วิธีการศึกษาเชิงพรรณนาและวิธีการวิเคราะห์เชิงปริมาณด้วยสมการถดถอยเชิงซ้อนและการคาดประมาณด้วยวิธีกำลังสองน้อยที่สุด ผลของการศึกษาพบว่า อัตราการเปลี่ยนแปลงของผลิตภาพแรงงานต่ออัตราการเปลี่ยนแปลงของจำนวนการจ้างงาน มีผลการเปลี่ยนแปลงทั้งในทิศทางเดียวกันและในทิศทางตรงกันข้าม ทั้งนี้เนื่องจากอุตสาหกรรมบางประเภทไม่สามารถเพิ่มปัจจัยการผลิตอื่นๆ ให้เหมาะสมกับจำนวนแรงงานที่เพิ่มขึ้นได้ตามต้องการ ทำให้การผลิตภาพแรงงานลดลงสำหรับอัตราการเปลี่ยนแปลงของผลิตภาพแรงงานต่ออัตราการเปลี่ยนแปลงของมูลค่าสินทรัพย์ถาวรและอัตราการเปลี่ยนแปลงของผลิตภาพแรงงานต่ออัตราการเปลี่ยนแปลงของเทคโนโลยี มีผลการเปลี่ยนแปลงไปในทิศทางเดียวกันในทุกภาคอุตสาหกรรม โดยจะเห็นได้ว่าการพัฒนาเทคโนโลยี การผลิตในภาคอุตสาหกรรมส่งผลทำให้ผลิตภาพแรงงานเพิ่มขึ้นอย่างมากเมื่อเทียบกับ การเพิ่มจำนวนการจ้างงานและการเพิ่มขึ้นของสินทรัพย์ถาวร ดังนั้นรัฐบาลควรเข้าไปส่งเสริมให้ภาคอุตสาหกรรมมีการพัฒนาเทคโนโลยีการผลิตของตนเองและปรับปรุงโครงสร้างพื้นฐานเพื่อรองรับการวิจัยและพัฒนาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี อันจะนำไปสู่การพัฒนาภาคอุตสาหกรรมของประเทศต่อไป

วรารภณ์ อรุณชัยวัฒน์ (2549) ศึกษาบทบาทของผู้บริหารในการจัดการแรงงานสัมพันธ์ที่มีต่อผลิตภาพแรงงานของรัฐวิสาหกิจในประเทศไทย พบว่าพนักงานรัฐวิสาหกิจทุกสาขาเห็นว่า การบริหารแรงงานสัมพันธ์โดยรวมของผู้บริหารสูงสุดที่มาจากกรจ้างไม่แตกต่างกับผู้บริหารสูงสุดที่มาจากกรแต่งตั้ง แต่ผู้บริหารที่มาจากกรจ้างมีการจัดการแรงงานสัมพันธ์ในด้านการพัฒนาทักษะของแรงงานเหมาะสมมากกว่า ในขณะที่การจัดการสภาพแวดล้อมในการทำงานเหมาะสมน้อยกว่าเมื่อเทียบกับผู้บริหารที่มาจากกรแต่งตั้ง นอกจากนี้ผู้บริหารที่มาจากกรจ้างอาจมีบทบาทในการจัดการแรงงานสัมพันธ์ภายในรัฐวิสาหกิจในทางที่ดีขึ้น ซึ่งพิจารณาได้จากจำนวนรัฐวิสาหกิจที่ยื่นข้อเรียกร้องและจำนวนข้อเรียกร้องลดลง และรัฐวิสาหกิจทุกสาขามีผลิตภาพเฉลี่ยและผลิตภาพส่วนเพิ่มของแรงงานเพิ่มสูงขึ้นในช่วงการจัดการแรงงานสัมพันธ์ของผู้บริหารสูงสุดที่มาจากกรจ้าง ผลการวิเคราะห์อิทธิพลของการจัดการแรงงานสัมพันธ์ของผู้บริหารสูงสุดที่มาจากกรจ้างที่มีต่อผลิตภาพแรงงานในระดับภาพรวมของรัฐวิสาหกิจในประเทศไทยปรากฏว่า การจัดการแรงงานสัมพันธ์ในด้านการพัฒนาทักษะแรงงานและด้านแรงงานสัมพันธ์ จำนวนสมาชิกสหภาพแรงงานและตัวแปรหุ่น (รัฐวิสาหกิจที่มีโครงสร้างค่าตอบแทนของบุคลากรสามารถ

กำหนดได้เอง) มีอิทธิพลในทิศทางบวกต่อผลิตภาพแรงงาน ในขณะที่การจัดการแรงงานสัมพันธ์ในด้านสภาพแวดล้อมในการทำงานและจำนวนพนักงานที่ออกจากงาน มีอิทธิพลในทิศทางลบต่อผลิตภาพแรงงานอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ การวิจัยนี้เสนอแนะให้ผู้บริหารและผู้ที่เกี่ยวข้องในรัฐวิสาหกิจควรปรับปรุงการจัดการแรงงานสัมพันธ์ ในด้านสภาพแวดล้อมในการทำงาน ควรมีการฝึกอบรมพัฒนาทักษะแรงงาน สร้างความเข้าใจอันดีระหว่างผู้บริหารกับพนักงาน การให้สหภาพแรงงานมีส่วนร่วมในการบริหารแรงงานสัมพันธ์และมีกลยุทธ์ในการรักษาพนักงานที่มีผลิตภาพแรงงานสูง รวมทั้งการให้รัฐวิสาหกิจมีอิสระในการกำหนดโครงสร้างค่าตอบแทนของบุคลากรได้เอง เพื่อส่งเสริมความสัมพันธ์ระหว่างผู้บริหารที่มาจากกร้างกับพนักงาน จะเป็นผลดีต่อผลิตภาพแรงงานในที่สุด

3. ข้อเสนอจากการทบทวนวรรณกรรม

3.1 ข้อเสนอประเด็นค่าจ้างและอัตราค่าจ้างขั้นต่ำ ข้อเสนอเบื้องต้นที่เกี่ยวข้องและเป็นประโยชน์ในงานวิจัย ดังนี้

3.1.1 ค่าตอบแทนที่ปัจจัยแรงงานได้รับจากระบบเศรษฐกิจไทยในช่วง 20 ปีที่ผ่านมาเริ่มแนวโน้มเพิ่มขึ้น โดยพิจารณาจากอัตราการเพิ่มขึ้นของค่าจ้างเฉลี่ยและมีสัดส่วนในรายได้ประชาชาติด้านปัจจัยเพิ่มมากขึ้น จากผลการศึกษาของสุมาลี ปิตยานนท์ (2545) และของเรืองวิทย์ เกษสุวรรณ (2546)

3.1.2 ปัจจัยที่กำหนดอัตราค่าจ้างขั้นต่ำ จากผลการศึกษานักวิชาการหลายๆ ท่าน พบว่า ตัวแปรที่น่าจะเป็นปัจจัยพิจารณา กำหนดอัตราค่าจ้างขั้นต่ำ เช่น (1) อัตราค่าจ้างในปีแรกของแรงงานไร้ฝีมือซึ่งเท่ากับค่าใช้จ่ายในการดำรงชีพขั้นพื้นฐานปรับด้วยดัชนีราคาผู้บริโภค (2) ผลกำไรของธุรกิจ (3) ค่าจ้างขั้นต่ำสุดของข้าราชการ หรือค่าจ้างแรกเข้าทำงานของข้าราชการพลเรือน (4) ค่าใช้จ่ายเพื่อการอุปโภคบริโภคของครัวเรือนคนงาน หรือดัชนีราคาผู้บริโภค (5) มูลค่าสินค้าส่งออก (6) อัตราส่วนของเงินลงทุนต่อการจ้างงาน (7) ผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศทั้งราคาปัจจุบันและราคาปีฐาน หรือผลิตภัณฑ์แท้จริง (8) ผลิตภาพแรงงาน (9) รายได้ต่อหัว (10) จำนวนแรงงานนอกภาคเกษตร (11) ดัชนีราคาผู้ผลิต (12) เงินทุนสำรองระหว่างประเทศ แต่อย่างไรก็ตามงานศึกษาของ สราวุธ ไพฑูรย์พงษ์และคณะ(2548) เสนอว่า หลักเกณฑ์มาตรฐานในการกำหนดอัตราค่าจ้างขั้นต่ำไม่อาจกำหนดเป็นสูตรตายตัวได้ เนื่องจากในทางปฏิบัติเป็นเรื่องของการเจรจาต่อรองระหว่างลูกจ้างและนายจ้าง โดยมีภาครัฐเป็นผู้ประสานประโยชน์ หลักเกณฑ์ที่จะเป็นประโยชน์ต่อการต่อรอง จึงเป็นการพิจารณาตัวแปรหลักๆและกรอบหรือ

ขอบเขตของอัตราค่าจ้างขั้นต่ำ จึงเสนอแบบจำลองที่มีขนาดเล็ก มีตัวแปรอิสระเพียง 2-3 ตัวแปร เฉพาะที่สำคัญๆ อาทิ ดัชนีค่าครองชีพ ผลผลิตภาพแรงงาน และอัตราการเติบโตของเศรษฐกิจ โดยแบบจำลองขนาดเล็กนี้ มีความสามารถในการพยากรณ์ได้ใกล้เคียงกับแบบจำลองขนาดใหญ่และการที่มีตัวแปรในแบบจำลองจำนวนน้อย จะช่วยลดภาระในการเก็บข้อมูลให้น้อยลงด้วย

3.1.3 ทิศทางความสัมพันธ์ระหว่างอัตราค่าจ้างขั้นต่ำที่เป็นตัวเงิน หรือที่แท้จริง กับผลผลิตภาพแรงงาน พบว่าการเปลี่ยนแปลงอัตราค่าจ้างขั้นต่ำที่เป็นตัวเงิน หรือที่แท้จริงกับการเปลี่ยนแปลงผลผลิตภาพแรงงาน มีทั้งกรณีไปในทิศทางเดียวกัน เช่นที่ปรากฏรายละเอียดในงานศึกษาวิจัยของสุมาลี ปิตยานนท์ (2545) และในงานศึกษาวิจัยของสุมาลี สันติพลวุฒิและคณะ (2547) และเป็นไปในทิศทางตรงกันข้ามกัน ที่ปรากฏในงานศึกษาวิจัยของเสาวลักษณ์ วิศวรรานต์ (2543) แต่ในงานศึกษาวิจัยของนนท์ บุญเรือง (2548) พบว่า ในสาขาอุตสาหกรรมการผลิตในช่วงปี พ.ศ.2536-2543 ผลผลิตภาพแรงงานมีค่าสูงกว่าค่าจ้างที่แท้จริง 5.0 เท่า ซึ่งหมายถึงผลผลิตภาพของแรงงานส่วนเกินที่ผู้ประกอบการเป็นผู้ได้ประโยชน์ สะท้อนว่าในช่วงดังกล่าว ตลาดปัจจัยแรงงานเป็นของ ผู้ซื้ออย่างชัดเจน

3.2 ข้อสรุปประเด็นผลผลิตภาพแรงงานและการวัดผลผลิตภาพแรงงาน ข้อสรุปเบื้องต้นที่เกี่ยวข้องและเป็นประโยชน์ในงานวิจัย ดังนี้

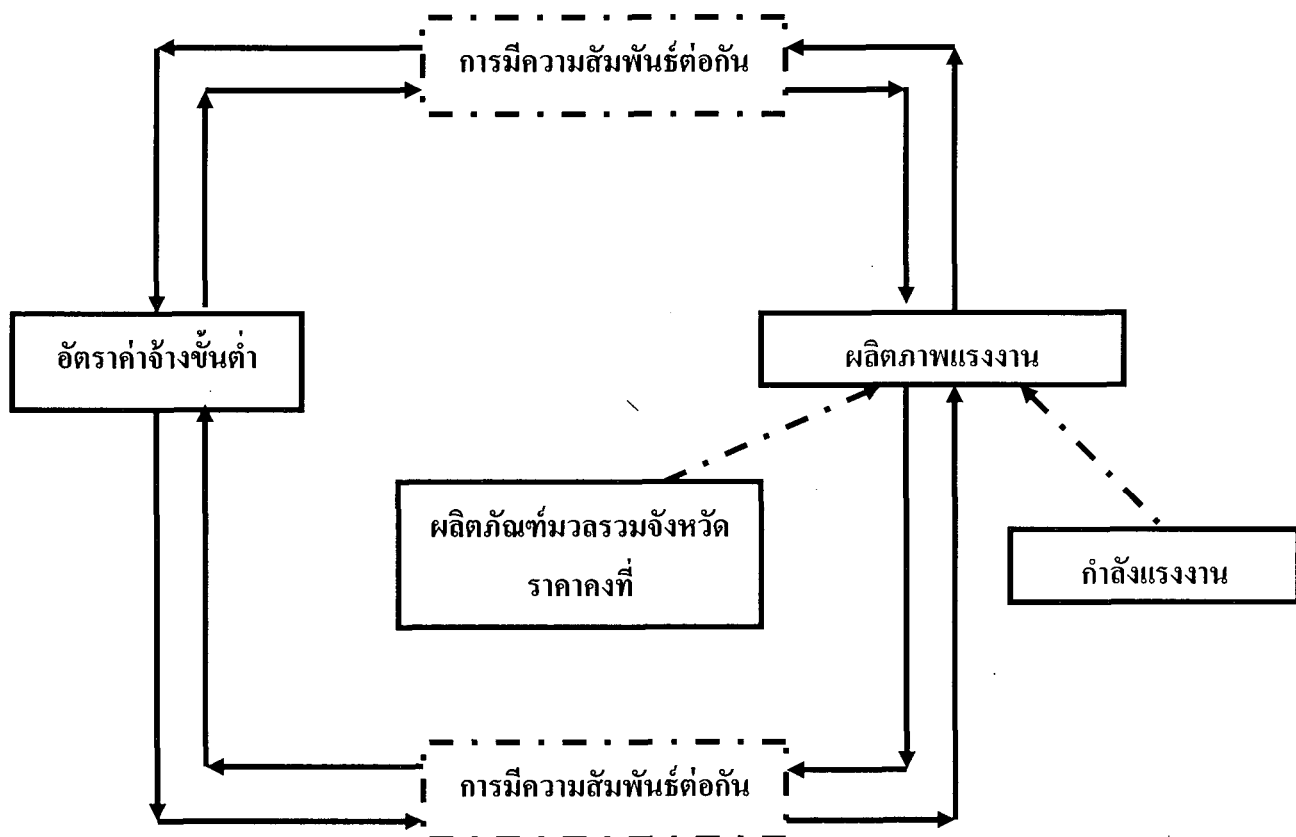
3.2.1 การวัดผลผลิตภาพแรงงาน มีลักษณะการวัดได้ 3 ลักษณะ คือ (1) การวัดผลผลิตภาพเฉลี่ยของแรงงานในลักษณะผลผลิตภาพการผลิตแบบบางส่วนและตามลักษณะข้อมูลรูปแบบไม่ต่อเนื่อง (2) การวัดผลผลิตภาพส่วนเพิ่มของแรงงานในลักษณะผลผลิตภาพการผลิตแบบบางส่วนและตามลักษณะข้อมูลแบบต่อเนื่องและ (3) การวัดผลผลิตภาพส่วนเพิ่มของแรงงานในลักษณะผลผลิตภาพการผลิตโดยรวมและตามลักษณะข้อมูลแบบต่อเนื่อง ซึ่งในงานวิทยานิพนธ์นี้ จะเลือกใช้วิธีการวัดผลผลิตภาพเฉลี่ยของแรงงานในลักษณะผลผลิตภาพการผลิตแบบบางส่วนและตามลักษณะข้อมูลรูปแบบไม่ต่อเนื่อง รวมทั้งการวัดในลักษณะของดัชนีผลผลิตภาพแรงงานเมื่อเทียบกับปีฐานมาประกอบการศึกษาด้วย

3.2.2 ปัจจัยที่กำหนด หรือมีความสัมพันธ์กับผลผลิตภาพแรงงาน ในเชิงบวก ประกอบด้วย ด้านทุนหรือเทคโนโลยี อาทิ เงินลงทุนเฉลี่ยต่อแรงงาน ปริมาณการลงทุนภายในประเทศทั้งโดยภาคเอกชนและภาครัฐบาล สัดส่วนเงินลงทุนในสินทรัพย์ถาวร อัตราการเปลี่ยนแปลงของมูลค่าสินทรัพย์ถาวร อัตราการเปลี่ยนแปลงของเทคโนโลยี ด้านแรงงาน อาทิ สัดส่วนแรงงานตามระดับการศึกษาต่อแรงงานทั้งหมดในอุตสาหกรรม จำนวนแรงงานที่เข้ารับการฝึกอบรม อัตราการเรียนต่อชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 สัดส่วนของแรงงานที่อยู่ในวัยทำงานซึ่งมีอายุตั้งแต่ 25-29 ปีต่อแรงงานทั้งหมด สัดส่วนของแรงงานที่สำเร็จการศึกษาระดับมหาวิทยาลัย

หรือการศึกษาชั้นสูงต่อแรงงานทั้งหมด ระดับการศึกษามีผลต่อผลิตภาพแรงงานในแต่ละสาขาการผลิตแตกต่างกัน ด้านการบริหารจัดการและด้านอื่นๆ อาทิ ขนาดการเปิดประเทศ จำนวนวิกฤติเศรษฐกิจมีความสัมพันธ์กับผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศซึ่งมีความสัมพันธ์กับผลิตภาพแรงงานแต่มีผลในทิศทางตรงกันข้าม การจัดการแรงงานสัมพันธ์ภายในรัฐวิสาหกิจที่ดีขึ้นมีผลทำให้ผลิตภาพเฉลี่ยและผลิตภาพส่วนเพิ่มของแรงงานเพิ่มสูงขึ้น การจัดการแรงงานสัมพันธ์ของผู้บริหารสูงสุดของรัฐวิสาหกิจในด้านการพัฒนาทักษะแรงงานและด้านแรงงานสัมพันธ์มีอิทธิพลในทิศทางบวกต่อผลิตภาพแรงงาน การจัดการแรงงานสัมพันธ์ในด้านสภาพแวดล้อมในการทำงานและจำนวนพนักงานที่ออกจากงานมีอิทธิพลในทิศทางลบต่อผลิตภาพแรงงาน

3.2.3 ความสัมพันธ์ระหว่างอัตราค่าจ้างขั้นต่ำกับผลิตภาพแรงงาน ไม่พบงานศึกษาวิจัยที่เกี่ยวข้องในส่วนนี้โดยตรง แต่ผลการศึกษาที่ใกล้เคียง คือ อนุเทพ กิจประทาน(2539) พบว่า ผลิตภาพแรงงานเฉลี่ยมีค่าสูงกว่าค่าจ้างที่แท้จริงในสาขาอุตสาหกรรม และมีการเปลี่ยนแปลงในทิศทางเดียวกัน โดยในช่วงปี พ.ศ. 2520-2535 ผลิตภาพแรงงานมีอัตราการเพิ่มเฉลี่ยร้อยละ 3.2 ต่อปี ในขณะที่อัตราค่าจ้างที่แท้จริงเพิ่มเฉลี่ยร้อยละ 2.4 ต่อปี ในช่วงปี พ.ศ. 2531 ถึง 2535 ซึ่งเป็นช่วงที่เศรษฐกิจของประเทศมีการเจริญเติบโตในอัตราที่สูง อัตราค่าจ้างที่แท้จริงกลับเพิ่มในอัตราที่สูงกว่าผลิตภาพแรงงาน จิตมณี ศรีชรากุล(2542) ศึกษาเปรียบเทียบผลิตภาพแรงงานและค่าจ้างออกมาในรูปดัชนีที่แท้จริง พบว่าดัชนีผลิตภาพแรงงานที่แท้จริงกับดัชนีค่าจ้างที่แท้จริงมีแนวโน้มเปลี่ยนแปลงไปในทิศทางเดียวกัน โดยดัชนีผลิตภาพแรงงานที่แท้จริงมีค่าสูงกว่าดัชนีค่าจ้างที่แท้จริง ซึ่งคาดว่าจะมีผลทำให้ดัชนีการจ้างงานในปีถัดไปมีค่าเพิ่มขึ้น การศึกษานี้ยังพบว่าอัตราค่าจ้างจะเปลี่ยนแปลงไปในทิศทางเดียวกันกับผลิตภาพแรงงานในช่วงที่ทำการศึกษาคู่ ในขณะที สุภสิทธิ์ ฟองสมุทร (2547) ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างอัตราค่าจ้างที่แท้จริงและผลิตภาพแรงงาน พบว่า ในสาขาอุตสาหกรรมการคมนาคมและการขนส่ง การค้าปลีกและการค้าส่ง สาขาที่อยู่อาศัยและบริหารราชการแผ่นดินและการป้องกันประเทศ ค่าจ้างที่แท้จริงมีความสัมพันธ์กับผลิตภาพแรงงาน ปีปัจจุบันและผลิตภาพแรงงาน ปีก่อนหน้าอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ สุมาลี สันติพลวุฒิและคณะ(2543) พบว่า ผลิตภาพแรงงานใน ทุกหมวดอุตสาหกรรมในปี พ.ศ.2515-2539 โดยเฉลี่ยมีค่าสูงกว่าค่าตอบแทนแรงงานประมาณร้อยละ 42.80

3.3 สรุปกรอบแนวคิดในการวิจัยนี้ คือ การศึกษาวิจัยว่าตัวแปรอัตราค่าจ้างขั้นต่ำกับ
ผลิตภาพแรงงาน มีความสัมพันธ์กันหรือไม่ โดยเฉพาะในสาขาอุตสาหกรรมของจังหวัดชายแดน
ภาคใต้ตอนล่าง

ภาพที่ 2.11 ภาพแสดงกรอบแนวคิด และตัวแปรที่เกี่ยวข้องในงานวิจัย

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

สาระสำคัญในบทนี้ ประกอบด้วย ข้อมูลที่ใช้ในการวิจัย การเก็บรวบรวมข้อมูลและการวิเคราะห์ข้อมูล โดยมีรายละเอียด ดังนี้

1. ข้อมูลที่ใช้ในการวิจัย

การวิจัยนี้ มุ่งเน้นศึกษา ผลิตภาพของกำลังแรงงานใน 4 สาขาอุตสาหกรรมของจังหวัดชายแดนภาคใต้ตอนล่าง โดยใช้ข้อมูลทุติยภูมิ (Secondary data) ชนิดอนุกรมเวลา (Time Series) ระหว่างปี พ.ศ.2540-2551 จากหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ประกอบด้วย ข้อมูลจำนวนกำลังแรงงานเฉลี่ยรายปี จำแนกตามสาขาอุตสาหกรรมและรายจังหวัด ข้อมูลจำนวนกำลังแรงงานจำแนกตามสาขาอุตสาหกรรม 4 สาขาของ 5 จังหวัดของปี พ.ศ.2533 ข้อมูลมูลค่าผลิตภัณฑ์มวลรวมจังหวัด ณ ราคาประจำปี จำแนกตามสาขาอุตสาหกรรมและรายจังหวัด ข้อมูลมูลค่าผลิตภัณฑ์มวลรวมจังหวัด ณ ราคาคงที่ ปี พ.ศ.2531 จำแนกตามสาขาอุตสาหกรรมและรายจังหวัด ข้อมูลอัตราค่าจ้างขั้นต่ำจังหวัดที่บังคับใช้ใน 5 จังหวัด และข้อมูลดัชนีราคาผู้บริโภคชุดทั่วไประดับภาค ของภาคใต้

2. การเก็บรวบรวมข้อมูล

การเก็บรวบรวมข้อมูลทุติยภูมิจากหน่วยงานที่เกี่ยวข้องต่างๆ ประกอบด้วย

2.1 ข้อมูลจำนวนกำลังแรงงานเฉลี่ยรายปี จำแนกตามสาขาอุตสาหกรรม 4 สาขาและจำแนกเป็นรายจังหวัด จำนวน 5 จังหวัด ข้อมูลระหว่างปี พ.ศ.2540-2551 เก็บรวบรวมจากโครงการสำรวจภาวะการทำงานของประชากรของสำนักงานสถิติแห่งชาติและสำนักงานสถิติจังหวัดสตูล จังหวัดสงขลา จังหวัดปัตตานี จังหวัดยะลาและจังหวัดนราธิวาส

2.2 ข้อมูลจำนวนกำลังแรงงานเฉลี่ยรายปี จำแนกตามสาขาอุตสาหกรรม 4 สาขาของ 5 จังหวัดของปี พ.ศ.2533 เก็บรวบรวมจากรายงานโครงการสำมะโนประชากรและเคหะ ปี พ.ศ. 2533 ของสำนักงานสถิติแห่งชาติและสำนักงานสถิติจังหวัดสตูล จังหวัดสงขลา จังหวัดปัตตานี จังหวัดยะลาและจังหวัดนราธิวาส เพื่อนำมาใช้แทนข้อมูลกำลังแรงงานเฉลี่ยรายปีตามสาขา

อุตสาหกรรมของแต่ละจังหวัดของปี พ.ศ.2531 ในการคำนวณดัชนีผลิตภาพแรงงาน เพราะไม่มีข้อมูลจำนวนกำลังแรงงานเฉลี่ยรายปี จำแนกตามสาขาอุตสาหกรรม 4 สาขาของ 5 จังหวัดของปี พ.ศ.2531

2.3 ข้อมูลมูลค่าผลิตภัณฑ์มวลรวมจังหวัด ณ ราคาประจำปี จำแนกตามสาขาอุตสาหกรรม 4 สาขาและรายจังหวัด 5 จังหวัด ข้อมูลระหว่างปี พ.ศ.2540-2551 เก็บรวบรวมจากการจัดทำรายงานผลิตภัณฑ์มวลรวมจังหวัด โดยสำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ

2.4 ข้อมูลมูลค่าผลิตภัณฑ์มวลรวมจังหวัด ณ ราคาคงที่ปี พ.ศ.2531 จำแนกตามสาขาอุตสาหกรรม 4 สาขาและรายจังหวัด 5 จังหวัด ข้อมูลระหว่างปี พ.ศ.2540-2551 เก็บรวบรวมจากการจัดทำรายงานผลิตภัณฑ์มวลรวมจังหวัด โดยสำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ

2.5 ข้อมูลอัตราค่าจ้างขั้นต่ำ ที่บังคับใช้ใน 5 จังหวัด ระหว่างปี พ.ศ.2540-2551 เก็บรวบรวมจากประกาศกระทรวงแรงงานและสวัสดิการสังคม และกระทรวงแรงงาน เรื่อง อัตราค่าจ้างขั้นต่ำ

2.6 ข้อมูลดัชนีราคาผู้บริโภคชุดทั่วไประดับภาค ของภาคใต้ ในระหว่างปี พ.ศ.2540-2551 โดยปีฐาน พ.ศ.2550 เก็บรวบรวมจากสำนักดัชนีเศรษฐกิจการค้า กระทรวงพาณิชย์

2.7 ข้อมูลความรู้/ทฤษฎี/วิธีการคำนวณ ในประเด็นค่าจ้าง/อัตราค่าจ้างขั้นต่ำ/ตลาดแรงงาน/ผลิตภาพแรงงาน/ดัชนีผลิตภาพแรงงาน/อัตราเงินเฟ้อ เก็บรวบรวมจากบทความ ตำรา เอกสารทางวิชาการและเอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

3. การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูลในการวิจัย แบ่งออกเป็น 2 วิธี คือ การวิเคราะห์เชิงพรรณนาและการวิเคราะห์เชิงปริมาณ ดังนี้

3.1 การวิเคราะห์เชิงพรรณนา (Descriptive Analysis) เป็นการวิเคราะห์และบรรยายให้เห็นถึงลักษณะการเปลี่ยนแปลงของผลิตภาพแรงงานและดัชนีผลิตภาพแรงงาน รวมทั้งการคำนวณการเปลี่ยนแปลงอัตราค่าจ้างขั้นต่ำ การเปลี่ยนแปลงกำลังแรงงานและการเปลี่ยนแปลงผลิตภัณฑ์มวลรวม ณ ประจำปีและ ณ ราคาคงที่ในปี พ.ศ.2531 ในระหว่างปี พ.ศ.2540-2551 จำแนกตามรายสาขาอุตสาหกรรมและจังหวัด เพื่อนำเสนอในเชิงเปรียบเทียบ กับลักษณะการเปลี่ยนแปลงผลิตภาพแรงงานและดัชนีผลิตภาพแรงงาน โดยวิธีคำนวณค่าสถิติเชิงพรรณนา

ประกอบด้วยค่าต่ำสุด ค่าสูงสุด ค่าพิสัย ค่าเฉลี่ยและค่าร้อยละ สำหรับการคำนวณผลิตภาพแรงงาน และดัชนีผลิตภาพแรงงานรายสาขาอุตสาหกรรมของแต่ละจังหวัด คำนวณได้จากสูตร ดังนี้

$$\text{ผลิตภาพแรงงานสาขาอุตสาหกรรม} = \frac{\text{GPP ณ ราคาคงที่รายสาขาอุตสาหกรรมในรอบปี}}{\text{จำนวนกำลังแรงงานรายสาขาอุตสาหกรรมในรอบปี}}$$

$$\text{ดัชนีผลิตภาพแรงงานสาขาอุตสาหกรรม หรือ } LPI_i = \frac{Q_{it}}{Q_{oi}} \div \frac{L_{it}}{L_{oi}}$$

- โดยที่ LPI_i คือ ดัชนีผลิตภาพแรงงานสาขาอุตสาหกรรมปีปัจจุบัน
 Q_t / Q_o คือ ดัชนีผลผลิตในปีปัจจุบัน
 L_t / L_o คือ ดัชนีแรงงานในปีปัจจุบัน
 Q_{it} คือ มูลค่าผลผลิตสาขาอุตสาหกรรมประเภทที่ i ในปีปัจจุบัน
 Q_{oi} คือ มูลค่าผลผลิตสาขาอุตสาหกรรมประเภทที่ i ในปี พ.ศ.2531
 L_{it} คือ จำนวนกำลังแรงงานสาขาอุตสาหกรรมประเภทที่ i ในปีปัจจุบัน
 L_{oi} คือ จำนวนกำลังแรงงานสาขาอุตสาหกรรมประเภทที่ i ในปี พ.ศ.2533
 i คือ สาขาอุตสาหกรรม ประกอบด้วย สาขาอุตสาหกรรมการผลิต สาขาอุตสาหกรรมก่อสร้าง สาขาอุตสาหกรรมกรทำเหมืองแร่และเหมืองหิน(ย่อยหิน)และสาขาอุตสาหกรรมขนส่ง สถานที่เก็บสินค้าและการคมนาคม
 t คือ ปีปัจจุบัน หมายถึง ปี พ.ศ.2540,2541,2542,2543,2544, 2545,2546,2547,2548,2549,2550,2551
 o คือ ปีฐาน กรณี มูลค่าผลิตภัณฑ์มวลรวมจังหวัด คือ ปี พ.ศ.2531 กรณี จำนวนกำลังแรงงานสาขาอุตสาหกรรม คือ ปี พ.ศ. 2533

3.2 การวิเคราะห์เชิงปริมาณ (Quantitative Analysis) วิเคราะห์ถึงความสัมพันธ์

ระหว่างอัตราค่าจ้างขั้นต่ำ กับ ผลิตภาพแรงงานรายสาขาอุตสาหกรรม จำแนกรายจังหวัดและภาพรวมรายสาขาอุตสาหกรรมของทั้ง 5 จังหวัด โดยใช้ข้อมูลทุติยภูมิ ชนิดอนุกรมเวลาระหว่างปี พ.ศ.2540-2551 และใช้สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (Correlation coefficient) ชนิดสัมประสิทธิ์

สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน (Pearson Product-moment correlation) เป็นค่าสถิติในการวัดค่าความสัมพันธ์และใช้สัญลักษณ์ r แทนสัมประสิทธิ์ระหว่างตัวแปร (Coefficient of Correlation) ซึ่งคำนวณจากสูตร

$$r = \frac{N \sum [(XY - (\sum X)(\sum Y))] }{\sqrt{[N \sum (x^2 - (\sum x)^2)] [\sum (y^2 - (\sum y)^2)]}}$$

- โดยที่ r คือ ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน
- $\sum X$ คือ ผลรวมของข้อมูลที่วัดได้จากตัวแปรตัวที่ 1 (x =อัตราค่าจ้างขั้นต่ำ)
- $\sum y$ คือ ผลรวมของข้อมูลที่วัดได้จากตัวแปรตัวที่ 2 (y =ผลิตภาพแรงงานสาขาอุตสาหกรรม)
- $\sum XY$ คือ ผลรวมของผลคูณระหว่างข้อมูลตัวแปรที่ 1 และ 2
- $\sum x^2$ คือ ผลรวมของกำลังสองของข้อมูลที่วัดได้จากตัวแปรตัวที่ 1
- $\sum y^2$ คือ ผลรวมของกำลังสองของข้อมูลที่วัดได้จากตัวแปรตัวที่ 2
- N คือ ขนาดของกลุ่มตัวอย่าง ซึ่งในงานวิจัยหมายถึง ปี พ.ศ.2540-2551

3.2.1 การทดสอบนัยสำคัญ

$H_0: \rho = 0$ อัตราค่าจ้างขั้นต่ำไม่มีความสัมพันธ์กับผลิตภาพแรงงานสาขาอุตสาหกรรม

$H_1: \rho \neq 0$ อัตราค่าจ้างขั้นต่ำมีความสัมพันธ์กับผลิตภาพแรงงานสาขาอุตสาหกรรม

3.2.2 สถิติทดสอบ เป็นการทดสอบแบบสองทาง Sig.(2-tailed) โดยผลจะต้องมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 (Correlation is significant at the 0.050 level (2-tailed))

$$r = \frac{r-0}{\sqrt{V(r)}} \quad \text{โดยที่} \quad V(r) = \frac{1-r^2}{n-2}$$

3.2.3 การสรุปผล

ปฏิเสธ H_0 เมื่อค่า r ที่คำนวณได้ไปเปรียบเทียบกับค่าวิกฤต r จากตาราง โดยใช้ $df = n-2$ ถ้าค่า r มีค่ามากกว่า หรือเท่ากับค่าวิกฤต r จะปฏิเสธ H_0 ยอมรับ H_1

3.2.4 การบอกลักษณะ หรือรูปแบบความสัมพันธ์ โดยใช้ตัวเลขของสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ ดังนี้

1) ข้อมูลมีความสัมพันธ์กันอย่างสมบูรณ์ (Perfect Correlation)

(1) สัมพันธ์กันอย่างสมบูรณ์ในทางบวก (Perfect Positive Correlation)

โดยค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์มีค่าเท่ากับ 1

(2) สัมพันธ์กันอย่างสมบูรณ์ในทางลบ (Perfect Negative Correlation)

โดยค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์มีค่าเท่ากับ -1

2) ข้อมูลมีความสัมพันธ์กันอย่างไม่สมบูรณ์ (Imperfect Correlation)

(1) สัมพันธ์กัน แต่ไม่สมบูรณ์ในทางบวก (Imperfect Positive Correlation) โดยค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์มีค่ามากกว่าศูนย์แต่น้อยกว่า 1

(2) สัมพันธ์กัน แต่ไม่สมบูรณ์ในทางลบ (Imperfect Negative Correlation) โดยค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์มีค่าน้อยกว่าศูนย์แต่มากกว่า -1

3) ข้อมูลไม่มีความสัมพันธ์กัน (Zero Correlation) โดยค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์มีค่าเท่ากับศูนย์

3.2.5 การบอกระดับ หรือขนาดความสัมพันธ์ จากการพิจารณาสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ โดยทั่วไปใช้เกณฑ์ ดังนี้

0.90-1.00 มีความสัมพันธ์กันสูงมาก

0.70-0.89 มีความสัมพันธ์กันค่อนข้างสูง

0.50-0.69 มีความสัมพันธ์กันปานกลาง

0.30-0.49 มีความสัมพันธ์กันน้อย

0.00-0.29 มีความสัมพันธ์กันน้อยมาก

ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์อยู่ระหว่าง -1 ถึง 1 ค่าเครื่องหมายบอกทิศทางความสัมพันธ์ของตัวแปร และค่าตัวเลขบอกขนาดของความสัมพันธ์

ในการวิเคราะห์ข้อมูลหาความสัมพันธ์ระหว่างอัตราค่าจ้างขั้นต่ำ กับ ผลผลิตภาพแรงงาน สาขาอุตสาหกรรมในแต่ละสาขา จำนวน 4 สาขา ใช้โปรแกรมสำเร็จรูป SPSS เป็นเครื่องมือช่วยในการวิเคราะห์ข้อมูล

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

บทนี้ จะนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล ตามวัตถุประสงค์ของการวิจัย จำนวน 3 ประเด็น ดังนี้

1. การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่าง อัตราค่าจ้างขั้นต่ำ กับ ผลผลิตแรงงานในสาขาอุตสาหกรรมของจังหวัดชายแดนภาคใต้ตอนล่าง

การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างอัตราค่าจ้างขั้นต่ำ กับ ผลผลิตแรงงานในสาขาอุตสาหกรรม โดยใช้สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน(Pearson Product-moment correlation) เป็นค่าสถิติในการวัดความสัมพันธ์ของทั้งสองตัวแปร การศึกษาแบ่งออกเป็น 4 ลักษณะ ประกอบด้วย ลักษณะที่หนึ่ง เป็นการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างอัตราค่าจ้างขั้นต่ำที่เป็นตัวเงินของจังหวัด กับ ผลผลิตแรงงานใน 4 สาขาของจังหวัด ลักษณะที่สอง เป็นการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างอัตราค่าจ้างขั้นต่ำที่เป็นตัวเงิน โดยใช้ค่าเฉลี่ยของ 5 จังหวัด กับ ผลผลิตแรงงานแต่ละสาขาโดยใช้ค่าเฉลี่ยของ 5 จังหวัด ลักษณะที่สาม เป็นการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างอัตราค่าจ้างขั้นต่ำที่แท้จริงของจังหวัด กับ ผลผลิตแรงงานใน 4 สาขาของจังหวัด และลักษณะที่สี่ เป็นการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างอัตราค่าจ้างขั้นต่ำที่แท้จริง โดยใช้ค่าเฉลี่ยของ 5 จังหวัด กับ ผลผลิตแรงงานแต่ละสาขาโดยใช้ค่าเฉลี่ยของ 5 จังหวัด ผลการศึกษามีดังนี้

1.1 ความสัมพันธ์ระหว่างอัตราค่าจ้างขั้นต่ำที่เป็นตัวเงินของจังหวัด กับ ผลผลิตแรงงานในสาขาอุตสาหกรรมของจังหวัดชายแดนภาคใต้ตอนล่าง จำแนกเป็นรายจังหวัด ดังนี้

1.1.1 จังหวัดสตูล

สรุปผลการวิเคราะห์สหสัมพันธ์ระหว่างอัตราค่าจ้างขั้นต่ำที่เป็นตัวเงินกับ ผลผลิตแรงงานใน 4 สาขาอุตสาหกรรมของจังหวัดสตูล ในระหว่างปี พ.ศ.2540-2551 ดังแสดงรายละเอียดในตารางที่ 4.1

ตารางที่ 4.1 สรุปผลการวิเคราะห์สหสัมพันธ์ระหว่างอัตราค่าจ้างขั้นต่ำที่เป็นตัวเงินกับผลิตภาพแรงงานใน 4 สาขาอุตสาหกรรมของจังหวัดสตูล ระหว่างปี พ.ศ.2540-2551

สาขาอุตสาหกรรม	ค่าสถิติ			
	r	Sig. (2-tailed)	N	ค่าวิกฤตเพียร์สัน ที่ 0.050 (Two-Tail)
การผลิต	-0.026	0.935	12	0.576
การก่อสร้าง	-0.777	0.003	12	0.576
การทำเหมืองแร่ ฯ	0.414	0.181	12	0.576
การขนส่ง ฯ	0.703	0.011	12	0.576

หมายเหตุ : คำนวณจากตารางผนวก ก.1 ตารางผนวก ก.12 และตารางผนวก ก.18

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลตามตารางที่ 4.1 อธิบายความสัมพันธ์ระหว่างอัตราค่าจ้างขั้นต่ำที่เป็นตัวเงิน กับ ผลิตภาพแรงงานของจังหวัดสตูล จำแนกตามสาขาอุตสาหกรรม ได้ดังนี้

1) สาขาอุตสาหกรรมการผลิต การเปลี่ยนแปลงอัตราค่าจ้างขั้นต่ำที่เป็นตัวเงินของจังหวัดสตูล ไม่มีความสัมพันธ์กับผลิตภาพแรงงานในสาขาอุตสาหกรรมการผลิต โดยมีสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (r) ที่คำนวณได้เท่ากับ -0.026 ขนาดของตัวอย่างเท่ากับ 12 และค่านัยสำคัญทางสถิติเท่ากับ 0.935 ซึ่งมีค่ามากกว่า 0.050 จึงสรุปว่า การเปลี่ยนแปลงอัตราค่าจ้างขั้นต่ำที่เป็นตัวเงินของจังหวัดสตูล ไม่มีความสัมพันธ์กับผลิตภาพแรงงานในสาขาอุตสาหกรรมการผลิต หรือมีระดับความสัมพันธ์กันน้อยมาก

2) สาขาอุตสาหกรรมการก่อสร้าง การเปลี่ยนแปลงอัตราค่าจ้างขั้นต่ำที่เป็นตัวเงินของจังหวัดสตูล มีความสัมพันธ์กับผลิตภาพแรงงานในสาขาอุตสาหกรรมการก่อสร้าง โดยมีสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (r) ที่คำนวณได้เท่ากับ -0.777 ขนาดของตัวอย่างเท่ากับ 12 และค่านัยสำคัญทางสถิติเท่ากับ 0.003 ซึ่งมีค่าน้อยกว่า 0.050 หรือพิจารณาค่า r ที่คำนวณได้โดยไม่คิดเครื่องหมาย พบว่ามีค่ามากกว่าค่าวิกฤตของสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สันที่ระดับความเชื่อมั่น 0.050 ซึ่งมีค่าเท่ากับ 0.576 จึงสรุปว่า การเปลี่ยนแปลงอัตราค่าจ้างขั้นต่ำที่เป็นตัวเงินของจังหวัดสตูล มีความสัมพันธ์กับผลิตภาพแรงงานในสาขาอุตสาหกรรมการก่อสร้างในระดับความสัมพันธ์กันค่อนข้างสูง และเป็นความสัมพันธ์กันแต่ไม่สมบูรณ์ในทางลบ

3) สาขาอุตสาหกรรมการทำเหมืองแร่และย่อยหิน การเปลี่ยนแปลงอัตราค่าจ้างขั้นต่ำที่เป็นตัวเงินของจังหวัดสตูล ไม่มีความสัมพันธ์กับผลิตภาพแรงงานในสาขาอุตสาหกรรมการทำเหมืองแร่และย่อยหิน โดยมีสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (r) ที่คำนวณได้เท่ากับ 0.414 ขนาดของตัวอย่างเท่ากับ 12 และค่านัยสำคัญทางสถิติเท่ากับ 0.181 ซึ่งมีค่ามากกว่า 0.050 จึงสรุปว่า การเปลี่ยนแปลงอัตราค่าจ้างขั้นต่ำที่เป็นตัวเงินของจังหวัดสตูล ไม่มีความสัมพันธ์กับผลิตภาพแรงงานในสาขาอุตสาหกรรมการทำเหมืองแร่และย่อยหิน หรือมีระดับความสัมพันธ์กันน้อย

4) สาขาอุตสาหกรรมขนส่ง สถานที่เก็บสินค้าและการคมนาคม การเปลี่ยนแปลงอัตราค่าจ้างขั้นต่ำที่เป็นตัวเงินของจังหวัดสตูล มีความสัมพันธ์กับผลิตภาพแรงงานในสาขาอุตสาหกรรมขนส่ง สถานที่เก็บสินค้าและการคมนาคม โดยมีสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (r) ที่คำนวณได้เท่ากับ 0.703 ขนาดของตัวอย่างเท่ากับ 12 และค่านัยสำคัญทางสถิติเท่ากับ 0.011 ซึ่งมีค่าน้อยกว่า 0.050 หรือพิจารณาค่า r ที่คำนวณได้ พบว่ามีค่ามากกว่าค่าวิกฤตของสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สันที่ระดับความเชื่อมั่น 0.050 ซึ่งมีค่าเท่ากับ 0.576 จึงสรุปว่า การเปลี่ยนแปลงอัตราค่าจ้างขั้นต่ำที่เป็นตัวเงินของจังหวัดสตูล มีความสัมพันธ์กับผลิตภาพแรงงานในสาขาอุตสาหกรรมขนส่ง สถานที่เก็บสินค้าและการคมนาคมในระดับความสัมพันธ์กันค่อนข้างสูง และเป็นความสัมพันธ์กันแต่ไม่สมบูรณ์ในทางบวก

1.1.2 จังหวัดสงขลา

ตารางที่ 4.2 สรุปผลการวิเคราะห์สหสัมพันธ์ระหว่างอัตราค่าจ้างขั้นต่ำที่เป็นตัวเงินกับผลิตภาพแรงงานใน 4 สาขาอุตสาหกรรมของจังหวัดสงขลา ระหว่างปี พ.ศ.2540-2551

สาขาอุตสาหกรรม	ค่าสถิติ			
	r	Sig. (2-tailed)	N	ค่าวิกฤตเพียร์สัน ที่ 0.050 (Two-Tail)
การผลิต	0.443	0.149	12	0.576
การก่อสร้าง	-0.869	0.000	12	0.576
การทำเหมืองแร่ฯ	0.080	0.804	12	0.576
การขนส่งฯ	0.646	0.023	12	0.576

หมายเหตุ : คำนวณจากตารางผนวก ก.2 ตารางผนวก ก.13 และตารางผนวก ก.18

จากตารางที่ 4.2 ซึ่งสรุปผลการวิเคราะห์สหสัมพันธ์ระหว่างอัตราค่าจ้างขั้นต่ำที่เป็นตัวเงินกับผลิตภาพแรงงานใน 4 สาขาอุตสาหกรรมของจังหวัดสงขลา ในระหว่างปี

พ.ศ.2540-2551 อธิบายความสัมพันธ์ระหว่างอัตราค่าจ้างขั้นต่ำที่เป็นตัวเงิน กับ ผลผลิตภาพแรงงานของจังหวัดสงขลา จำแนกตามสาขาอุตสาหกรรม ได้ดังนี้

1) สาขาอุตสาหกรรมการผลิต การเปลี่ยนแปลงอัตราค่าจ้างขั้นต่ำที่เป็นตัวเงินของจังหวัดสงขลา ไม่มีความสัมพันธ์กับผลิตภาพแรงงานในสาขาอุตสาหกรรมการผลิต โดยมีสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (r) ที่คำนวณได้เท่ากับ 0.443 ขนาดของตัวอย่างเท่ากับ 12 และค่านัยสำคัญทางสถิติเท่ากับ 0.149 ซึ่งมีค่ามากกว่า 0.050 จึงสรุปว่า การเปลี่ยนแปลงอัตราค่าจ้างขั้นต่ำที่เป็นตัวเงินของจังหวัดสงขลา ไม่มีความสัมพันธ์กับผลิตภาพแรงงานในสาขาอุตสาหกรรมการผลิต หรือมีระดับความสัมพันธ์กันน้อย

2) สาขาอุตสาหกรรมการก่อสร้าง การเปลี่ยนแปลงอัตราค่าจ้างขั้นต่ำที่เป็นตัวเงินของจังหวัดสงขลา มีความสัมพันธ์กับผลิตภาพแรงงานในสาขาอุตสาหกรรมการก่อสร้าง โดยมีสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (r) ที่คำนวณได้เท่ากับ -0.869 ขนาดของตัวอย่างเท่ากับ 12 และค่านัยสำคัญทางสถิติเท่ากับ 0.000 ซึ่งมีค่าน้อยกว่า 0.050 หรือพิจารณาค่า r ที่คำนวณได้ โดยไม่คิดเครื่องหมาย พบว่ามีค่ามากกว่าค่าวิกฤตของสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สันที่ระดับความเชื่อมั่น 0.050 ซึ่งมีค่าเท่ากับ 0.576 จึงสรุปว่า การเปลี่ยนแปลงอัตราค่าจ้างขั้นต่ำที่เป็นตัวเงินของจังหวัดสงขลา มีความสัมพันธ์กับผลิตภาพแรงงานในสาขาอุตสาหกรรมการก่อสร้างในระดับความสัมพันธ์กันค่อนข้างสูงและเป็นความสัมพันธ์กันแต่ไม่สมบูรณ์ในทางลบ

3) สาขาอุตสาหกรรมการทำเหมืองแร่และย่อยหิน การเปลี่ยนแปลงอัตราค่าจ้างขั้นต่ำที่เป็นตัวเงินของจังหวัดสงขลา ไม่มีความสัมพันธ์กับผลิตภาพแรงงานในสาขาอุตสาหกรรมการทำเหมืองแร่และย่อยหิน โดยมีสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (r) ที่คำนวณได้เท่ากับ 0.080 ขนาดของตัวอย่างเท่ากับ 12 และค่านัยสำคัญทางสถิติเท่ากับ 0.804 ซึ่งมีค่ามากกว่า 0.050 จึงสรุปว่า การเปลี่ยนแปลงอัตราค่าจ้างขั้นต่ำที่เป็นตัวเงินของจังหวัดสงขลา ไม่มีความสัมพันธ์กับผลิตภาพแรงงานในสาขาอุตสาหกรรมการทำเหมืองแร่และย่อยหิน หรือมีระดับความสัมพันธ์กันน้อยมาก

4) สาขาอุตสาหกรรมขนส่ง สถานที่เก็บสินค้าและการคมนาคม การเปลี่ยนแปลงอัตราค่าจ้างขั้นต่ำที่เป็นตัวเงินของจังหวัดสงขลา มีความสัมพันธ์กับผลิตภาพแรงงานในสาขาอุตสาหกรรมขนส่ง สถานที่เก็บสินค้าและการคมนาคม โดยมีสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (r) ที่คำนวณได้เท่ากับ 0.646 ขนาดของตัวอย่างเท่ากับ 12 และค่านัยสำคัญทางสถิติเท่ากับ 0.023 ซึ่งมีค่าน้อยกว่า 0.050 หรือพิจารณาค่า r ที่คำนวณได้ พบว่ามีค่ามากกว่าค่าวิกฤตของสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สันที่ระดับความเชื่อมั่น 0.050 จึงสรุปว่า การเปลี่ยนแปลงอัตราค่าจ้างขั้นต่ำที่เป็นตัวเงินของจังหวัดสงขลา มีความสัมพันธ์กับผลิตภาพในสาขาอุตสาหกรรมขนส่ง สถานที่

เก็บสินค้าและการคมนาคมในระดับความสัมพันธ์กันปานกลางและเป็นความสัมพันธ์กันแต่ไม่สมบูรณ์ในทางบวก

1.1.3 จังหวัดปัตตานี

ตารางที่ 4.3 สรุปผลการวิเคราะห์สหสัมพันธ์ระหว่างอัตราค่าจ้างขั้นต่ำที่เป็นตัวเงินกับผลิตภาพแรงงานใน 4 สาขาอุตสาหกรรมของจังหวัดปัตตานี ระหว่างปี พ.ศ.2540-2551

สาขาอุตสาหกรรม	ค่าสถิติ			
	r	Sig. (2-tailed)	N	ค่าวิกฤตเพียร์สัน ที่ 0.050 (Two-Tail)
การผลิต	-0.236	0.461	12	0.576
การก่อสร้าง	0.032	0.921	12	0.576
การทำเหมืองแร่ฯ	-0.344	0.274	12	0.576
การขนส่ง ฯ	0.789	0.002	12	0.576

หมายเหตุ : จำนวนจากตารางผนวก ก.3 ตารางผนวก ก.14 และตารางผนวก ก.18

จากตารางที่ 4.3 ซึ่งสรุปผลการวิเคราะห์สหสัมพันธ์ระหว่างอัตราค่าจ้างขั้นต่ำที่เป็นตัวเงินกับผลิตภาพแรงงานใน 4 สาขาอุตสาหกรรมของจังหวัดปัตตานี ในระหว่างปี พ.ศ.2540-2551 อธิบายความสัมพันธ์ระหว่างอัตราค่าจ้างขั้นต่ำที่เป็นตัวเงิน กับ ผลิตภาพแรงงานของจังหวัดปัตตานี จำแนกตามสาขาอุตสาหกรรม ได้ดังนี้

1) สาขาอุตสาหกรรมการผลิต การเปลี่ยนแปลงอัตราค่าจ้างขั้นต่ำที่เป็นตัวเงินของจังหวัดปัตตานี ไม่มีความสัมพันธ์กับผลิตภาพแรงงานในสาขาอุตสาหกรรมการผลิต โดยมีสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (r) ที่คำนวณได้เท่ากับ -0.236 ขนาดของตัวอย่างเท่ากับ 12 และค่าวิกฤตทางสถิติเท่ากับ 0.461 ซึ่งมีค่ามากกว่า 0.050 จึงสรุปว่า การเปลี่ยนแปลงอัตราค่าจ้างขั้นต่ำที่เป็นตัวเงินของจังหวัดปัตตานี ไม่มีความสัมพันธ์กับผลิตภาพแรงงานในสาขาอุตสาหกรรมการผลิต หรือมีระดับความสัมพันธ์กันน้อยมาก

2) สาขาอุตสาหกรรมการก่อสร้าง การเปลี่ยนแปลงอัตราค่าจ้างขั้นต่ำที่เป็นตัวเงินของจังหวัดปัตตานี ไม่มีความสัมพันธ์กับผลิตภาพแรงงานในสาขาอุตสาหกรรมการก่อสร้าง โดยมีสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (r) ที่คำนวณได้เท่ากับ 0.032 ขนาดของตัวอย่างเท่ากับ 12

และค่านัยสำคัญทางสถิติเท่ากับ 0.921 ซึ่งมีความมากกว่า 0.050 จึงสรุปว่า การเปลี่ยนแปลงอัตราค่าจ้างขั้นต่ำที่เป็นตัวเงินของจังหวัดปัตตานี ไม่มีความสัมพันธ์กับผลิตภาพแรงงานในสาขาอุตสาหกรรมการก่อสร้าง หรือมีระดับความสัมพันธ์กันน้อยมาก

3) สาขาอุตสาหกรรมการทำเหมืองแร่และข่อยหิน การเปลี่ยนแปลงอัตราค่าจ้างขั้นต่ำที่เป็นตัวเงินของจังหวัดปัตตานี ไม่มีความสัมพันธ์กับผลิตภาพแรงงานในสาขาอุตสาหกรรมการทำเหมืองแร่และข่อยหิน โดยมีสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (r) ที่คำนวณได้เท่ากับ -0.344 ขนาดของตัวอย่างเท่ากับ 12 และค่านัยสำคัญทางสถิติเท่ากับ 0.274 ซึ่งมีความมากกว่า 0.050 จึงสรุปว่า การเปลี่ยนแปลงอัตราค่าจ้างขั้นต่ำที่เป็นตัวเงินของจังหวัดปัตตานี ไม่มีความสัมพันธ์กับผลิตภาพแรงงานในสาขาอุตสาหกรรมการทำเหมืองแร่และข่อยหิน หรือมีระดับความสัมพันธ์กันน้อย

4) สาขาอุตสาหกรรมการขนส่ง สถานที่เก็บสินค้าและการคมนาคม การเปลี่ยนแปลงอัตราค่าจ้างขั้นต่ำที่เป็นตัวเงินของจังหวัดปัตตานี มีความสัมพันธ์กับผลิตภาพแรงงานในสาขาอุตสาหกรรมการขนส่ง สถานที่เก็บสินค้าและการคมนาคม โดยมีสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (r) ที่คำนวณได้เท่ากับ 0.789 ขนาดของตัวอย่างเท่ากับ 12 และค่านัยสำคัญทางสถิติเท่ากับ 0.002 ซึ่งมีความน้อยกว่า 0.050 หรือพิจารณา ค่า r ที่คำนวณได้ พบว่ามีค่ามากกว่าค่าวิกฤตของสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน จึงสรุปว่า การเปลี่ยนแปลงอัตราค่าจ้างขั้นต่ำที่เป็นตัวเงินของจังหวัดปัตตานี มีความสัมพันธ์กับผลิตภาพแรงงานในสาขาอุตสาหกรรมการขนส่ง สถานที่เก็บสินค้าและการคมนาคมในระดับความสัมพันธ์กันค่อนข้างสูงและเป็นความสัมพันธ์กันแต่ไม่สมบูรณ์ในทางบวก

1.1.4 จังหวัดยะลา

สรุปผลการวิเคราะห์สหสัมพันธ์ระหว่างอัตราค่าจ้างขั้นต่ำที่เป็นตัวเงินกับผลิตภาพแรงงานใน 4 สาขาอุตสาหกรรมของจังหวัดยะลา ในระหว่างปี พ.ศ.2540-2551 ดังแสดงรายละเอียดในตารางที่ 4.4

ตารางที่ 4.4 สรุปผลการวิเคราะห์สหสัมพันธ์ระหว่างอัตราค่าจ้างขั้นต่ำที่เป็นตัวเงินกับผลิตภาพแรงงานใน 4 สาขาอุตสาหกรรมของจังหวัดยะลา ระหว่างปี พ.ศ.2540-2551

สาขาอุตสาหกรรม	ค่าสถิติ			
	r	Sig. (2-tailed)	N	ค่าวิกฤตเพียร์สัน ที่ 0.050 (Two-Tail)
การผลิต	0.407	0.189	12	0.576
การก่อสร้าง	0.418	0.176	12	0.576
การทำเหมืองแร่ ฯ	0.393	0.206	12	0.576
การขนส่ง น	0.840	0.001	12	0.576

หมายเหตุ : คำนวณจากตารางผนวก ก.4 ตารางผนวก ก.15 และตารางผนวก ก.18

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลตามตารางที่ 4.4 อธิบายความสัมพันธ์ระหว่างอัตราค่าจ้างขั้นต่ำที่เป็นตัวเงิน กับ ผลิตภาพแรงงานของจังหวัดยะลา จำแนกตามสาขาอุตสาหกรรม ได้ดังนี้

1) สาขาอุตสาหกรรมการผลิต การเปลี่ยนแปลงอัตราค่าจ้างขั้นต่ำที่เป็นตัวเงินของจังหวัดยะลา ไม่มีความสัมพันธ์กับผลิตภาพแรงงานในสาขาอุตสาหกรรมการผลิต โดยมีสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (r) ที่คำนวณได้เท่ากับ 0.407 ขนาดของตัวอย่างเท่ากับ 12 และค่านัยสำคัญทางสถิติเท่ากับ 0.189 ซึ่งมีค่ามากกว่า 0.050 จึงสรุปว่า การเปลี่ยนแปลงอัตราค่าจ้างขั้นต่ำที่เป็นตัวเงินของจังหวัดยะลา ไม่มีความสัมพันธ์กับผลิตภาพแรงงานในสาขาอุตสาหกรรมการผลิต หรือมีระดับความสัมพันธ์กันน้อย

2) สาขาอุตสาหกรรมการก่อสร้าง การเปลี่ยนแปลงอัตราค่าจ้างขั้นต่ำที่เป็นตัวเงินของจังหวัดยะลา ไม่มีความสัมพันธ์กับผลิตภาพแรงงานในสาขาอุตสาหกรรมการก่อสร้าง โดยมีสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (r) ที่คำนวณได้เท่ากับ 0.418 ขนาดของตัวอย่างเท่ากับ 12 และค่านัยสำคัญทางสถิติเท่ากับ 0.176 ซึ่งมีค่ามากกว่า 0.050 จึงสรุปว่า การเปลี่ยนแปลงอัตราค่าจ้างขั้นต่ำที่เป็นตัวเงินของจังหวัดยะลา ไม่มีความสัมพันธ์กับผลิตภาพแรงงานในสาขาอุตสาหกรรมการก่อสร้าง หรือมีระดับความสัมพันธ์กันน้อย

3) สาขาอุตสาหกรรมการทำเหมืองแร่และข่อยหิน การเปลี่ยนแปลงอัตราค่าจ้างขั้นต่ำที่เป็นตัวเงินของจังหวัดยะลา ไม่มีความสัมพันธ์กับผลิตภาพแรงงานในสาขาอุตสาหกรรมการทำเหมืองแร่และข่อยหิน โดยมีสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (r) ที่คำนวณได้เท่ากับ 0.393 ขนาดของตัวอย่างเท่ากับ 12 และค่านัยสำคัญทางสถิติเท่ากับ 0.206 ซึ่งมีค่ามากกว่า 0.050 จึง

สรุปว่า การเปลี่ยนแปลงอัตราค่าจ้างขั้นต่ำที่เป็นตัวเงินของจังหวัดยะลา ไม่มีความสัมพันธ์กับผลิตภาพแรงงานในสาขาอุตสาหกรรมการทำเหมืองแร่และเหมืองหิน หรือมีระดับความสัมพันธ์กันน้อย

4) สาขาอุตสาหกรรมการขนส่ง สถานที่เก็บสินค้าและการคมนาคม การเปลี่ยนแปลงอัตราค่าจ้างขั้นต่ำที่เป็นตัวเงินของจังหวัดยะลา มีความสัมพันธ์กับผลิตภาพแรงงานในสาขาอุตสาหกรรมการขนส่ง สถานที่เก็บสินค้าและการคมนาคม โดยมีสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (r) ที่คำนวณได้เท่ากับ 0.840 ขนาดของตัวอย่างเท่ากับ 12 และค่านัยสำคัญทางสถิติเท่ากับ 0.001 ซึ่งมีค่าน้อยกว่า 0.050 หรือพิจารณาค่า r ที่คำนวณได้ พบว่ามีค่ามากกว่าค่าวิกฤตของสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน จึงสรุปว่า การเปลี่ยนแปลงอัตราค่าจ้างขั้นต่ำที่เป็นตัวเงินของจังหวัดยะลา มีความสัมพันธ์กับผลิตภาพแรงงานในสาขาอุตสาหกรรมการขนส่ง สถานที่เก็บสินค้าและการคมนาคมในระดับความสัมพันธ์กันค่อนข้างสูงและเป็นความสัมพันธ์กัน แต่ไม่สมบูรณ์ในทางบวก

1.1.5 จังหวัดนราธิวาส

สรุปผลการวิเคราะห์สหสัมพันธ์ระหว่างอัตราค่าจ้างขั้นต่ำที่เป็นตัวเงินกับผลิตภาพแรงงานใน 4 สาขาอุตสาหกรรมของจังหวัดนราธิวาส ในระหว่างปี พ.ศ.2540-2551 ดังแสดงรายละเอียดในตารางที่ 4.5

ตารางที่ 4.5 สรุปผลการวิเคราะห์สหสัมพันธ์ระหว่างอัตราค่าจ้างขั้นต่ำที่เป็นตัวเงินกับผลิตภาพแรงงานใน 4 สาขาอุตสาหกรรมของจังหวัดนราธิวาส ระหว่างปี พ.ศ.2540-2551

สาขาอุตสาหกรรม	ค่าสถิติ			
	r	Sig.(2-tailed)	N	ค่าวิกฤตเพียร์สัน ที่ 0.050 (Two-Tail)
การผลิต	-0.848	0.000	12	0.576
การก่อสร้าง	-0.603	0.038	12	0.576
การทำเหมืองแร่ฯ	0.408	0.188	12	0.576
การขนส่งฯ	0.235	0.463	12	0.576

หมายเหตุ : คำนวณจากตารางผนวก ก.5 ตารางผนวก ก.16 และตารางผนวก ก.18

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลตามตารางที่ 4.5 อธิบายความสัมพันธ์ระหว่างอัตราค่าจ้างขั้นต่ำที่เป็นตัวเงิน กับ ผลผลิตภาพแรงงานของจังหวัดนครราชสีมา จำแนกตามสาขาอุตสาหกรรม ได้ดังนี้

1) สาขาอุตสาหกรรมการผลิต การเปลี่ยนแปลงอัตราค่าจ้างขั้นต่ำที่เป็นตัวเงินของจังหวัดนครราชสีมา มีความสัมพันธ์กับผลผลิตภาพแรงงานในสาขาอุตสาหกรรมการผลิต โดยมีสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (r) ที่คำนวณได้เท่ากับ -0.848 ขนาดของตัวอย่างเท่ากับ 12 และค่านัยสำคัญทางสถิติเท่ากับ 0.000 ซึ่งมีค่าน้อยกว่า 0.050 หรือพิจารณาค่า r ที่คำนวณได้ โดยไม่คิดเครื่องหมาย พบว่ามีค่ามากกว่าค่าวิกฤตของสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน จึงสรุปว่าการเปลี่ยนแปลงอัตราค่าจ้างขั้นต่ำที่เป็นตัวเงินของจังหวัดนครราชสีมา มีความสัมพันธ์กับผลผลิตภาพแรงงานในสาขาอุตสาหกรรมการผลิตในระดับความสัมพันธ์กันค่อนข้างสูงและเป็นความสัมพันธ์กันแต่ไม่สมบูรณ์ในทางลบ

2) สาขาอุตสาหกรรมการก่อสร้าง การเปลี่ยนแปลงอัตราค่าจ้างขั้นต่ำที่เป็นตัวเงินของจังหวัดนครราชสีมา มีความสัมพันธ์กับผลผลิตภาพแรงงานในสาขาอุตสาหกรรมการก่อสร้าง โดยมีสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (r) ที่คำนวณได้เท่ากับ -0.603 ขนาดของตัวอย่างเท่ากับ 12 และค่านัยสำคัญทางสถิติเท่ากับ 0.038 ซึ่งมีค่าน้อยกว่า 0.050 หรือพิจารณาค่า r ที่คำนวณได้ โดยไม่คิดเครื่องหมาย พบว่ามีค่ามากกว่าค่าวิกฤตของสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน จึงสรุปว่าการเปลี่ยนแปลงอัตราค่าจ้างขั้นต่ำที่เป็นตัวเงินของจังหวัดนครราชสีมา มีความสัมพันธ์กับผลผลิตภาพแรงงานในสาขาอุตสาหกรรมการก่อสร้างในระดับความสัมพันธ์กันปานกลางและเป็นความสัมพันธ์กันแต่ไม่สมบูรณ์ในทางลบ

3) สาขาอุตสาหกรรมการทำเหมืองแร่และย่อยหิน การเปลี่ยนแปลงอัตราค่าจ้างขั้นต่ำที่เป็นตัวเงินของจังหวัดนครราชสีมา ไม่มีความสัมพันธ์กับผลผลิตภาพแรงงานในสาขาอุตสาหกรรมการทำเหมืองแร่และย่อยหิน โดยมีสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (r) ที่คำนวณได้เท่ากับ 0.408 ขนาดของตัวอย่างเท่ากับ 12 และค่านัยสำคัญทางสถิติเท่ากับ 0.188 ซึ่งมีค่ามากกว่า 0.050 จึงสรุปว่า การเปลี่ยนแปลงอัตราค่าจ้างขั้นต่ำที่เป็นตัวเงินของจังหวัดนครราชสีมา ไม่มีความสัมพันธ์กับผลผลิตภาพแรงงานในสาขาอุตสาหกรรมการทำเหมืองแร่และย่อยหิน หรือมีระดับความสัมพันธ์กันน้อย

4) สาขาอุตสาหกรรมขนสง สถานที่เก็บสินค้าและการคมนาคม การเปลี่ยนแปลงอัตราค่าจ้างขั้นต่ำที่เป็นตัวเงินของจังหวัดนครราชสีมา ไม่มีความสัมพันธ์กับผลผลิตภาพแรงงานในสาขาอุตสาหกรรมขนสง สถานที่เก็บสินค้าและการคมนาคม โดยมีสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (r) ที่คำนวณได้เท่ากับ 0.235 ขนาดของตัวอย่างเท่ากับ 12 และค่านัยสำคัญทางสถิติเท่ากับ 0.463 ซึ่งมีค่ามากกว่า 0.050 จึงสรุปว่า การเปลี่ยนแปลงอัตราค่าจ้างขั้นต่ำที่เป็นตัวเงินของ

จังหวัดนครราชสีมา ไม่มีความสัมพันธ์กับผลิตภาพแรงงานในสาขาอุตสาหกรรมการขนส่ง สถานที่เก็บสินค้าและการคมนาคม หรือมีระดับความสัมพันธ์กันน้อยมาก

1.2 ความสัมพันธ์ระหว่างอัตราค่าจ้างขั้นต่ำที่เป็นตัวเงินค่าเฉลี่ย 5 จังหวัด กับ ผลิตภาพแรงงานแต่ละสาขาอุตสาหกรรมโดยค่าเฉลี่ยของ 5 จังหวัด

สรุปผลการวิเคราะห์สหสัมพันธ์ระหว่างอัตราค่าจ้างขั้นต่ำที่เป็นตัวเงินค่าเฉลี่ย 5 จังหวัด กับ ผลิตภาพแรงงานแต่ละสาขาอุตสาหกรรมโดยค่าเฉลี่ยของ 5 จังหวัด ในระหว่างปี พ.ศ. 2540-2551 ดังแสดงรายละเอียดในตารางที่ 4.6

ตารางที่ 4.6 สรุปผลการวิเคราะห์สหสัมพันธ์ระหว่างอัตราค่าจ้างขั้นต่ำที่เป็นตัวเงินค่าเฉลี่ย 5 จังหวัด กับผลิตภาพแรงงานแต่ละสาขาอุตสาหกรรมโดยค่าเฉลี่ยของ 5 จังหวัด ระหว่างปี พ.ศ.2540-2551

สาขาอุตสาหกรรม	ค่าสถิติ			
	r	Sig. (2-tailed)	N	ค่าวิกฤตเพียร์สัน ที่ 0.050 (Two-Tail)
การผลิต	0.055	0.865	12	0.576
การก่อสร้าง	-0.708	0.010	12	0.576
การทำเหมืองแร่ ฯ	0.445	0.148	12	0.576
การขนส่ง ฯ	0.688	0.013	12	0.576

หมายเหตุ : คำนวณจากตารางผนวก ก.1-5 ตารางผนวก ก.12-16 และตารางผนวก ข.3

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลตามตารางที่ 4.6 อธิบายความสัมพันธ์ระหว่างอัตราค่าจ้างขั้นต่ำที่เป็นตัวเงินค่าเฉลี่ย 5 จังหวัด กับ ผลิตภาพแรงงานแต่ละสาขาอุตสาหกรรมโดยค่าเฉลี่ยของ 5 จังหวัด ได้ดังนี้

1.2.1 สาขาอุตสาหกรรมการผลิตภาพรวม 5 จังหวัด การเปลี่ยนแปลงอัตราค่าจ้างขั้นต่ำที่เป็นตัวเงินค่าเฉลี่ย 5 จังหวัด ไม่มีความสัมพันธ์กับผลิตภาพแรงงานในสาขาอุตสาหกรรมการผลิตค่าเฉลี่ยภาพรวม 5 จังหวัด โดยมีสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (r) ที่คำนวณได้เท่ากับ 0.055 ขนาดของตัวอย่างเท่ากับ 12 และค่านัยสำคัญทางสถิติเท่ากับ 0.865 ซึ่งมีค่ามากกว่า 0.050 จึงสรุปว่า การเปลี่ยนแปลงอัตราค่าจ้างขั้นต่ำที่เป็นตัวเงินค่าเฉลี่ย 5 จังหวัด ไม่มี

ความสัมพันธ์กับผลิตภาพแรงงานในสาขาอุตสาหกรรมการผลิตค่าเฉลี่ยภาพรวม 5 จังหวัด หรือมีระดับความสัมพันธ์กันน้อยมาก

1.2.2 สาขาอุตสาหกรรมก่อสร้างค่าเฉลี่ยภาพรวม 5 จังหวัด การเปลี่ยนแปลงอัตราค่าจ้างขั้นต่ำที่เป็นตัวเงินค่าเฉลี่ย 5 จังหวัด มีความสัมพันธ์กับผลิตภาพแรงงานในสาขาอุตสาหกรรมก่อสร้างค่าเฉลี่ยภาพรวม 5 จังหวัด โดยประสิทธิสหสัมพันธ์ (r) ที่คำนวณได้เท่ากับ -0.708 ขนาดของตัวอย่างเท่ากับ 12 และค่านัยสำคัญทางสถิติเท่ากับ 0.010 ซึ่งมีค่าน้อยกว่า 0.050 หรือพิจารณาค่า r ที่คำนวณได้โดยไม่คิดเครื่องหมาย พบว่ามีค่ามากกว่าค่าวิกฤตของสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน จึงสรุปว่าการเปลี่ยนแปลงอัตราค่าจ้างขั้นต่ำที่เป็นตัวเงินค่าเฉลี่ย 5 จังหวัด มีความสัมพันธ์กับผลิตภาพแรงงานในสาขาอุตสาหกรรมก่อสร้างค่าเฉลี่ยภาพรวม 5 จังหวัดในระดับความสัมพันธ์กันค่อนข้างสูงและเป็นความสัมพันธ์กันแต่ไม่สมบูรณ์ในทางลบ

1.2.3 สาขาอุตสาหกรรมการทำเหมืองแร่และเหมืองหินค่าเฉลี่ยภาพรวม 5 จังหวัด การเปลี่ยนแปลงอัตราค่าจ้างขั้นต่ำที่เป็นตัวเงินค่าเฉลี่ย 5 จังหวัด ไม่มีความสัมพันธ์ กับ ผลิตภาพแรงงานในสาขาอุตสาหกรรมการทำเหมืองแร่และเหมืองหินค่าเฉลี่ยภาพรวม 5 จังหวัด โดยมีสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (r) ที่คำนวณได้เท่ากับ 0.445 ขนาดของตัวอย่างเท่ากับ 12 และค่านัยสำคัญทางสถิติเท่ากับ 0.148 ซึ่งมีค่ามากกว่า 0.050 จึงสรุปว่า การเปลี่ยนแปลงอัตราค่าจ้างขั้นต่ำที่เป็นตัวเงินค่าเฉลี่ย 5 จังหวัด ไม่มีความสัมพันธ์ กับ ผลิตภาพแรงงานในสาขาอุตสาหกรรมการทำเหมืองแร่และเหมืองหินค่าเฉลี่ยภาพรวม 5 จังหวัด หรือมีระดับความสัมพันธ์กันน้อย

1.2.4 สาขาอุตสาหกรรมขนส่ง สถานที่เก็บสินค้าและการคมนาคมค่าเฉลี่ยภาพรวม 5 จังหวัด การเปลี่ยนแปลงอัตราค่าจ้างขั้นต่ำที่เป็นตัวเงินค่าเฉลี่ย 5 จังหวัด มีความสัมพันธ์กับผลิตภาพแรงงานในสาขาอุตสาหกรรมขนส่ง สถานที่เก็บสินค้าและการคมนาคมค่าเฉลี่ยภาพรวม 5 จังหวัด โดยมีสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (r) ที่คำนวณได้เท่ากับ 0.688 ขนาดของตัวอย่างเท่ากับ 12 และค่านัยสำคัญทางสถิติเท่ากับ 0.013 ซึ่งมีค่าน้อยกว่า 0.050 หรือพิจารณาค่า r ที่คำนวณได้ พบว่ามีค่ามากกว่าค่าวิกฤตของสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน จึงสรุปว่าการเปลี่ยนแปลงอัตราค่าจ้างขั้นต่ำที่เป็นตัวเงินค่าเฉลี่ย 5 จังหวัด มีความสัมพันธ์กับผลิตภาพแรงงานในสาขาอุตสาหกรรมขนส่ง สถานที่เก็บสินค้าและการคมนาคมค่าเฉลี่ยภาพรวม 5 จังหวัดในระดับความสัมพันธ์กันปานกลางและเป็นความสัมพันธ์กันแต่ไม่สมบูรณ์ในทางบวก

1.3 ความสัมพันธ์ระหว่างอัตราค่าจ้างขั้นต่ำที่แท้จริงของจังหวัด กับ ผลิตภาพ แรงงานในสาขาอุตสาหกรรมของจังหวัดชายแดนภาคใต้ตอนล่าง จำแนกเป็นรายจังหวัด ดังนี้

1.3.1 จังหวัดสตูล

สรุปผลการวิเคราะห์สหสัมพันธ์ระหว่างอัตราค่าจ้างขั้นต่ำที่แท้จริงกับ
ผลิตภาพแรงงานใน 4 สาขาอุตสาหกรรมของจังหวัดสตูล ในระหว่างปี พ.ศ.2540-2551 ดังแสดง
รายละเอียดในตารางที่ 4.7

ตารางที่ 4.7 สรุปผลการวิเคราะห์สหสัมพันธ์ระหว่างอัตราค่าจ้างขั้นต่ำที่แท้จริงกับผลิตภาพ
แรงงานใน 4 สาขาอุตสาหกรรมของจังหวัดสตูล ระหว่างปี พ.ศ.2540-2551

สาขาอุตสาหกรรม	ค่าสถิติ			
	r	Sig. (2-tailed)	N	ค่าวิกฤตเพียร์สัน ที่ 0.050 (Two-Tail)
การผลิต	-0.313	0.322	12	0.576
การก่อสร้าง	-0.715	0.009	12	0.576
การทำเหมืองแร่ ฯ	0.654	0.021	12	0.576
การขนส่ง ฯ	0.664	0.019	12	0.576

หมายเหตุ : จำนวนจากตารางผนวก ก.1 ตารางผนวก ก.12 ตารางผนวก ก.18 ตารางผนวก ข.1
และตารางผนวก ข.2

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลตามตารางที่ 4.7 อธิบายความสัมพันธ์ระหว่างอัตรา
ค่าจ้างขั้นต่ำที่แท้จริง กับ ผลิตภาพแรงงานของจังหวัดสตูล จำแนกตามสาขาอุตสาหกรรม ได้ดังนี้

1) สาขาอุตสาหกรรมการผลิต การเปลี่ยนแปลงอัตราค่าจ้างขั้นต่ำที่แท้จริง
ของจังหวัดสตูลไม่มีความสัมพันธ์กับผลิตภาพแรงงานในสาขาอุตสาหกรรมการผลิต โดยมี
สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (r) ที่คำนวณได้เท่ากับ -0.313 ขนาดของตัวอย่างเท่ากับ 12 และค่านัยสำคัญ
ทางสถิติเท่ากับ 0.322 ซึ่งมีค่ามากกว่า 0.050 จึงสรุปว่า การเปลี่ยนแปลงอัตราค่าจ้างขั้นต่ำที่แท้จริง
ของจังหวัดสตูลไม่มีความสัมพันธ์กับผลิตภาพแรงงานในสาขาอุตสาหกรรมการผลิต หรือมีระดับ
ความสัมพันธ์กันน้อย

2) สาขาอุตสาหกรรมการก่อสร้าง การเปลี่ยนแปลงอัตราค่าจ้างขั้นต่ำที่แท้จริงของจังหวัดสตูลมีความสัมพันธ์กับผลิตภาพแรงงานในสาขาอุตสาหกรรมการก่อสร้าง โดยมีสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (r) ที่คำนวณได้เท่ากับ -0.715 ขนาดของตัวอย่างเท่ากับ 12 และค่านัยสำคัญทางสถิติเท่ากับ 0.009 ซึ่งมีค่าน้อยกว่า 0.050 หรือพิจารณาค่า r ที่คำนวณได้โดยไม่คิดเครื่องหมาย พบว่ามีค่ามากกว่าค่าวิกฤตของสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน จึงสรุปว่า การเปลี่ยนแปลงอัตราค่าจ้างขั้นต่ำที่แท้จริงของจังหวัดสตูล มีความสัมพันธ์กับผลิตภาพแรงงานในสาขาอุตสาหกรรมการก่อสร้างในระดับความสัมพันธ์กันค่อนข้างสูงและเป็นความสัมพันธ์กันแต่ไม่สมบูรณ์ในทางลบ

3) สาขาอุตสาหกรรมการทำเหมืองแร่และเหมืองหิน การเปลี่ยนแปลงอัตราค่าจ้างขั้นต่ำที่แท้จริงของจังหวัดสตูลมีความสัมพันธ์กับผลิตภาพแรงงานในสาขาอุตสาหกรรมการทำเหมืองแร่และเหมืองหิน โดยมีสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (r) ที่คำนวณได้เท่ากับ 0.654 ขนาดของตัวอย่างเท่ากับ 12 และค่านัยสำคัญทางสถิติเท่ากับ 0.021 ซึ่งมีค่าน้อยกว่า 0.050 หรือพิจารณาค่า r ที่คำนวณได้โดยไม่คิดเครื่องหมาย พบว่ามีค่ามากกว่าค่าวิกฤตของสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน จึงสรุปว่า การเปลี่ยนแปลงอัตราค่าจ้างขั้นต่ำที่แท้จริงของจังหวัดสตูล มีความสัมพันธ์กับผลิตภาพแรงงานในสาขาอุตสาหกรรมการทำเหมืองแร่และเหมืองหินในระดับความสัมพันธ์กันปานกลางและเป็นความสัมพันธ์กัน แต่ไม่สมบูรณ์ในทางบวก

4) สาขาอุตสาหกรรมการขนส่ง สถานที่เก็บสินค้าและการคมนาคม การเปลี่ยนแปลงอัตราค่าจ้างขั้นต่ำที่แท้จริงของจังหวัดสตูลมีความสัมพันธ์กับผลิตภาพแรงงานในสาขาอุตสาหกรรมการขนส่ง สถานที่เก็บสินค้าและการคมนาคม โดยมีสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (r) ที่คำนวณได้เท่ากับ 0.664 ขนาดของตัวอย่างเท่ากับ 12 และค่านัยสำคัญทางสถิติเท่ากับ 0.019 ซึ่งมีค่าน้อยกว่า 0.050 หรือพิจารณาค่า r ที่คำนวณได้ พบว่ามีค่ามากกว่าค่าวิกฤตของสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน จึงสรุปว่า การเปลี่ยนแปลงอัตราค่าจ้างขั้นต่ำที่แท้จริงของจังหวัดสตูล มีความสัมพันธ์กับผลิตภาพแรงงานในสาขาอุตสาหกรรมการขนส่ง สถานที่เก็บสินค้าและการคมนาคมในระดับความสัมพันธ์กันปานกลางและเป็นความสัมพันธ์กัน แต่ไม่สมบูรณ์ในทางบวก

1.3.2 จังหวัดสงขลา

สรุปผลการวิเคราะห์สหสัมพันธ์ระหว่างอัตราค่าจ้างขั้นต่ำที่แท้จริงกับผลิตภาพแรงงานใน 4 สาขาอุตสาหกรรมของจังหวัดสงขลา ในระหว่างปี พ.ศ.2540-2551 ดังแสดงรายละเอียดในตารางที่ 4.8

ตารางที่ 4.8 สรุปผลการวิเคราะห์สหสัมพันธ์ระหว่างอัตราค่าจ้างขั้นต่ำที่แท้จริงกับผลิตภาพ
แรงงานใน 4 สาขาอุตสาหกรรมของจังหวัดสงขลา ระหว่างปี พ.ศ.2540-2551

สาขาอุตสาหกรรม	ค่าสถิติ			
	r	Sig. (2-tailed)	N	ค่าวิกฤตเพียร์สัน ที่ 0.050 (Two-Tail)
การผลิต	0.366	0.242	12	0.576
การก่อสร้าง	-0.744	0.005	12	0.576
การทำเหมืองแร่ ฯ	0.213	0.506	12	0.576
การขนส่ง ฯ	0.498	0.100	12	0.576

หมายเหตุ : จำนวนจากตารางผนวก ก.2 ตารางผนวก ก.13 ตารางผนวก ก.18 ตารางผนวก ข.1
และตารางผนวก ข.2

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลตามตารางที่ 4.8 อธิบายความสัมพันธ์ระหว่างอัตรา
ค่าจ้างขั้นต่ำที่แท้จริงกับผลิตภาพแรงงานของจังหวัดสงขลา จำแนกตามสาขาอุตสาหกรรม ได้ดังนี้

1) สาขาอุตสาหกรรมการผลิต การเปลี่ยนแปลงอัตราค่าจ้างขั้นต่ำที่แท้จริง
ของจังหวัดสงขลาไม่มีความสัมพันธ์กับผลิตภาพแรงงานในสาขาอุตสาหกรรมการผลิต โดยมี
สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (r) ที่คำนวณได้เท่ากับ 0.366 ขนาดของตัวอย่างเท่ากับ 12 และค่านัยสำคัญ
ทางสถิติเท่ากับ 0.242 ซึ่งมีค่ามากกว่า 0.050 จึงสรุปว่า การเปลี่ยนแปลงอัตราค่าจ้างขั้นต่ำที่แท้จริง
ของจังหวัดสงขลาไม่มีความสัมพันธ์กับผลิตภาพแรงงานในสาขาอุตสาหกรรมการผลิต หรือมี
ระดับความสัมพันธ์กันน้อย

2) สาขาอุตสาหกรรมการก่อสร้าง การเปลี่ยนแปลงอัตราค่าจ้างขั้นต่ำที่
แท้จริงของจังหวัดสงขลาไม่มีความสัมพันธ์กับผลิตภาพแรงงานในสาขาอุตสาหกรรมการก่อสร้าง
โดยมีสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (r) ที่คำนวณได้เท่ากับ -0.744 ขนาดของตัวอย่างเท่ากับ 12 และ
ค่านัยสำคัญทางสถิติเท่ากับ 0.005 ซึ่งมีค่าน้อยกว่า 0.050 หรือพิจารณาว่า r ที่คำนวณได้โดยไม่ได้
เครื่องหมาย พบว่ามีค่ามากกว่าค่าวิกฤตของสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน จึงสรุปว่า การ
เปลี่ยนแปลงอัตราค่าจ้างขั้นต่ำที่แท้จริงของจังหวัดสงขลาไม่มีความสัมพันธ์กับผลิตภาพแรงงานใน
สาขาอุตสาหกรรมการก่อสร้างในระดับความสัมพันธ์กันค่อนข้างสูงและเป็นความสัมพันธ์กันแต่
ไม่สมบูรณ์ในทางลบ

3) สาขาอุตสาหกรรมการทำเหมืองแร่และเหมืองหิน การเปลี่ยนแปลงอัตราค่าจ้างขั้นต่ำที่แท้จริงของจังหวัดสงขลาไม่มีความสัมพันธ์กับผลิตภาพแรงงานในสาขาอุตสาหกรรมการทำเหมืองแร่และเหมืองหิน โดยมีสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (r) ที่คำนวณได้เท่ากับ 0.213 ขนาดของตัวอย่างเท่ากับ 12 และค่านัยสำคัญทางสถิติเท่ากับ 0.506 ซึ่งมีค่ามากกว่า 0.050 จึงสรุปว่า การเปลี่ยนแปลงอัตราค่าจ้างขั้นต่ำที่แท้จริงของจังหวัดสงขลาไม่มีความสัมพันธ์กับผลิตภาพแรงงานในสาขาอุตสาหกรรมการทำเหมืองแร่และเหมืองหิน หรือมีระดับความสัมพันธ์กันน้อยมาก

4) สาขาอุตสาหกรรมการขนส่ง สถานที่เก็บสินค้าและการคมนาคม การเปลี่ยนแปลงอัตราค่าจ้างขั้นต่ำที่แท้จริงของจังหวัดสงขลาไม่มีความสัมพันธ์กับผลิตภาพแรงงานในสาขาอุตสาหกรรมการขนส่ง สถานที่เก็บสินค้าและการคมนาคม โดยมีสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (r) ที่คำนวณได้เท่ากับ 0.498 ขนาดของตัวอย่างเท่ากับ 12 และค่านัยสำคัญทางสถิติเท่ากับ 0.100 ซึ่งมีค่ามากกว่า 0.050 จึงสรุปว่า การเปลี่ยนแปลงอัตราค่าจ้างขั้นต่ำที่แท้จริงของจังหวัดสงขลาไม่มีความสัมพันธ์กับผลิตภาพแรงงานในสาขาอุตสาหกรรมการขนส่ง สถานที่เก็บสินค้าและการคมนาคม หรือมีระดับความสัมพันธ์กันน้อย

1.3.3 จังหวัดปัตตานี

ตารางที่ 4.9 สรุปผลการวิเคราะห์สหสัมพันธ์ระหว่างอัตราค่าจ้างขั้นต่ำที่แท้จริงกับผลิตภาพแรงงานใน 4 สาขาอุตสาหกรรมของจังหวัดปัตตานี ระหว่างปี พ.ศ.2540-2551

สาขาอุตสาหกรรม	ค่าสถิติ			
	r	Sig. (2-tailed)	N	ค่าวิกฤตเพียร์สัน ที่ 0.050 (Two-Tail)
การผลิต	-0.223	0.486	12	0.576
การก่อสร้าง	-0.195	0.543	12	0.576
การทำเหมืองแร่ฯ	-0.156	0.628	12	0.576
การขนส่ง ฯ	0.524	0.081	12	0.576

หมายเหตุ : จำนวนจากตารางผนวก ก.3 ตารางผนวก ก.14 ตารางผนวก ก.18 ตารางผนวก ข.1 และตารางผนวก ข.2

จากตารางที่ 4.9 ซึ่งสรุปผลการวิเคราะห์สหสัมพันธ์ระหว่างอัตราค่าจ้าง
ขั้นต่ำที่แท้จริงกับผลิตภาพแรงงานใน 4 สาขาอุตสาหกรรมของจังหวัดปัตตานี ในระหว่างปี พ.ศ.
2540-2551 อธิบายความสัมพันธ์ระหว่างอัตราค่าจ้างขั้นต่ำที่แท้จริง กับ ผลิตภาพแรงงานของ
จังหวัดปัตตานี จำแนกตามสาขาอุตสาหกรรม ได้ดังนี้

1) สาขาอุตสาหกรรมการผลิต การเปลี่ยนแปลงอัตราค่าจ้างขั้นต่ำที่แท้จริง
ของจังหวัดปัตตานีไม่มีความสัมพันธ์กับผลิตภาพแรงงานในสาขาอุตสาหกรรมการผลิต โดยมีค่า
สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (r) ที่คำนวณได้เท่ากับ -0.223 ขนาดของตัวอย่างเท่ากับ 12 และค่านัยสำคัญ
ทางสถิติเท่ากับ 0.486 ซึ่งมีค่ามากกว่า 0.050 จึงสรุปว่า การเปลี่ยนแปลงอัตราค่าจ้างขั้นต่ำที่แท้จริง
ของจังหวัดปัตตานีไม่มีความสัมพันธ์กับผลิตภาพแรงงานในสาขาอุตสาหกรรมการผลิต หรือมี
ระดับความสัมพันธ์กันน้อยมาก

2) สาขาอุตสาหกรรมการก่อสร้าง การเปลี่ยนแปลงอัตราค่าจ้างขั้นต่ำที่
แท้จริงของจังหวัดปัตตานีไม่มีความสัมพันธ์กับผลิตภาพแรงงานในสาขาอุตสาหกรรมการก่อสร้าง
โดยมีสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (r) ที่คำนวณได้เท่ากับ -0.195 ขนาดของตัวอย่างเท่ากับ 12 และ
ค่านัยสำคัญทางสถิติเท่ากับ 0.543 ซึ่งมีค่ามากกว่า 0.050 จึงสรุปว่า การเปลี่ยนแปลงอัตราค่าจ้าง
ขั้นต่ำที่แท้จริงของจังหวัดปัตตานีไม่มีความสัมพันธ์กับผลิตภาพแรงงานในสาขาอุตสาหกรรมการ
ก่อสร้าง หรือมีระดับความสัมพันธ์กันน้อยมาก

3) สาขาอุตสาหกรรมการทำเหมืองแร่และเหมืองหิน การเปลี่ยนแปลง
อัตราค่าจ้างขั้นต่ำที่แท้จริงของจังหวัดปัตตานีไม่มีความสัมพันธ์กับผลิตภาพแรงงานในสาขา
อุตสาหกรรมการทำเหมืองแร่และเหมืองหิน โดยมีสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (r) ที่คำนวณได้เท่ากับ
 -0.156 ขนาดของตัวอย่างเท่ากับ 12 และค่านัยสำคัญทางสถิติเท่ากับ 0.628 ซึ่งมีค่ามากกว่า 0.050
จึงสรุปว่า การเปลี่ยนแปลงอัตราค่าจ้างขั้นต่ำที่แท้จริงของจังหวัดปัตตานีไม่มีความสัมพันธ์กับผลิต
ภาพแรงงาน ในสาขาอุตสาหกรรมการทำเหมืองแร่และเหมืองหิน หรือมีระดับความสัมพันธ์กัน
น้อยมาก

4) สาขาอุตสาหกรรมขนส่ง สถานที่เก็บสินค้าและการคมนาคม การ
เปลี่ยนแปลงอัตราค่าจ้างขั้นต่ำที่แท้จริงของจังหวัดปัตตานีไม่มีความสัมพันธ์กับผลิตภาพแรงงาน
ในสาขาอุตสาหกรรมขนส่ง สถานที่เก็บสินค้าและการคมนาคม โดยมีสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์
(r) ที่คำนวณได้เท่ากับ 0.524 ขนาดของตัวอย่างเท่ากับ 12 และค่านัยสำคัญทางสถิติเท่ากับ 0.081
ซึ่งมีค่ามากกว่า 0.050 จึงสรุปว่า การเปลี่ยนแปลงอัตราค่าจ้างขั้นต่ำที่แท้จริงของจังหวัดปัตตานีไม่
มีความสัมพันธ์กับผลิตภาพแรงงานในสาขาอุตสาหกรรมขนส่ง สถานที่เก็บสินค้าและการ
คมนาคม หรือมีระดับความสัมพันธ์กันปานกลาง

1.3.4 จังหวัดยะลา

สรุปผลการวิเคราะห์สหสัมพันธ์ระหว่างอัตราค่าจ้างขั้นต่ำที่แท้จริงกับผลิตภาพแรงงานใน 4 สาขาอุตสาหกรรมของจังหวัดยะลา ในระหว่างปี พ.ศ.2540-2551 ดังแสดงรายละเอียดในตารางที่ 4.10

ตารางที่ 4.10 สรุปผลการวิเคราะห์สหสัมพันธ์ระหว่างอัตราค่าจ้างขั้นต่ำที่แท้จริงกับผลิตภาพแรงงานใน 4 สาขาอุตสาหกรรมของจังหวัดยะลา ระหว่างปี พ.ศ.2540-2551

สาขาอุตสาหกรรม	ค่าสถิติ			
	r	Sig. (2-tailed)	N	ค่าวิกฤตเพียร์สัน ที่ 0.050 (Two-Tail)
การผลิต	0.373	0.232	12	0.576
การก่อสร้าง	0.256	0.422	12	0.576
การทำเหมืองแร่ฯ	0.457	0.136	12	0.576
การขนส่ง ฯ	0.613	0.034	12	0.576

หมายเหตุ : คำนวณจากตารางผนวก ก.4 ตารางผนวก ก.15 ตารางผนวก ก.18 ตารางผนวก ข.1 และตารางผนวก ข.2

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลตามตารางที่ 4.10 อธิบายความสัมพันธ์ระหว่างอัตราค่าจ้างขั้นต่ำที่แท้จริง กับ ผลิตภาพแรงงานของจังหวัดยะลา จำแนกตามสาขาอุตสาหกรรม ได้ดังนี้

1) สาขาอุตสาหกรรมการผลิต การเปลี่ยนแปลงอัตราค่าจ้างขั้นต่ำที่แท้จริงของจังหวัดยะลาไม่มีความสัมพันธ์กับผลิตภาพแรงงานในสาขาอุตสาหกรรมการผลิต โดยมีสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (r) ที่คำนวณได้เท่ากับ 0.373 ขนาดของตัวอย่างเท่ากับ 12 และค่านัยสำคัญทางสถิติเท่ากับ 0.232 ซึ่งมีค่ามากกว่า 0.050 จึงสรุปว่า การเปลี่ยนแปลงอัตราค่าจ้างขั้นต่ำที่แท้จริงของจังหวัดยะลาไม่มีความสัมพันธ์กับผลิตภาพแรงงานในสาขาอุตสาหกรรมการผลิต หรือมีระดับความสัมพันธ์กันน้อย

2) สาขาอุตสาหกรรมการก่อสร้าง การเปลี่ยนแปลงอัตราค่าจ้างขั้นต่ำที่แท้จริงของจังหวัดยะลาไม่มีความสัมพันธ์กับผลิตภาพแรงงานในสาขาอุตสาหกรรมการก่อสร้าง โดยมีสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (r) ที่คำนวณได้เท่ากับ 0.256 ขนาดของตัวอย่างเท่ากับ 12 และ

ค่านัยสำคัญทางสถิติเท่ากับ 0.422 ซึ่งมีความมากกว่า 0.050 จึงสรุปว่า การเปลี่ยนแปลงอัตราค่าจ้างขั้นต่ำที่แท้จริงของจังหวัดยะลา ไม่มีความสัมพันธ์กับผลิตภาพแรงงานในสาขาอุตสาหกรรม การก่อสร้าง หรือมีระดับความสัมพันธ์กันน้อยมาก

3) สาขาอุตสาหกรรมการทำเหมืองแร่และเหมืองหิน การเปลี่ยนแปลงอัตราค่าจ้างขั้นต่ำที่แท้จริงของจังหวัดยะลา ไม่มีความสัมพันธ์กับผลิตภาพแรงงานในสาขาอุตสาหกรรมการทำเหมืองแร่และเหมืองหิน โดยมีสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (r) ที่คำนวณได้เท่ากับ 0.457 ขนาดของตัวอย่างเท่ากับ 12 และค่านัยสำคัญทางสถิติเท่ากับ 0.136 ซึ่งมีความมากกว่า 0.050 จึงสรุปว่า การเปลี่ยนแปลงอัตราค่าจ้างขั้นต่ำที่แท้จริงของจังหวัดยะลา ไม่มีความสัมพันธ์กับผลิตภาพแรงงานในสาขาอุตสาหกรรมการทำเหมืองแร่และเหมืองหิน หรือมีระดับความสัมพันธ์กันน้อย

4) สาขาอุตสาหกรรมขนส่ง สถานที่เก็บสินค้าและการคมนาคม การเปลี่ยนแปลงอัตราค่าจ้างขั้นต่ำที่แท้จริงของจังหวัดยะลา มีความสัมพันธ์กับผลิตภาพแรงงานในสาขาอุตสาหกรรมขนส่ง สถานที่เก็บสินค้าและการคมนาคม โดยมีสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (r) ที่คำนวณได้เท่ากับ 0.613 ขนาดของตัวอย่างเท่ากับ 12 และค่านัยสำคัญทางสถิติเท่ากับ 0.034 ซึ่งมีความน้อยกว่า 0.050 หรือพิจารณาว่า r ที่คำนวณได้ พบว่ามีค่ามากกว่าค่าวิกฤตของสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน จึงสรุปว่า การเปลี่ยนแปลงอัตราค่าจ้างขั้นต่ำที่แท้จริงของจังหวัดยะลา มีความสัมพันธ์กับผลิตภาพแรงงานในสาขาอุตสาหกรรมขนส่ง สถานที่เก็บสินค้าและการคมนาคมในระดับความสัมพันธ์กันปานกลางและเป็นความสัมพันธ์กันแต่ไม่สมบูรณ์ในทางบวก

1.3.5 จังหวัดนราธิวาส

สรุปผลการวิเคราะห์สหสัมพันธ์ระหว่างอัตราค่าจ้างขั้นต่ำที่แท้จริงกับผลิตภาพแรงงานใน 4 สาขาอุตสาหกรรมของจังหวัดนราธิวาส ในระหว่างปี พ.ศ.2540-2551 ดังแสดงรายละเอียดในตารางที่ 4.11

ตารางที่ 4.11 สรุปผลการวิเคราะห์สหสัมพันธ์ระหว่างอัตราค่าจ้างขั้นต่ำที่แท้จริงกับผลิตภาพแรงงานใน 4 สาขาอุตสาหกรรมของจังหวัดนราธิวาส ระหว่างปี พ.ศ.2540-2551

สาขาอุตสาหกรรม	ค่าสถิติ			
	r	Sig. (2-tailed)	N	ค่าวิกฤตเพียร์สัน ที่ 0.050 (Two-Tail)
การผลิต	-0.757	0.004	12	0.576
การก่อสร้าง	-0.429	0.164	12	0.576

ตารางที่ 4.11 (ต่อ)

สาขาอุตสาหกรรม	ค่าสถิติ			
	r	Sig. (2-tailed)	N	ค่าวิกฤตเพียร์สัน ที่ 0.050 (Two-Tail)
การทำเหมืองแร่ ๗	0.320	0.310	12	0.576
การขนส่ง ๗	0.110	0.733	12	0.576

หมายเหตุ : จำนวนจากตารางผนวก ก.5 ตารางผนวก ก.16 ตารางผนวก ก.18 ตารางผนวก ข.1 และตารางผนวก ข.2

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลตามตารางที่ 4.11 อธิบายความสัมพันธ์ระหว่างอัตราค่าจ้างขั้นต่ำที่แท้จริง กับ ผลผลิตแรงงานของจังหวัดนราธิวาส จำแนกตามสาขาอุตสาหกรรม ได้ดังนี้

1) สาขาอุตสาหกรรมการผลิต การเปลี่ยนแปลงอัตราค่าจ้างขั้นต่ำที่แท้จริงของจังหวัดนราธิวาสมีความสัมพันธ์กับผลผลิตแรงงานในสาขาอุตสาหกรรมการผลิต โดยมีสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (r) ที่คำนวณได้เท่ากับ -0.757 ขนาดของตัวอย่างเท่ากับ 12 และค่านัยสำคัญทางสถิติเท่ากับ 0.004 ซึ่งมีค่าน้อยกว่า 0.050 หรือพิจารณาค่า r ที่คำนวณได้โดยไม่คิดเครื่องหมาย พบว่ามีค่ามากกว่าค่าวิกฤตของสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน จึงสรุปว่าการเปลี่ยนแปลงอัตราค่าจ้างขั้นต่ำที่แท้จริงของจังหวัดนราธิวาสมีความสัมพันธ์กับผลผลิตแรงงานในสาขาอุตสาหกรรมการผลิตในระดับความสัมพันธ์กันค่อนข้างสูงและเป็นความสัมพันธ์กัน แต่ไม่สมบูรณ์ในทางลบ

2) สาขาอุตสาหกรรมการก่อสร้าง การเปลี่ยนแปลงอัตราค่าจ้างขั้นต่ำที่แท้จริงของจังหวัดนราธิวาสไม่มีความสัมพันธ์กับผลผลิตแรงงานในสาขาอุตสาหกรรมการก่อสร้าง โดยมีสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (r) ที่คำนวณได้เท่ากับ -0.429 ขนาดของตัวอย่างเท่ากับ 12 และค่านัยสำคัญทางสถิติเท่ากับ 0.164 ซึ่งมีค่ามากกว่า 0.050 จึงสรุปว่าการเปลี่ยนแปลงอัตราค่าจ้างขั้นต่ำที่แท้จริงของจังหวัดนราธิวาสไม่มีความสัมพันธ์กับผลผลิตแรงงานในสาขาอุตสาหกรรมการก่อสร้าง หรือมีระดับความสัมพันธ์กันน้อย

3) สาขาอุตสาหกรรมการทำเหมืองแร่และเหมืองหิน การเปลี่ยนแปลงอัตราค่าจ้างขั้นต่ำที่แท้จริงของจังหวัดนราธิวาสไม่มีความสัมพันธ์กับผลผลิตแรงงานในสาขาอุตสาหกรรมการทำเหมืองแร่และเหมืองหิน โดยมีสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (r) ที่คำนวณได้เท่ากับ

0.320 ขนาดของตัวอย่างเท่ากับ 12 และค่านัยสำคัญทางสถิติเท่ากับ 0.310 ซึ่งมีค่ามากกว่า 0.050 จึงสรุปว่า การเปลี่ยนแปลงอัตราค่าจ้างขั้นต่ำที่แท้จริงของจังหวัดนครราชสีมา ไม่มีความสัมพันธ์กับผลิตภาพแรงงานในสาขาอุตสาหกรรมการทำเหมืองแร่และเหมืองหินหรือมีระดับความสัมพันธ์กันน้อย

4) สาขาอุตสาหกรรมการขนส่ง สถานที่เก็บสินค้าและการคมนาคม การเปลี่ยนแปลงอัตราค่าจ้างขั้นต่ำที่แท้จริงของจังหวัดนครราชสีมา ไม่มีความสัมพันธ์กับผลิตภาพแรงงานในสาขาอุตสาหกรรมการขนส่ง สถานที่เก็บสินค้าและการคมนาคม โดยมีสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (r) ที่คำนวณได้เท่ากับ 0.110 ขนาดของตัวอย่างเท่ากับ 12 และค่านัยสำคัญทางสถิติเท่ากับ 0.733 ซึ่งมีค่ามากกว่า 0.050 จึงสรุปว่า การเปลี่ยนแปลงอัตราค่าจ้างขั้นต่ำที่แท้จริงของจังหวัดนครราชสีมา ไม่มีความสัมพันธ์กับผลิตภาพแรงงานในสาขาอุตสาหกรรมการขนส่ง สถานที่เก็บสินค้าและการคมนาคม หรือมีระดับความสัมพันธ์กันน้อยมาก

1.4 ความสัมพันธ์ระหว่างอัตราค่าจ้างขั้นต่ำที่แท้จริงของจังหวัด กับ ผลิตภาพแรงงานแต่ละสาขาอุตสาหกรรมภาพรวม 5 จังหวัด โดยใช้ค่าเฉลี่ยของอัตราค่าจ้างขั้นต่ำที่แท้จริงและค่าเฉลี่ยของผลิตภาพแรงงานแต่ละสาขาของทั้ง 5 จังหวัด เป็นตัวแปรในการคำนวณ ซึ่งสรุปผลการวิเคราะห์สหสัมพันธ์ระหว่างอัตราค่าจ้างขั้นต่ำที่แท้จริงกับผลิตภาพแรงงานแต่ละสาขาอุตสาหกรรม โดยค่าเฉลี่ยของ 5 จังหวัด ระหว่างปี พ.ศ.2540-2551 รายละเอียดในตารางที่ 4.12

ตารางที่ 4.12 สรุปผลการวิเคราะห์สหสัมพันธ์ระหว่างอัตราค่าจ้างขั้นต่ำที่แท้จริงค่าเฉลี่ย 5 จังหวัดกับผลิตภาพแรงงานแต่ละสาขาอุตสาหกรรม โดยค่าเฉลี่ยของ 5 จังหวัด ระหว่างปี พ.ศ.2540-2551

สาขาอุตสาหกรรม	ค่าสถิติ			
	r	Sig. (2-tailed)	N	ค่าวิกฤตเพียร์สัน ที่ 0.050 (Two-Tail)
การผลิต	-0.161	0.618	12	0.576
การก่อสร้าง	-0.677	0.016	12	0.576
การทำเหมืองแร่ ฯ	0.604	0.038	12	0.576
การขนส่ง ฯ	0.674	0.016	12	0.576

หมายเหตุ : จำนวนจากตารางผนวก ก.1-5 ตารางผนวก ก.12-16 และตารางผนวก ข.4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลตามตารางที่ 4.12 อธิบายความสัมพันธ์ระหว่างอัตราค่าจ้างขั้นต่ำที่แท้จริงค่าเฉลี่ย 5 จังหวัด กับ ผลผลิตภาพแรงงานแต่ละสาขาอุตสาหกรรมโดยค่าเฉลี่ยของ 5 จังหวัด ได้ดังนี้

1.4.1 สาขาอุตสาหกรรมการผลิตภาพรวม 5 จังหวัด การเปลี่ยนแปลงอัตราค่าจ้างขั้นต่ำที่แท้จริงค่าเฉลี่ย 5 จังหวัด ไม่มีความสัมพันธ์กับผลผลิตภาพแรงงานในสาขาอุตสาหกรรมการผลิตค่าเฉลี่ยภาพรวม 5 จังหวัด โดยมีสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (r) ที่คำนวณได้เท่ากับ -0.161 ขนาดของตัวอย่างเท่ากับ 12 และค่านัยสำคัญทางสถิติเท่ากับ 0.618 ซึ่งมีค่ามากกว่า 0.050 จึงสรุปว่าการเปลี่ยนแปลงอัตราค่าจ้างขั้นต่ำที่แท้จริงค่าเฉลี่ย 5 จังหวัด ไม่มีความสัมพันธ์กับผลผลิตภาพแรงงานในสาขาอุตสาหกรรมการผลิตค่าเฉลี่ยภาพรวม 5 จังหวัด หรือมีระดับความสัมพันธ์กันน้อยมาก

1.4.2 สาขาอุตสาหกรรมการก่อสร้างภาพรวม 5 จังหวัด การเปลี่ยนแปลงอัตราค่าจ้างขั้นต่ำที่แท้จริงค่าเฉลี่ย 5 จังหวัด มีความสัมพันธ์กับผลผลิตภาพแรงงานในสาขาอุตสาหกรรมการก่อสร้างค่าเฉลี่ยภาพรวม 5 จังหวัด โดยมีสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (r) ที่คำนวณได้เท่ากับ -0.677 ขนาดของตัวอย่างเท่ากับ 12 และค่านัยสำคัญทางสถิติเท่ากับ 0.016 ซึ่งมีค่าน้อยกว่า 0.050 หรือพิจารณาค่า r ที่คำนวณได้โดยไม่คิดเครื่องหมาย พบว่ามีค่ามากกว่าค่าวิกฤตของสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน จึงสรุปว่าการเปลี่ยนแปลงอัตราค่าจ้างขั้นต่ำที่แท้จริงค่าเฉลี่ย 5 จังหวัด มีความสัมพันธ์กับผลผลิตภาพแรงงานในสาขาอุตสาหกรรมการก่อสร้างค่าเฉลี่ยภาพรวม 5 จังหวัด ในระดับความสัมพันธ์กันปานกลางและเป็นความสัมพันธ์กัน แต่ไม่สมบูรณ์ในทางลบ

1.4.3 สาขาอุตสาหกรรมการทำเหมืองแร่และเหมืองหินภาพรวม 5 จังหวัด การเปลี่ยนแปลงอัตราค่าจ้างขั้นต่ำที่แท้จริงค่าเฉลี่ย 5 จังหวัด มีความสัมพันธ์กับผลผลิตภาพแรงงานในสาขาอุตสาหกรรมการทำเหมืองแร่และเหมืองหินค่าเฉลี่ยภาพรวม 5 จังหวัด โดยมีสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (r) ที่คำนวณได้เท่ากับ 0.604 ขนาดของตัวอย่างเท่ากับ 12 และค่านัยสำคัญทางสถิติเท่ากับ 0.038 ซึ่งมีค่าน้อยกว่า 0.050 หรือพิจารณาค่า r ที่คำนวณได้ พบว่ามีค่ามากกว่าค่าวิกฤตของสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน จึงสรุปว่า การเปลี่ยนแปลงอัตราค่าจ้างขั้นต่ำที่แท้จริงค่าเฉลี่ย 5 จังหวัด มีความสัมพันธ์กับผลผลิตภาพแรงงานในสาขาอุตสาหกรรมการทำเหมืองแร่และเหมืองหินค่าเฉลี่ยภาพรวม 5 จังหวัด ในระดับความสัมพันธ์กันปานกลางและเป็นความสัมพันธ์กัน แต่ไม่สมบูรณ์ในทางบวก

1.4.4 สาขาอุตสาหกรรมการขนส่ง สถานที่เก็บสินค้าและการคมนาคมภาพรวม 5 จังหวัด การเปลี่ยนแปลงอัตราค่าจ้างขั้นต่ำที่แท้จริงค่าเฉลี่ย 5 จังหวัด มีความสัมพันธ์กับผลผลิตภาพแรงงานในสาขาอุตสาหกรรมการขนส่ง สถานที่เก็บสินค้าและการคมนาคมค่าเฉลี่ยภาพรวม 5 จังหวัด โดยมีสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (r) ที่คำนวณได้เท่ากับ 0.674 ขนาดของตัวอย่างเท่ากับ 12

และค่านัยสำคัญทางสถิติเท่ากับ 0.016 ซึ่งมีค่าน้อยกว่า 0.050 หรือพิจารณาค่า r ที่คำนวณได้ พบว่ามีค่ามากกว่าค่าวิกฤตของสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน จึงสรุปว่าการเปลี่ยนแปลงอัตราค่าจ้างขั้นต่ำที่แท้จริงค่าเฉลี่ย 5 จังหวัด มีความสัมพันธ์กับผลิตภาพแรงงานในสาขาอุตสาหกรรม การขนส่ง สถานที่เก็บสินค้าและการคมนาคมค่าเฉลี่ยภาพรวม 5 จังหวัดในระดับความสัมพันธ์กันปานกลางและเป็นความสัมพันธ์กัน แต่ไม่สมบูรณ์ในทางบวก

2. การศึกษาการเปลี่ยนแปลงของผลิตภาพแรงงานในสาขาอุตสาหกรรมของจังหวัดชายแดนภาคใต้ตอนล่าง

การศึกษาการเปลี่ยนแปลงของผลิตภาพแรงงานในสาขาอุตสาหกรรมของจังหวัดชายแดนภาคใต้ตอนล่าง โดยวิธีคำนวณค่าสถิติเชิงพรรณนา ประกอบด้วย ค่าพิสัย ค่าเฉลี่ย ค่าร้อยละของการเปลี่ยนแปลงผลิตภาพแรงงาน และค่าร้อยละเฉลี่ยของการเปลี่ยนแปลงผลิตภาพแรงงานระหว่างปี พ.ศ.2540-2551 โดยศึกษาการเปลี่ยนแปลง 3 ลักษณะ คือ ลักษณะที่หนึ่ง ศึกษาการเปลี่ยนแปลงของผลิตภาพแรงงาน โดยการเปรียบเทียบค่าต่ำสุด ค่าสูงสุด ค่าพิสัยและมูลค่าผลิตภาพแรงงานเฉลี่ยต่อปี ในแต่ละสาขาภายในจังหวัด เพื่อพิจารณาความแตกต่างของการเปลี่ยนแปลงผลิตภาพแรงงาน ลักษณะที่สอง ศึกษาอัตราการเปลี่ยนแปลงของผลิตภาพแรงงานในแต่ละสาขาภายในจังหวัด โดยการเปรียบเทียบอัตราการเปลี่ยนแปลงผลิตภาพโดยเฉลี่ยต่อปี กับ อัตราการเปลี่ยนแปลงโดยเฉลี่ยต่อปีของกำลังแรงงาน ผลิตภัณฑ์มวลรวมจังหวัดราคาคงที่ และผลิตภัณฑ์มวลรวมจังหวัดราคาประจำปี และลักษณะที่สาม ศึกษาเปรียบเทียบการเปลี่ยนแปลงผลิตภาพแรงงานแต่ละสาขาอุตสาหกรรมภาพรวม 5 จังหวัด โดยค่าต่ำสุด ค่าสูงสุด พิสัย มูลค่าผลิตภาพแรงงานโดยเฉลี่ยต่อปีและอัตราการเปลี่ยนแปลงผลิตภาพแรงงาน โดย เฉลี่ยต่อปี ผลการศึกษา ดังนี้

2.1 ศึกษาการเปลี่ยนแปลงของผลิตภาพแรงงาน โดยการเปรียบเทียบค่าต่ำสุด ค่าสูงสุด ค่าพิสัยและมูลค่าผลิตภาพแรงงานโดยเฉลี่ยต่อปีแต่ละสาขาภายในจังหวัด

2.1.1 จังหวัดสตูล

ค่าสถิติพื้นฐาน เพื่อศึกษาการเปลี่ยนแปลงผลิตภาพแรงงานในสาขาอุตสาหกรรมของจังหวัดสตูล ระหว่างปี พ.ศ.2540-2551 ดังแสดงรายละเอียดในตารางที่ 4.13 ตารางที่ 4.14 และภาพที่ 4.1

ตารางที่ 4.13 ค่าต่ำสุด ค่าสูงสุด ค่าพิสัยและมูลค่าผลิตภาพแรงงาน โดยเฉลี่ยต่อปี
ของจังหวัดสตูล ระหว่างปี พ.ศ.2540-2551

สาขาอุตสาหกรรม	ค่าต่ำสุด (บาท/คน/ปี)	ค่าสูงสุด (บาท/คน/ปี)	ค่าพิสัย (บาท)	มูลค่า โดยเฉลี่ยต่อปี (บาท/คน/ปี)
การผลิต	141,670	278,837	137,167	195,950
การก่อสร้าง	34,852	77,942	43,090	48,483
การทำเหมืองแร่ ฯ	265,306	1,264,151	998,845	699,056
การขนส่ง ฯ	72,590	226,766	154,176	163,615

หมายเหตุ : จำนวนจากตารางผนวก ก.1 และตารางผนวก ก.12

จากตารางที่ 4.13 และตารางที่ 4.14 รวมทั้ง ภาพที่ 4.1 อธิบายการเปลี่ยนแปลงของผลิตภาพแรงงานสาขาอุตสาหกรรมของจังหวัดสตูล ระหว่างปี พ.ศ.2540-2551 ได้ดังนี้

1) สาขาอุตสาหกรรมการผลิต ผลิตภาพแรงงานมีมูลค่าต่ำสุด 141,670 บาทต่อคนต่อปี มูลค่าสูงสุด 278,837 บาทต่อคนต่อปี ค่าพิสัย หรือค่าผลต่างระหว่างมูลค่าสูงสุดและมูลค่าต่ำสุด 137,167 บาทและมูลค่าโดยเฉลี่ย 195,950 บาทต่อคนต่อปี

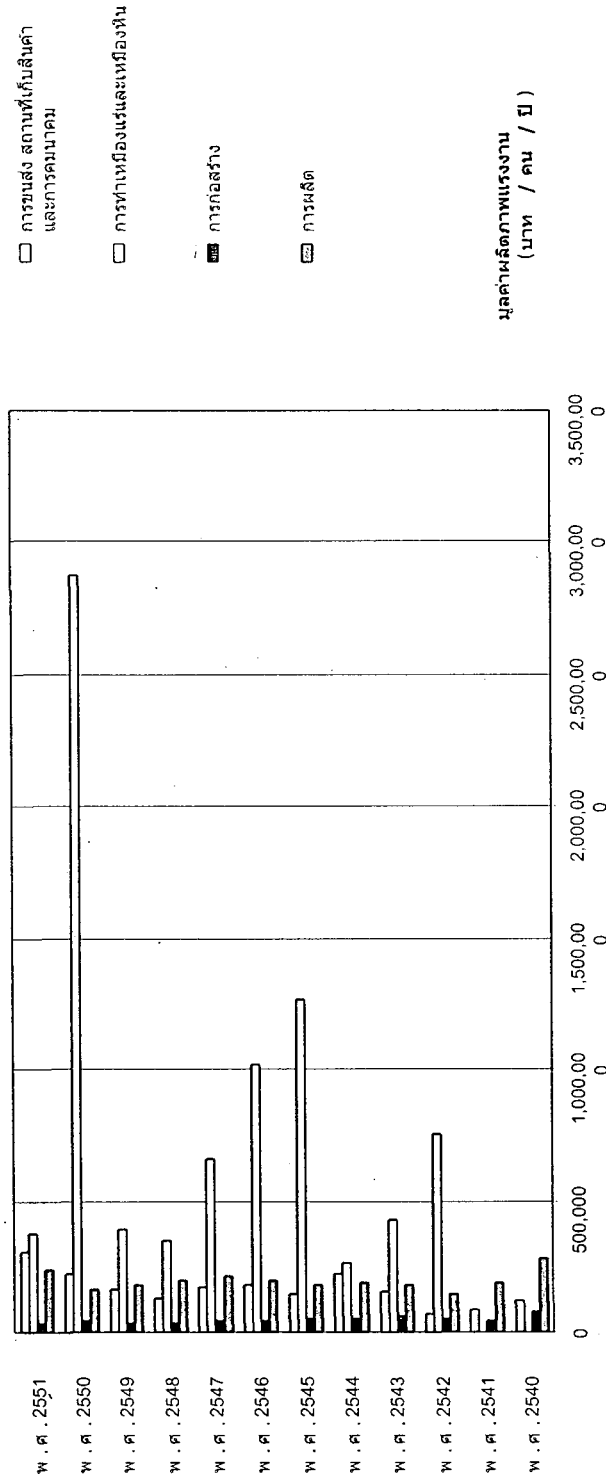
พิจารณาจากค่าเฉลี่ย พบว่าระหว่างปีพ.ศ.2540-2551 ผลิตภาพแรงงานสาขาการผลิตปรับตัวขึ้นลงเป็นช่วงๆ กล่าวคือ ในปีพ.ศ.2540 ผลิตภาพแรงงานมีมูลค่าสูงกว่าค่าเฉลี่ย แต่ในระหว่าง ปี พ.ศ.2541-2545 ซึ่งเป็นช่วงหลังจากประเทศไทยประสบปัญหาวิกฤตจากค่าเงินบาท พบว่าผลิตภาพแรงงานมีมูลค่าต่ำกว่าค่าเฉลี่ย แต่หลังจากนั้น คือ ในระหว่างปี พ.ศ. 2546-2547 มูลค่าผลิตภาพแรงงานปรับตัวสูงกว่าค่าเฉลี่ย และปรับลดต่ำลง ในระหว่างปี พ.ศ.2548-2550 ต่อมาในปี พ.ศ.2551 มูลค่าผลิตภาพแรงงาน จึงเริ่มปรับตัวสูงกว่าค่าเฉลี่ยอีกครั้ง

2) สาขาอุตสาหกรรมการก่อสร้าง ผลิตภาพแรงงานมีมูลค่าต่ำสุด 34,852 บาทต่อคนต่อปี มูลค่าสูงสุด 77,942 บาทต่อคนต่อปี ค่าพิสัย 43,090 บาทและมูลค่าโดยเฉลี่ย 48,483 บาทต่อคนต่อปี

ตารางที่ 4.14 ผลผลิตภาพแรงงานใน 4 สาขาอุตสาหกรรมของจังหวัดสตูล ระหว่างปี พ.ศ. 2540-2551 (หน่วย:บาท/คน/ปี)

สาขา	ปี พ.ศ. 2540	ปี พ.ศ. 2541	ปี พ.ศ. 2542	ปี พ.ศ. 2543	ปี พ.ศ. 2544	ปี พ.ศ. 2545	ปี พ.ศ. 2546	ปี พ.ศ. 2547	ปี พ.ศ. 2548	ปี พ.ศ. 2549	ปี พ.ศ. 2550	ปี พ.ศ. 2551	มูลค่าโดย เฉลี่ยต่อปี
การผลิต	278,837	187,747	141,670	181,985	185,489	183,233	200,648	212,416	195,862	180,778	166,506	236,224	195,950
การก่อสร้าง	77,942	46,541	55,616	60,646	50,957	49,505	46,415	44,144	38,393	36,827	39,962	34,852	48,483
การทำเหมืองแร่ และเหมืองหิน	n.a	n.a	757,282	428,571	265,306	1,264,151	1,015,385	659,794	351,515	393,617	2,875,000	378,049	699,056
การขนส่ง													
สถานที่เก็บ สินค้าและการ คมนาคม	119,923	84,358	72,590	151,515	222,884	143,026	178,851	169,725	130,636	158,691	226,766	304,412	163,615

หมายเหตุ : คำนวณจากตารางผนวก ก.1 และ ตารางผนวก ก.12

ภาพที่ 4.1 ผลผลิตภาพแรงงานใน 4 สาขาอุตสาหกรรมของจังหวัดสตูล ระหว่างปี พ.ศ. 2540-2551

หมายเหตุ : จำนวนจากตารางผนวก ก.1 และ ตารางผนวก ก.12

พิจารณาจากค่าเฉลี่ย พบว่าระหว่างปี พ.ศ.2540-2545 ผลิตภาพแรงงาน สาขาการก่อสร้างของจังหวัดสตูล มีมูลค่าสูงกว่าค่าเฉลี่ย แต่มีแนวโน้มลดต่ำลงมาเรื่อยๆ และพบว่า ตั้งแต่ปี พ.ศ.2546-2551 มูลค่าผลิตภาพแรงงานลดต่ำกว่าค่าเฉลี่ยอย่างต่อเนื่อง

3) สาขาอุตสาหกรรมการทำเหมืองแร่และเหมืองหิน ผลิตภาพแรงงานมีมูลค่าต่ำสุด 265,306 บาทต่อคนต่อปี มูลค่าสูงสุด 1,264,151 บาทต่อคนต่อปี ค่าพิสัย 998,845 บาท และมูลค่าโดยเฉลี่ย 699,056 บาทต่อคนต่อปี

พิจารณาจากค่าเฉลี่ย พบว่ามูลค่าผลิตภาพแรงงานสาขาการทำเหมืองแร่และเหมืองหินของจังหวัดสตูลมีการปรับตัวขึ้น-ลงจากค่าเฉลี่ย ตลอดช่วงที่ทำการศึกษาและการปรับตัวดังกล่าว มีความแตกต่างค่อนข้างมาก โดยพิจารณาจากค่าพิสัย

4) สาขาอุตสาหกรรมการขนส่ง สถานที่เก็บสินค้าและการคมนาคม ผลิตภาพแรงงานมีมูลค่าต่ำสุด 72,590 บาทต่อคนต่อปี มูลค่าสูงสุด 226,766 บาทต่อคนต่อปี ค่าพิสัย 154,176 บาทและมูลค่าโดยเฉลี่ย 163,615 บาทต่อคนต่อปี

พิจารณาจากค่าเฉลี่ย พบว่าสาขาการขนส่ง สถานที่เก็บสินค้าและการคมนาคมของจังหวัดสตูล ผลิตภาพแรงงานมีมูลค่าต่ำกว่าค่าเฉลี่ยในช่วงปี พ.ศ.2540-2543 และแต่ภายหลังจากนั้น คือ ตั้งแต่ปีพ.ศ.2543 เป็นต้นมา ผลิตภาพแรงงานมีการปรับตัวสูงกว่าค่าเฉลี่ย โดยในช่วง ผลิตภาพแรงงานลดลงต่ำกว่าค่าเฉลี่ย แต่เป็นระยะเวลาไม่เกินสองปี และมีมูลค่าต่ำกว่าค่าเฉลี่ยไม่มากนัก

5) สรุปผลการศึกษารูปแบบการเปลี่ยนแปลงผลิตภาพแรงงานในสาขา

อุตสาหกรรมของจังหวัดสตูล โดยพิจารณาจากค่าพิสัย พบว่าสาขาการทำเหมืองแร่และเหมืองหิน มีการเปลี่ยนแปลงผลิตภาพแรงงาน ระหว่างปี พ.ศ.2540-2551 สูงที่สุด คือ 998,845 บาท รองลงมา เป็นสาขาการขนส่ง สถานที่เก็บสินค้าและการคมนาคม มีค่าพิสัย จำนวน 154,176 บาท หากพิจารณาด้วยมูลค่าโดยเฉลี่ยต่อปี พบว่าสาขาการทำเหมืองแร่และเหมืองหิน ยังคงมีมูลค่าผลิตภาพแรงงานโดยเฉลี่ยต่อปีสูงที่สุด จำนวน 699,056 บาทต่อคนต่อปี อันดับรองลงมาเป็นสาขาการผลิต มีมูลค่าผลิตภาพแรงงานโดยเฉลี่ยต่อปี จำนวน 195,950 บาทต่อคนต่อปี สำหรับสาขาการก่อสร้าง เป็นสาขาที่มีมูลค่าผลิตภาพแรงงานต่ำที่สุด เมื่อพิจารณาด้วยค่าพิสัยและมูลค่าผลิตภาพแรงงานโดยเฉลี่ยต่อปี โดยมีค่าพิสัย จำนวน 43,090 บาท และมูลค่าโดยเฉลี่ย จำนวน 48,483 บาทต่อคนต่อปี และหากใช้ค่าเฉลี่ยต่อปีเป็นเกณฑ์ในการพิจารณาพัฒนาการ พบว่าในระหว่างปี พ.ศ.2540-2551 ผลิตภาพแรงงานทั้งสี่สาขาอุตสาหกรรมของจังหวัดสตูล มีพัฒนาการปรับตัวขึ้น-ลง สูงและต่ำกว่าค่าเฉลี่ยเป็นช่วงๆ บางช่วง ระยะห่างกันหนึ่งปี แต่บางช่วงมีระยะห่างกันห้าปี แต่สำหรับสาขาการก่อสร้าง มูลค่าผลิตภาพแรงงานมีแนวโน้มลดต่ำลง อย่างเห็นได้ชัดเจน

2.1.2 จังหวัดสงขลา

ค่าสถิติพื้นฐาน เพื่อศึกษาการเปลี่ยนแปลงผลิตภาพแรงงานในสาขา
อุตสาหกรรมของจังหวัดสงขลา ระหว่างปี พ.ศ.2540-2551 ดังแสดงรายละเอียดในตารางที่ 4.15
ตารางที่ 4.16 และภาพที่ 4.2

ตารางที่ 4.15 ค่าต่ำสุด ค่าสูงสุด ค่าพิสัยและมูลค่าผลิตภาพแรงงาน โดยเฉลี่ยต่อปี
ของจังหวัดสงขลา ระหว่างปี พ.ศ.2540-2551

สาขาอุตสาหกรรม	ค่าต่ำสุด (บาท/คน/ปี)	ค่าสูงสุด (บาท/คน/ปี)	ค่าพิสัย (บาท)	มูลค่า โดยเฉลี่ยต่อปี (บาท/คน/ปี)
การผลิต	147,389	211,033	63,644	185,591
การก่อสร้าง	46,186	87,380	41,194	66,188
การทำเหมืองแร่ฯ	44,630	159,733	115,103	90,107
การขนส่ง ฯ	150,988	252,614	101,623	197,155

หมายเหตุ : คำนวณจากตารางผนวก ก.2 และผนวก ก.13

จากตารางที่ 4.15 และตารางที่ 4.16 รวมทั้ง ภาพที่ 4.2 อธิบายการ
เปลี่ยนแปลงของผลิตภาพแรงงานในสาขาอุตสาหกรรมของจังหวัดสงขลา ระหว่างปี พ.ศ.2540-
2551 ได้ดังนี้

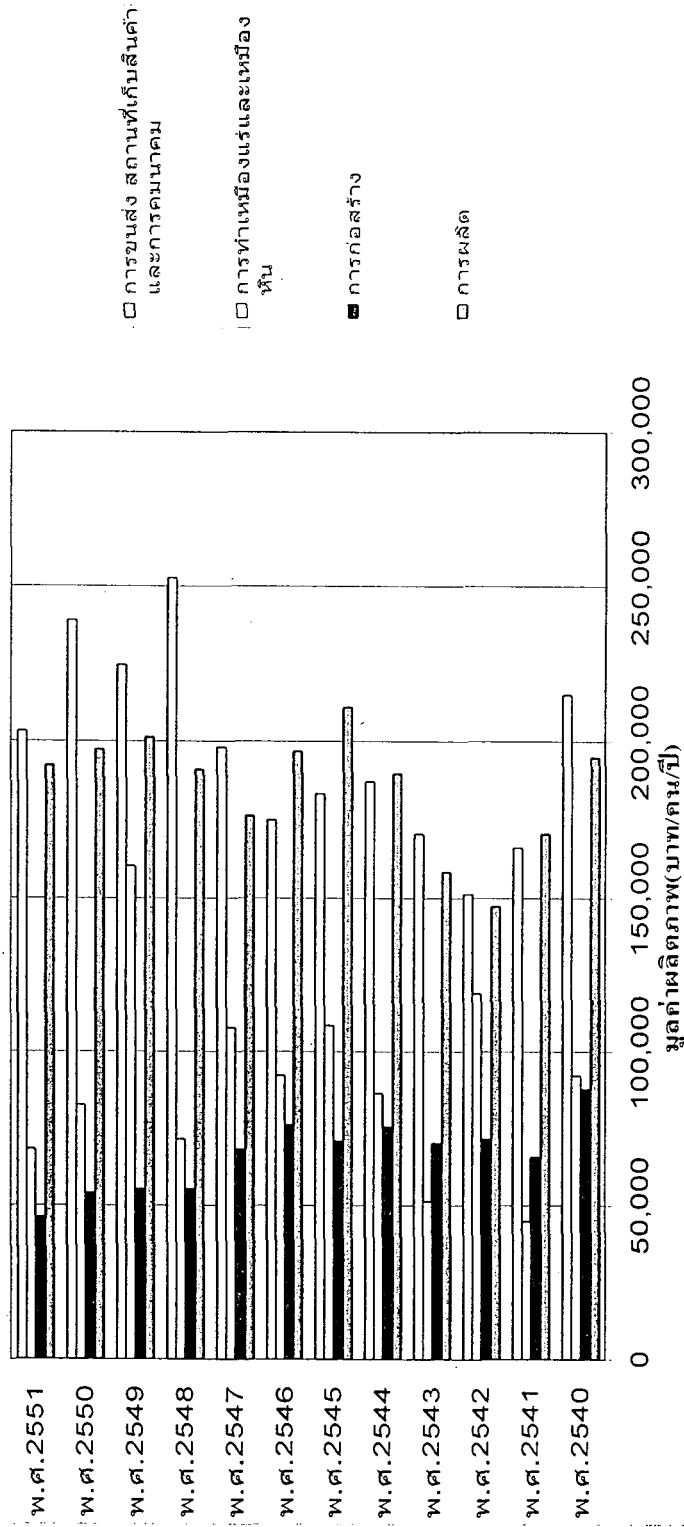
1) สาขาอุตสาหกรรมการผลิต ผลิตภาพแรงงานมีมูลค่าต่ำสุด 147,389
บาทต่อคนต่อปี มูลค่าสูงสุด 211,033 บาทต่อคนต่อปี ค่าพิสัย 63,644 บาท และมูลค่าโดยเฉลี่ย
185,591 บาทต่อคนต่อปี

พิจารณาจากค่าเฉลี่ย พบว่าในช่วงปี พ.ศ.2541-2543 ซึ่งเป็นช่วงที่
ประเทศประสบปัญหาวิกฤตเศรษฐกิจจากค่าเงินบาท ผลิตภาพแรงงานสาขาการผลิตของจังหวัด
สงขลา มีมูลค่าต่ำกว่าค่าเฉลี่ย แต่หลังจากนั้น คือ ตั้งแต่ปี พ.ศ.2544-2551 ผลิตภาพแรงงานมีมูลค่า
สูงกว่าค่าเฉลี่ยมาโดยตลอด ยกเว้นปี พ.ศ.2547 เพียงปีเดียวที่มีมูลค่าผลิตภาพแรงงานต่ำกว่าค่าเฉลี่ย
แต่เป็นเพียงเล็กน้อย และแนวโน้มโดยรวมของผลิตภาพแรงงานในสาขาอุตสาหกรรมการผลิตของ
จังหวัดสงขลา มีลักษณะปรับตัวสูงขึ้นกว่าค่าเฉลี่ยในช่วงปีหลัง ๆ ของการศึกษานี้

ตารางที่ 4.16 ผลิตภาพแรงงานใน 4 สาขาอุตสาหกรรมของจังหวัดสงขลา ระหว่างปี พ.ศ. 2540-2551 (หน่วย:บาท/คน/ปี)

สาขา	ปี พ.ศ. 2540	ปี พ.ศ. 2541	ปี พ.ศ. 2542	ปี พ.ศ. 2543	ปี พ.ศ. 2544	ปี พ.ศ. 2545	ปี พ.ศ. 2546	ปี พ.ศ. 2547	ปี พ.ศ. 2548	ปี พ.ศ. 2549	ปี พ.ศ. 2550	ปี พ.ศ. 2551	มูลค่าโดยเฉลี่ยต่อปี
การผลิต	194,954	170,687	147,389	157,917	189,853	211,033	196,668	176,029	191,123	201,662	197,356	192,423	185,591
การก่อสร้าง	87,380	65,684	70,958	70,053	75,308	70,867	75,685	68,320	55,054	55,050	53,712	46,186	66,188
การทำเหมืองแร่ และเหมืองหิน	92,025	44,630	118,767	51,282	85,977	107,920	91,892	107,614	71,000	159,733	82,123	68,322	90,107
การขนส่ง													
สถานที่เก็บ สินค้าและการ คมนาคม	215,254	165,748	150,988	170,585	187,419	183,358	174,850	198,049	252,614	224,951	238,850	203,196	197,155

หมายเหตุ : คำนวณจากตารางผนวก ก.2 และ ตารางผนวก ก.13

ภาพที่ 4.2 ผลผลิตภาพแรงงานใน 4 สาขาอุตสาหกรรมของจังหวัดสงขลา ระหว่างปี พ.ศ. 2540-2551

ที่มา: คำนวณจากตารางผนวก ก.2 และ ตารางผนวก ก.13

2) สาขาอุตสาหกรรมการก่อสร้าง ผลิตภาพแรงงานมีมูลค่าต่ำสุด 46,186 บาทต่อคนต่อปี มูลค่าสูงสุด 87,380 บาทต่อคนต่อปี ค่าพิสัย 41,194 บาท และมูลค่าโดยเฉลี่ย 66,188 บาทต่อคนต่อปี

พิจารณาจากค่าเฉลี่ย พบว่าช่วงปี พ.ศ.2540 และ ปีพ.ศ.2542-2547 ผลิตภาพแรงงานมีมูลค่าสูงกว่าค่าเฉลี่ย นอกเหนือจากห้วงเวลาดังกล่าว ผลิตภาพแรงงานมีมูลค่าต่ำกว่าค่าเฉลี่ยโดยตลอด โดยเฉพาะในระหว่างปี พ.ศ.2547-2551 มูลค่าผลิตภาพแรงงานจะมีแนวโน้มลดต่ำลงกว่าค่าเฉลี่ยอย่างต่อเนื่อง

3) สาขาอุตสาหกรรมการทำเหมืองแร่และเหมืองหิน ผลิตภาพแรงงานมีมูลค่าต่ำสุด 44,630 บาทต่อคนต่อปี มูลค่าสูงสุด 159,733 บาทต่อคนต่อปี ค่าพิสัย 115,103 บาท และมูลค่าโดยเฉลี่ย 90,107 บาทต่อคนต่อปี

พิจารณาจากค่าเฉลี่ย พบว่าสาขาการทำเหมืองแร่และเหมืองหิน มูลค่าผลิตภาพแรงงานมีลักษณะปรับตัวสูงและต่ำกว่าค่าเฉลี่ยสลับกันเป็นช่วงๆ โดยมีช่วงห่างกันเป็นเวลานานหนึ่งปี สองปี หรือสามปี

4) สาขาอุตสาหกรรมขนส่ง สถานที่เก็บสินค้าและการคมนาคม ผลิตภาพแรงงานมีมูลค่าต่ำสุด 150,988 บาทต่อคนต่อปี มูลค่าสูงสุด 252,614 บาทต่อคนต่อปี ค่าพิสัย 101,623 บาท และมูลค่าโดยเฉลี่ย 197,155 บาทต่อคนต่อปี

พิจารณาจากค่าเฉลี่ย พบว่าในปี พ.ศ.2540 ผลิตภาพแรงงานสาขาการขนส่งฯมีมูลค่าสูงกว่าค่าเฉลี่ย แต่ในระหว่างปี พ.ศ.2541-2546 ซึ่งเป็นช่วงหลังวิกฤตค่าเงิน พบว่าผลิตภาพแรงงาน มีมูลค่าต่ำกว่าค่าเฉลี่ย และตั้งแต่ปี พ.ศ.2547-2551 ผลิตภาพแรงงาน มีมูลค่าสูงกว่าค่าเฉลี่ยมาโดยตลอด

5) สรุปผลการศึกษการเปลี่ยนแปลงผลิตภาพแรงงานในสาขาอุตสาหกรรมของจังหวัดสงขลา โดยพิจารณาจากค่าพิสัย พบว่าสาขาการทำเหมืองแร่และเหมืองหิน มีการเปลี่ยนแปลงผลิตภาพแรงงาน ระหว่างปี พ.ศ.2540-2551 สูงที่สุด คือ 115,103 บาท รองลงมาเป็นสาขาการขนส่ง สถานที่เก็บสินค้าและการคมนาคม มีค่าพิสัย จำนวน 101,623 บาท หากพิจารณาด้วยมูลค่าโดยเฉลี่ยต่อปี พบว่าสาขาการขนส่ง สถานที่เก็บสินค้าและการคมนาคม มีมูลค่าผลิตภาพแรงงานโดยเฉลี่ยสูงสุด จำนวน 197,155 บาทต่อคนต่อปี อันดับรองลงมาเป็นการผลิต มีมูลค่าผลิตภาพแรงงานโดยเฉลี่ยต่อปี จำนวน 185,591 บาทต่อคนต่อปี สำหรับสาขาการก่อสร้าง เป็นสาขาที่มีมูลค่าผลิตภาพแรงงานต่ำที่สุด โดยมีค่าพิสัย จำนวน 41,194 บาท และมูลค่าผลิตภาพแรงงานโดยเฉลี่ยต่อปี จำนวน 66,188 บาทต่อคนต่อปี และหากใช้ค่าเฉลี่ยต่อปีเป็นเกณฑ์ในการพิจารณาพัฒนาการ พบว่าในระหว่างปี พ.ศ.2540-2551 สาขาการผลิต มีแนวโน้มของมูลค่าผลิตภาพแรงงานสูงกว่าค่าเฉลี่ยมาตั้งแต่ปี พ.ศ.2544 สำหรับสาขาการก่อสร้าง มีแนวโน้มมูลค่า

ผลิตภาพแรงงานลดต่ำกว่าค่าเฉลี่ยตั้งแต่ปี พ.ศ.2548 เป็นต้นมา ในส่วนสาขาการทำเหมืองแร่และเหมืองหิน พบว่ามูลค่าผลิตภาพแรงงานมีลักษณะปรับตัวสูงและต่ำกว่าค่าเฉลี่ยสลับกันเป็นช่วงๆ ทางด้านสาขาการขนส่ง สถานที่เก็บสินค้าและการคมนาคม พบว่าตั้งแต่ปี พ.ศ.2547-2551 ผลิตภาพแรงงาน มีมูลค่าสูงกว่าค่าเฉลี่ยโดยตลอด

2.1.3 จังหวัดปัตตานี

ค่าสถิติพื้นฐาน เพื่อศึกษาการเปลี่ยนแปลงผลิตภาพแรงงานในสาขาอุตสาหกรรมของจังหวัดปัตตานี ระหว่างปี พ.ศ.2540-2551 ดังแสดงรายละเอียดในตารางที่ 4.17 ตารางที่ 4.18 และภาพที่ 4.3

ตารางที่ 4.17 ค่าต่ำสุด ค่าสูงสุด ค่าพิสัยและมูลค่าผลิตภาพแรงงาน โดยเฉลี่ยต่อปี
ของจังหวัดปัตตานี ระหว่างปี พ.ศ.2540-2551

สาขาอุตสาหกรรม	ค่าต่ำสุด (บาท/คน/ปี)	ค่าสูงสุด (บาท/คน/ปี)	ค่าพิสัย (บาท)	มูลค่า โดยเฉลี่ยต่อปี (บาท/คน/ปี)
การผลิต	19,890	53,467	33,577	34,581
การก่อสร้าง	12,792	27,212	14,420	18,568
การทำเหมืองแร่ ฯ	21,239	2,600,000	2,578,761	360,142
การขนส่ง ฯ	88,348	213,513	125,165	139,576

หมายเหตุ : จำนวนจากตารางผนวก ก.3 และตารางผนวก ก.14

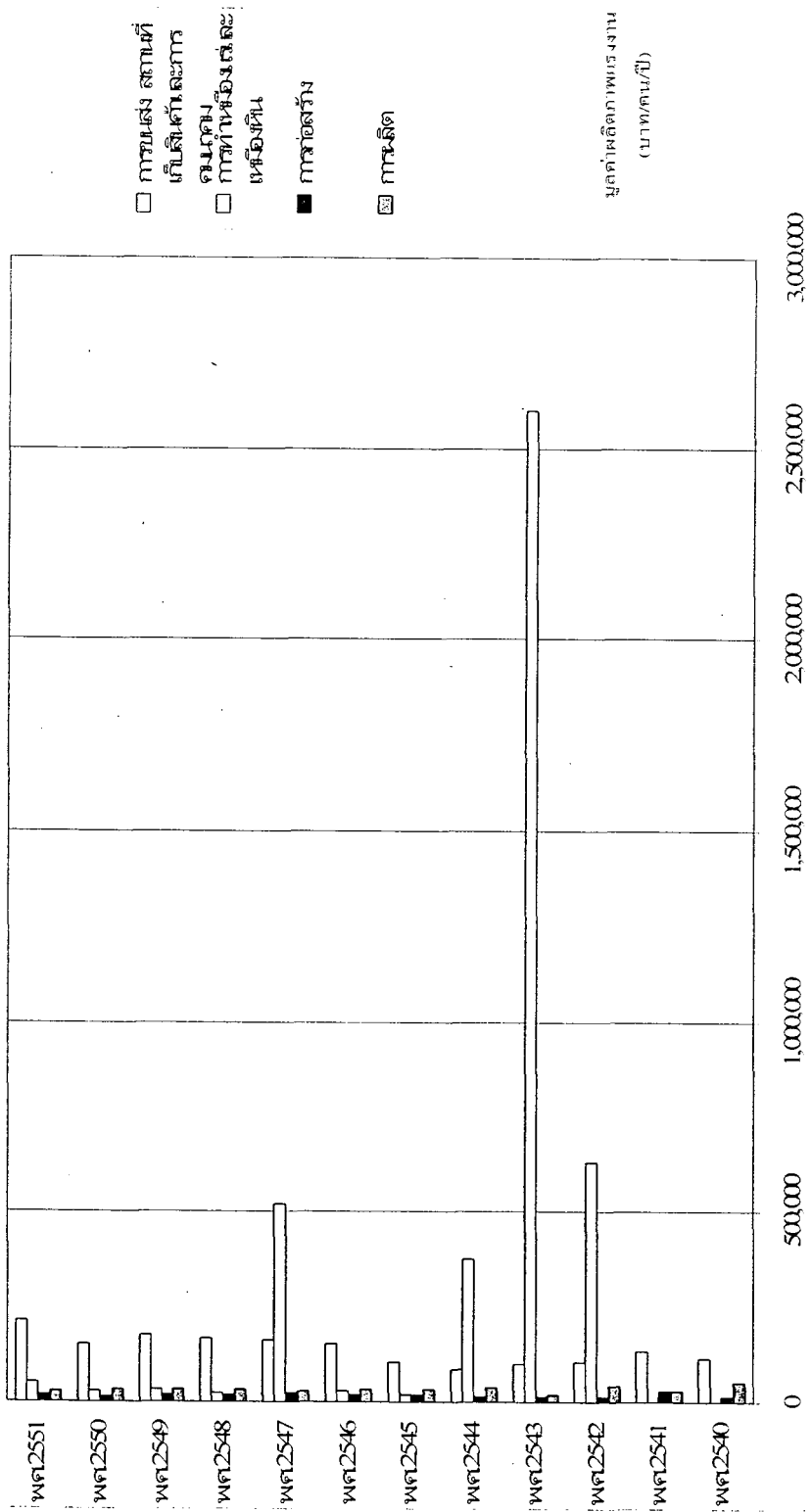
จากตารางที่ 4.17 และตารางที่ 4.18 รวมทั้ง ภาพที่ 4.3 อธิบายการเปลี่ยนแปลงของผลิตภาพแรงงานในสาขาอุตสาหกรรมของจังหวัดปัตตานี ระหว่างปี พ.ศ.2540-2551 ได้ดังนี้

1) สาขาอุตสาหกรรมการผลิต ผลิตภาพแรงงานมีมูลค่าต่ำสุด 19,890 บาทต่อคนต่อปี มูลค่าสูงสุด 53,467 บาทต่อคนต่อปี ค่าพิสัย 33,577 บาท และมูลค่าโดยเฉลี่ย 34,581 บาทต่อคนต่อปี

ตารางที่ 4.18 ผลิตภาพแรงงานใน 4 สาขาอุตสาหกรรมของจังหวัดปัตตานี ระหว่างปี พ.ศ. 2540-2551 (หน่วย:บาท/คน/ปี)

สาขา	ปีพ.ศ. 2540	ปีพ.ศ. 2541	ปีพ.ศ. 2542	ปีพ.ศ. 2543	ปีพ.ศ. 2544	ปีพ.ศ. 2545	ปีพ.ศ. 2546	ปีพ.ศ. 2547	ปีพ.ศ. 2548	ปีพ.ศ. 2549	ปีพ.ศ. 2550	ปีพ.ศ. 2551	มูลค่าโดย เฉลี่ยต่อปี
การ ผลิต	53,467	29,635	45,236	19,890	38,313	33,923	32,174	29,700	34,528	34,199	35,799	28,111	34,581
การ ก่อสร้าง	14,469	27,212	12,792	15,461	16,155	21,481	19,696	21,884	20,799	17,095	16,656	19,121	18,568
การทำ เหมือง แร่	n.a	n.a	631,579	2,600,000	379,310	21,239	30,952	518,519	22,989	33,259	30,457	53,398	360,142
การ ขนส่งฯ	112,687	135,394	104,653	102,402	88,348	106,154	151,615	164,014	165,301	175,656	155,172	213,513	139,576

หมายเหตุ : คำนวณจากตารางผนวก ก.3 และตารางผนวก ก.14

ภาพที่ 4.3 ผลิตภัณฑ์แรงงานใน 4 สาขาอุตสาหกรรมของจังหวัดปัตตานี ระหว่างปี พ.ศ. 2540-2551

หมายเหตุ : คำนวณจากตารางผนวก ก.3 และตารางผนวก ก.14

พิจารณาจากค่าเฉลี่ย พบว่าระหว่างปี พ.ศ.2540-2544 ผลผลิตภาพแรงงานสาขาการผลิต มีการปรับตัว สูงสลับต่ำกว่าค่าเฉลี่ย เว้นระยะปีต่อปี แต่ภายหลังจากปี พ.ศ.2545 เป็นต้นมาจนถึงปี พ.ศ.2551 ยกเว้นปี พ.ศ.2550 ผลผลิตภาพแรงงานมีค่าต่ำกว่าค่าเฉลี่ยโดยตลอด

2) สาขาอุตสาหกรรมการก่อสร้าง ผลผลิตภาพแรงงานมีมูลค่าต่ำสุด 12,792 บาทต่อคนต่อปี มูลค่าสูงสุด 27,212 บาทต่อคนต่อปี ค่าพิสัย 14,420 บาท และมูลค่าโดยเฉลี่ย 18,568 บาทต่อคนต่อปี

พิจารณาจากค่าเฉลี่ย พบว่าระหว่างปี พ.ศ.2540-2544 ผลผลิตภาพแรงงาน สาขาการก่อสร้าง มีมูลค่าต่ำกว่าค่าเฉลี่ย ยกเว้นเพียงปี พ.ศ.2541 ซึ่งผลผลิตภาพแรงงานมีมูลค่าสูงกว่า ค่าเฉลี่ย แต่ในระหว่างปี พ.ศ.2545-2548 ผลผลิตภาพแรงงานปรับตัวสูงกว่าค่าเฉลี่ยและมามีมูลค่าลด ต่ำกว่าค่าเฉลี่ยในระหว่างปี พ.ศ.2549-2550 แต่ในปี พ.ศ.2551 มูลค่าผลผลิตภาพแรงงานในสาขานี้ เริ่มปรับตัวดีกว่าค่าเฉลี่ยเพียงเล็กน้อย

3) สาขาการทำเหมืองแร่และเหมืองหิน ผลผลิตภาพแรงงานมีมูลค่าต่ำสุด 21,239 บาทต่อคนต่อปี มูลค่าสูงสุด 2,600,000 บาทต่อคนต่อปี ค่าพิสัย 2,578,761 บาท และมูลค่า โดยเฉลี่ย 360,142 บาทต่อคนต่อปี

พิจารณาจากค่าเฉลี่ย พบว่าผลผลิตภาพแรงงานสาขาการทำเหมืองแร่และ เหมืองหินของจังหวัดปัตตานี มีลักษณะปรับตัวสูงและต่ำกว่าค่าเฉลี่ยตลอดช่วงเวลาที่ทำการศึกษา

4) สาขาอุตสาหกรรมขนส่ง สถานที่เก็บสินค้าและการคมนาคม ผลผลิตภาพแรงงานมีมูลค่าต่ำสุด 88,348 บาทต่อคนต่อปี มูลค่าสูงสุด 213,513 บาทต่อคนต่อปี ค่าพิสัย 125,165 บาทและมูลค่าโดยเฉลี่ย 139,576 บาทต่อคนต่อปี

พิจารณาจากค่าเฉลี่ย พบว่าในช่วงปี พ.ศ.2540-2545 ซึ่งเป็นช่วงหลัง ประเทศไทยประสบวิกฤตค่าเงินบาท ปรากฏว่า ผลผลิตภาพแรงงานในสาขานี้ มีมูลค่าต่ำกว่าค่าเฉลี่ย แต่ในระหว่างปี พ.ศ.2546-2551 พบว่าผลผลิตภาพแรงงานสาขาการขนส่ง สถานที่เก็บสินค้าและการ คมนาคมมีมูลค่าสูงกว่าค่าเฉลี่ยมาโดยตลอด

5) สรุปผลการศึกษากการเปลี่ยนแปลงผลผลิตภาพแรงงานในสาขา อุตสาหกรรมของจังหวัดปัตตานี โดยพิจารณาจากค่าพิสัย พบว่าสาขาการทำเหมืองแร่และเหมือง หิน มีการเปลี่ยนแปลงผลผลิตภาพแรงงาน ระหว่างปี พ.ศ.2540-2551 สูงที่สุด คือ 2,578,761 บาท รองลงมาเป็นสาขาการขนส่ง สถานที่เก็บสินค้าและการคมนาคม มีค่าพิสัย จำนวน 125,165 บาท หากพิจารณาด้วยมูลค่าโดยเฉลี่ยต่อปี พบว่าสาขาการทำเหมืองแร่และเหมืองหิน ยังคงมีมูลค่าผลิต ภาพแรงงาน โดย เฉลี่ยต่อปีสูงสุด จำนวน 360,142 บาทต่อคนต่อปี อันดับรองลงมาเป็นสาขาการ ขนส่ง สถานที่เก็บสินค้าและการคมนาคม มีมูลค่าผลผลิตภาพแรงงาน โดยเฉลี่ยต่อปี จำนวน 139,576 บาทต่อคนต่อปี สำหรับสาขาอุตสาหกรรมการก่อสร้าง เป็นสาขาที่มีมูลค่าผลิต

ภาพแรงงานต่ำที่สุด คือ มีค่าพิสัย จำนวน 14,420 บาทและมูลค่าโดยเฉลี่ยต่อปี จำนวน 18,568 บาท ต่อคนต่อปี และหากใช้ค่าเฉลี่ยต่อปีเป็นเกณฑ์ในการพิจารณาพัฒนาการ พบว่าระหว่างปี พ.ศ. 2540-2551 ผลิตภาพแรงงานสาขาการผลิตและสาขาการก่อสร้าง มีพัฒนาการปรับตัวสูงสลับต่ำกว่า ค่าเฉลี่ย และมีแนวโน้มลดต่ำลง ในขณะที่ ผลิตภาพแรงงานในสาขาการทำเหมืองแร่และเหมืองหิน และสาขาการขนส่ง สถานที่เก็บสินค้าและการคมนาคม มีพัฒนาการ ที่มีลักษณะปรับตัวสูงสลับต่ำกว่าค่าเฉลี่ยเช่นกัน แต่สำหรับสาขาการขนส่งฯ ผลิตภาพแรงงานมีแนวโน้มสูงกว่าค่าเฉลี่ย ในช่วง 6 ปีหลังของการศึกษานี้

2.1.4 จังหวัดยะลา

ค่าสถิติพื้นฐาน เพื่อศึกษาการเปลี่ยนแปลงผลิตภาพแรงงานในสาขา อุตสาหกรรมของจังหวัดยะลา ระหว่างปี พ.ศ.2540-2551 ดังแสดงรายละเอียดในตารางที่ 4.19 ตารางที่ 4.20 และภาพที่ 4.4

ตารางที่ 4.19 ค่าต่ำสุด ค่าสูงสุด ค่าพิสัยและมูลค่าผลิตภาพแรงงาน โดยเฉลี่ยต่อปี ของจังหวัดยะลา ระหว่างปี พ.ศ.2540-2551

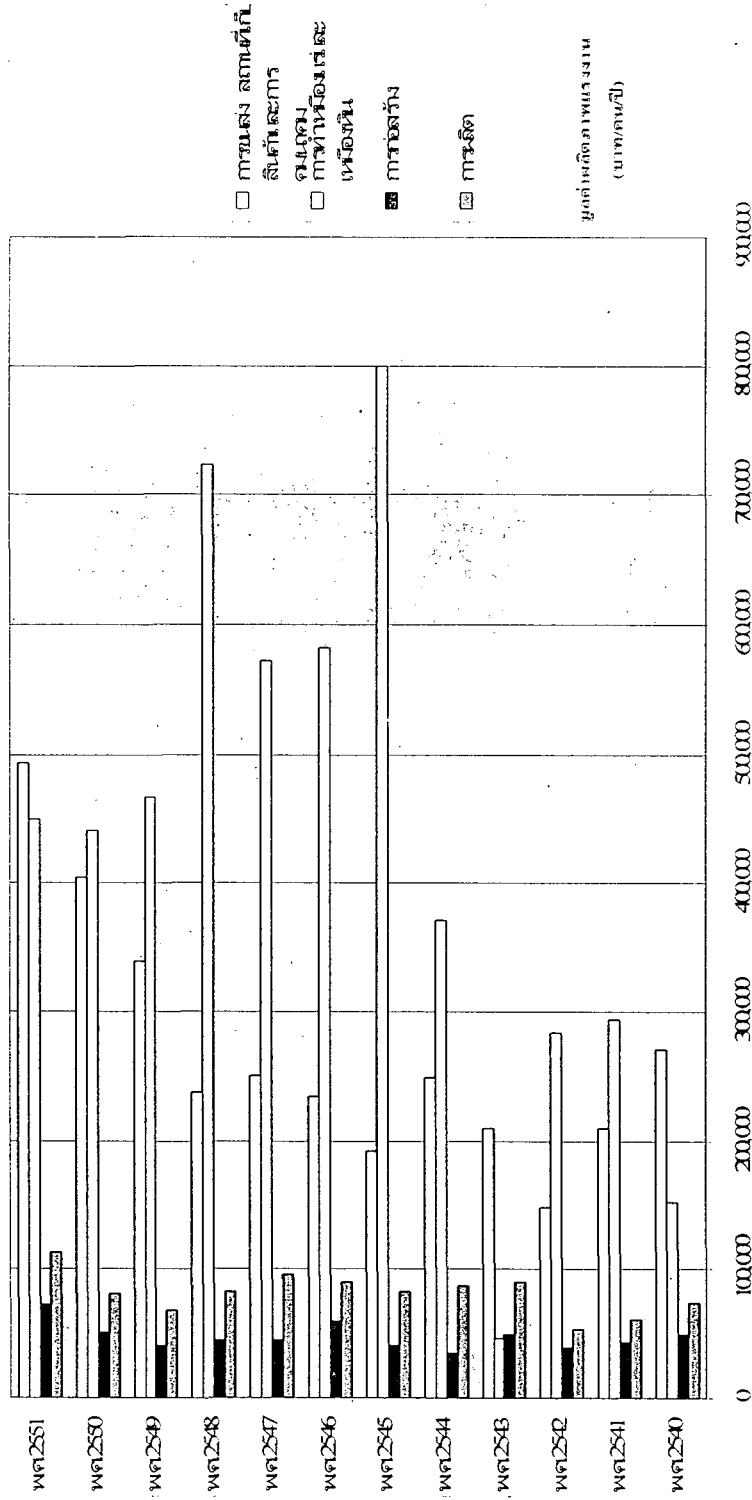
สาขาอุตสาหกรรม	ค่าต่ำสุด (บาท/คน/ปี)	ค่าสูงสุด (บาท/คน/ปี)	ค่าพิสัย (บาท)	มูลค่า โดยเฉลี่ยต่อปี (บาท/คน/ปี)
การผลิต	53,307	113,476	60,169	81,807
การก่อสร้าง	34,286	72,226	37,940	47,703
การทำเหมืองแร่ ฯ	47,248	800,000	752,752	432,205
การขนส่ง ฯ	148,107	493,724	345,617	270,191

หมายเหตุ : คำนวณจากตารางผนวก ก.4 และตารางผนวก ก.15

ตารางที่ 4.20 ผลិតภาพแรงงานใน 4 สาขาอุตสาหกรรมของจังหวัดยะลา ระหว่างปี พ.ศ. 2540-2551 (หน่วย:บาท/คน/ปี)

สาขา	ปี พ.ศ. 2540	ปี พ.ศ. 2541	ปี พ.ศ. 2542	ปี พ.ศ. 2543	ปี พ.ศ. 2544	ปี พ.ศ. 2545	ปี พ.ศ. 2546	ปี พ.ศ. 2547	ปี พ.ศ. 2548	ปี พ.ศ. 2549	ปี พ.ศ. 2550	ปี พ.ศ. 2551	มูลค่า โดยเฉลี่ย ต่อปี
การ ผลิต	73,964	61,286	53,307	90,595	86,666	83,128	90,605	95,538	83,158	67,755	82,212	113,476	81,807
การ ก่อสร้าง	49,703	43,117	39,526	49,419	34,286	41,081	60,131	45,837	45,133	41,260	50,720	72,226	47,703
การทำ เหมือง แร่ฯ	152,305	294,798	284,123	47,248	371,429	800,000	582,857	572,193	723,881	467,593	440,594	449,438	432,205
การ ขนส่งฯ	271,498	210,367	148,107	209,761	248,580	192,377	234,290	250,537	237,546	340,038	405,464	493,724	270,191

หมายเหตุ : คำนวณจากตารางผนวก ก.4 และตารางผนวก ก.15

ภาพที่ 4.4 ผลิตภาพแรงงานใน 4 สาขาสถาปัตยกรรมของจังหวัดยะลา ระหว่างปี พ.ศ. 2540-2551

หมายเหตุ : คำนวณจากตารางผนวก ก.4 และตารางผนวก ก.15

จากตารางที่ 4.19 และตารางที่ 4.20 รวมทั้ง ภาพที่ 4.4 อธิบายการเปลี่ยนแปลงของผลิตภาพแรงงานในสาขาอุตสาหกรรมของจังหวัดยะลา ระหว่างปี พ.ศ.2540-2551 ได้ดังนี้

1) สาขาอุตสาหกรรมการผลิต ผลิตภาพแรงงานมีมูลค่าต่ำสุด 53,307 บาทต่อคนต่อปี มูลค่าสูงสุด 113,476 บาทต่อคนต่อปี ค่าพิสัย 60,169 บาท และมูลค่าเฉลี่ยต่อปี 81,807 บาทต่อคนต่อปี

พิจารณาจากค่าเฉลี่ย พบว่าช่วงปี พ.ศ.2540-2542 ผลิตภาพแรงงานมีมูลค่าต่ำกว่าค่าเฉลี่ย ซึ่งตรงกับช่วงวิกฤตค่าเงินบาท แต่นับตั้งแต่ปี พ.ศ.2543-2551 (ยกเว้นเพียงปี พ.ศ.2549) ผลิตภาพแรงงานของสาขานี้ มีมูลค่าสูงกว่าค่าเฉลี่ยโดยตลอด

2) สาขาอุตสาหกรรมกรรมการก่อสร้าง ผลิตภาพแรงงานมีมูลค่าต่ำสุด 34,286 บาทต่อคนต่อปี มูลค่าสูงสุด 72,226 บาทต่อคนต่อปี ค่าพิสัย 37,940 บาท และมูลค่าโดยเฉลี่ยต่อปี 47,703 บาทต่อคนต่อปี

พิจารณาจากค่าเฉลี่ย พบว่าผลิตภาพแรงงาน ในสาขานี้มีลักษณะปรับตัวสูงขึ้นและลดลงต่ำกว่าค่าเฉลี่ย แต่อย่างไรก็ตาม ในช่วงหกปีหลังของการศึกษา พบว่ามูลค่าผลิตภาพแรงงาน มีแนวโน้มปรับตัวสูงกว่าค่าเฉลี่ย

3) สาขาการทำเหมืองแร่และเหมืองหิน ผลิตภาพแรงงานมีมูลค่าต่ำสุด 47,248 บาทต่อคนต่อปี มูลค่าสูงสุด 800,000 บาทต่อคนต่อปี ค่าพิสัย 752,752 บาท และมูลค่าโดยเฉลี่ยต่อปี 432,205 บาทต่อคนต่อปี

พิจารณาจากค่าเฉลี่ย พบว่าช่วงปี พ.ศ.2540-2544 ผลิตภาพแรงงานมีมูลค่าต่ำกว่าค่าเฉลี่ย ซึ่งตรงกับช่วงวิกฤตค่าเงินบาท แต่นับตั้งแต่ปี พ.ศ.2545-2551 ผลิตภาพแรงงานมีมูลค่าสูงกว่าค่าเฉลี่ยโดยตลอด

4) สาขาอุตสาหกรรมกรรมการขนส่ง สถานที่เก็บสินค้าและการคมนาคม ผลิตภาพแรงงานมีมูลค่าต่ำสุด 148,107 บาทต่อคนต่อปี มูลค่าสูงสุด 493,724 บาทต่อคนต่อปี ค่าพิสัย 345,617 บาทและมูลค่าโดยเฉลี่ยต่อปี 270,191 บาทต่อคนต่อปี

พิจารณาจากค่าเฉลี่ย พบว่าปี พ.ศ.2540 ผลิตภาพแรงงานมีมูลค่าสูงกว่าค่าเฉลี่ยเล็กน้อย แต่นับจากปี พ.ศ.2541 จนถึงปี พ.ศ.2548 ผลิตภาพแรงงานสาขานี้ มีมูลค่าต่ำกว่าค่าเฉลี่ย แต่มาปรับตัวสูงกว่าค่าเฉลี่ย ตั้งแต่ปี พ.ศ.2549-2551

5) สรุปผลการศึกษารูปการเปลี่ยนแปลงผลิตภาพแรงงานในสาขาอุตสาหกรรมของจังหวัดยะลา โดยพิจารณาจากค่าพิสัย พบว่าสาขาการทำเหมืองแร่และเหมืองหิน มีการเปลี่ยนแปลงผลิตภาพแรงงาน ระหว่างปี พ.ศ.2540-2551 สูงที่สุด คือ 752,752 บาท รองลงมา เป็นสาขาการขนส่ง สถานที่เก็บสินค้าและการคมนาคม มีมูลค่าพิสัย จำนวน 345,617 บาท หาก

พิจารณาด้วยมูลค่าโดยเฉลี่ยต่อปี พบว่าสาขาการทำเหมืองแร่และเหมืองหิน ยังคงมีมูลค่าโดยเฉลี่ยสูงสุด จำนวน 432,205 บาทต่อคนต่อปี อันดับรองลงมาเป็นสาขาการขนส่ง สถานที่เก็บสินค้าและการคมนาคม ซึ่งมีมูลค่าผลิตภาพแรงงานโดยเฉลี่ยต่อปี จำนวน 270,191 บาทต่อคนต่อปี สำหรับสาขาการก่อสร้าง เป็นสาขาที่มีมูลค่าผลิตภาพแรงงานต่ำที่สุด โดยมีค่าพิสัย จำนวน 37,940 บาท และมูลค่าผลิตภาพแรงงานโดยเฉลี่ยต่อปี จำนวน 47,703 บาทต่อคนต่อปี และหากใช้ค่าเฉลี่ยเป็นเกณฑ์ในการพิจารณาพัฒนาการของผลิตภาพแรงงาน พบว่าทั้งสี่สาขาอุตสาหกรรมของจังหวัดยะลาในช่วงสองปีหลังสุดของการศึกษานี้ ผลิตภาพแรงงานมีแนวโน้มปรับตัวสูงกว่าค่าเฉลี่ย

2.1.5 จังหวัดนราธิวาส

ตารางที่ 4.21 ค่าต่ำสุด ค่าสูงสุด ค่าพิสัยและมูลค่าผลิตภาพแรงงาน โดยเฉลี่ยต่อปี ของจังหวัดนราธิวาส ระหว่างปี พ.ศ.2540-2551

สาขาอุตสาหกรรม	ค่าต่ำสุด (บาท/คน/ปี)	ค่าสูงสุด (บาท/คน/ปี)	ค่าพิสัย (บาท)	มูลค่า โดยเฉลี่ยต่อปี (บาท/คน/ปี)
การผลิต	11,331	48,852	37,521	26,092
การก่อสร้าง	13,507	25,583	12,076	17,787
การทำเหมืองแร่ ฯ	115,789	3,631,579	3,515,790	697,207
การขนส่ง ฯ	77,106	205,003	127,897	124,053

หมายเหตุ : จำนวนจากตารางผนวก ก.5 และตารางผนวก ก.16

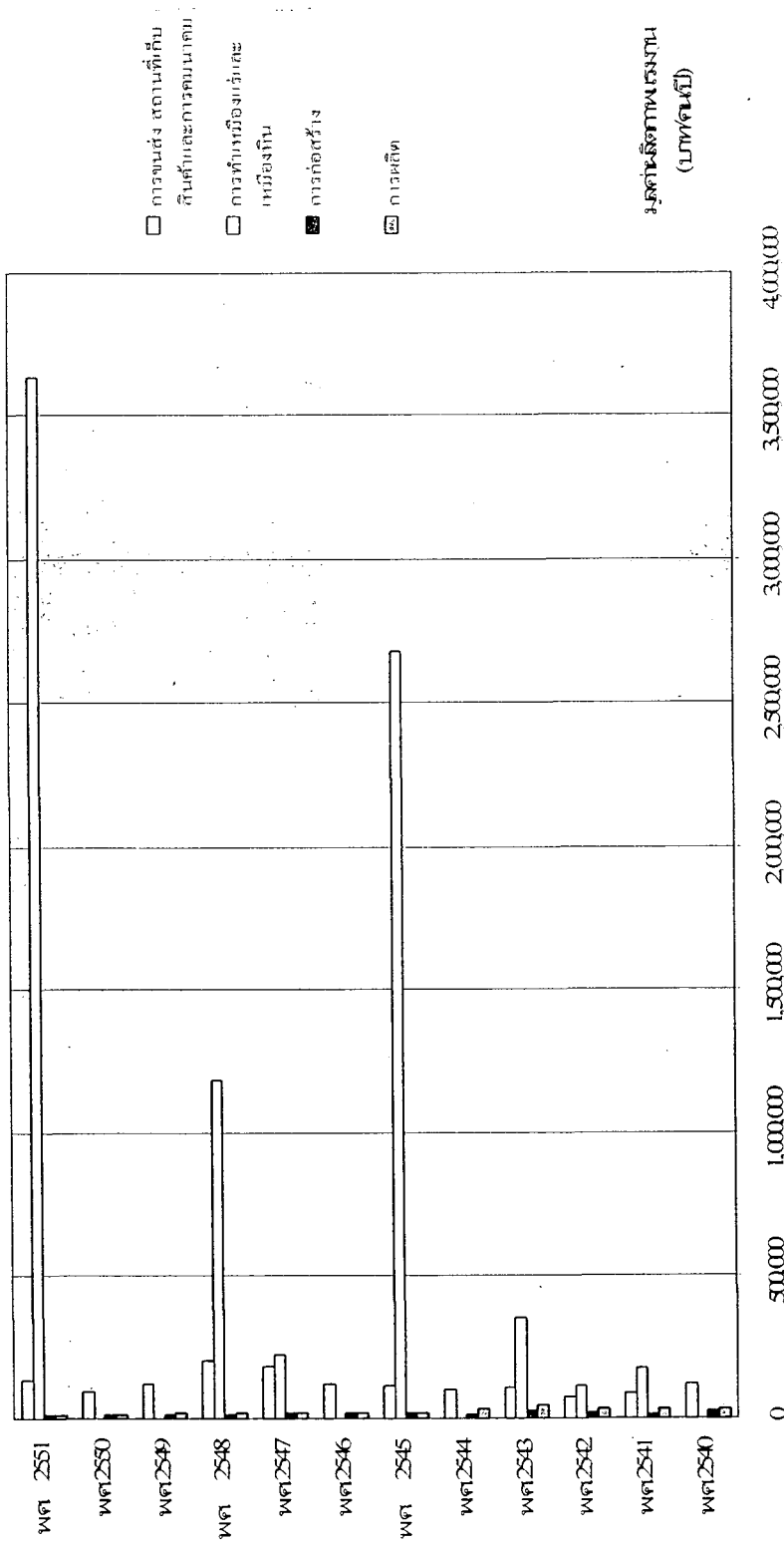
จากตารางที่ 4.21 และตารางที่ 4.22 รวมทั้ง ภาพที่ 4.5 อธิบายการเปลี่ยนแปลงของผลิตภาพแรงงานในสาขาอุตสาหกรรมของจังหวัดนราธิวาส ระหว่างปี พ.ศ.2540-2551 ได้ดังนี้

1) สาขาอุตสาหกรรมการผลิต ผลิตภาพแรงงานมีมูลค่าต่ำสุด 11,331 บาทต่อคนต่อปี มูลค่าสูงสุด 48,852 บาทต่อคนต่อปี ค่าพิสัย 37,521 บาท และมูลค่าโดยเฉลี่ยต่อปี 26,092 บาทต่อคนต่อปี

ตารางที่ 4.22 ผลผลิตภาพแรงงานใน 4 สาขาอุตสาหกรรมของจังหวัดนครราชสีมา ระหว่างปี พ.ศ. 2540-2551 (หน่วย:บาท/คน/ปี)

สาขา	ปี พ.ศ. 2540	ปี พ.ศ. 2541	ปี พ.ศ. 2542	ปี พ.ศ. 2543	ปี พ.ศ. 2544	ปี พ.ศ. 2545	ปี พ.ศ. 2546	ปี พ.ศ. 2547	ปี พ.ศ. 2548	ปี พ.ศ. 2549	ปี พ.ศ. 2550	ปี พ.ศ. 2551	มูลค่า โดย เฉลี่ยต่อ ปี
การผลิต	36,353	34,048	34,870	48,852	31,038	19,539	20,075	22,689	22,808	18,630	12,871	11,331	26,092
การก่อสร้าง	24,469	13,867	18,609	25,583	14,849	18,093	23,287	18,329	14,009	13,868	13,507	14,977	17,787
การค้า													
เหมืองแร่ฯ	n.a.	178,082	115,789	352,632	n.a.	2,677,419	n.a.	227,882	1,183,099	n.a.	n.a.	3,631,579	697,207
การขนส่งฯ	122,432	87,459	77,106	108,377	103,853	115,694	123,609	187,032	205,003	124,647	96,732	136,696	124,053

หมายเหตุ : คำนวณจากตารางผนวก ก.5 และตารางผนวก ก.16

ภาพที่ 4.5 ผลผลิตภาพแรงงานใน 4 สาขาอุตสาหกรรมของจังหวัดนราธิวาส ระหว่างปี พ.ศ. 2540-2551

หมายเหตุ : จำนวนจากตารางผนวก ก.5 และตารางผนวก ก.16

พิจารณาจากค่าเฉลี่ย พบว่าช่วงปี พ.ศ.2540-2544 ผลผลิตภาพแรงงานในสาขานี้ มีมูลค่าสูงกว่าค่าเฉลี่ย แต่นับตั้งแต่ปี พ.ศ.2545-2551 ผลผลิตภาพแรงงานมีมูลค่าต่ำกว่าค่าเฉลี่ยอย่างต่อเนื่อง

2) สาขาอุตสาหกรรมการก่อสร้าง ผลผลิตภาพแรงงานมีมูลค่าต่ำสุด 13,507 บาทต่อคนต่อปี มูลค่าสูงสุด 25,583 บาทต่อคนต่อปี ค่าพิสัย 12,076 บาทและมูลค่าโดยเฉลี่ย 17,787 บาทต่อคนต่อปี

พิจารณาจากค่าเฉลี่ย พบว่าช่วงปี พ.ศ.2540-2547 ผลผลิตภาพแรงงานมีมูลค่าสูงกว่าค่าเฉลี่ย ยกเว้นปี พ.ศ.2541 และ 2544 แต่นับตั้งแต่ปี พ.ศ.2545-2551 ผลผลิตภาพแรงงานมีมูลค่าต่ำกว่าค่าเฉลี่ยอย่างต่อเนื่อง

3) สาขาการทำเหมืองแร่และเหมืองหิน ผลผลิตภาพแรงงานมีมูลค่าต่ำสุด 115,789 บาทต่อคนต่อปี มูลค่าสูงสุด 3,631,579 บาทต่อคนต่อปี ค่าพิสัย 3,515,790 บาทและมูลค่าโดยเฉลี่ยต่อปี 697,207 บาทต่อคนต่อปี

พิจารณาจากค่าเฉลี่ย พบว่าผลผลิตภาพแรงงานมีลักษณะปรับตัวสูงและต่ำกว่าค่าเฉลี่ยสลับกัน และช่วงระยะห่างระหว่างค่าที่เปลี่ยนแปลง มีมูลค่าค่อนข้างมาก โดยพิจารณาจากค่าพิสัย

4) สาขาอุตสาหกรรมการขนส่ง สถานที่เก็บสินค้าและการคมนาคม ผลผลิตภาพแรงงานมีมูลค่าต่ำสุด 77,106 บาทต่อคนต่อปี มูลค่าสูงสุด 205,003 บาทต่อคนต่อปี ค่าพิสัย 127,897 บาท และมูลค่าโดยเฉลี่ย 124,053 บาทต่อคนต่อปี

พิจารณาจากค่าเฉลี่ย พบว่าช่วงปี พ.ศ.2540-2546 ผลผลิตภาพแรงงานในสาขาการขนส่งฯ มีมูลค่าต่ำกว่าค่าเฉลี่ย แต่มาปรับตัวสูงกว่าค่าเฉลี่ยในช่วงปี พ.ศ.2547-2549 โดยในปี พ.ศ.2550 มูลค่าผลผลิตภาพแรงงานปรับตัวลดต่ำกว่าค่าเฉลี่ยอีกครั้ง และต่อมาได้ปรับตัวสูงขึ้นกว่าค่าเฉลี่ยในปี พ.ศ.2551

5) สรุปผลการศึกษารูปแบบการเปลี่ยนแปลงผลผลิตภาพแรงงานในสาขาอุตสาหกรรมของจังหวัดนครราชสีมา โดยพิจารณาจากค่าพิสัย พบว่าสาขาการทำเหมืองแร่และเหมืองหิน มีการเปลี่ยนแปลงผลผลิตภาพแรงงาน ระหว่างปี พ.ศ.2540-2551 สูงที่สุด คือ 3,515,790 บาท รองลงมาเป็นสาขาการขนส่ง สถานที่เก็บสินค้าและการคมนาคม มีค่าพิสัยจำนวน 127,897 บาท หากพิจารณาด้วยมูลค่าโดยเฉลี่ยต่อปี พบว่าสาขาการทำเหมืองแร่และเหมืองหิน มีมูลค่าผลผลิตภาพแรงงานโดยเฉลี่ยต่อปี สูงที่สุด 697,207 บาทต่อคนต่อปี อันดับรองลงมาเป็นสาขาการขนส่ง สถานที่เก็บสินค้าและการคมนาคม ซึ่งมีมูลค่าผลผลิตภาพแรงงาน โดยเฉลี่ยต่อปี 124,053 บาทต่อคนต่อปี สำหรับสาขาการก่อสร้าง เป็นสาขาที่มีมูลค่าผลผลิตภาพแรงงานต่ำที่สุด คือ ค่าพิสัย จำนวน

12,076 บาท และมูลค่าโดยเฉลี่ย 17,787 บาทต่อคนต่อปี และหากใช้ค่าเฉลี่ยเป็นเกณฑ์ในการพิจารณาพัฒนาการของผลิตภาพแรงงานสาขาอุตสาหกรรมของจังหวัดนครราชสีมา พบว่าสาขาการผลิตและสาขาการก่อสร้าง ผลิตภาพแรงงานมีแนวโน้มต่ำกว่าค่าเฉลี่ยในช่วงสี่ปีหลังของการศึกษา สำหรับสาขาการขนส่ง สถานที่เก็บสินค้า ผลิตภาพแรงงานมีแนวโน้มสูงกว่าค่าเฉลี่ย และในส่วนของสาขาการทำเหมืองแร่และเหมืองหิน พบว่าผลิตภาพแรงงานมีการปรับตัวสูงและต่ำกว่าค่าเฉลี่ยตลอดช่วงที่ทำการศึกษา

2.2 การศึกษาอัตราการเปลี่ยนแปลงของผลิตภาพแรงงานในแต่ละสาขาอุตสาหกรรมของแต่ละจังหวัด โดยการเปรียบเทียบอัตราการเปลี่ยนแปลงผลิตภาพแรงงาน โดยเฉลี่ยต่อปี กับอัตราการเปลี่ยนแปลงโดยเฉลี่ยต่อปีของกำลังแรงงาน ผลิตภัณฑ์มวลรวมจังหวัดราคาคงที่และผลิตภัณฑ์มวลรวมจังหวัดราคาประจำปี ระหว่างปี พ.ศ.2540-2551 ผลการศึกษา ดังนี้

2.2.1 จังหวัดสตูล

ตารางที่ 4.23 ตารางเปรียบเทียบการเปลี่ยนแปลงผลิตภาพแรงงาน กับ กำลังแรงงานและผลิตภัณฑ์มวลรวมจังหวัดของจังหวัดสตูล ระหว่างปี พ.ศ.2540-2551 (หน่วย : ร้อยละ)

สาขา	อัตราการเปลี่ยนแปลงโดยเฉลี่ยต่อปี ระหว่างปี พ.ศ.2540-2551			
	ผลิตภาพแรงงาน	กำลังแรงงาน	ผลิตภัณฑ์มวลรวมจังหวัดราคาประจำปี	ผลิตภัณฑ์มวลรวมจังหวัดราคาคงที่
การผลิต	0.53	2.09	2.44	-0.30
การก่อสร้าง	-5.74	6.27	3.59	-0.04
การทำเหมืองแร่ฯ	68.10	59.03	13.82	6.63
สาขาการขนส่งฯ	15.63	2.26	6.78	6.95

หมายเหตุ : คำนวณจากตารางผนวก ก.1 ตารางผนวก ก.7 ตารางผนวก ก.12 และตารางที่ 4.14

จากตารางที่ 4.23 พบว่า อัตราการเปลี่ยนแปลงผลิตภาพแรงงาน โดยเฉลี่ยต่อปี ในแต่ละสาขาอุตสาหกรรมของจังหวัดสตูล เมื่อเปรียบเทียบกับอัตราการเปลี่ยนแปลงของตัวแปรที่เกี่ยวข้องแล้ว อธิบายผลการวิเคราะห์ข้อมูลจำแนกตามสาขาอุตสาหกรรม ได้ดังนี้

1) สาขาอุตสาหกรรมการผลิต ผลิตภัณฑ์มวลรวมจังหวัดมีอัตราการเปลี่ยนแปลงโดยเฉลี่ยร้อยละ 0.53 ต่อปี ในขณะที่กำลังแรงงานมีอัตราการเปลี่ยนแปลงโดยเฉลี่ยร้อยละ 2.09 ต่อปี ผลิตภัณฑ์มวลรวมจังหวัดมีอัตราการเปลี่ยนแปลงโดยเฉลี่ยติดลบร้อยละ 0.30 ต่อปี ในกรณีที่อัตราการเปลี่ยนแปลงผลิตภัณฑ์มวลรวมเพิ่มขึ้น ทั้งๆ ที่อัตราการเปลี่ยนแปลงผลิตภัณฑ์มวลรวมจังหวัดโดยเฉลี่ยติดลบ ปัจจัยด้านหนึ่ง อาจจะเป็นผลสืบเนื่องมาจากการเปลี่ยนแปลงของกำลังแรงงานที่มีอัตราเพิ่มขึ้น

ผลิตภัณฑ์มวลรวมจังหวัดในราคาประจำปี มีอัตราการเปลี่ยนแปลงโดยเฉลี่ยร้อยละ 2.44 ต่อปี ซึ่งอัตราการเปลี่ยนแปลงที่เพิ่มขึ้นนี้ ปัจจัยหลักอาจจะเป็นผลมาจากการเปลี่ยนแปลงของระดับราคาเพิ่มขึ้น มากกว่าการเพิ่มขึ้นของปริมาณผลผลิต ซึ่งการเพิ่มขึ้นของระดับราคา มีผลต่อผลิตภัณฑ์มวลรวมเช่นเดียวกัน จากสูตร $VMP_L = MP_L \times P$ หาก P เพิ่มขึ้นส่งผลให้ VMP_L เพิ่มขึ้น

2) สาขาอุตสาหกรรมก่อสร้าง ผลิตภัณฑ์มวลรวมจังหวัดมีอัตราการเปลี่ยนแปลงโดยเฉลี่ยติดลบร้อยละ 5.74 ต่อปี สอดคล้องกับอัตราการเปลี่ยนแปลงผลิตภัณฑ์มวลรวมจังหวัด ซึ่งเปลี่ยนแปลงในอัตราโดยเฉลี่ยติดลบร้อยละ 0.04 ต่อปี ทางด้านกำลังแรงงานมีการเปลี่ยนแปลงในอัตราที่เพิ่มขึ้นโดยเฉลี่ยร้อยละ 6.27 ต่อปี ดังนั้น การเพิ่มขึ้นของกำลังแรงงานส่งผลต่อประสิทธิภาพการผลิตในสาขานี้ค่อนข้างน้อย

ผลิตภัณฑ์มวลรวมจังหวัด ณ ราคาประจำปี มีการเปลี่ยนแปลงโดยเฉลี่ยร้อยละ 3.59 ต่อปี และจากการที่ผลิตภัณฑ์มวลรวมจังหวัดจำนวนเดียวกันเมื่อคำนวณจากราคาปี พ.ศ.2531 มีอัตราการเปลี่ยนแปลงโดยเฉลี่ยติดลบ แต่เมื่อนำมาคำนวณด้วยราคาประจำปี อัตราการเปลี่ยนแปลงโดยเฉลี่ยเป็นบวก ดังนั้น อัตราการเปลี่ยนแปลงผลิตภัณฑ์มวลรวม ณ ราคาประจำปีที่มีอัตราเพิ่มขึ้น จึงอาจจะเป็นผลมาจากการเปลี่ยนแปลงของระดับราคาเพิ่มขึ้น มากกว่าการเปลี่ยนแปลงทางด้านปริมาณผลผลิต แต่การเปลี่ยนแปลงของระดับราคาดังกล่าวมีผลต่อประสิทธิภาพในสาขาการผลิตนี้ค่อนข้างน้อย

3) สาขาอุตสาหกรรมการทำเหมืองแร่และเหมืองหิน ผลิตภัณฑ์มวลรวมจังหวัดมีอัตราการเปลี่ยนแปลงโดยเฉลี่ยร้อยละ 68.10 ต่อปี เมื่อพิจารณาควูกู่ไปกับอัตราการเปลี่ยนแปลงของกำลังแรงงาน พบว่ากำลังแรงงานมีอัตราการเปลี่ยนแปลงโดยเฉลี่ยร้อยละ 59.03 ต่อปี ดังนั้น อาจจะเป็นไปได้ว่า การเปลี่ยนแปลงในอัตราที่เพิ่มขึ้นของผลิตภัณฑ์มวลรวมจังหวัดในราคาปี พ.ศ.2531

ผลิตภัณฑ์มวลรวม ณ ราคาประจำปี มีอัตราการเปลี่ยนแปลงเพิ่มขึ้น ในอัตราที่ค่อนข้างสูง คือ เฉลี่ยร้อยละ 13.82 ต่อปี และหากนำอัตราการเปลี่ยนแปลงของผลิตภัณฑ์มวลรวมจังหวัดในราคาประจำปี ไปเทียบสัดส่วนกับผลิตภัณฑ์มวลรวมจังหวัดในราคาปี พ.ศ.2531 พบว่าผลิตภัณฑ์มวลรวมจังหวัดในราคาประจำปี มีอัตราการเปลี่ยนแปลงสูงกว่าอัตราการเปลี่ยนแปลงของผลิตภัณฑ์มวลรวมจังหวัดในราคาปี พ.ศ.2531 ประมาณ 2 เท่า สันนิษฐานว่า ความแตกต่างดังกล่าว ส่วนหนึ่งเป็นผลมาจากการเปลี่ยนแปลงของระดับราคาที่สูงขึ้นและอาจจะเป็นสาเหตุหนึ่งที่ทำให้ผลิตภาพแรงงานสูงขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับทฤษฎี จากสูตร $VMP_L = MP_L \times P$ หาก P เพิ่มขึ้น ส่งผลให้ VMP_L เพิ่มขึ้น

4) สาขาอุตสาหกรรมการขนส่ง สถานที่เก็บสินค้าและการคมนาคม ผลิตภาพแรงงานมีอัตราการเปลี่ยนแปลงโดยเฉลี่ยร้อยละ 15.63 ต่อปี เป็นการเปลี่ยนแปลงในทิศทางเดียวกันกับอัตราการเปลี่ยนแปลงโดยเฉลี่ยของกำลังแรงงานและอัตราการเปลี่ยนแปลงของผลิตภัณฑ์มวลรวมจังหวัด ณ ราคาคงที่ในปี พ.ศ.2531 ซึ่งเพิ่มขึ้นในอัตราเฉลี่ย 2.26 ต่อปีและ 6.95 ต่อปีตามลำดับ ดังนั้น อัตราการเปลี่ยนแปลงผลิตภาพแรงงาน ที่เพิ่มขึ้น ส่วนหนึ่งอาจจะเป็นผลมาจากการเพิ่มขึ้นของกำลังแรงงาน และการเพิ่มขึ้นของปริมาณผลิตภัณฑ์มวลรวม

2.2.2 จังหวัดสงขลา

ตารางที่ 4.24 ตารางเปรียบเทียบการเปลี่ยนแปลงผลิตภาพแรงงาน กับ กำลังแรงงานและ ผลิตภัณฑ์มวลรวมจังหวัดของจังหวัดสงขลา ระหว่างปี พ.ศ.2540-2551 (หน่วย : ร้อยละ)

สาขา	อัตราการเปลี่ยนแปลงโดยเฉลี่ยต่อปี ระหว่างปี พ.ศ.2540-2551			
	ผลิตภาพ แรงงาน	กำลัง แรงงาน	ผลิตภัณฑ์มวลรวม จังหวัดราคาประจำปี	ผลิตภัณฑ์มวลรวม จังหวัดราคาคงที่
สาขาการผลิต	0.42	2.98	6.82	2.37
สาขาการก่อสร้าง	-5.02	3.65	1.99	-1.44
สาขาการทำเหมืองแร่ฯ	16.25	25.94	17.39	13.87
สาขาการขนส่งฯ	0.48	3.24	3.92	2.57

หมายเหตุ : จำนวนจากตารางผนวก ก.2 ตารางผนวก ก.8 ตารางผนวก ก.13 และตารางที่ 4.16

จากตารางที่ 4.24 พบว่า อัตราการเปลี่ยนแปลงผลิตภาพแรงงานโดยเฉลี่ย ต่อปี ในแต่ละสาขาอุตสาหกรรมของจังหวัดสงขลา เมื่อเปรียบเทียบกับอัตราการเปลี่ยนแปลงของ ตัวแปรที่เกี่ยวข้องแล้ว อธิบายผลการวิเคราะห์ข้อมูลจำแนกตามสาขาอุตสาหกรรม ได้ดังนี้

1) สาขาอุตสาหกรรมการผลิต ผลิตภาพแรงงานมีอัตราการเปลี่ยนแปลง โดยเฉลี่ยร้อยละ 0.42 ต่อปี เป็นการเปลี่ยนแปลงในทิศทางเดียวกันกับการเปลี่ยนแปลงของ ผลิตภัณ์ทั้งหมดรวม ณ ราคาคงที่ในปี พ.ศ.2531 ซึ่งมีการเปลี่ยนแปลงโดยอัตราเฉลี่ยร้อยละ 2.37 ต่อปี และอัตราการเปลี่ยนแปลงของกำลังแรงงานโดยอัตราเฉลี่ยร้อยละ 2.98 ต่อปี ซึ่งการเปลี่ยนแปลง ของกำลังแรงงานและการเปลี่ยนแปลงผลิตภัณ์ทั้งหมดรวมส่งผลต่อการเปลี่ยนแปลงผลิตภาพ แรงงานค่อนข้างน้อย

ผลิตภัณ์ทั้งหมดรวม ณ ราคาประจำปี มีอัตราการเปลี่ยนแปลงโดยเฉลี่ย ร้อยละ 6.82 ต่อปี มีสัดส่วนมากกว่าอัตราการเปลี่ยนแปลงของผลิตภัณ์ทั้งหมดรวม ณ ราคาคงที่ในปี พ.ศ.2531 ประมาณ 3 เท่า ซึ่งส่วนหนึ่งน่าจะเป็นผลมาจากการเปลี่ยนแปลงของระดับราคา และ ระดับราคาที่เปลี่ยนแปลงส่งผลต่อการเปลี่ยนแปลงผลิตภาพแรงงานค่อนข้างน้อยเช่นกัน

2) สาขาอุตสาหกรรมก่อสร้าง ผลิตภาพแรงงาน มีอัตราการ เปลี่ยนแปลงโดยเฉลี่ยคิดลบ ร้อยละ 5.02 ต่อปี และเป็นการเปลี่ยนแปลงในทิศทางเดียวกันกับการ เปลี่ยนแปลงของผลิตภัณ์ทั้งหมดรวมจังหวัด ณ ราคาปี พ.ศ.2531 ซึ่งมีอัตราการเปลี่ยนแปลงโดย เฉลี่ยคิดลบร้อยละ 1.44 ต่อปี ทางด้านการเปลี่ยนแปลงของกำลังแรงงาน มีการเปลี่ยนแปลงใน อัตราโดยเฉลี่ยร้อยละ 3.65 ต่อปี ซึ่งอัตราการเปลี่ยนแปลงของกำลังแรงงานมีผลต่ออัตราการ เปลี่ยนแปลงผลิตภาพแรงงานค่อนข้างน้อย ทางด้านการเปลี่ยนแปลงผลิตภัณ์ทั้งหมดรวมจังหวัดใน ราคาประจำปี มีอัตราการเปลี่ยนแปลงเพิ่มขึ้นโดยเฉลี่ยร้อยละ 1.99 ต่อปี ระดับราคาที่เปลี่ยนแปลงมี ผลต่ออัตราการเปลี่ยนแปลงผลิตภาพแรงงานค่อนข้างน้อยเช่นเดียวกัน

3) สาขาอุตสาหกรรมการทำเหมืองแร่และเหมืองหิน ผลิตภาพแรงงาน มีอัตราการเปลี่ยนแปลงโดยเฉลี่ยร้อยละ 16.25 ต่อปี สอดคล้องกับการเปลี่ยนแปลงของผลิตภัณ์ทั้งหมดรวมจังหวัด ณ ราคาปี พ.ศ.2531 ซึ่งมีการเปลี่ยนแปลงในอัตราโดยเฉลี่ยร้อยละ 13.87 ต่อปี และสอดคล้องกับการเปลี่ยนแปลงของกำลังแรงงาน ซึ่งมีอัตราการเปลี่ยนแปลงโดยเฉลี่ยร้อยละ 25.94 ต่อปี ทางด้านผลิตภัณ์ทั้งหมดรวมจังหวัด ณ ราคาประจำปี มีอัตราการเปลี่ยนแปลงเพิ่มขึ้น โดยเฉลี่ยร้อยละ 17.39 ต่อปี

4) สาขาอุตสาหกรรมขนส่ง สถานที่เก็บสินค้าและการคมนาคม ผลิตภาพแรงงาน มีอัตราการเปลี่ยนแปลงโดยเฉลี่ยร้อยละ 0.48 ต่อปี ในขณะที่ผลิตภัณ์ทั้งหมด จังหวัด ณ ราคาคงที่ปี พ.ศ.2531 มีอัตราการเปลี่ยนแปลงโดยเฉลี่ยร้อยละ 2.57 ต่อปี กำลังแรงงานมี

อัตราการเปลี่ยนแปลงโดยเฉลี่ยร้อยละ 3.24 ต่อปี ซึ่งการเปลี่ยนแปลงของกำลังแรงงานและการเปลี่ยนแปลงของผลิตภัณฑ์มวลรวมจังหวัดราคาคงที่ ส่งผลต่อการเปลี่ยนแปลงผลิตภาพแรงงานไม่มาก

ผลิตภัณฑ์มวลรวมจังหวัดราคาประจำปี มีอัตราการเปลี่ยนแปลงเพิ่มขึ้นโดยเฉลี่ยร้อยละ 3.92 ต่อปี เป็นสัดส่วนประมาณ 1.5 เท่าของอัตราการเปลี่ยนแปลงผลิตภัณฑ์มวลรวมจังหวัดราคาคงที่ ซึ่งเป็นผลมาจากระดับราคาและปริมาณผลิตภัณฑ์ที่เพิ่มขึ้น แต่การเปลี่ยนแปลงของระดับราคา ส่งผลต่อการเปลี่ยนแปลงผลิตภาพแรงงานค่อนข้างน้อย

2.2.3 จังหวัดปัตตานี

ตารางที่ 4.25 ตารางเปรียบเทียบการเปลี่ยนแปลงผลิตภาพแรงงาน กับ กำลังแรงงานและผลิตภัณฑ์มวลรวมจังหวัดของจังหวัดปัตตานี ระหว่างปี พ.ศ.2540-2551 (หน่วย : ร้อยละ)

สาขา	อัตราการเปลี่ยนแปลงโดยเฉลี่ยต่อปี ระหว่างปี พ.ศ.2540-2551			
	ผลิตภาพ แรงงาน	กำลัง แรงงาน	ผลิตภัณฑ์มวลรวม จังหวัดราคาประจำปี	ผลิตภัณฑ์มวลรวม จังหวัดราคาคงที่
การผลิต	1.72	5.64	6.13	2.73
การก่อสร้าง	7.79	3.09	5.17	1.57
การทำเหมืองแร่ ฯ	160.80	382.24	7.32	-0.05
การขนส่ง ฯ	7.79	-0.45	2.67	4.10

หมายเหตุ : คำนวณจากตารางผนวก ก.3 ตารางผนวก ก.9 ตารางผนวก ก.14 และตารางที่ 4.18

จากตารางที่ 4.25 พบว่า อัตราการเปลี่ยนแปลงผลิตภาพแรงงานโดยเฉลี่ยต่อปี ในแต่ละสาขาอุตสาหกรรมของจังหวัดปัตตานี เมื่อเปรียบเทียบกับอัตราการเปลี่ยนแปลงของตัวแปรที่เกี่ยวข้องแล้ว อธิบายผลการวิเคราะห์ข้อมูลจำแนกตามสาขาอุตสาหกรรม ได้ดังนี้

1) สาขาอุตสาหกรรมการผลิต ผลิตภาพแรงงานมีอัตราการเปลี่ยนแปลงโดยเฉลี่ยร้อยละ 1.72 ต่อปี ผลิตภัณฑ์มวลรวมจังหวัดราคาคงที่ มีอัตราการเปลี่ยนแปลงโดยเฉลี่ยร้อยละ 2.73 ต่อปี กำลังแรงงานมีอัตราการเปลี่ยนแปลงโดยเฉลี่ยร้อยละ 5.64 ต่อปี ซึ่งการเปลี่ยนแปลงกำลังแรงงานและการเปลี่ยนแปลงผลิตภัณฑ์มวลรวมจังหวัดราคาคงที่ ส่งผลต่อการเปลี่ยนแปลงผลิตภาพแรงงานไม่มาก

ผลิตภัณฑ์มวลรวมจังหวัดราคาประจำปี มีอัตราการเปลี่ยนแปลงโดยเฉลี่ยร้อยละ 6.13 ต่อปี สูงกว่าอัตราการเปลี่ยนแปลงของผลิตภัณฑ์มวลรวมจังหวัดราคาคงที่ประมาณ 2 เท่า การเปลี่ยนแปลงของผลิตภัณฑ์มวลรวมจังหวัดราคาประจำปี อาจจะเป็นผลมาจากการเปลี่ยนแปลงของระดับราคาและปริมาณผลผลิต แต่การเปลี่ยนแปลงระดับราคาเพิ่มขึ้น อาจส่งผลต่อการเปลี่ยนแปลงผลิตภาพแรงงานไม่มาก

2) สาขาอุตสาหกรรมการค้าก่อสร้าง ผลิตภาพแรงงานมีอัตราการเปลี่ยนแปลงโดยเฉลี่ยร้อยละ 7.79 ต่อปี เป็นการเปลี่ยนแปลงทิศทางเดียวกันกับการเปลี่ยนแปลงผลิตภัณฑ์มวลรวมจังหวัดราคาคงที่ ซึ่งมีอัตราการเปลี่ยนแปลงโดยเฉลี่ยร้อยละ 1.57 ต่อปี และการเปลี่ยนแปลงกำลังแรงงาน ซึ่งมีอัตราการเปลี่ยนแปลงโดยเฉลี่ยร้อยละ 3.09 ต่อปี ดังนั้น การเปลี่ยนแปลงกำลังแรงงานที่เพิ่มขึ้น อาจจะเป็นสาเหตุหนึ่งที่ทำให้ผลิตภาพแรงงานเพิ่มขึ้น

ผลิตภัณฑ์มวลรวมจังหวัดราคาประจำปี มีการเปลี่ยนแปลงโดยอัตราเฉลี่ยร้อยละ 5.17 ต่อปี หรือประมาณ 3 เท่าของอัตราการเปลี่ยนแปลงผลิตภัณฑ์มวลรวมจังหวัดราคาคงที่ ทั้งนี้ อาจจะเป็นผลมาจาก 2 ปัจจัยหลัก คือ การเปลี่ยนแปลงระดับราคาและการเปลี่ยนแปลงปริมาณผลผลิต ซึ่งระดับราคาเปลี่ยนแปลงอาจจะเป็นอีกหนึ่งปัจจัย ที่ส่งผลต่อการเปลี่ยนแปลงผลิตภาพแรงงาน

3) สาขาอุตสาหกรรมการทำเหมืองแร่และเหมืองหิน ผลิตภาพแรงงานมีอัตราการเปลี่ยนแปลงโดยเฉลี่ยร้อยละ 160.80 ต่อปี โดยเป็นผลมาจากกำลังแรงงานที่เพิ่มขึ้นโดยเฉลี่ยร้อยละ 382.24 ต่อปี สำหรับผลิตภัณฑ์มวลรวมจังหวัดราคาประจำปี มีอัตราการเปลี่ยนแปลงเพิ่มขึ้นโดยเฉลี่ยร้อยละ 7.32 ต่อปี ซึ่งเมื่อเปรียบเทียบกับอัตราการเปลี่ยนแปลงผลิตภัณฑ์มวลรวมจังหวัดราคาคงที่ พบว่ามีสัดส่วนสูงมาก ทั้งนี้ น่าจะเกิดจาก 2 ปัจจัยหลัก คือ การเพิ่มขึ้นของระดับราคาและการเพิ่มขึ้นของปริมาณผลผลิต ซึ่งการเปลี่ยนแปลงระดับราคาจะเป็นปัจจัยหนึ่ง ที่ส่งผลให้ผลิตภาพแรงงานปรับตัวสูงขึ้น

4) สาขาอุตสาหกรรมขนส่ง สถานที่เก็บสินค้าและการคมนาคม ผลิตภาพแรงงาน มีอัตราการเปลี่ยนแปลงโดยเฉลี่ยร้อยละ 7.79 ต่อปี เป็นการเปลี่ยนแปลงในทิศทางเดียวกันกับการเปลี่ยนแปลงผลิตภัณฑ์มวลรวมจังหวัดราคาคงที่ ซึ่งมีอัตราการเปลี่ยนแปลงโดยเฉลี่ยร้อยละ 4.10 ต่อปี ในขณะที่กำลังแรงงานมีอัตราการเปลี่ยนแปลงโดยเฉลี่ยติดลบร้อยละ 0.45 ต่อปี จึงสันนิษฐานได้ว่า ผลิตภาพแรงงานที่มีเพิ่มสูงขึ้น อาจจะเป็นผลมาจากปริมาณผลผลิตที่เพิ่มขึ้นและเป็นผลมาจากปัจจัยหลักอื่นๆ

ผลิตภัณฑ์มวลรวมจังหวัดราคาประจำปี มีอัตราการเปลี่ยนแปลงโดยเฉลี่ยร้อยละ 2.67 ต่อปี ซึ่งต่ำกว่าอัตราการเปลี่ยนแปลงผลิตภัณฑ์มวลรวมจังหวัดราคาคงที่ ประมาณเกือบสองเท่า

2.2.4 จังหวัดยะลา

ตารางที่ 4.26 ตารางเปรียบเทียบการเปลี่ยนแปลงผลิตภาพแรงงาน กับ กำลังแรงงานและผลิตภัณฑ์มวลรวมจังหวัดของจังหวัดยะลา ระหว่างปี พ.ศ.2540-2551 (หน่วย : ร้อยละ)

สาขา	อัตราการเปลี่ยนแปลงโดยเฉลี่ยต่อปี ระหว่างปี พ.ศ.2540-2551			
	ผลิตภาพแรงงาน	กำลังแรงงาน	ผลิตภัณฑ์มวลรวมจังหวัดราคาประจำปี	ผลิตภัณฑ์มวลรวมจังหวัดราคาคงที่
การผลิต	6.70	-5.23	4.12	-2.35
การก่อสร้าง	6.41	-1.58	7.99	4.15
การทำเหมืองแร่ฯ	69.68	40.78	10.73	4.51
การขนส่งฯ	8.46	1.98	4.30	4.93

หมายเหตุ : จำนวนจากตารางผนวก ก.4 ตารางผนวก ก.10 ตารางผนวก ก.15 และตารางที่ 4.20

จากตารางที่ 4.26 พบว่า อัตราการเปลี่ยนแปลงผลิตภาพแรงงานโดยเฉลี่ยต่อปี ในแต่ละสาขาอุตสาหกรรมของจังหวัดยะลา เมื่อเปรียบเทียบกับอัตราการเปลี่ยนแปลงของตัวแปรที่เกี่ยวข้องแล้ว อธิบายผลการวิเคราะห์ข้อมูลจำแนกตามสาขาอุตสาหกรรม ได้ดังนี้

1) สาขาอุตสาหกรรมการผลิต ผลิตภาพแรงงาน มีอัตราการเปลี่ยนแปลงโดยเฉลี่ยร้อยละ 6.70 ต่อปี ในขณะที่กำลังแรงงานและผลิตภัณฑ์มวลรวมจังหวัดราคาคงที่ มีอัตราการเปลี่ยนแปลงโดยเฉลี่ยติดลบร้อยละ 5.23 ต่อปี และ 2.35 ต่อปี ตามลำดับ สันนิษฐานว่า การเพิ่มขึ้นของผลิตภาพแรงงาน อาจจะเป็นผลมาจากการเปลี่ยนแปลงของปัจจัยหลักอื่น อาทิ เครื่องมือ อุปกรณ์ เทคโนโลยี หรือกระบวนการผลิต ฯลฯ

ผลิตภัณฑ์มวลรวมจังหวัดราคาประจำปี มีอัตราการเปลี่ยนแปลงโดยเฉลี่ยร้อยละ 4.12 ต่อปี ซึ่งเมื่อเทียบสัดส่วนกับอัตราการเปลี่ยนแปลงผลิตภัณฑ์มวลรวมจังหวัดราคาคงที่ ปรากฏว่า มีสัดส่วนค่อนข้างสูง ทั้งนี้ การเติบโตของผลิตภัณฑ์มวลรวมจังหวัดราคา

ประจำปี น่าจะเกิดจาก 2 ปัจจัยหลัก คือ การเพิ่มขึ้นของระดับราคาและการเพิ่มขึ้นของปริมาณผลิตภัณฑ์ ซึ่งการเพิ่มขึ้นของระดับราคา อาจจะเป็นสาเหตุหนึ่ง ที่ส่งผลให้ผลิตภาพแรงงานขยายตัวเพิ่มขึ้น

2) สาขาอุตสาหกรรมการก่อสร้าง ผลิตภาพแรงงานมีอัตราการ

เปลี่ยนแปลงโดยเฉลี่ยร้อยละ 6.41 ต่อปี เป็นการเปลี่ยนแปลงทิศทางเดียวกันกับการเปลี่ยนแปลงผลิตภัณฑ์มวลรวมจังหวัดราคาคงที่ ซึ่งมีอัตราการเปลี่ยนแปลงโดยเฉลี่ยร้อยละ 4.15 ต่อปี ในขณะที่กำลังแรงงานมีอัตราการเปลี่ยนแปลงโดยเฉลี่ยคิดลบร้อยละ 1.58 ต่อปี ดังนั้น การเพิ่มขึ้นของผลิตภาพแรงงาน ส่วนหนึ่งอาจจะเป็นผลมาจากปริมาณผลิตภัณฑ์มวลรวมที่มีเพิ่มขึ้น และการเปลี่ยนแปลงของปัจจัยหลักอื่น อาทิ เครื่องมือ อุปกรณ์ เทคโนโลยี หรือกระบวนการผลิต ฯลฯ

ทางด้านผลิตภัณฑ์มวลรวมจังหวัดราคาประจำปี มีอัตราการ

เปลี่ยนแปลงเพิ่มขึ้นโดยเฉลี่ยร้อยละ 7.99 ต่อปี หรือประมาณเกือบสองเท่าเมื่อเทียบกับอัตราการเปลี่ยนแปลงผลิตภัณฑ์มวลรวมจังหวัดราคาคงที่ ทั้งนี้ การเพิ่มขึ้นของผลิตภัณฑ์มวลรวมจังหวัดราคาประจำปี น่าจะเกิดมาจาก 2 ปัจจัยหลัก คือ การเพิ่มขึ้นของระดับราคาและการเพิ่มขึ้นของปริมาณผลิตภัณฑ์มวลรวม ซึ่งการเพิ่มขึ้นของระดับราคา อาจจะเป็นสาเหตุหนึ่ง ที่ส่งผลให้ผลิตภาพแรงงานมีอัตราการเปลี่ยนแปลงเพิ่มขึ้น

3) สาขาอุตสาหกรรมการทำเหมืองแร่และเหมืองหิน ผลิตภาพแรงงานมี

อัตราการเปลี่ยนแปลงโดยเฉลี่ยร้อยละ 69.68 ต่อปี ซึ่งเป็นการเปลี่ยนแปลงทิศทางเดียวกันกับการเปลี่ยนแปลงของกำลังแรงงานและการเปลี่ยนแปลงของผลิตภัณฑ์มวลรวมจังหวัดราคาคงที่ ซึ่งมีอัตราการเปลี่ยนแปลงโดยเฉลี่ยร้อยละ 40.78 ต่อปี และ 4.51 ต่อปี ตามลำดับ ดังนั้น การเปลี่ยนแปลงของกำลังแรงงาน อาจจะเป็นสาเหตุหลักอันหนึ่งที่ทำให้ผลิตภาพแรงงานมีอัตราการเปลี่ยนแปลงเพิ่มขึ้น

ทางด้านผลิตภัณฑ์มวลรวมจังหวัดราคาประจำปี มีอัตราการ

เปลี่ยนแปลงโดยเฉลี่ยร้อยละ 10.73 ต่อปี หรือเมื่อเทียบสัดส่วนกับอัตราการเปลี่ยนแปลงผลิตภัณฑ์มวลรวมจังหวัดราคาคงที่ พบว่ามีสัดส่วนประมาณสองเท่ากว่าๆ ทั้งนี้ การเพิ่มขึ้นของผลิตภัณฑ์มวลรวมจังหวัดราคาประจำปี น่าเป็นผลมาจาก 2 ปัจจัยหลัก คือ การเพิ่มขึ้นของระดับราคาและการเพิ่มขึ้นของปริมาณผลผลิต ซึ่งการเปลี่ยนแปลงด้านระดับราคา อาจจะเป็นสาเหตุหนึ่งที่ส่งผลให้ผลิตภาพแรงงานมีอัตราการเปลี่ยนแปลงเพิ่มขึ้นด้วยเช่นเดียวกัน

4) สาขาอุตสาหกรรมการขนส่ง สถานที่เก็บสินค้าและการคมนาคม ผลิต

ภาพแรงงานมีอัตราการเปลี่ยนแปลงโดยเฉลี่ยร้อยละ 8.46 ต่อปี เป็นการเปลี่ยนแปลงที่อาจจะมีผลมาจากการเปลี่ยนแปลงกำลังแรงงานและการเปลี่ยนแปลงผลิตภัณฑ์มวลรวมจังหวัดราคาคงที่ ซึ่งมีอัตราการเปลี่ยนแปลงโดยเฉลี่ยร้อยละ 1.98 ต่อปี และ 4.93 ต่อปี ตามลำดับ รวมทั้งการเปลี่ยนแปลงของปัจจัยหลักอื่น อาทิ เครื่องมือ อุปกรณ์ เทคโนโลยี หรือกระบวนการผลิต ฯลฯ

ทางด้านผลิตภัณฑ์มวลรวมจังหวัดราคาประจำปี มีอัตราการเปลี่ยนแปลงโดยเฉลี่ยร้อยละ 4.30 ต่อปี เมื่อเปรียบเทียบกับอัตราการเปลี่ยนแปลงผลิตภัณฑ์มวลรวมจังหวัดราคาคงที่ พบว่ามีความแตกต่างกันน้อย ปัจจัยทางการเปลี่ยนแปลงระดับราคาจึงอาจจะส่งผลต่อผลิตภาพแรงงานน้อย

2.2.5 จังหวัดนครราชสีมา

ตารางที่ 4.27 ตารางเปรียบเทียบการเปลี่ยนแปลงผลิตภาพแรงงาน กับ กำลังแรงงานและผลิตภัณฑ์มวลรวมจังหวัดของจังหวัดนครราชสีมาระหว่างปี พ.ศ.2540-2551 (หน่วย : ร้อยละ)

สาขา	อัตราการเปลี่ยนแปลงโดยเฉลี่ยต่อปี ระหว่างปี พ.ศ.2540-2551			
	ผลิตภาพ แรงงาน	กำลัง แรงงาน	ผลิตภัณฑ์มวลรวม จังหวัดราคาประจำปี	ผลิตภัณฑ์มวล รวมจังหวัดราคา คงที่
การผลิต	-7.48	12.57	6.26	-0.90
การก่อสร้าง	-0.06	6.50	6.85	3.15
การทำเหมืองแร่ ฯ	53.52	-32.04	5.12	0.83
การขนส่ง ฯ	4.99	4.97	1.06	2.79

หมายเหตุ : จำนวนจากตารางผนวก ก.5 ตารางผนวก ก.11 ตารางผนวก ก.16 และตารางที่ 4.22

จากตารางที่ 4.27 พบว่า อัตราการเปลี่ยนแปลงผลิตภาพแรงงานโดยเฉลี่ยต่อปี ในแต่ละสาขาอุตสาหกรรมของจังหวัดนครราชสีมา เมื่อเปรียบเทียบกับอัตราการเปลี่ยนแปลงของ ตัวแปรที่เกี่ยวข้องแล้ว อธิบายผลการวิเคราะห์ข้อมูลจำแนกตามสาขาอุตสาหกรรม ได้ดังนี้

1) สาขาอุตสาหกรรมการผลิต ผลิตภาพแรงงานมีอัตราการเปลี่ยนแปลงโดยเฉลี่ยติดลบร้อยละ 7.48 ต่อปี ทิศทางเดียวกันกับการเปลี่ยนแปลงผลิตภัณฑ์มวลรวมจังหวัดราคาคงที่ ซึ่งมีอัตราการเปลี่ยนแปลงโดยเฉลี่ยติดลบร้อยละ 0.90 ต่อปี ในขณะที่ กำลังแรงงานมีอัตราการเปลี่ยนแปลงโดยเฉลี่ยเพิ่มขึ้นร้อยละ 12.57 ต่อปี ดังนั้น การเพิ่มขึ้นของกำลังแรงงานในสาขานี้ ส่งผลต่อประสิทธิภาพในการผลิตน้อยมาก

ทางด้านผลิตภัณฑ์มวลรวมจังหวัดราคาประจำปี มีอัตราการเปลี่ยนแปลงโดยเฉลี่ยร้อยละ 6.26 ต่อปี และเมื่อเทียบสัดส่วนกับอัตราการเปลี่ยนแปลงผลิตภัณฑ์มวลรวมจังหวัดราคาคงที่ พบว่ามีสัดส่วนที่สูงพอสมควร ทั้งนี้ น่าจะเป็นผลมาจากการเปลี่ยนแปลง

ของระดับราคาเป็นด้านหลัก แต่การเปลี่ยนแปลงของระดับราคา ส่งผลต่อการเปลี่ยนแปลง
ผลิตภาพแรงงานน้อยมาก

2) สาขาอุตสาหกรรมการก่อสร้าง ผลิตภาพแรงงานมีอัตราการ

เปลี่ยนแปลงโดยเฉลี่ยร้อยละ 0.06 ต่อปี กำลังแรงงานและผลิตภัณฑ์มวลรวมจังหวัดราคา
คงที่เปลี่ยนแปลงเพิ่มขึ้น โดยเฉลี่ยร้อยละ 6.50 ต่อปี และ 3.15 ต่อปี ตามลำดับ ซึ่งการเพิ่มขึ้นของ
กำลังแรงงานและผลิตภัณฑ์มวลรวมจังหวัด มีผลต่อผลิตภาพแรงงานน้อยมาก

ทางด้านผลิตภัณฑ์มวลรวมจังหวัดราคาประจำปีมีอัตราการ

เปลี่ยนแปลงโดยเฉลี่ยร้อยละ 6.85 ต่อปี หรือเมื่อเทียบสัดส่วนกับอัตราการเปลี่ยนแปลงผลิตภัณฑ์
มวลรวมจังหวัดราคาคงที่ พบว่ามีสัดส่วนประมาณสองเท่ากว่า ทั้งนี้ น่าจะเป็นผลมาจาก 2 ปัจจัย
หลัก คือ การเปลี่ยนแปลงระดับราคาและการเปลี่ยนแปลงปริมาณผลผลิต ซึ่งการเปลี่ยนแปลง
ระดับราคาในสาขานี้ ส่งผลต่อผลิตภาพแรงงานน้อยมาก

3) สาขาอุตสาหกรรมการทำเหมืองแร่และเหมืองหิน ผลิตภาพแรงงานมี

อัตราการเปลี่ยนแปลงโดยเฉลี่ยร้อยละ 53.52 ต่อปี กำลังแรงงานมีอัตราการเปลี่ยนแปลงโดยเฉลี่ย
คิดลร้อยละ 32.04 ต่อปี ทางด้านผลิตภัณฑ์มวลรวมจังหวัดราคาคงที่ มีอัตราการเปลี่ยนแปลงโดย
เฉลี่ยร้อยละ 0.83 ต่อปี ดังนั้น การเพิ่มขึ้นของผลิตภาพแรงงาน น่าจะเกิดจากปัจจัยสำคัญอื่นๆ

ทางด้านผลิตภัณฑ์มวลรวมจังหวัดราคาประจำปี มีอัตราการ

เปลี่ยนแปลงโดยเฉลี่ยร้อยละ 5.12 ต่อปี หรือเมื่อเทียบสัดส่วนกับอัตราการเปลี่ยนแปลงผลิตภัณฑ์
มวลรวมจังหวัดในราคาปี พ.ศ.2531 พบว่ามีสัดส่วนประมาณห้าเท่า ทั้งนี้ น่าจะเกิดจาก 2 ปัจจัย
หลัก คือ การเพิ่มขึ้นของระดับราคาและการเพิ่มขึ้นของปริมาณผลผลิต ซึ่งการเปลี่ยนแปลงระดับ
ราคา อาจจะปัจจัยอีกส่วน ที่มีผลต่อการเปลี่ยนแปลงของผลิตภาพแรงงาน

4) สาขาอุตสาหกรรมขนส่ง สถานที่เก็บสินค้าและการคมนาคม

ผลิตภาพแรงงานมีอัตราการเปลี่ยนแปลงโดยเฉลี่ยร้อยละ 4.99 ต่อปี ทิศทางเดียวกันกับการ
เปลี่ยนแปลงกำลังแรงงานและการเปลี่ยนแปลงผลิตภัณฑ์มวลรวมจังหวัดราคาคงที่ ซึ่งมีอัตราการ
เปลี่ยนแปลงโดยเฉลี่ยร้อยละ 4.97 ต่อปีและ 2.79 ต่อปี ตามลำดับ คาดว่าการเปลี่ยนแปลงของทั้ง
สองตัวแปร มีผลต่อการเปลี่ยนแปลงผลิตภาพแรงงานเช่นเดียวกัน

ทางด้านผลิตภัณฑ์มวลรวมจังหวัดราคาประจำปี มีการเปลี่ยนแปลงใน

อัตราโดยเฉลี่ยร้อยละ 1.06 ต่อปี หรือเมื่อเทียบสัดส่วนกับอัตราการเปลี่ยนแปลง
ผลิตภัณฑ์มวลรวมจังหวัดราคาคงที่ พบว่ามีสัดส่วนน้อยกว่าประมาณ 2.6 เท่า ดังนั้นปัจจัยทางด้าน
ระดับราคา มีผลต่อการเปลี่ยนแปลงผลิตภาพแรงงานในสาขานี้ค่อนข้างน้อย

2.3 การศึกษาเปรียบเทียบการเปลี่ยนแปลงผลิตภาพแรงงานแต่ละสาขาอุตสาหกรรม
ภาพรวม 5 จังหวัด ผลการศึกษาจำแนกรายสาขาอุตสาหกรรม ดังนี้

2.3.1 สาขาอุตสาหกรรมการผลิตภาพรวม 5 จังหวัด

ค่าสถิติพื้นฐาน ประกอบด้วย ค่าต่ำสุด ค่าสูงสุด พิสัย มูลค่าผลิตภาพแรงงาน โดยเฉลี่ยต่อปี และอัตราการเปลี่ยนแปลงผลิตภาพแรงงาน โดยเฉลี่ยต่อปี เพื่อศึกษาการเปลี่ยนแปลงผลิตภาพแรงงานในสาขาอุตสาหกรรมการผลิตภาพรวมทั้ง 5 จังหวัด ระหว่างปี พ.ศ.2540-2551 ดังแสดงรายละเอียดในตารางที่ 4.28

ตารางที่ 4.28 ค่าต่ำสุด ค่าสูงสุด ค่าพิสัย มูลค่าเฉลี่ยต่อปีและอัตราการเปลี่ยนแปลงเฉลี่ยต่อปี ของผลิตภาพแรงงานสาขาการผลิตของ 5 จังหวัด ระหว่างปี พ.ศ.2540-2551

จังหวัด	ค่าต่ำสุด (บาท/คน/ปี)	ค่าสูงสุด (บาท/คน/ปี)	ค่าพิสัย (บาท)	มูลค่าเฉลี่ยต่อปี (บาท/คน/ปี)	อัตราการ เปลี่ยนแปลง เฉลี่ยต่อปี (ร้อยละ)
สตูล	141,670	278,837	137,167	195,950	0.53
สงขลา	147,389	211,033	63,644	185,591	0.42
ปัตตานี	19,890	53,467	33,577	34,581	1.72
ยะลา	53,307	113,476	60,169	81,807	6.70
นราธิวาส	11,331	48,852	37,521	26,092	-7.48

หมายเหตุ : สรุปรายการจากตารางที่ 4.14 ถึง ตารางที่ 4.27

ตามตารางที่ 4.28 พบว่า จังหวัดที่มีมูลค่าผลิตภาพแรงงานเฉลี่ยต่อปีในช่วงที่ทำการศึกษา สูงที่สุด คือ จังหวัดสตูล มีมูลค่าผลิตภาพแรงงานเฉลี่ยต่อปี จำนวน 195,950 บาทต่อคนต่อปี จังหวัดที่มีผลิตภาพแรงงานเฉลี่ยต่อปีสูงรองลงมา คือ จังหวัดสงขลาและจังหวัดยะลา มีมูลค่าผลิตภาพแรงงานเฉลี่ยต่อปี จำนวน 185,591 บาทต่อคนต่อปี และจำนวน 81,807 บาทต่อคนต่อปี ตามลำดับ จังหวัดนราธิวาสมีมูลค่าผลิตภาพแรงงานเฉลี่ย ต่ำสุดที่จำนวน 26,092 บาทต่อคนต่อปี และมีอัตราการเปลี่ยนแปลงโดยเฉลี่ยติดลบร้อยละ 7.48 ต่อปี สำหรับจังหวัดที่มีอัตราการเปลี่ยนแปลงโดยเฉลี่ยต่อปีสูงที่สุดใน 5 จังหวัด คือ จังหวัดยะลา มีอัตราการเปลี่ยนแปลงโดยเฉลี่ยร้อยละ 6.70 ต่อปี จังหวัดที่มีอัตราการเปลี่ยนแปลงโดยเฉลี่ยต่อปีสูงเป็นอันดับ 2 และ 3 ได้แก่ จังหวัดปัตตานีและจังหวัดสงขลา ซึ่งมีอัตราการเปลี่ยนแปลงโดยเฉลี่ยร้อยละ 1.72 ต่อปีและ 0.53 ต่อปี ตามลำดับ

พิจารณาจากค่าพิสัย พบว่าจังหวัดสตูลมีค่าพิสัยสูงที่สุด มีมูลค่าจำนวน 137,167 บาท รองลงมา คือจังหวัดสงขลาและจังหวัดยะลา ซึ่งมีค่าพิสัย จำนวน 63,644 บาทและ

จำนวน 60,169 บาท ตามลำดับ ในขณะที่จังหวัดปัตตานีมีการเปลี่ยนแปลงผลิตภาพแรงงานแคบที่สุดตลอดช่วงที่ทำการศึกษา คือ จำนวนเพียง 33,577 บาท

2.3.2 สาขาอุตสาหกรรมการก่อสร้างภาพรวม 5 จังหวัด

ค่าสถิติพื้นฐาน ประกอบด้วย ค่าต่ำสุด ค่าสูงสุด พิสัย มูลค่าผลิตภาพแรงงาน โดยเฉลี่ยต่อปี และอัตราการเปลี่ยนแปลงผลิตภาพแรงงาน โดยเฉลี่ยต่อปี เพื่อศึกษาการเปลี่ยนแปลงผลิตภาพแรงงานในสาขาอุตสาหกรรมการก่อสร้างภาพรวมทั้ง 5 จังหวัด ระหว่างปี พ.ศ.2540-2551 ดังแสดงรายละเอียดในตารางที่ 4.29

ตารางที่ 4.29 ค่าต่ำสุด ค่าสูงสุด ค่าพิสัย มูลค่าเฉลี่ยต่อปีและอัตราการเปลี่ยนแปลงเฉลี่ยต่อปี ของผลิตภาพแรงงานสาขาการก่อสร้างของ 5 จังหวัด ระหว่างปี พ.ศ.2540-2551

จังหวัด	ค่าต่ำสุด (บาท/คน/ปี)	ค่าสูงสุด (บาท/คน/ปี)	ค่าพิสัย (บาท)	มูลค่าเฉลี่ยต่อปี (บาท/คน/ปี)	อัตราการ เปลี่ยนแปลง เฉลี่ยต่อปี (ร้อยละ)
สตูล	34,852	77,942	43,090	48,483	-5.74
สงขลา	46,186	87,380	41,194	66,188	-5.02
ปัตตานี	12,792	27,212	14,420	18,568	7.79
ยะลา	34,286	72,226	37,940	47,703	6.41
นราธิวาส	13,507	25,583	12,076	17,787	-0.06

หมายเหตุ : สรุปรจากตารางที่ 4.14 ถึง ตารางที่ 4.27

ตามตารางที่ 4.29 พบว่า จังหวัดที่มีมูลค่าผลิตภาพแรงงานเฉลี่ยต่อปีสูงที่สุดคือ จังหวัดสงขลา ซึ่งมีมูลค่าผลิตภาพแรงงานเฉลี่ยต่อปี จำนวน 66,188 บาทต่อคนต่อปี รองลงมาคือจังหวัดสตูลและจังหวัดยะลา มีมูลค่าผลิตภาพแรงงานเฉลี่ยต่อปี จำนวน 48,483 บาทต่อคนต่อปี และจำนวน 47,703 บาทต่อคนต่อปี ตามลำดับ จังหวัดที่มีมูลค่าผลิตภาพแรงงานเฉลี่ยต่อปีต่ำที่สุดคือ จังหวัดนราธิวาส ซึ่งมีมูลค่าผลิตภาพแรงงานเฉลี่ยต่อปี จำนวน 17,787 บาทต่อคนต่อปี

จังหวัดที่มีอัตราการเปลี่ยนแปลง โดยเฉลี่ยต่อปีสูงที่สุดคือ จังหวัดปัตตานี โดยมีอัตราการเปลี่ยนแปลงโดยเฉลี่ยร้อยละ 7.79 ต่อปี รองลงมา คือ จังหวัดยะลา มีอัตราการเปลี่ยนแปลงโดยเฉลี่ยร้อยละ 6.41 ต่อปี สำหรับใน 3 จังหวัดที่เหลือ มีอัตราการเปลี่ยนแปลงโดย

เฉลี่ยคิดลบ คือ จังหวัดนราธิวาส จังหวัดสงขลาและจังหวัดสตูล ซึ่งมีอัตราการเปลี่ยนแปลงโดยเฉลี่ยคิดลบร้อยละ 0.06 ต่อปี ร้อยละ 5.02 ต่อปี และร้อยละ 5.74 ต่อปี ตามลำดับ

พิจารณาจากค่าพิสัย พบว่า จังหวัดสตูล มีค่าพิสัยสูงที่สุด จำนวน 43,090 บาท รองลงมา คือ จังหวัดสงขลาและจังหวัดยะลา ซึ่งมีค่าพิสัย จำนวน 41,194 บาทและจำนวน 37,940 บาท ตามลำดับ สำหรับจังหวัดนราธิวาสมีค่าพิสัยต่ำที่สุด จำนวน 12,076 บาท

2.3.3 สาขาอุตสาหกรรมการทำเหมืองแร่และเหมืองหิน

ค่าสถิติพื้นฐาน เพื่อศึกษาการเปลี่ยนแปลงผลิตภาพแรงงานในสาขาอุตสาหกรรมการทำเหมืองแร่และเหมืองหินภาพรวมทั้ง 5 จังหวัด ระหว่างปี พ.ศ.2540-2551 ดังแสดงรายละเอียดในตารางที่ 4.30

ตารางที่ 4.30 ค่าต่ำสุด ค่าสูงสุด ค่าพิสัย มูลค่าเฉลี่ยต่อปีและอัตราการเปลี่ยนแปลงเฉลี่ยต่อปีของผลิตภาพแรงงานสาขาการทำเหมืองแร่และเหมืองหินของ 5 จังหวัด ระหว่างปี พ.ศ.2540-2551

จังหวัด	ค่าต่ำสุด (บาท/คน/ปี)	ค่าสูงสุด (บาท/คน/ปี)	ค่าพิสัย (บาท)	มูลค่าเฉลี่ย ต่อปี (บาท/คน/ปี)	อัตราการ เปลี่ยนแปลง เฉลี่ยต่อปี (ร้อยละ)
สตูล	265,306	1,264,151	998,845	699,056	68.10
สงขลา	44,630	159,733	115,103	90,107	16.25
ปัตตานี	21,239	2,600,000	2,578,761	360,142	160.80
ยะลา	47,248	800,000	752,752	432,205	69.68
นราธิวาส	115,789	3,631,579	3,515,790	697,207	53.52

หมายเหตุ : สรุปรจากตารางที่ 4.14 ถึง ตารางที่ 4.27

ตามตารางที่ 4.30 พบว่า จังหวัดที่มีมูลค่าผลิตภาพแรงงานเฉลี่ยต่อปีสูงที่สุด คือ จังหวัดสตูล ซึ่งมีมูลค่าผลิตภาพแรงงานเฉลี่ยต่อปี จำนวน 699,056 บาทต่อคนต่อปี รองลงมา คือ จังหวัดนราธิวาสและจังหวัดยะลา ซึ่งมีมูลค่าผลิตภาพแรงงานเฉลี่ยต่อปี จำนวน 697,207 บาทต่อคนต่อปีและ จำนวน 360,142 บาทต่อคนต่อปี ตามลำดับ ในขณะที่จังหวัดสงขลาเป็นจังหวัดที่มีมูลค่าผลิตภาพแรงงานเฉลี่ยต่อปีต่ำที่สุด ซึ่งมีมูลค่าผลิตภาพแรงงานเฉลี่ยต่อปีเพียงจำนวน 90,107 บาทต่อคนต่อปี

จังหวัดที่มีอัตราการเปลี่ยนแปลงโดยเฉลี่ยร้อยละสูงสุด คือ จังหวัดปัตตานี อัตราการเปลี่ยนแปลงโดยเฉลี่ยร้อยละ 160.80 ต่อปี รองลงมา คือ จังหวัดยะลาและจังหวัดสตูล มีอัตราการเปลี่ยนแปลงโดยเฉลี่ยร้อยละ 69.68 ต่อปี และ 68.10 ต่อปี ตามลำดับ สำหรับจังหวัดสงขลามีอัตราการเปลี่ยนแปลงโดยเฉลี่ยร้อยละต่ำที่สุด ร้อยละ 16.25 ต่อปี

จังหวัดที่มีค่าพิสัยสูงสุด คือ จังหวัดนราธิวาส มีค่าพิสัย จำนวน 3,515,790 บาท รองลงมา คือ จังหวัดปัตตานีและจังหวัดสตูล ซึ่งมีค่าพิสัยที่ 2,578,761 บาทและ 998,845 บาท ตามลำดับ จังหวัดสงขลามีค่าพิสัยต่ำที่สุด จำนวน 115,103 บาท

2.3.4 สาขาอุตสาหกรรมขนส่ง สถานที่เก็บสินค้าและการคมนาคม

ค่าสถิติพื้นฐาน เพื่อศึกษาการเปลี่ยนแปลงผลิตภาพแรงงานในสาขาอุตสาหกรรมขนส่ง สถานที่เก็บสินค้าและการคมนาคมภาพรวมทั้ง 5 จังหวัด ระหว่างปี พ.ศ. 2540-2551 ดังแสดงรายละเอียดในตารางที่ 4.31

ตารางที่ 4.31 ค่าต่ำสุดค่าสูงสุดค่าพิสัยมูลค่าเฉลี่ยต่อปีและอัตราการเปลี่ยนแปลงเฉลี่ยต่อปี ของผลิตภาพแรงงานสาขาการขนส่ง สถานที่เก็บสินค้าและการคมนาคมของ 5 จังหวัด ระหว่างปี พ.ศ.2540-2551

จังหวัด	ค่าต่ำสุด (บาท/คน/ปี)	ค่าสูงสุด (บาท/คน/ปี)	ค่าพิสัย (บาท)	มูลค่าเฉลี่ยต่อปี (บาท/คน/ปี)	อัตราการ เปลี่ยนแปลง เฉลี่ยต่อปี (ร้อยละ)
สตูล	72,590	226,766	154,176	163,615	15.63
สงขลา	150,988	252,614	101,623	197,155	0.48
ปัตตานี	88,348	213,513	125,165	139,576	7.79
ยะลา	148,107	493,724	345,617	270,191	8.46
นราธิวาส	77,106	205,003	127,897	124,053	4.99

หมายเหตุ : สรุปรูปจากตารางที่ 4.14 ถึง ตารางที่ 4.27

ตามตารางที่ 4.31 พบว่า จังหวัดยะลามีมูลค่าผลิตภาพแรงงานเฉลี่ยต่อปีสูงสุด จำนวน 270,191 บาทต่อคนต่อปี รองลงมา คือ จังหวัดสงขลา จังหวัดสตูล และจังหวัดปัตตานี โดยมีมูลค่าผลิตภาพแรงงานเฉลี่ยต่อปี จำนวน 197,155 บาทต่อคนต่อปี จำนวน 163,615 บาทต่อคนต่อปี และจำนวน 139,576 บาทต่อคนต่อปี ตามลำดับ สำหรับจังหวัดนราธิวาส มีมูลค่าผลิตภาพแรงงานเฉลี่ยต่อปีต่ำที่สุด จำนวน 124,053 บาทต่อคนต่อปี

จังหวัดสตูลมีอัตราการเปลี่ยนแปลงโดยเฉลี่ยต่อปีสูงที่สุด ร้อยละ 15.63 ต่อปี รองลงมา คือ จังหวัดยะลา จังหวัดปัตตานีและจังหวัดนราธิวาส มีอัตราการเปลี่ยนแปลงโดยเฉลี่ยร้อยละ 8.46 ต่อปี ร้อยละ 7.79 ต่อปี และร้อยละ 4.99 ต่อปี ตามลำดับ สำหรับจังหวัดสงขลามีอัตราการเปลี่ยนแปลงโดยเฉลี่ยต่อปีต่ำที่สุด คือ ร้อยละ 0.48 ต่อปี

จังหวัดยะลา มีค่าพิสัยกว้างที่สุด ตลอดช่วงที่ทำการศึกษา คือ มูลค่า จำนวน 345,617 บาท รองลงมา คือ จังหวัดสตูล จังหวัดนราธิวาสและจังหวัดปัตตานี ซึ่งมีค่าพิสัย จำนวน 154,176 บาท 127,897 บาทและ 125,165 บาท ตามลำดับ สำหรับจังหวัดสงขลา มีค่าพิสัยจำนวน 101,623 บาท

3. การศึกษาการเปลี่ยนแปลงของดัชนีผลิตภาพแรงงานในสาขาอุตสาหกรรมของจังหวัดชายแดนภาคใต้ตอนล่างเมื่อเปรียบเทียบกับปีฐาน

การศึกษาการเปลี่ยนแปลงของดัชนีผลิตภาพแรงงานในสาขาอุตสาหกรรมของจังหวัดชายแดนภาคใต้ตอนล่าง เมื่อเปรียบเทียบกับปีฐาน คือ ปีพ.ศ.2531 มีค่าดัชนีผลิตภาพแรงงานเท่ากับ 100 โดยในขั้นตอนที่หนึ่ง ได้คำนวณค่าดัชนีผลิตภาพแรงงานในสาขาอุตสาหกรรมที่ทำการศึกษาในปีปัจจุบัน ซึ่งจะมีค่าเท่ากับ ดัชนีผลผลิตในสาขาอุตสาหกรรมที่ทำการศึกษาในปีปัจจุบันหารด้วย ดัชนีแรงงานในสาขาอุตสาหกรรมที่ทำการศึกษาในปีปัจจุบัน และเมื่อได้ค่าดัชนีผลิตภาพแรงงานในแต่ละสาขาอุตสาหกรรม ตลอดช่วงปีพ.ศ.2540-2551 แล้ว หลังจากนั้น ได้ใช้ค่าสถิติเชิงพรรณนา ทำการศึกษาเปรียบเทียบค่าดัชนีผลิตภาพแรงงานที่คำนวณได้ ประกอบด้วยค่าต่ำสุด ค่าสูงสุด ค่าพิสัยและอัตราการเปลี่ยนแปลงของดัชนีผลิตภาพแรงงาน ระหว่างปี พ.ศ.2540-2551 โดยศึกษาการเปลี่ยนแปลง 2 ลักษณะ คือ ลักษณะที่หนึ่ง ศึกษาการเปลี่ยนแปลงในลักษณะเปรียบเทียบระหว่างสาขาอุตสาหกรรม 4 สาขาของแต่ละจังหวัด ลักษณะที่สอง ศึกษาการเปลี่ยนแปลงในลักษณะเปรียบเทียบสาขาเดียวกัน แต่ต่างพื้นที่จังหวัด ซึ่งผลการศึกษามีดังนี้

3.1 ศึกษาการเปลี่ยนแปลงผลิตภาพแรงงานในลักษณะเปรียบเทียบระหว่างสาขาอุตสาหกรรม 4 สาขาของแต่ละจังหวัด ผลการศึกษามีดังนี้

3.1.1 จังหวัดสตูล

ค่าดัชนีและอัตราการเปลี่ยนแปลงผลิตภาพแรงงานใน 4 สาขาอุตสาหกรรมของจังหวัดสตูล ระหว่างปี พ.ศ.2540-2551 ดังได้แสดงรายละเอียดในตารางที่ 4.32 และตารางที่ 4.33

ตารางที่ 4.32 ดัชนีผลิตภาพแรงงานใน 4 สาขาอุตสาหกรรมของจังหวัดสตูล
ระหว่างปี พ.ศ. 2540-2551 (หน่วย: ร้อยละ)

สาขา	ปี พ.ศ. 2540	ปี พ.ศ. 2541	ปี พ.ศ. 2542	ปี พ.ศ. 2543	ปี พ.ศ. 2544	ปี พ.ศ. 2545
การผลิต	767.94	517.07	390.17	501.20	510.86	504.64
การก่อสร้าง	60.68	36.23	43.30	47.21	39.67	38.54
การทำเหมืองแร่ฯ	n.a	n.a	246.12	139.29	86.22	410.85
การขนส่งฯ	109.42	76.97	66.23	138.25	203.36	130.50
การผลิต	552.60	585.01	539.42	497.88	458.57	650.58
การก่อสร้าง	36.13	34.37	29.89	28.67	31.11	27.13
การทำเหมืองแร่ฯ	330.00	214.43	114.24	127.93	934.38	122.87
การขนส่งฯ	163.19	154.86	119.20	144.79	206.91	277.75

หมายเหตุ : คำนวณจากตารางผนวก ก.1 ตารางผนวก ก.6 ตารางผนวก ก.7 และตารางผนวก ก.17

ตารางที่ 4.33 อัตราการเปลี่ยนแปลงดัชนีผลิตภาพแรงงานใน 4 สาขาอุตสาหกรรมของจังหวัดสตูล
ระหว่างปี พ.ศ. 2540-2551 (หน่วย: ร้อยละ)

สาขาอุตสาหกรรม	ปีพ.ศ. 2540/41	ปีพ.ศ. 2541/42	ปีพ.ศ. 2542/43	ปีพ.ศ. 2543/44	ปีพ.ศ. 2544/45	ปีพ.ศ. 2545/46
การผลิต	-32.67	-24.54	28.46	1.93	-1.22	9.50
การก่อสร้าง	-40.29	19.50	9.05	-15.98	-2.85	-6.24
การทำเหมืองแร่ ฯ	0.00	0.00	-43.41	-38.10	376.49	-19.68
การขนส่ง ฯ	-29.66	-13.95	108.73	47.10	-35.83	25.05
การผลิต	5.86	-7.79	-7.70	-7.89	41.87	0.53
การก่อสร้าง	-4.89	-13.03	-4.08	8.51	-12.79	-5.74
การทำเหมืองแร่ ฯ	-35.02	-46.72	11.98	630.41	-86.85	68.10
การขนส่ง ฯ	-5.10	-23.03	21.48	42.90	34.24	15.63

หมายเหตุ : จำนวนจากตารางผนวก ก.1 ตารางผนวก ก.6 ตารางผนวก ก.7 ตารางผนวก.17 และ
ตารางที่ 4.32

- 1) สาขาอุตสาหกรรมการผลิต ดัชนีผลิตภาพแรงงานมีค่าต่ำสุด 390.17 (ปี พ.ศ.2542) ค่าสูงสุด 767.94 (ปี พ.ศ.2540) ค่าพิสัย 377.77 อัตราการเปลี่ยนแปลงโดยเฉลี่ยร้อยละ 0.53 ต่อปี
- 2) สาขาอุตสาหกรรมการก่อสร้าง ดัชนีผลิตภาพแรงงานมีค่าต่ำสุด 27.13 (ปี พ.ศ.2551) ค่าสูงสุด 60.68 (ปี พ.ศ.2540) ค่าพิสัย 33.55 อัตราการเปลี่ยนแปลงโดยเฉลี่ยติดลบ ร้อยละ 5.74 ต่อปี
- 3) สาขาอุตสาหกรรมการทำเหมืองแร่และเหมืองหิน ดัชนีผลิตภาพ
แรงงานมีค่าต่ำสุด 86.22 (ปี พ.ศ.2544) ค่าสูงสุด 934.38 (ปี พ.ศ.2550) ค่าพิสัย 848.16 อัตราการ
เปลี่ยนแปลงโดยเฉลี่ยร้อยละ 68.10 ต่อปี
- 4) สาขาอุตสาหกรรมการขนส่ง สถานที่เก็บสินค้าและการคมนาคม
ดัชนีผลิตภาพแรงงานมีค่าต่ำสุด 66.23 (ปี พ.ศ.2542) ค่าสูงสุด 277.75 (ปี พ.ศ.2551) ค่าพิสัย 211.52
อัตราการเปลี่ยนแปลงโดยเฉลี่ยร้อยละ 15.63 ต่อปี
- 5) สรุปการเปลี่ยนแปลงดัชนีผลิตภาพแรงงานทั้ง 4 สาขาอุตสาหกรรมของ
จังหวัดสตูล พิจารณาจากอัตราการเปลี่ยนแปลงโดยเฉลี่ยต่อปี พบว่า สาขาการทำเหมืองแร่และ

เหมืองหิน มีอัตราการเปลี่ยนแปลงโดยเฉลี่ยต่อปีสูงที่สุด รองลงมาได้แก่ สาขาการขนส่ง สถานที่เก็บสินค้าและการคมนาคม และสาขาการผลิต ตามลำดับ สำหรับสาขาการก่อสร้าง มีอัตราการเปลี่ยนแปลงโดยเฉลี่ยต่ำสุดและติดลบร้อยละ 5.74 ต่อปี

พิจารณาจากค่าพิสัย พบว่า สาขาการทำเหมืองแร่และเหมืองหิน มีขนาดการเปลี่ยนแปลงผลิตภาพแรงงานในช่วงปีที่ทำการศึกษามากกว่าสาขาอื่น รองลงมาได้แก่ สาขาการผลิต และสาขาการขนส่ง สถานที่เก็บสินค้าและการคมนาคม ตามลำดับ สำหรับสาขาการก่อสร้าง มีขนาดการเปลี่ยนแปลงในช่วงที่ทำการศึกษา ค่อนข้างน้อย

พิจารณาจากค่าดัชนีผลิตภาพแรงงาน พบว่า สาขาการก่อสร้าง มีระดับดัชนีผลิตภาพแรงงาน ต่ำกว่าปีฐานตลอดช่วงปี พ.ศ.2540-2551 ที่ทำการศึกษา และมีแนวโน้มของการเปลี่ยนแปลงลดลงตลอดช่วงที่ทำการศึกษาเช่นเดียวกัน โดยดัชนีผลิตภาพแรงงานเมื่อปี พ.ศ. 2551 มีค่าเท่ากับ 27.13

3.1.2 จังหวัดสงขลา

ค่าดัชนีและอัตราการเปลี่ยนแปลงผลิตภาพแรงงานใน 4 สาขาอุตสาหกรรมของจังหวัดสงขลา ระหว่างปี พ.ศ.2540-2551 ดังได้แสดงรายละเอียดในตารางที่ 4.34 และตารางที่ 4.35

ตารางที่ 4.34 ดัชนีผลิตภาพแรงงานใน 4 สาขาอุตสาหกรรมของจังหวัดสงขลา ระหว่างปี พ.ศ. 2540-2551 (หน่วย: ร้อยละ)

สาขา	ปี พ.ศ. 2540	ปี พ.ศ. 2541	ปี พ.ศ. 2542	ปี พ.ศ. 2543	ปี พ.ศ. 2544	ปี พ.ศ. 2545
การผลิต	627.19	549.12	474.17	508.04	610.79	678.92
การก่อสร้าง	66.87	50.27	54.31	53.61	57.64	54.24
การทำเหมืองแร่ ฯ	170.63	82.75	220.21	95.09	159.41	200.10
การขนส่ง ฯ	124.72	96.04	87.49	98.84	108.60	106.24
การผลิต	632.71	566.31	614.87	648.78	634.92	619.05
การก่อสร้าง	57.92	52.29	42.13	42.13	41.11	35.35
การทำเหมืองแร่ ฯ	170.38	199.53	131.65	296.17	152.27	126.68
การขนส่ง ฯ	101.31	114.75	146.37	130.34	138.40	117.74

หมายเหตุ : คำนวณจากตารางผนวก ก.2 ตารางผนวก ก.6 ตารางผนวก ก.8 และตารางผนวก ก.17

ตารางที่ 4.35 อัตราการเปลี่ยนแปลงดัชนีผลิตภาพแรงงานใน 4 สาขาอุตสาหกรรม
ของจังหวัดสงขลา ระหว่างปี พ.ศ. 2540-2551 (หน่วย: ร้อยละ)

สาขา	ปี พ.ศ. 2540/41	ปี พ.ศ. 2541/42	ปี พ.ศ. 2542/43	ปี พ.ศ. 2543/44	ปี พ.ศ. 2544/45	ปี พ.ศ. 2545/46
การผลิต	-12.45	-13.65	7.14	20.22	11.16	-6.81
การก่อสร้าง	-24.83	8.03	-1.28	7.50	-5.90	6.80
การทำเหมืองแร่ฯ	-51.50	166.12	-56.82	67.65	25.52	-14.85
การขนส่งฯ	-23.00	-8.90	12.98	9.87	-2.17	-4.64
การผลิต	-10.49	8.58	5.51	-2.14	-2.50	0.42
การก่อสร้าง	-9.73	-19.42	-0.01	-2.43	-14.01	-5.02
การทำเหมืองแร่ฯ	17.11	-34.02	124.98	-48.59	-16.81	16.25
การขนส่งฯ	13.27	27.55	-10.95	6.18	-14.93	0.48

หมายเหตุ : คำนวณจากตารางผนวก ก.2 ตารางผนวก ก.6 ตารางผนวก ก.8 ตารางผนวก ก.17 และ
ตารางที่ 4.34

- 1) สาขาอุตสาหกรรมการผลิต ดัชนีผลิตภาพแรงงานมีค่าต่ำสุด 474.17 (ปี พ.ศ. 2542) ค่าสูงสุด 678.92 (ปี พ.ศ. 2545) ค่าพิสัย 204.75 อัตราการเปลี่ยนแปลงโดยเฉลี่ย ร้อยละ 0.42 ต่อปี
- 2) สาขาอุตสาหกรรมการก่อสร้าง ดัชนีผลิตภาพแรงงานมีค่าต่ำสุด 35.35 (ปี พ.ศ. 2551) ค่าสูงสุด 66.87 (ปี พ.ศ. 2540) ค่าพิสัย 31.52 อัตราการเปลี่ยนแปลงโดยเฉลี่ยติดลบ ร้อยละ 5.02 ต่อปี
- 3) สาขาอุตสาหกรรมการทำเหมืองแร่และเหมืองหิน ดัชนีผลิตภาพแรงงานมีค่าต่ำสุด 82.75 (ปี พ.ศ. 2541) ค่าสูงสุด 296.17 (ปี พ.ศ. 2549) ค่าพิสัย 213.42 อัตราการเปลี่ยนแปลงโดยเฉลี่ยร้อยละ 16.25 ต่อปี
- 4) สาขาอุตสาหกรรมการขนส่ง สถานที่เก็บสินค้าและการคมนาคม ดัชนีผลิตภาพแรงงานมีค่าต่ำสุด 87.49 (ปี พ.ศ. 2542) ค่าสูงสุด 146.37 (ปี พ.ศ. 2548) ค่าพิสัย 58.88 อัตราการเปลี่ยนแปลงโดยเฉลี่ยร้อยละ 0.48 ต่อปี
- 5) สรุปการเปลี่ยนแปลงดัชนีผลิตภาพแรงงานทั้ง 4 สาขาอุตสาหกรรมของจังหวัดสงขลา พิจารณาจากอัตราการเปลี่ยนแปลงโดยเฉลี่ยต่อปี พบว่า สาขาการทำเหมืองแร่และ

เหมืองหิน มีอัตราการเปลี่ยนแปลงโดยเฉลี่ยต่อปีสูงที่สุด รองลงมาได้แก่ สาขาการขนส่ง สถานที่เก็บสินค้าและการคมนาคม และสาขาการผลิต ซึ่งมีอัตราการเปลี่ยนแปลงโดยเฉลี่ยต่อปีไม่แตกต่างกันมากนัก แต่สำหรับสาขาการก่อสร้าง มีแนวโน้มของอัตราการเปลี่ยนแปลงโดยเฉลี่ยต่อปีลดลงตามลำดับ โดยมีอัตราการเปลี่ยนแปลงโดยเฉลี่ยติดลบร้อยละ 5.02 ต่อปี

พิจารณาจากค่าพิสัย พบว่า สาขาการทำเหมืองแร่และเหมืองหิน มีขนาดการเปลี่ยนแปลงผลิตภาพแรงงานในช่วงปีที่ทำการศึกษามากกว่าสาขาอื่น รองลงได้แก่ สาขาการผลิต สาขาการขนส่ง สถานที่เก็บสินค้าและการคมนาคม และสาขาการก่อสร้างตามลำดับ

พิจารณาจากค่าดัชนีผลิตภาพแรงงาน พบว่า สาขาการก่อสร้าง มีค่าดัชนีผลิตภาพแรงงานต่ำกว่าปีฐาน (ปี พ.ศ.2531=100) ตลอดช่วงปี พ.ศ.2540-2551 และมีความโน้มเอียงการเปลี่ยนแปลงลดต่ำลงเป็นลำดับ โดยมีค่าดัชนีผลิตภาพแรงงานต่ำสุดเมื่อปี พ.ศ.2551

3.1.3 จังหวัดปัตตานี

ค่าดัชนีและอัตราการเปลี่ยนแปลงผลิตภาพแรงงานใน 4 สาขาอุตสาหกรรมของจังหวัดปัตตานี ระหว่างปี พ.ศ.2540-2551 ดังได้แสดงรายละเอียดในตารางที่ 4.36 และตารางที่ 4.37

ตารางที่ 4.36 ดัชนีผลิตภาพแรงงานใน 4 สาขาอุตสาหกรรมของจังหวัดปัตตานี

ระหว่างปี พ.ศ. 2540-2551 (หน่วย: ร้อยละ)

สาขา	ปี พ.ศ. 2540	ปี พ.ศ. 2541	ปี พ.ศ. 2542	ปี พ.ศ. 2543	ปี พ.ศ. 2544	ปี พ.ศ. 2545
การผลิต	459.22	254.53	388.52	170.83	329.06	291.36
การก่อสร้าง	19.23	36.16	17.00	20.55	21.47	28.55
การทำเหมืองแร่ฯ	0.00	0.00	4,064.66	16,732.86	2,441.13	136.69
การขนส่ง ฯ	101.61	122.09	94.37	92.34	79.66	95.72
การผลิต	276.33	255.09	296.56	293.73	307.47	241.44
การก่อสร้าง	26.17	29.08	27.64	22.72	22.13	25.41
การทำเหมืองแร่ฯ	199.20	3,337.04	147.95	214.05	196.01	343.65
การขนส่ง ฯ	136.71	147.89	149.05	158.39	139.92	192.53

หมายเหตุ : จำนวนจากตารางผนวก ก.3 ตารางผนวก ก.6 ตารางผนวก ก.9 และตารางผนวก ก.17

ตารางที่ 4.37 อัตราการเปลี่ยนแปลงดัชนีผลิตภาพแรงงานใน 4 สาขาอุตสาหกรรม
ของจังหวัดปัตตานี ระหว่างปี พ.ศ. 2540-2551 (หน่วย: ร้อยละ)

สาขา	ปี พ.ศ. 2540/41	ปี พ.ศ. 2541/42	ปี พ.ศ. 2542/43	ปี พ.ศ. 2543/44	ปี พ.ศ. 2544/45	ปี พ.ศ. 2545/46
การผลิต	-44.57	52.64	-56.03	92.62	-11.46	-5.16
การก่อสร้าง	88.08	-52.99	20.87	4.49	32.97	-8.31
การทำเหมืองแร่ฯ	0.00	0.00	311.67	-85.41	-94.40	45.73
การขนส่งฯ	20.15	-22.71	-2.15	-13.72	20.15	42.83
การผลิต	-7.69	16.26	-0.95	4.68	-21.48	1.72
การก่อสร้าง	11.11	-4.96	-17.81	-2.57	14.80	7.79
การทำเหมืองแร่ฯ	1,575.21	-95.57	44.68	-8.43	75.32	160.80
การขนส่งฯ	8.18	0.78	6.26	-11.66	37.60	7.79

หมายเหตุ : จำนวนจากตารางผนวก ก.3 ตารางผนวก ก.6 ตารางผนวก ก.9 ตารางผนวก ก.17 และ
ตารางที่ 4.36

- 1) สาขาอุตสาหกรรมการผลิต ดัชนีผลิตภาพแรงงานมีค่าต่ำสุด 170.83 (ปี พ.ศ.2543) ค่าสูงสุด 459.22 (ปี พ.ศ.2540) ค่าพิสัย 288.39 อัตราการเปลี่ยนแปลงโดยเฉลี่ยร้อยละ 1.72 ต่อปี
- 2) สาขาอุตสาหกรรมการก่อสร้าง ดัชนีผลิตภาพแรงงานมีค่าต่ำสุด 17.00 (ปี พ.ศ.2542) ค่าสูงสุด 36.16 (ปี พ.ศ.2541) ค่าพิสัย 19.16 อัตราการเปลี่ยนแปลงโดยเฉลี่ยร้อยละ 7.79 ต่อปี
- 3) สาขาอุตสาหกรรมการทำเหมืองแร่และเหมืองหิน ดัชนีผลิตภาพแรงงานมีค่าต่ำสุด 136.69 (ปี พ.ศ.2545) ค่าสูงสุด 16,732.86 (ปี พ.ศ.2543) ค่าพิสัย 16,596.17 อัตราการเปลี่ยนแปลงโดยเฉลี่ยร้อยละ 160.80 ต่อปี
- 4) สาขาอุตสาหกรรมการขนส่ง สถานที่เก็บสินค้าและการคมนาคม ดัชนีผลิตภาพแรงงานมีค่าต่ำสุด 79.66 (ปี พ.ศ.2544) ค่าสูงสุด 192.53 (ปี พ.ศ.2551) ค่าพิสัย 112.87 อัตราการเปลี่ยนแปลงโดยเฉลี่ยร้อยละ 7.79 ต่อปี
- 5) สรุปการเปลี่ยนแปลงดัชนีผลิตภาพแรงงานทั้ง 4 สาขาอุตสาหกรรมของจังหวัดปัตตานี พิจารณาจากอัตราการเปลี่ยนแปลงโดยเฉลี่ยต่อปี พบว่า สาขาการทำเหมืองแร่และ

เหมืองหิน มีอัตราการเปลี่ยนแปลงโดยเฉลี่ยต่อปีสูงที่สุด รองลงมาได้แก่ สาขาการขนส่ง สถานที่เก็บสินค้าและการคมนาคม และสาขาการก่อสร้าง ซึ่งมีอัตราการเปลี่ยนแปลงโดยเฉลี่ยต่อปีเท่ากัน โดยสาขาการผลิต มีอัตราการเปลี่ยนแปลงต่ำสุด

พิจารณาจากค่าพิสัย พบว่า สาขาการทำเหมืองแร่และเหมืองหิน มีขนาดการเปลี่ยนแปลงผลิตภาพแรงงานในช่วงปีที่ทำการศึกษามากกว่าสาขาอื่น รองลงมาได้แก่ สาขาการผลิต สาขาการขนส่ง สถานที่เก็บสินค้าและการคมนาคมและสาขาการก่อสร้าง ตามลำดับ

พิจารณาจากค่าดัชนีผลิตภาพแรงงาน พบว่า สาขาการก่อสร้าง มีค่าดัชนีผลิตภาพแรงงานต่ำกว่าปีฐาน (ปี พ.ศ.2531=100) ตลอดช่วงปี พ.ศ.2540-2551 ที่ทำการศึกษา แม้จะมีอัตราการเปลี่ยนแปลงโดยเฉลี่ยเท่ากับสาขาการขนส่ง สถานที่เก็บสินค้าและการคมนาคม แต่ลักษณะของดัชนีผลิตภาพแรงงานจะมีลักษณะของการแกว่งขึ้นและลง โดยขาดความสม่ำเสมอ โดยมีค่าดัชนีผลิตภาพแรงงานเมื่อปี พ.ศ.2551 ที่ 25.41

3.1.4 จังหวัดยะลา

ค่าดัชนีและอัตราการเปลี่ยนแปลงผลิตภาพแรงงานใน 4 สาขาอุตสาหกรรมของจังหวัดยะลา ระหว่างปี พ.ศ.2540-2551 ดังได้แสดงรายละเอียดในตารางที่ 4.38 และตารางที่ 4.39

ตารางที่ 4.38 ดัชนีผลิตภาพแรงงานใน 4 สาขาอุตสาหกรรมของจังหวัดยะลา

ระหว่างปี พ.ศ. 2540-2551 (หน่วย: ร้อยละ)

สาขา	ปี พ.ศ. 2540	ปี พ.ศ. 2541	ปี พ.ศ. 2542	ปี พ.ศ. 2543	ปี พ.ศ. 2544	ปี พ.ศ. 2545
การผลิต	239.71	198.62	172.76	293.61	280.88	269.41
การก่อสร้าง	29.16	25.30	23.19	29.00	20.12	24.10
การทำเหมืองแร่ฯ	147.87	286.22	275.86	45.87	360.62	776.73
การขนส่ง ฯ	183.98	142.56	100.37	142.15	168.45	130.37
การผลิต	293.64	309.63	269.51	219.59	266.44	367.77
การก่อสร้าง	35.28	26.89	26.48	24.21	29.76	42.38
การทำเหมืองแร่ฯ	565.90	555.55	702.82	453.99	427.78	436.36
การขนส่ง ฯ	158.77	169.78	160.98	230.43	274.77	334.58

หมายเหตุ : คำนวณจากตารางผนวก ก.4 ตารางผนวก ก.6 ตารางผนวก ก.10 และตารางผนวก ก.17

ตารางที่ 4.39 อัตราการเปลี่ยนแปลงดัชนีผลิตภาพแรงงานใน 4 สาขาอุตสาหกรรม
ของจังหวัดยะลา ระหว่างปี พ.ศ. 2540-2551 (หน่วย: ร้อยละ)

สาขา	ปี พ.ศ. 2540/41	ปี พ.ศ. 2541/42	ปี พ.ศ. 2542/43	ปี พ.ศ. 2543/44	ปี พ.ศ. 2544/45	ปี พ.ศ. 2545/46
การผลิต	-17.14	-13.02	69.95	-4.34	-4.08	8.99
การก่อสร้าง	-13.25	-8.33	25.03	-30.62	19.82	46.37
การทำเหมืองแร่ฯ	93.56	-3.62	-83.37	686.13	115.38	-27.14
การขนส่ง ฯ	-22.52	-29.60	41.63	18.51	-22.61	21.79
การผลิต	5.45	-12.96	-18.52	21.34	38.03	6.70
การก่อสร้าง	-23.77	-1.54	-8.58	22.93	42.40	6.41
การทำเหมืองแร่ฯ	-1.83	26.51	-35.40	-5.77	2.01	69.68
การขนส่ง ฯ	6.93	-5.19	43.15	19.24	21.77	8.46

หมายเหตุ : คำนวณจากตารางผนวก ก.4 ตารางผนวก ก.6 ตารางผนวก ก.10 ตารางผนวก ก.17 และ
ตารางที่ 4.38

- 1) สาขาอุตสาหกรรมการผลิต ดัชนีผลิตภาพแรงงานมีค่าต่ำสุด 172.76 (ปี พ.ศ.2542) ค่าสูงสุด 367.77 (ปี พ.ศ.2551) ค่าพิสัย 195.01 อัตราการเปลี่ยนแปลงโดยเฉลี่ย ร้อยละ 6.70 ต่อปี
- 2) สาขาอุตสาหกรรมการก่อสร้าง ดัชนีผลิตภาพแรงงานมีค่าต่ำสุด 20.12 (ปี พ.ศ.2544) ค่าสูงสุด 42.38 (ปี พ.ศ.2551) ค่าพิสัย 22.26 อัตราการเปลี่ยนแปลงโดยเฉลี่ย ร้อยละ 6.41 ต่อปี
- 3) สาขาอุตสาหกรรมการทำเหมืองแร่และเหมืองหิน ดัชนีผลิตภาพแรงงานมีค่าต่ำสุด 45.87 (ปี พ.ศ.2543) ค่าสูงสุด 776.73 (ปี พ.ศ.2545) ค่าพิสัย 730.86 อัตราการเปลี่ยนแปลงโดยเฉลี่ยร้อยละ 69.68 ต่อปี
- 4) สาขาอุตสาหกรรมการขนส่ง สถานที่เก็บสินค้าและการคมนาคม ดัชนีผลิตภาพแรงงานมีค่าต่ำสุด 100.37 (ปี พ.ศ.2542) ค่าสูงสุด 334.58 (ปี พ.ศ.2551) ค่าพิสัย 234.21 อัตราการเปลี่ยนแปลงโดยเฉลี่ยร้อยละ 8.46 ต่อปี
- 5) สรุปการเปลี่ยนแปลงดัชนีผลิตภาพแรงงานทั้ง 4 สาขาอุตสาหกรรมของจังหวัดยะลา พิจารณาจากอัตราการเปลี่ยนแปลงโดยเฉลี่ยต่อปี พบว่า สาขาการทำเหมืองแร่และ

เหมืองหิน มีอัตราการเปลี่ยนแปลงโดยเฉลี่ยต่อปีสูงสุด รองลงมาได้แก่ สาขาการขนส่ง สถานที่เก็บสินค้าและการคมนาคม สาขาการผลิต และสาขาการก่อสร้าง ตามลำดับ

พิจารณาจากค่าพิสัย พบว่า สาขาการทำเหมืองแร่และเหมืองหิน มีขนาดการเปลี่ยนแปลงผลิตภาพแรงงานในช่วงปีที่ทำการศึกษามากกว่าสาขาอื่น รองลงมาได้แก่ สาขาการขนส่ง สถานที่เก็บสินค้าและการคมนาคม สาขาการผลิต และสาขาการก่อสร้าง ตามลำดับ

พิจารณาจากค่าดัชนีผลิตภาพแรงงาน พบว่า สาขาการก่อสร้าง มีค่าดัชนีผลิตภาพแรงงานต่ำกว่าปีฐาน (ปี พ.ศ.2531=100) ตลอดช่วงปี พ.ศ.2540-2551 ที่ทำการศึกษา แม้จะมีอัตราการเปลี่ยนแปลงโดยเฉลี่ยร้อยละ 6.41 ต่อปี แต่ลักษณะของอัตราการเปลี่ยนแปลงโดยเฉลี่ยของค่าดัชนีผลิตภาพแรงงาน จะมีลักษณะของการแกว่งขึ้นและลง ขาดความสม่ำเสมอ โดยมีค่าดัชนีผลิตภาพแรงงานเมื่อปี พ.ศ.2551 ที่ 42.38

3.1.5 จังหวัดนราธิวาส

ค่าดัชนีและอัตราการเปลี่ยนแปลงผลิตภาพแรงงานใน 4 สาขาอุตสาหกรรมของจังหวัดนราธิวาส ระหว่างปี พ.ศ.2540-2551 ดังได้แสดงรายละเอียดในตารางที่ 4.40 และตารางที่ 4.41

ตารางที่ 4.40 ดัชนีผลิตภาพแรงงานใน 4 สาขาอุตสาหกรรมของจังหวัดนราธิวาส

ระหว่างปี พ.ศ. 2540-2551 (หน่วย: ร้อยละ)

สาขา	ปี พ.ศ. 2540	ปี พ.ศ. 2541	ปี พ.ศ. 2542	ปี พ.ศ. 2543	ปี พ.ศ. 2544	ปี พ.ศ. 2545
การผลิต	113.41	106.22	108.79	152.41	96.83	60.96
การก่อสร้าง	28.70	16.26	21.82	30.00	17.41	21.22
การทำเหมืองแร่ฯ	n.a	78.86	51.28	156.17	n.a	1,185.71
การขนส่ง ฯ	159.86	114.20	100.68	141.51	135.60	151.06
การผลิต	62.63	70.79	71.16	58.12	40.15	35.35
การก่อสร้าง	27.31	21.50	16.43	16.26	15.84	17.56
การทำเหมืองแร่ฯ	n.a	100.92	523.94	n.a	n.a	1,608.27
การขนส่ง ฯ	161.40	244.21	267.67	162.75	126.30	178.49

หมายเหตุ : คำนวณจากตารางผนวก ก.5 ตารางผนวก ก.6 ตารางผนวก ก.11 และตารางผนวก ก.17

ตารางที่ 4.41 อัตราการเปลี่ยนแปลงดัชนีผลผลิตภาพแรงงานใน 4 สาขาอุตสาหกรรมของจังหวัด
นราธิวาส ระหว่างปี พ.ศ. 2540-2551 (หน่วย: ร้อยละ)

สาขา	ปี พ.ศ. 2540/41	ปี พ.ศ. 2541/42	ปี พ.ศ. 2542/43	ปี พ.ศ. 2543/44	ปี พ.ศ. 2544/45	ปี พ.ศ. 2545/46
การผลิต	-6.34	2.41	40.10	-36.47	-37.05	2.74
การก่อสร้าง	-43.33	34.19	37.48	-41.96	21.85	28.70
การทำเหมืองแร่ฯ	n.a	-34.98	204.55	n.a	n.a	n.a
การขนส่ง ฯ	-28.56	-11.84	40.56	-4.17	11.40	6.84
การผลิต	13.02	0.53	-18.32	-30.91	-11.96	-7.48
การก่อสร้าง	-21.29	-23.57	-1.00	-2.60	10.88	-0.06
การทำเหมืองแร่ฯ	n.a	419.17	n.a	n.a	n.a	53.52
การขนส่ง ฯ	51.31	9.61	-39.20	-22.40	41.31	4.99

หมายเหตุ : จำนวนจากตารางผนวก ก.5 ตารางผนวก ก.6 ตารางผนวก ก.11 ตารางผนวก ก.17 และ
ตารางที่ 4.40

1) สาขาอุตสาหกรรมการผลิต ดัชนีผลผลิตภาพแรงงานมีค่าต่ำสุด 35.35 (ปี พ.ศ.2551) ค่าสูงสุด 152.41 (ปี พ.ศ.2543) ค่าพิสัย 117.06 อัตราการเปลี่ยนแปลงโดยเฉลี่ยติดลบ ร้อยละ 7.48 ต่อปี

2) สาขาอุตสาหกรรมการก่อสร้าง ดัชนีผลผลิตภาพแรงงานมีค่าต่ำสุด 15.84 (ปี พ.ศ.2550) ค่าสูงสุด 30.00 (ปี พ.ศ.2543) ค่าพิสัย 14.16 อัตราการเปลี่ยนแปลงโดยเฉลี่ยติดลบ ร้อยละ 0.06 ต่อปี

3) สาขาอุตสาหกรรมการทำเหมืองแร่และเหมืองหิน ดัชนีผลผลิตภาพ
แรงงานมีค่าต่ำสุด 51.28 (ปี พ.ศ.2542) ค่าสูงสุด 1,608.27 (ปี พ.ศ.2551) ค่าพิสัย 1,556.99
อัตราการเปลี่ยนแปลงโดยเฉลี่ยร้อยละ 53.52 ต่อปี

4) สาขาอุตสาหกรรมการขนส่ง สถานที่เก็บสินค้าและการคมนาคม
ดัชนีผลผลิตภาพแรงงานมีค่าต่ำสุด 100.68 (ปี พ.ศ.2542) ค่าสูงสุด 267.67 (ปี พ.ศ.2548) ค่าพิสัย
166.99 อัตราการเปลี่ยนแปลงโดยเฉลี่ยร้อยละ 4.99 ต่อปี

5) สรุปการเปลี่ยนแปลงดัชนีผลผลิตภาพแรงงานทั้ง 4 สาขาอุตสาหกรรมของ
จังหวัดนราธิวาส พิจารณาจากอัตราการเปลี่ยนแปลงโดยเฉลี่ยต่อปี พบว่า สาขาการทำเหมืองแร่

และเหมืองหิน มีอัตราการเปลี่ยนแปลงโดยเฉลี่ยต่อปีสูงที่สุด รองลงมาได้แก่ สาขาการขนส่ง สถานที่เก็บสินค้าและการคมนาคม สำหรับสาขาการก่อสร้างและสาขาการผลิต มีอัตราการเปลี่ยนแปลงโดยเฉลี่ยติดลบร้อยละ 0.06 ต่อปี และร้อยละ 7.48 ต่อปี ตามลำดับ

พิจารณาจากค่าพิสัย พบว่า สาขาการทำเหมืองแร่และเหมืองหิน มีขนาดการเปลี่ยนแปลงผลิตภาพแรงงานในช่วงปีที่ทำการศึกษามากกว่าสาขาอื่น รองลงมาได้แก่ สาขาการขนส่ง สถานที่เก็บสินค้าและการคมนาคม สาขาการผลิต และสาขาการก่อสร้าง ตามลำดับ

พิจารณาจากค่าดัชนีผลิตภาพแรงงาน พบว่า สาขาการก่อสร้าง มีค่าดัชนีผลิตภาพแรงงานต่ำกว่าปีฐาน (ปี พ.ศ.2531=100) ตลอดช่วงปี พ.ศ.2540-2551 ที่ทำการศึกษา และมีแนวโน้มลดต่ำลงเป็นลำดับ และสาขาการผลิต มีค่าดัชนีผลิตภาพแรงงานที่เริ่มลดต่ำกว่าปีฐาน(ปี พ.ศ.2531=100) ตั้งแต่ปี พ.ศ.2544 เป็นต้นมา โดยค่าดัชนีผลิตภาพแรงงานของสาขานี้ ลดต่ำลงเรื่อยๆ จนกระทั่งปี พ.ศ.2551 ดัชนีผลิตภาพแรงงานของสาขานี้มีค่าเพียง 35.35 เมื่อเทียบกับปีฐาน

3.2 ศึกษาการเปลี่ยนแปลงดัชนีผลิตภาพแรงงานแต่ละสาขาอุตสาหกรรมเปรียบเทียบใน 5 จังหวัด โดยศึกษาจากค่าสถิติพรรณนา ซึ่งประกอบด้วยค่าดัชนีผลิตภาพแรงงาน และอัตราการเปลี่ยนแปลงดัชนีผลิตภาพแรงงาน จำแนกตามสาขาอุตสาหกรรม ดังนี้

3.2.1 สาขาอุตสาหกรรมการผลิต

ค่าสถิติพื้นฐาน เพื่อศึกษาการเปลี่ยนแปลงดัชนีผลิตภาพแรงงานในสาขาอุตสาหกรรมการผลิตของ 5 จังหวัด ระหว่างปี พ.ศ.2540-2551 ดังแสดงรายละเอียดในตารางที่ 4.42 และตารางที่ 4.43

ตารางที่ 4.42 ดัชนีผลิตภาพแรงงานสาขาอุตสาหกรรมการผลิต 5 จังหวัดระหว่างปี พ.ศ. 2540-2551

(หน่วย : ร้อยละ)

จังหวัด	ปี พ.ศ. 2540	ปี พ.ศ. 2541	ปี พ.ศ. 2542	ปี พ.ศ. 2543	ปี พ.ศ. 2544	ปี พ.ศ. 2545	ปี พ.ศ. 2546	ปี พ.ศ. 2547	ปี พ.ศ. 2548	ปี พ.ศ. 2549	ปี พ.ศ. 2550	ปี พ.ศ. 2551	ค่าเฉลี่ย ต่อปี
สตูล	767.94	517.07	390.17	501.20	510.86	504.64	552.60	585.01	539.42	497.88	458.57	650.58	539.66
สงขลา	627.19	549.12	474.17	508.04	610.79	678.92	632.71	566.31	614.87	648.78	634.92	619.05	597.07
ปัตตานี	459.22	254.53	388.52	170.83	329.06	291.36	276.33	255.09	296.56	293.73	307.47	241.44	297.01
ยะลา	239.71	198.62	172.76	293.61	280.88	269.41	293.64	309.63	269.51	219.59	266.44	367.77	265.13
นราธิวาส	113.41	106.22	108.79	152.41	96.83	60.96	62.63	70.79	71.16	58.12	40.15	35.35	81.40

หมายเหตุ : ตารางที่ 4.32 , 4.34 , 4.36 , 4.38 และ 4.40

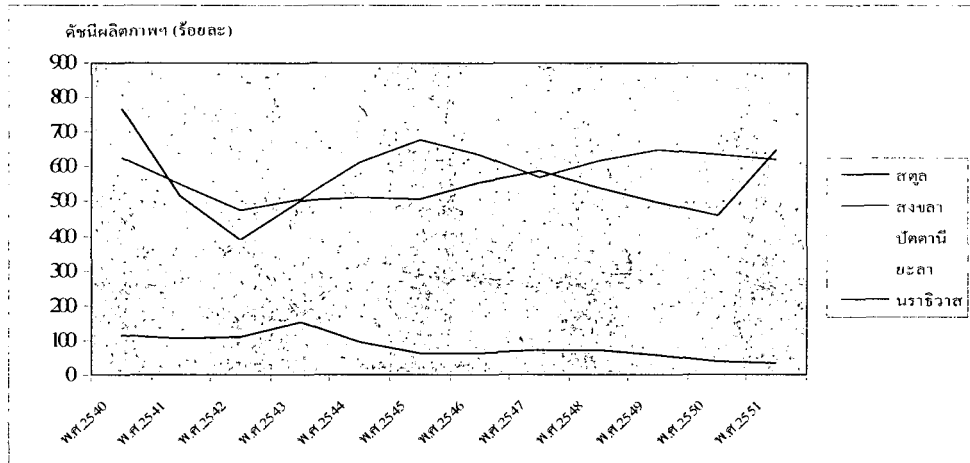
ตารางที่ 4.43 อัตราเปลี่ยนแปลงดัชนีผลิตภาพแรงงานสาขาอุตสาหกรรมการผลิต ใน 5 จังหวัด
ระหว่างปี พ.ศ. 2540-2551 (หน่วย : ร้อยละ)

จังหวัด	ปี พ.ศ. 2540/41	ปี พ.ศ. 2541/42	ปี พ.ศ. 2542/43	ปี พ.ศ. 2543/44	ปี พ.ศ. 2544/45	ปี พ.ศ. 2545/46	ปี พ.ศ. 2546/47	ปี พ.ศ. 2547/48	ปี พ.ศ. 2548/49	ปี พ.ศ. 2549/50	ปี พ.ศ. 2550/51	อัตรา เฉลี่ย ต่อปี
สตูล	-32.67	-24.54	28.46	1.93	-1.22	9.50	5.86	-7.79	-7.70	-7.89	41.87	0.53
สงขลา	-12.45	-13.65	7.14	20.22	11.16	-6.81	-10.49	8.58	5.51	-2.14	-2.50	0.42
ปัตตานี	-44.57	52.64	-56.03	92.62	-11.46	-5.16	-7.69	16.26	-0.95	4.68	-21.48	1.72
ยะลา	-17.14	-13.02	69.95	-4.34	-4.08	8.99	5.45	-12.96	-18.52	21.34	38.03	6.70
นราธิวาส	-6.34	2.41	40.10	-36.47	-37.05	2.74	13.02	0.53	-18.32	-30.91	-11.96	-7.48

หมายเหตุ : ตารางที่ 4.33 , 4.35 , 4.37 , 4.39 และ 4.41

ตามตารางที่ 4.42 และ 4.43 พบว่า การเปลี่ยนแปลงดัชนีผลิตภาพแรงงาน มีลักษณะทั้งเพิ่มขึ้นและลดลง หากพิจารณาจากค่าดัชนีผลิตภาพแรงงานโดยเฉลี่ยต่อปี พบว่า สาขาการผลิตของจังหวัดสงขลาและจังหวัดสตูล มีระดับการเปลี่ยนแปลงดัชนีผลิตภาพแรงงาน ที่สูงเมื่อเปรียบเทียบกับใน 5 จังหวัดและมีระดับใกล้เคียงกัน โดยมีค่าดัชนีผลิตภาพแรงงานอยู่ที่ระดับ 597.07 และ 539.66 ตามลำดับ ซึ่งเมื่อเทียบกับปีฐาน(พ.ศ.2531 = 100) ถือได้ว่า ผลิตภาพแรงงานของทั้งสองจังหวัดมีขนาดของเติบโต ประมาณ 5-6 เท่าของผลิตภาพแรงงานในปีฐาน อาจจะวิเคราะห์ได้ว่า ระดับทักษะฝีมือของแรงงาน กระบวนการผลิต การจัดการ รวมทั้ง ทู่นและเทคโนโลยีในสาขาการผลิตของจังหวัดสงขลาและจังหวัดสตูล มีการพัฒนาที่ดีกว่าปี พ.ศ.2531 จึงส่งผลให้ ค่าดัชนีผลิตภาพแรงงานอยู่ในระดับดังกล่าว สำหรับจังหวัดปัตตานีและจังหวัดยะลา การเปลี่ยนแปลงดัชนีผลิตภาพแรงงานอยู่ระดับกลางๆ เมื่อเปรียบเทียบกับจังหวัดอื่นในกลุ่ม โดยมีค่าดัชนีผลิตภาพแรงงานที่ 297.01 และ 265.13 ตามลำดับ และยังถือได้ว่าการเปลี่ยนแปลงผลิตภาพแรงงาน ยังอยู่ในเกณฑ์ที่ดี เพราะค่าดัชนีผลิตภาพแรงงานยังสูงกว่าปีฐาน ประมาณ 2-3 เท่า แต่สำหรับจังหวัดนราธิวาส ค่าดัชนีผลิตภาพแรงงานมีแนวโน้มที่ลดต่ำลงตั้งแต่ปี พ.ศ.2540 เป็นต้นมา โดย ดัชนีผลิตภาพแรงงาน มีค่าเฉลี่ยต่อปีอยู่ที่ระดับ 81.40 และมีค่าดัชนีผลิตภาพแรงงานในปี พ.ศ.2551 อยู่ที่ระดับ 35.35 ซึ่งลดลงจากปี พ.ศ.2531 กว่าครึ่งเท่าตัว รวมทั้งหากพิจารณาอัตราการเปลี่ยนแปลงรายปีของดัชนีผลิตภาพแรงงานสาขาอุตสาหกรรมการผลิตใน 5 จังหวัดชายแดนภาคใต้ ตามตารางที่ 4.43 พบว่า อัตราการเปลี่ยนแปลงรายปีของสาขาการผลิตจะมีอัตราการเปลี่ยนแปลงทั้งเพิ่มขึ้นและลดลงสลับกันไป โดยสาขาอุตสาหกรรมการผลิตของจังหวัดยะลา จะมีอัตราโดยเฉลี่ยต่อปีสูงสุดในกลุ่มจังหวัดนี้ ที่ร้อยละ 6.70 ต่อปี ลำดับที่ 2 , 3 และ 4 เป็นของจังหวัด

ปัตตานี จังหวัดสตูลและจังหวัดสงขลา โดยมีอัตราการเปลี่ยนแปลงโดยเฉลี่ย ร้อยละ 1.72 ต่อปี ร้อยละ 0.53 ต่อปี และร้อยละ 0.42 ต่อปี ตามลำดับ แต่สำหรับจังหวัดนราธิวาส อัตราการเปลี่ยนแปลงโดยเฉลี่ยคิดลบริ้อยละ 7.48 ต่อปี โดยจะเห็นภาพของการเปลี่ยนแปลงดัชนีผลิตภาพแรงงานในสาขาอุตสาหกรรมการผลิตใน 5 จังหวัดชายแดนภาคใต้ได้ชัดเจน ตามภาพที่ 4.6

ภาพที่ 4.6 ดัชนีผลิตภาพแรงงานสาขาการผลิตใน 5 จังหวัดชายแดนภาคใต้ตอนล่าง ระหว่างปี พ.ศ.2540-2551

หมายเหตุ : ตารางที่ 4.32 , 4.34 , 4.36 , 4.38 และ 4.40

3.2.2 สาขาอุตสาหกรรมก่อสร้าง

ค่าสถิติพื้นฐาน เพื่อศึกษาการเปลี่ยนแปลงดัชนีผลิตภาพแรงงานในสาขาอุตสาหกรรมก่อสร้างของ 5 จังหวัด ระหว่างปี พ.ศ.2540-2551 ดังแสดงรายละเอียดในตารางที่ 4.44 และตารางที่ 4.45

ตารางที่ 4.44 ดัชนีผลิตภาพแรงงานสาขาอุตสาหกรรมการก่อสร้าง ใน 5 จังหวัดระหว่างปี
พ.ศ. 2540-2551 (หน่วย: ร้อยละ)

จังหวัด	ปี	ปี	ปี	ปี	ปี	ปี	ปี	ปี	ปี	ปี	ปี	ปี	ดัชนีเฉลี่ย ต่อปี ปี 40-51
	พ.ศ.	พ.ศ.	พ.ศ.	พ.ศ.	พ.ศ.	พ.ศ.	พ.ศ.	พ.ศ.	พ.ศ.	พ.ศ.	พ.ศ.		
	2540	2541	2542	2543	2544	2545	2546	2547	2548	2549	2550	2551	
สตูล	60.68	36.23	43.30	47.21	39.67	38.54	36.13	34.37	29.89	28.67	31.11	27.13	37.74
สงขลา	66.87	50.27	54.31	53.61	57.64	54.24	57.92	52.29	42.13	42.13	41.11	35.35	50.66
ปัตตานี	19.23	36.16	17.00	20.55	21.47	28.55	26.17	29.08	27.64	22.72	22.13	25.41	24.68
ยะลา	29.16	25.30	23.19	29.00	20.12	24.10	35.28	26.89	26.48	24.21	29.76	42.38	27.99
นราธิวาส	28.70	16.26	21.82	30.00	17.41	21.22	27.31	21.50	16.43	16.26	15.84	17.56	20.86

หมายเหตุ : ตารางที่ 4.32 , 4.34 , 4.36 , 4.38 และ 4.40

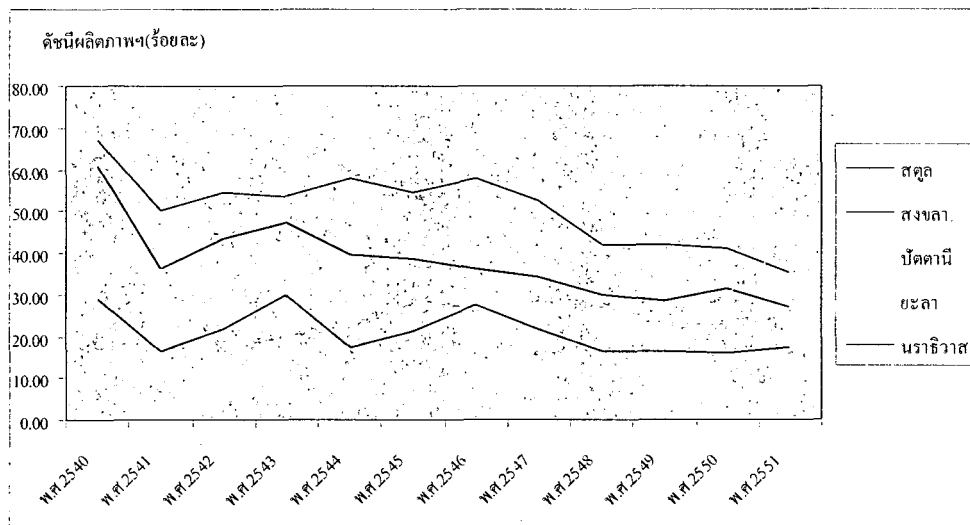
ตารางที่ 4.45 อัตราเปลี่ยนแปลงดัชนีผลิตภาพแรงงานสาขาอุตสาหกรรมการก่อสร้างใน 5 จังหวัด
ระหว่างปี พ.ศ. 2540-2551 (หน่วย : ร้อยละ)

จังหวัด	ปี พ.ศ.	ปี พ.ศ.	ปี พ.ศ.	ปี พ.ศ.	ปี พ.ศ.	ปี พ.ศ.	ปี พ.ศ.	ปี พ.ศ.	ปี พ.ศ.	ปี พ.ศ.	ปี พ.ศ.	อัตรา เฉลี่ย ต่อปี
	2540/41	2541/42	2542/43	2543/44	2544/45	2545/46	2546/47	2547/48	2548/49	2549/50	2550/51	
สตูล	-40.29	19.50	9.05	-15.98	-2.85	-6.24	-4.89	-13.03	-4.08	8.51	-12.79	-5.74
สงขลา	-24.83	8.03	-1.28	7.50	-5.90	6.80	-9.73	-19.42	-0.01	-2.43	-14.01	-5.02
ปัตตานี	88.08	-52.99	20.87	4.49	32.97	-8.31	11.11	-4.96	-17.81	-2.57	14.80	7.79
ยะลา	-13.25	-8.33	25.03	-30.62	19.82	46.37	-23.77	-1.54	-8.58	22.93	42.40	6.41
นราธิวาส	-43.33	34.19	37.48	-41.96	21.85	28.70	-21.29	-23.57	-1.00	-2.60	10.88	-0.06

หมายเหตุ : ตารางที่ 4.33 , 4.35 , 4.37 , 4.39 และ 4.41

ตามตารางที่ 4.44 และ 4.45 พบว่า การเปลี่ยนแปลงดัชนีผลิตภาพแรงงาน จะมีแนวโน้มลดลง ทั้ง 5 จังหวัด รวมทั้ง มีขนาดของดัชนีผลิตภาพแรงงานเมื่อเปรียบเทียบกับปีฐานแล้ว มีขนาดลดลงกว่าปีฐาน ทั้ง 5 จังหวัด สอดคล้องกับผลการศึกษาตาม โครงการจัดทำสถิติ ผลิตภาพแรงงานภาคอุตสาหกรรม(สุมาลี:2549) ที่พบว่า ดัชนีผลิตภาพแรงงานระดับภาคใต้ สาขา การก่อสร้างมีแนวโน้มลดลง รวมทั้ง มีอัตราการเปลี่ยนแปลงที่ติดลบเป็นส่วนใหญ่ และจากผล การศึกษานี้ พบว่า สาขาการก่อสร้างของจังหวัดสตูล จังหวัดสงขลาและจังหวัดนราธิวาส มีอัตรา การเปลี่ยนแปลงโดยเฉลี่ยติดลบ ร้อยละ 5.74 ต่อปี ร้อยละ 5.02 ต่อปี และร้อยละ 0.06 ต่อปี

ตามลำดับ สาเหตุหลักอาจจะเป็นเพราะว่า งานก่อสร้างในจังหวัดชายแดนภาคใต้ มีการใช้เทคโนโลยี หรือเครื่องมืออุปกรณ์ที่ล้ำสมัย หรืออาจจะเป็นเพราะลักษณะของงานก่อสร้างที่จะต้องใช้เทคโนโลยีการก่อสร้างขั้นสูง มีจำนวนน้อย ส่วนใหญ่เป็นงานก่อสร้างตึก หรืออาคารที่อยู่อาศัย หรืออาคารพาณิชย์ขนาดเล็ก รวมทั้งทางด้านแรงงาน อาจจะมีการใช้แรงงานไร้ฝีมือทำงาน ทางด้านการจัดการงานในสาขาการก่อสร้างอาจจะมีลักษณะรูปแบบเดิม เหมือนเมื่อ 20 ปีที่ผ่านมา จึงส่งผลให้ผลิตภาพแรงงานขาดการยกระดับฝีมืออย่างจริงจัง ในส่วนสาขาอุตสาหกรรม การก่อสร้างของจังหวัดปัตตานี และจังหวัดยะลา มีอัตราการเปลี่ยนแปลงโดยเฉลี่ยเพิ่มขึ้นร้อยละ 7.79 ต่อปี และร้อยละ 6.41 ต่อปี ตามลำดับ แต่หากพิจารณาการเปลี่ยนแปลงในช่วงปีที่ทำการศึกษาก็ พบว่า ลักษณะของดัชนีผลิตภาพแรงงานและอัตราการเปลี่ยนแปลงผลิตภาพแรงงานรายปี มีลักษณะทั้งเพิ่มขึ้นและลดลง รวมทั้งมีอัตราการเปลี่ยนแปลงทั้งเป็นด้านบวกและด้านลบ สลับกันไป แต่แนวโน้มส่วนใหญ่จะเป็นไปในทิศทางที่ลดลง ตามภาพที่ 4.7

ภาพที่ 4.7 ดัชนีผลิตภาพแรงงานสาขาการก่อสร้างใน 5 จังหวัดชายแดนภาคใต้ตอนล่าง ระหว่างปี พ.ศ.2540-2551

หมายเหตุ : ตารางที่ 4.32 , 4.34 , 4.36 , 4.38 และ 4.40

3.2.3 สาขาอุตสาหกรรมการทำเหมืองแร่และเหมืองหิน

ค่าสถิติพื้นฐาน เพื่อศึกษาการเปลี่ยนแปลงดัชนีผลิตภาพแรงงานใน สาขาอุตสาหกรรมการทำเหมืองแร่และเหมืองหินของ 5 จังหวัด ระหว่างปี พ.ศ.2540-2551 ดังแสดงรายละเอียดในตารางที่ 4.46 และตารางที่ 4.47

ตารางที่ 4.46 ดัชนีผลิตภาพแรงงานสาขาอุตสาหกรรมการทำเหมืองแร่และเหมืองหิน ใน 5 จังหวัด
ระหว่างปี พ.ศ. 2540-2551 (หน่วย : ร้อยละ)

จังหวัด	ปี	ปี	ปี	ปี	ปี	ปี	ปี	ปี	ปี	ปี	ปี	ปี	ค่าเฉลี่ย
	พ.ศ.	พ.ศ.	พ.ศ.	พ.ศ.	พ.ศ.	พ.ศ.	พ.ศ.	พ.ศ.	พ.ศ.	พ.ศ.	พ.ศ.	พ.ศ.	ต่อปี
	2540	2541	2542	2543	2544	2545	2546	2547	2548	2549	2550	2551	
สตูล	n.a.	n.a.	246.12	139.29	86.22	410.85	330.00	214.43	114.24	127.93	934.38	122.87	227.19
สงขลา	170.63	82.75	220.21	95.09	159.41	200.10	170.38	199.53	131.65	296.17	152.27	126.68	167.07
ปัตตานี	n.a.	n.a.	4,064.66	16,732.86	2,441.13	136.69	199.20	3,337.04	147.95	214.05	196.01	343.65	2,317.77
ยะลา	147.87	286.22	275.86	45.87	360.62	776.73	565.90	555.55	702.82	453.99	427.78	436.36	419.63
นราธิวาส	n.a.	78.86	51.28	156.17	n.a.	1,185.71	n.a.	100.92	523.94	n.a.	n.a.	1,608.27	308.76

หมายเหตุ : ตารางที่ 4.32 , 4.34 , 4.36 , 4.38 และ 4.40

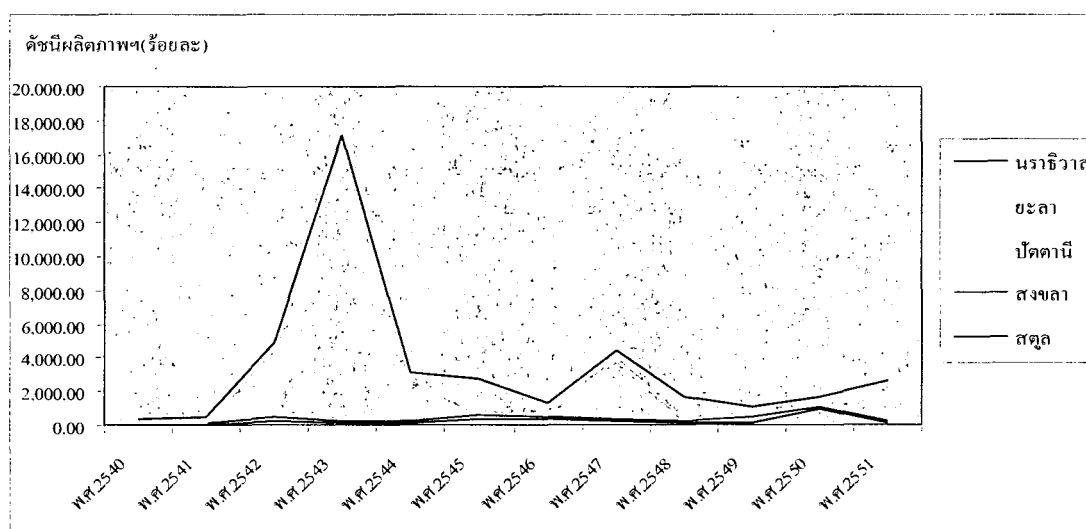
ตารางที่ 4.47 อัตราเปลี่ยนแปลงดัชนีผลิตภาพแรงงานสาขาอุตสาหกรรมการทำเหมืองแร่และ
เหมืองหินใน 5 จังหวัด ระหว่างปี พ.ศ. 2540-2551 (หน่วย : ร้อยละ)

จังหวัด	ปี พ.ศ.	ปี พ.ศ.	ปี พ.ศ.	ปี พ.ศ.	ปี พ.ศ.	ปี พ.ศ.	ปี พ.ศ.	ปี พ.ศ.	ปี พ.ศ.	ปี พ.ศ.	ปี พ.ศ.	อัตรา
	2540/41	2541/42	2542/43	2543/44	2544/45	2545/46	2546/47	2547/48	2548/49	2549/50	2550/51	เฉลี่ย
												ต่อปี
สตูล	n.a.	n.a.	-43.41	-38.10	376.49	-19.68	-35.02	-46.72	11.98	630.41	-86.85	68.10
สงขลา	-51.50	166.12	-56.82	67.65	25.52	-14.85	17.11	-34.02	124.98	-48.59	-16.81	16.25
ปัตตานี	n.a.	n.a.	311.67	-85.41	-94.40	45.73	1575.21	-95.57	44.68	-8.43	75.32	160.80
ยะลา	93.56	-3.62	-83.37	686.13	115.38	-27.14	-1.83	26.51	-35.40	-5.77	2.01	69.68
นราธิวาส	n.a.	-34.98	204.55	n.a.	n.a.	n.a.	n.a.	419.17	n.a.	n.a.	n.a.	53.52

หมายเหตุ : ตารางที่ 4.33 , 4.35 , 4.37 , 4.39 และ 4.41

จากตารางที่ 4.46 และตารางที่ 4.47 พบว่า ลักษณะของการเปลี่ยนแปลง
ดัชนีผลิตภาพแรงงานในสาขานี้ ทั้ง 5 จังหวัด มีทั้งลักษณะที่เพิ่มขึ้นและลดลง แต่เป็นไปใน
ลักษณะที่สอดคล้องกันเกือบทั้ง 5 จังหวัด โดยจังหวัดปัตตานี จะมีค่าเฉลี่ยต่อปี สูงสุด รองลงมา
เป็นของจังหวัดยะลา จังหวัดนราธิวาส จังหวัดสตูลและจังหวัดสงขลา ตามลำดับ โดยหากพิจารณา
จากอัตราการเปลี่ยนแปลงโดยเฉลี่ยต่อปี พบว่า อัตราการเปลี่ยนแปลงทั้ง 5 จังหวัดเป็นไปใน
ทิศทางบวก และสอดคล้องกับผลการศึกษาดำเนินโครงการจัดทำสถิติผลิตภาพแรงงาน
ภาคอุตสาหกรรม (สุมาลี : 2549 : 4-3) ของทั้งประเทศ และระดับภาค ซึ่ง พบว่า ดัชนีผลิตภาพ

แรงงานในสาขาอุตสาหกรรมการทำเหมืองแร่และเหมืองหิน มีอัตราการเจริญเติบโตสูงสุด หนึ่งในสามอันดับแรกทั้งภาพรวมของประเทศและระดับภาค ทั้งนี้ เนื่องจากนโยบายรัฐให้การสนับสนุนกิจการในสาขานี้มาอย่างต่อเนื่องตั้งแต่อดีต จนถึงปัจจุบัน อาทิ การกำหนดการถือหุ้นของบริษัทต่างชาติในการประกอบการเหมืองแร่ในทะเลเพื่อเอื้อประโยชน์กับนักลงทุนชาวต่างชาติ การลดขั้นตอนการปฏิบัติงานและปฏิรูประบบราชการ การวางแผนการใช้ทรัพยากรธรรมชาติในระยะยาว ฯลฯ รวมทั้ง ได้มีมาตรการสนับสนุนกิจการสาขาเหมืองแร่ฯ อาทิ การสำรวจทรัพยากรแร่ การปรับปรุงค่าภาคหลวงแร่ และการลดขั้นตอนในการขออนุญาต ฯลฯ รวมทั้ง กรณีกิจการการทำเหมืองแร่และเหมืองหินส่วนใหญ่ตั้งอยู่ในจังหวัดทางภาคใต้มา โดยตลอดตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน อาทิ แร่ดีบุกซึ่งลดบทบาทไปแล้ว นอกจากนั้นยังมี แร่ยิปซัม หังสเดน ลิกไนท์ ฟลูออไรท์ แมงกานีส และพลวงที่ยังเป็นแหล่งแร่ที่สร้างรายได้ให้กับภาคใต้ ทั้งนี้ ลักษณะการเปลี่ยนแปลงดัชนีผลิตภาพแรงงานของสาขานี้เปรียบเทียบกับ 5 จังหวัด ตามภาพที่ 4.8

ภาพที่ 4.8 ดัชนีผลิตภาพแรงงานสาขาการทำเหมืองแร่และเหมืองหินใน 5 จังหวัดชายแดนภาคใต้ตอนล่าง ระหว่างปี พ.ศ.2540-2551

หมายเหตุ : ตารางที่ 4.32 , 4.34 , 4.36 , 4.38 และ 4.40

3.2.4 สาขาอุตสาหกรรมขนส่ง สถานที่เก็บสินค้าและการคมนาคม

ค่าสถิติพื้นฐาน เพื่อศึกษาการเปลี่ยนแปลงดัชนีผลิตภาพแรงงานในสาขาอุตสาหกรรมขนส่ง สถานที่เก็บสินค้าและการคมนาคมของ 5 จังหวัด ระหว่างปี พ.ศ. 2540-2551 ดังแสดงรายละเอียดในตารางที่ 4.48 และตารางที่ 4.49

ตารางที่ 4.48 ดัชนีผลิตภาพแรงงานสาขาอุตสาหกรรมขนส่ง สถานที่เก็บสินค้าและการ
คมนาคมใน 5 จังหวัด ระหว่างปี พ.ศ. 2540-2551 (หน่วย : ร้อยละ)

จังหวัด	ปี	ปี	ปี	ปี	ปี	ปี	ปี	ปี	ปี	ปี	ปี	ดัชนี เฉลี่ยต่อปี	
	พ.ศ. 2540	พ.ศ. 2541	พ.ศ. 2542	พ.ศ. 2543	พ.ศ. 2544	พ.ศ. 2545	พ.ศ. 2546	พ.ศ. 2547	พ.ศ. 2548	พ.ศ. 2549	พ.ศ. 2550		พ.ศ. 2551
สตูล	109.42	76.97	66.23	138.25	203.36	130.50	163.19	154.86	119.20	144.79	206.91	277.75	149.29
สงขลา	124.72	96.04	87.49	98.84	108.60	106.24	101.31	114.75	146.37	130.34	138.40	117.74	114.24
ปัตตานี	101.61	122.09	94.37	92.34	79.66	95.72	136.71	147.89	149.05	158.39	139.92	192.53	125.86
ยะลา	183.98	142.56	100.37	142.15	168.45	130.37	158.77	169.78	160.98	230.43	274.77	334.58	183.10
นราธิวาส	159.86	114.20	100.68	141.51	135.60	151.06	161.40	244.21	267.67	162.75	126.30	178.49	161.98

หมายเหตุ : ตารางที่ 4.32 , 4.34 , 4.36 , 4.38 และ 4.40

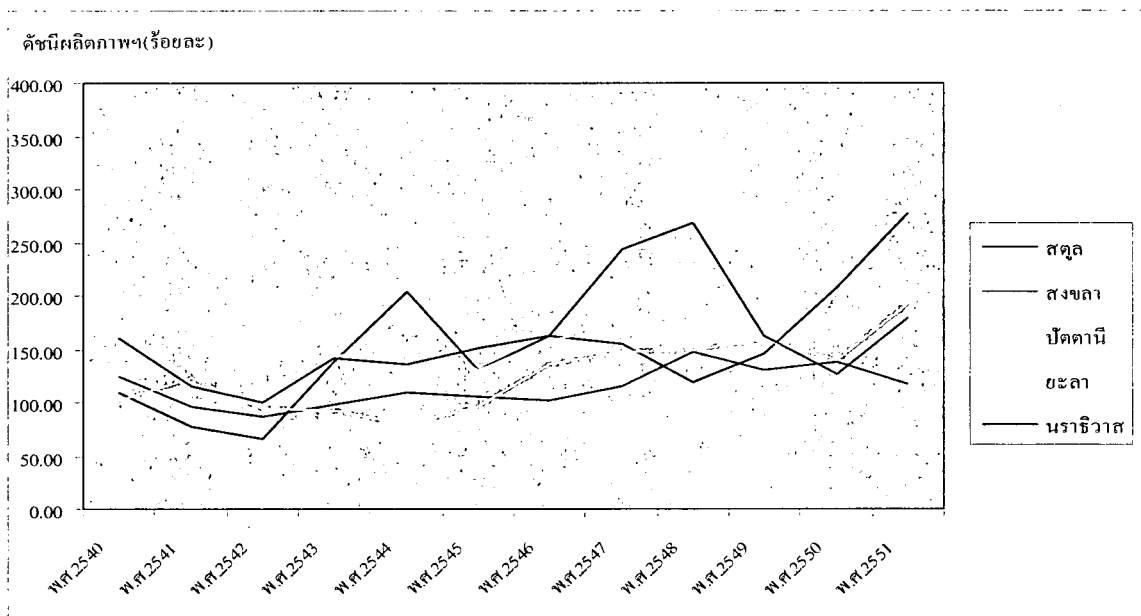
ตารางที่ 4.49 อัตราเปลี่ยนแปลงดัชนีผลิตภาพแรงงานสาขาอุตสาหกรรมขนส่ง สถานที่เก็บ
สินค้าและการคมนาคม ใน 5 จังหวัด ระหว่างปี พ.ศ. 2540-2551 (หน่วย : ร้อยละ)

จังหวัด	ปี พ.ศ.	ปี พ.ศ.	ปี พ.ศ.	ปี พ.ศ.	ปี พ.ศ.	ปี พ.ศ.	ปี พ.ศ.	ปี พ.ศ.	ปี พ.ศ.	ปี พ.ศ.	ปี พ.ศ.	อัตรา เฉลี่ย ต่อปี
	2540/41	2541/42	2542/43	2543/44	2544/45	2545/46	2546/47	2547/48	2548/49	2549/50	2550/51	
สตูล	-29.66	-13.95	108.73	47.10	-35.83	25.05	-5.10	-23.03	21.48	42.90	34.24	15.63
สงขลา	-23.00	-8.90	12.98	9.87	-2.17	-4.64	13.27	27.55	-10.95	6.18	-14.93	0.48
ปัตตานี	20.15	-22.71	-2.15	-13.72	20.15	42.83	8.18	0.78	6.26	-11.66	37.60	7.79
ยะลา	-22.52	-29.60	41.63	18.51	-22.61	21.79	6.93	-5.19	43.15	19.24	21.77	8.46
นราธิวาส	-28.56	-11.84	40.56	-4.17	11.40	6.84	51.31	9.61	-39.20	-22.40	41.31	4.99

หมายเหตุ : ตารางที่ 4.33 , 4.35 , 4.37 , 4.39 และ 4.41

จากตารางที่ 4.48 และตารางที่ 4.49 พบว่า ลักษณะการเปลี่ยนแปลงดัชนี
ผลิตภาพแรงงาน มีระดับสูงกว่าปีฐานไม่มากนัก โดยดัชนีผลิตภาพแรงงานค่าเฉลี่ยต่อปีของทั้ง 5
จังหวัด อยู่ที่ระดับ 114.24-161.98 แต่ยิ่งถือว่าดัชนีผลิตภาพแรงงานในสาขานี้ มีความเติบโตใน
ระดับหนึ่ง แม้จะไม่ก้าวกระโดด ในขณะที่ มีอัตราการเปลี่ยนแปลงโดยเฉลี่ยอยู่ในด้านบวก และ
ในอัตราที่ค่อนข้างสูงพอสมควร เช่น จังหวัดสตูล อัตราเฉลี่ยต่อปี ร้อยละ 15.63 ต่อปี จังหวัดยะลา
เฉลี่ยร้อยละ 8.46 ต่อปี จังหวัดปัตตานีเฉลี่ยร้อยละ 7.79 ต่อปี จังหวัดนราธิวาสเฉลี่ยร้อยละ 4.99 ต่อ

ปี และจังหวัดสงขลาเฉลี่ยร้อยละ 0.48 ต่อปี ถึงแม้ว่าลักษณะการเปลี่ยนแปลงของดัชนีผลิตภาพแรงงานจะมีลักษณะปรับตัวขึ้นและลง หรือมีทั้งบวกและลบก็ตาม การเติบโตของผลิตภาพแรงงานและอัตราการเปลี่ยนแปลงที่เพิ่มขึ้นของผลิตภาพแรงงานในสาขานี้ สอดคล้องกับผลการศึกษาตามโครงการจัดทำสถิติผลิตภาพแรงงานภาคอุตสาหกรรม (สุทธิ : 2549 , 4-49) ซึ่ง พบว่า สาขาอุตสาหกรรมการขนส่ง สถานที่เก็บสินค้าและการคมนาคม เป็นสาขาที่มีการเจริญเติบโตเป็นอันดับ 3 ในระดับประเทศ และระดับภาค ซึ่งรวมถึงภาคใต้ด้วยเช่นกัน ทั้งนี้ ลักษณะการเปลี่ยนแปลงของดัชนีผลิตภาพแรงงานในสาขานี้ เปรียบเทียบ 5 จังหวัด ดังปรากฏตามภาพที่ 4.9

ภาพที่ 4.9 ดัชนีผลิตภาพแรงงานสาขาการขนส่ง สถานที่เก็บสินค้าและการคมนาคม
ใน 5 จังหวัดชายแดนภาคใต้ตอนล่างระหว่างปี พ.ศ.2540-2551

หมายเหตุ : ตารางที่ 4.32 , 4.34 , 4.36 , 4.38 และ 4.40

บทที่ 5

สรุปการวิจัย อภิปรายผลและข้อเสนอแนะ

ในบทนี้จะกล่าวถึง การสรุปผลการวิจัย การอภิปรายผลการวิจัยที่ได้ประมวลผลและวิเคราะห์ผลแล้ว รวมทั้งข้อเสนอแนะต่างๆ โดยมีสาระสำคัญ ดังนี้

1. สรุปผลการวิจัย

เป็นการสรุปวัตถุประสงค์ของการวิจัย วิธีดำเนินการวิจัยและผลการวิจัย ดังนี้

1.1 วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1.1.1 เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ ระหว่างอัตราค่าจ้างขั้นต่ำกับผลิตภาพแรงงานในสาขาอุตสาหกรรมของจังหวัดชายแดนภาคใต้ตอนล่าง

1.1.2 เพื่อศึกษาการเปลี่ยนแปลง ของผลิตภาพแรงงานในสาขาอุตสาหกรรมของจังหวัดชายแดนภาคใต้ตอนล่าง

1.1.3 เพื่อศึกษาการเปลี่ยนแปลง ของดัชนีผลิตภาพแรงงานในสาขาอุตสาหกรรมของจังหวัดชายแดนภาคใต้ตอนล่างเมื่อเปรียบเทียบกับปีฐาน

1.2 วิธีดำเนินการวิจัย

1.2.1 ข้อมูลที่ใช้ในการวิจัย ใช้ข้อมูลทุติยภูมิ ชนิดอนุกรมเวลา ระหว่างปี พ.ศ. 2540-2551 จากหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง นำมาคำนวณด้วยค่าสถิติเชิงพรรณนา และค่าสถิติเชิงปริมาณ เพื่อหาสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ ระหว่างอัตราค่าจ้างขั้นต่ำ กับผลิตภาพแรงงาน ประกอบด้วย ข้อมูลกำลังแรงงานเฉลี่ยรายปีของจังหวัด จำแนกตามสาขาอุตสาหกรรม ในปี พ.ศ.2533 และปี พ.ศ.2540-2551 ข้อมูลผลิตภัณฑ์มวลรวมจังหวัดราคาประจำปีและราคาคงที่ จำแนกตามสาขาอุตสาหกรรมของจังหวัด ข้อมูลผลิตภัณฑ์มวลรวมจังหวัด ปี พ.ศ.2531 จำแนกตามสาขาอุตสาหกรรม ข้อมูลอัตราค่าจ้างขั้นต่ำจังหวัดที่ใช้ใน 5 จังหวัด และข้อมูลดัชนีราคาผู้บริโภคชุดทั่วไประดับภาค ของภาคใต้

1.2.2 การเก็บรวบรวมข้อมูล เก็บรวบรวมข้อมูลกำลังแรงงานเฉลี่ยรายปี

รายสาขาอุตสาหกรรมของจังหวัด จากโครงการสำมะโนประชากรและเคหะปี พ.ศ.2533 ของสำนักงานสถิติแห่งชาติและจากโครงการสำรวจภาวะการทำงานของประชากรของสำนักงานสถิติจังหวัดสตูล จังหวัดสงขลา จังหวัดปัตตานี จังหวัดยะลาและจังหวัดนราธิวาส ปี พ.ศ.2540-2551 ข้อมูลผลิตภัณฑ์มวลรวมจังหวัดราคาประจำปีและราคาคงที่ รายสาขาอุตสาหกรรมของปี พ.ศ.2531 และของปี พ.ศ.2540-2551 จากรายงานผลิตภัณฑ์มวลรวมจังหวัดของสำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ข้อมูลอัตราค่าจ้างขั้นต่ำของจังหวัดระหว่างปี พ.ศ.2540-2551 จากประกาศกระทรวงแรงงานและสวัสดิการสังคม และกระทรวงแรงงาน เรื่อง อัตราค่าจ้างขั้นต่ำ และข้อมูลดัชนีราคาผู้บริโภคชุดทั่วไป ระดับภาคของภาคใต้ ในระหว่างปี พ.ศ.2540-2551 (โดยปี พ.ศ.2550 เป็นปีฐาน) จากสำนักดัชนีเศรษฐกิจการค้า กระทรวงพาณิชย์

1.2.3 สรุปผลการวิจัย ดังนี้

1) ความสัมพันธ์ระหว่างอัตราค่าจ้างขั้นต่ำกับผลิตภาพแรงงานในสาขาอุตสาหกรรมของจังหวัดชายแดนภาคใต้ จากผลการวิจัยพบว่า

(1) อัตราค่าจ้างขั้นต่ำที่เป็นตัวเงินแต่ละจังหวัดมีความสัมพันธ์กับผลิตภาพแรงงาน ในสาขาการขนส่ง สถานที่เก็บสินค้าและการคมนาคมของจังหวัดสตูล จังหวัดสงขลา จังหวัดปัตตานีและจังหวัดยะลา เป็นความสัมพันธ์แบบไม่สมบูรณ์ในทางบวกระดับปานกลาง ถึง ค่อนข้างสูง และในสาขาการก่อสร้างของจังหวัดสตูล จังหวัดสงขลาและจังหวัดนราธิวาส รวมทั้ง ในสาขาการผลิตของจังหวัดนราธิวาส เป็นความสัมพันธ์แบบไม่สมบูรณ์ในทางลบระดับปานกลาง ถึง ค่อนข้างสูง

(2) อัตราค่าจ้างขั้นต่ำที่เป็นตัวเงินแต่ละจังหวัดไม่มีความสัมพันธ์กับผลิตภาพแรงงาน ในสาขาการผลิตของจังหวัดสตูล จังหวัดสงขลา จังหวัดปัตตานีและจังหวัดยะลา ในสาขาการก่อสร้างของจังหวัดปัตตานีและจังหวัดยะลา ในสาขาการทำเหมืองแร่และเหมืองหินทั้ง 5 จังหวัดและในสาขาการขนส่ง สถานที่เก็บสินค้าและการคมนาคมของจังหวัดนราธิวาส หรือมีความสัมพันธ์กันน้อย จนถึง น้อยมาก

(3) อัตราค่าจ้างขั้นต่ำที่เป็นตัวเงินค่าเฉลี่ย 5 จังหวัดกับผลิตภาพแรงงานค่าเฉลี่ย 5 จังหวัด มีความสัมพันธ์กับผลิตภาพแรงงาน ในสาขาการขนส่ง สถานที่เก็บสินค้าและการคมนาคมค่าเฉลี่ย 5 จังหวัดเป็นความสัมพันธ์แบบไม่สมบูรณ์ในทางบวกระดับปานกลาง และในสาขาการก่อสร้างค่าเฉลี่ยเป็นความสัมพันธ์แบบไม่สมบูรณ์ในทางลบระดับความสัมพันธ์กันค่อนข้างสูง

(4) อัตราค่าจ้างขั้นต่ำที่แท้จริงแต่ละจังหวัดมีความสัมพันธ์กับ

ผลิตภาพแรงงาน ในสาขาการทำเหมืองแร่และเหมืองหินของจังหวัดสตูล ในสาขาการขนส่ง สถานที่เก็บสินค้าและการคมนาคมของจังหวัดสตูลและจังหวัดยะลา เป็นความสัมพันธ์แบบไม่สมบูรณ์ทางบวกระดับปานกลาง และในสาขาการก่อสร้างของจังหวัดสตูลและจังหวัดสงขลา ในสาขาการผลิตของจังหวัดนราธิวาสเป็นความสัมพันธ์แบบไม่สมบูรณ์ในทางลบระดับปานกลาง ถึงค่อนข้างสูง

(5) อัตราค่าจ้างขั้นต่ำที่แท้จริงแต่ละจังหวัดไม่มีความสัมพันธ์กับ

ผลิตภาพแรงงาน ในสาขาการก่อสร้างของจังหวัดปัตตานี จังหวัดยะลาและจังหวัดนราธิวาส สาขาการทำเหมืองแร่และเหมืองหินของจังหวัดสงขลา จังหวัดปัตตานี จังหวัดยะลาและจังหวัดนราธิวาส สาขาการขนส่ง สถานที่เก็บสินค้าและการคมนาคมของจังหวัดสงขลา จังหวัดปัตตานีและจังหวัดนราธิวาส และสาขาการผลิตของจังหวัดสตูล จังหวัดสงขลา จังหวัดปัตตานีและจังหวัดยะลา หรือมีความสัมพันธ์น้อย ถึง น้อยมาก

(6) อัตราค่าจ้างขั้นต่ำที่แท้จริงค่าเฉลี่ย 5 จังหวัด มีความสัมพันธ์กับ

ผลิตภาพแรงงานค่าเฉลี่ย 5 จังหวัด ในสาขาการทำเหมืองแร่และเหมืองหินและในสาขาการขนส่ง สถานที่เก็บสินค้าและการคมนาคมเป็นความสัมพันธ์แบบไม่สมบูรณ์ในทางบวกระดับปานกลาง และในสาขาการก่อสร้างเป็นความสัมพันธ์แบบไม่สมบูรณ์ในทางลบระดับปานกลาง

2) การเปลี่ยนแปลงผลิตภาพแรงงาน ในสาขาอุตสาหกรรมของจังหวัด

ชายแดนภาคใต้ ผลการศึกษาจำแนกออกเป็น 3 กรณี ดังนี้

(1) การเปลี่ยนแปลงผลิตภาพแรงงาน โดยการเปรียบเทียบค่าพิสัยและมูลค่าผลิตภาพแรงงานเฉลี่ยต่อปี สรุปผลการศึกษาตามตารางที่ 5.1 ซึ่งพบว่า

ก. การเปลี่ยนแปลงผลิตภาพแรงงาน โดยการเปรียบเทียบค่าพิสัย รายสาขาอุตสาหกรรมใน 5 จังหวัด สาขาการทำเหมืองแร่และเหมืองหิน มีค่าพิสัยสูงสุดเป็นอันดับ 1 ของทั้ง 5 จังหวัด โดยจังหวัดนราธิวาสมีค่าพิสัยสูงสุด จำนวน 3,515,790 บาท จังหวัดสงขลามีค่าพิสัยในสาขานี้ต่ำสุดใน 5 จังหวัด จำนวน 115,103 บาท สาขาการขนส่ง สถานที่เก็บสินค้าและการคมนาคม มีค่าพิสัยสูงเป็นอันดับ 2 ของทั้ง 5 จังหวัด โดยจังหวัดยะลามีค่าพิสัยสูงสุด จำนวน 345,617 บาท จังหวัดสงขลามีค่าพิสัยต่ำสุด จำนวน 101,623 บาท สาขาการผลิต มีค่าพิสัยสูงเป็นอันดับ 3 ของทั้ง 5 จังหวัด โดยจังหวัดสตูลมีค่าพิสัยสูงสุด จำนวน 137,167 บาท จังหวัดปัตตานีมีค่าพิสัยต่ำสุด จำนวน 33,577 บาท และสาขาการก่อสร้าง มีค่าพิสัยต่ำสุดใน 4 สาขาอุตสาหกรรมของทั้ง 5 จังหวัด โดยจังหวัดสตูลมีค่าพิสัยสูงสุด จำนวน 43,090 บาท ในขณะที่ จังหวัดนราธิวาสมีค่าพิสัยต่ำสุด จำนวน 12,076 บาท

ข. การเปลี่ยนแปลงผลิตภาพแรงงาน โดยการเปรียบเทียบมูลค่าเฉลี่ยต่อปีรายสาขาอุตสาหกรรม พบว่า สาขาการทำเหมืองแร่และเหมืองหิน มีมูลค่าเฉลี่ยทั้ง 5 จังหวัดต่อปีสูงสุด จำนวน 455,743 บาทต่อคนต่อปี โดยที่จังหวัดสตูลมีมูลค่าเฉลี่ยต่อปีสูงสุด จำนวน 699,056 บาทต่อคนต่อปี สาขาการขนส่ง สถานที่เก็บสินค้า มีมูลค่าเฉลี่ยทั้ง 5 จังหวัดต่อปีสูงเป็นอันดับ 2 จำนวน 178,918 บาทต่อคนต่อปี โดยที่จังหวัดยะลามีมูลค่าเฉลี่ยต่อปีสูงสุด จำนวน 270,191 บาทต่อคนต่อปี สาขาการผลิตมีมูลค่าเฉลี่ยทั้ง 5 จังหวัดต่อปีสูงเป็นอันดับ 3 จำนวน 104,804 บาทต่อคนต่อปี โดยที่จังหวัดสตูลมีมูลค่าเฉลี่ยต่อปีสูงสุด จำนวน 195,950 บาทต่อคนต่อปี และสาขาการก่อสร้างมีมูลค่าเฉลี่ยทั้ง 5 จังหวัดต่อปีต่ำสุด จำนวน 39,746 บาทต่อคนต่อปี โดยที่จังหวัดสตูลมีมูลค่าเฉลี่ยต่อปีสูงสุดในสาขานี้ จำนวน 43,090 บาทต่อคนต่อปี

ตารางที่ 5.1 การเปรียบเทียบ ค่าพิสัยและมูลค่าเฉลี่ยต่อปีของผลิตภาพแรงงานรายสาขา อุตสาหกรรมรายจังหวัด ระหว่างปี พ.ศ.2540-2551

จังหวัด	สาขาการผลิต		สาขาการก่อสร้าง		สาขาการทำเหมืองแร่ฯ		สาขาการขนส่งฯ	
	ค่าพิสัย (บาท)	มูลค่า เฉลี่ยต่อปี (บาท/คน/ปี)	ค่าพิสัย (บาท)	มูลค่าเฉลี่ยต่อ ปี (บาท/คน/ปี)	ค่าพิสัย (บาท)	มูลค่าเฉลี่ย ต่อปี (บาท/คน/ปี)	ค่าพิสัย (บาท)	มูลค่าเฉลี่ย ต่อปี (บาท/คน/ปี)
สตูล	137,167	195,950	43,090	48,483	998,845	699,056	154,176	163,615
สงขลา	63,644	185,591	41,194	66,188	115,103	90,107	101,623	197,155
ปัตตานี	33,577	34,581	14,420	18,568	2,578,761	360,142	125,165	139,576
ยะลา	60,169	81,807	37,940	47,703	752,752	432,205	345,617	270,191
นราธิวาส	37,521	26,092	12,076	17,787	3,515,790	697,207	127,897	124,053
ค่าเฉลี่ย 5 จังหวัด	-	104,804	-	39,746	-	455,743	-	178,918

หมายเหตุ : สรุปจากตารางที่ 4.13 , 4.15 , 4.17 , 4.19 และ 4.21

(2) การเปลี่ยนแปลงผลิตภาพแรงงาน โดยเปรียบเทียบอัตราการเปลี่ยนแปลงผลิตภาพแรงงานโดยเฉลี่ยต่อปี กับ อัตราการเปลี่ยนแปลงกำลังแรงงาน ผลิตภัณฑ์มวลรวมจังหวัดราคาคงที่และราคาประจำปี สรุปผลการศึกษาตามตารางที่ 5.2 ซึ่งพบว่า

ก. จังหวัดสตูล มีอัตราการเปลี่ยนแปลงผลิตภาพแรงงานโดยเฉลี่ยต่อปีสูงสุดในสาขาการทำเหมืองแร่และเหมืองหิน ร้อยละ 68.10 ต่อปี สอดคล้องกับการเปลี่ยนแปลงของกำลังแรงงาน ซึ่งมีอัตราการเปลี่ยนแปลงโดยเฉลี่ยร้อยละ 59.03 ต่อปี และสอดคล้องกับการเปลี่ยนแปลงผลิตภัณฑ์มวลรวมจังหวัดราคาประจำปีและราคาคงที่ ซึ่งมีอัตราการเปลี่ยนแปลงโดยเฉลี่ยอัตราร้อยละ 13.82 ต่อปีและร้อยละ 6.63 ต่อปี ตามลำดับ สำหรับสาขาการก่อสร้าง มีอัตราการเปลี่ยนแปลงโดยเฉลี่ยติดลบร้อยละ 5.74 ต่อปี ทิศทางเดียวกับการเปลี่ยนแปลงผลิตภัณฑ์มวลรวมจังหวัดราคาคงที่ ซึ่งมีอัตราโดยเฉลี่ยติดลบร้อยละ 0.04 ต่อปี ทางด้านกำลังแรงงานมีการเปลี่ยนแปลงโดยอัตราเฉลี่ยร้อยละ 6.27 ต่อปีและผลิตภัณฑ์มวลรวมจังหวัดราคาประจำปี มีการเปลี่ยนแปลงในอัตราเฉลี่ยร้อยละ 3.59 ต่อปี

ข. จังหวัดสงขลา มีอัตราการเปลี่ยนแปลงผลิตภาพแรงงานโดยเฉลี่ยต่อปีสูงสุดในสาขาการทำเหมืองแร่และเหมืองหิน ร้อยละ 16.25 ต่อปี สอดคล้องกับการเปลี่ยนแปลงกำลังแรงงาน ผลิตภัณฑ์มวลรวมจังหวัดราคาประจำปีและราคาคงที่ ซึ่งมีอัตราการเปลี่ยนแปลงโดยเฉลี่ย ร้อยละ 25.94 ต่อปี ร้อยละ 17.39 ต่อปี และร้อยละ 13.87 ต่อปี ตามลำดับ สาขาการก่อสร้างมีอัตราการเปลี่ยนแปลงผลิตภาพแรงงานติดลบโดยเฉลี่ยร้อยละ 5.02 ต่อปี ทิศทางเดียวกับการเปลี่ยนแปลงผลิตภัณฑ์มวลรวมจังหวัดราคาคงที่ ซึ่งมีอัตราโดยเฉลี่ยติดลบร้อยละ 1.44 ต่อปี ทางด้านกำลังแรงงานมีการเปลี่ยนแปลงโดยอัตราเฉลี่ยร้อยละ 3.65 ต่อปีและผลิตภัณฑ์มวลรวมจังหวัดราคาประจำปี มีการเปลี่ยนแปลงในอัตราเฉลี่ยร้อยละ 1.99 ต่อปี

ค. จังหวัดปัตตานี มีอัตราการเปลี่ยนแปลงผลิตภาพแรงงานโดยเฉลี่ยต่อปีสูงสุดในสาขาการทำเหมืองแร่และเหมืองหิน ร้อยละ 160.80 ต่อปี สอดคล้องกับการเปลี่ยนแปลงกำลังแรงงานและผลิตภัณฑ์มวลรวมจังหวัดราคาประจำปี ซึ่งมีอัตราการเปลี่ยนแปลงโดยเฉลี่ย ร้อยละ 382.24 ต่อปี และร้อยละ 7.32 ต่อปี ตามลำดับ แต่ในส่วนของผลิตภัณฑ์มวลรวมจังหวัดราคาคงที่ กลับมีอัตราการเปลี่ยนแปลงโดยเฉลี่ยติดลบ ร้อยละ 0.05 ต่อปี โดยที่สาขาการผลิตมีอัตราการเปลี่ยนแปลงผลิตภาพแรงงานต่ำสุดในอัตราโดยเฉลี่ยร้อยละ 1.72 ต่อปี

ง. จังหวัดยะลา ผลิตภาพแรงงานมีอัตราการเปลี่ยนแปลงสูงสุดในสาขาการทำเหมืองแร่และเหมืองหินอัตราโดยเฉลี่ยร้อยละ 69.68 ต่อปี สอดคล้องกับการเปลี่ยนแปลงกำลังแรงงาน ผลิตภัณฑ์มวลรวมราคาประจำปีและราคาคงที่ ในอัตราโดยเฉลี่ยร้อยละ 40.78 ต่อปี ร้อยละ 10.73 ต่อปี และร้อยละ 4.51 ต่อปี ตามลำดับ โดยที่สาขาการก่อสร้างมีอัตราการเปลี่ยนแปลงผลิตภาพแรงงานต่ำสุดในอัตราโดยเฉลี่ยร้อยละ 6.41 ต่อปี

จ. จังหวัดนราธิวาส มีอัตราการเปลี่ยนแปลงผลิตภาพแรงงานโดยเฉลี่ยต่อปีสูงสุดในสาขาการทำเหมืองแร่และเหมืองหินอัตราโดยเฉลี่ยร้อยละ 53.52 ต่อปี สอดคล้องกับการเปลี่ยนแปลงของผลิตภัณฑ์มวลรวมจังหวัดราคาประจำปีและราคาคงที่ ซึ่งอัตราการเปลี่ยนแปลงโดยเฉลี่ยร้อยละ 5.12 ต่อปี และร้อยละ 0.83 ต่อปี ตามลำดับ ในขณะที่กำลังแรงงานมีอัตราการเปลี่ยนแปลงคิดลบริ้อยละ 32.04 ต่อปี โดยที่สาขาการผลิตมีอัตราการเปลี่ยนแปลงต่ำสุดและคิดลบริ้อยละ 7.48 ต่อปี

ตารางที่ 5.2 อัตราการเปลี่ยนแปลงผลิตภาพแรงงาน กำลังแรงงาน และผลิตภัณฑ์มวลรวม จังหวัดราคาประจำปีและราคาคงที่ จำแนกตามสาขาอุตสาหกรรมของ 5 จังหวัด ระหว่างปี พ.ศ.2540-2551

จังหวัด	อัตราการเปลี่ยนแปลงโดยเฉลี่ยต่อปี ระหว่าง ปี พ.ศ.2540-2551 (หน่วย : ร้อยละ)							
	ผลิตภาพแรงงาน				กำลังแรงงาน			
	สาขาการผลิต	สาขาการก่อสร้าง	สาขาการทำเหมืองฯ	สาขาการขนส่งฯ	สาขาการผลิต	สาขาก่อสร้าง	สาขาการทำเหมืองฯ	สาขาการขนส่งฯ
สตูล	0.53	-5.74	68.10	15.63	2.09	6.27	59.03	2.26
สงขลา	0.42	-5.02	16.25	0.48	2.98	3.65	25.94	3.24
ปัตตานี	1.72	7.79	160.80	7.79	5.64	3.09	382.24	-0.45
ยะลา	6.70	6.41	69.68	8.46	-5.23	-1.58	40.78	1.98
นราธิวาส	-7.48	-0.06	53.52	4.99	12.57	6.50	-32.04	4.97
สตูล	2.44	3.59	13.82	6.78	-0.30	-0.04	6.63	6.95
สงขลา	6.82	1.99	17.39	3.92	2.37	-1.44	13.87	2.57
ปัตตานี	6.13	5.17	7.32	2.67	2.73	1.57	-0.05	4.10
ยะลา	4.12	7.99	10.73	4.30	-2.35	4.15	4.51	4.93
นราธิวาส	6.26	6.85	5.12	1.06	-0.90	3.15	0.83	2.79

หมายเหตุ : สรุปจากตารางที่ 4.23 - 4.27

(3) การเปลี่ยนแปลงผลิตภาพแรงงานรายสาขาอุตสาหกรรมโดยเปรียบเทียบระหว่าง จังหวัด สรุปผลการศึกษาตามตารางที่ 5.3 ซึ่งผลการศึกษการเปลี่ยนแปลงผลิตภาพแรงงานพิจารณาจากมูลค่าผลิตภาพแรงงานเฉลี่ยทั้ง 5 จังหวัดต่อปี พบว่า สาขาการทำ

เหมืองแร่และเหมืองหินมีค่าสูงสุด จำนวน 455,743 บาทต่อคนต่อปี อันดับสองสาขาการขนส่ง สถานที่เก็บสินค้าและการคมนาคม จำนวน 178,918 บาทต่อคนต่อปี อันดับสามสาขาการผลิต จำนวน 104,804 บาทต่อคนต่อปี และสาขาการก่อสร้างมีมูลค่าผลิตภาพแรงงานเฉลี่ยทั้ง 5 จังหวัดต่ำสุด จำนวน 39,746 บาทต่อคนต่อปี และผลการศึกษารูปการเปลี่ยนแปลงผลิตภาพแรงงานพิจารณาจากอัตราการเปลี่ยนแปลงเฉลี่ยทั้ง 5 จังหวัดต่อปี พบว่า สาขาการทำเหมืองแร่และเหมืองหินมีอัตราการเปลี่ยนแปลงเฉลี่ยต่อปีสูงสุด ร้อยละ 73.67 ต่อปี อันดับสองสาขาการขนส่ง สถานที่เก็บสินค้า และการคมนาคม ร้อยละ 7.47 ต่อปี อันดับสามสาขาการก่อสร้าง ร้อยละ 0.68 ต่อปี และสาขาการผลิตมีอัตราการเปลี่ยนแปลงเฉลี่ยทั้ง 5 จังหวัดต่ำสุด ร้อยละ 0.38 ต่อปี

ตารางที่ 5.3 การเปรียบเทียบมูลค่าเฉลี่ยต่อปีและอัตราการเปลี่ยนแปลงเฉลี่ยต่อปีของผลิตภาพแรงงานรายสาขาอุตสาหกรรมใน 5 จังหวัด ระหว่างปี พ.ศ.2540-2551

จังหวัด	สาขาการผลิต		สาขาการก่อสร้าง		สาขาการทำเหมืองแร่		สาขาการขนส่งฯ	
	มูลค่าเฉลี่ยต่อปี	อัตราการเปลี่ยนแปลงเฉลี่ยต่อปี	มูลค่าเฉลี่ยต่อปี	อัตราเปลี่ยนแปลงเฉลี่ยต่อปี	มูลค่าเฉลี่ยต่อปี	อัตราการเปลี่ยนแปลงเฉลี่ยต่อปี	มูลค่าเฉลี่ยต่อปี	อัตราการเปลี่ยนแปลงเฉลี่ยต่อปี
	(บาท/คน/ปี)	(ร้อยละ)	(บาท/คน/ปี)	ลงเฉลี่ยต่อปี (ร้อยละ)	(บาท/คน/ปี)	ปลงเฉลี่ยต่อปี (ร้อยละ)	(บาท/คน/ปี)	(ร้อยละ)
สตูล	195,950	0.53	48,483	-5.74	699,056	68.10	163,615	15.63
สงขลา	185,591	0.42	66,188	-5.02	90,107	16.25	197,155	0.48
ปัตตานี	34,581	1.72	18,568	7.79	360,142	160.80	139,576	7.79
ยะลา	81,807	6.70	47,703	6.41	432,205	69.68	270,191	8.46
นราธิวาส	26,092	-7.48	17,787	-0.06	697,207	53.52	124,053	4.99
ค่าเฉลี่ย 5 จังหวัด	104,804	0.38	39,746	0.68	455,743	73.67	178,918	7.47

หมายเหตุ : สรุปรูปจากตารางที่ 4.28-4.31

3) การเปลี่ยนแปลงดัชนีผลิตภาพแรงงานในสาขาอุตสาหกรรมของจังหวัดชายแดนภาคใต้ โดยเปรียบเทียบอัตราการเปลี่ยนแปลงระหว่างสาขาอุตสาหกรรมของจังหวัดและเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยต่อปีและอัตราการเปลี่ยนแปลงระหว่างจังหวัดสรุปผลการศึกษาดังกล่าวตามตารางที่ 5.4 ผลการศึกษาพบว่า

(1) สาขาการผลิต จังหวัดสงขลาและสตูลมีการเปลี่ยนแปลงดัชนีผลิตภาพแรงงานโดยวัดจากค่าเฉลี่ยต่อปีของดัชนีฯ พบว่า มีค่าดัชนีฯ ก่อนข้างสูง เมื่อเทียบกับปีฐาน คือ ร้อยละ 597.07 ต่อปี และร้อยละ 539.66 ต่อปี และมีอัตราการเปลี่ยนแปลง ร้อยละ 0.42 ต่อปี และร้อยละ 0.53 ต่อปี ตามลำดับ จังหวัดปัตตานีและยะลา มีค่าเฉลี่ยต่อปีของดัชนีฯ ระดับปานกลาง โดยมีค่าดัชนีฯ เฉลี่ยต่อปี ร้อยละ 297.01 ต่อปี และร้อยละ 265.13 ต่อปี และมีอัตราการเปลี่ยนแปลง ร้อยละ 1.72 ต่อปีและร้อยละ 6.70 ต่อปี ตามลำดับ ในขณะที่จังหวัดนราธิวาสมีค่าเฉลี่ยต่อปีของดัชนีฯ ก่อนข้างต่ำ คือ ร้อยละ 81.40 ต่อปี และมีอัตราการเปลี่ยนแปลงติดลบ ร้อยละ 7.48 ต่อปี โดยค่าเฉลี่ยต่อปีของดัชนีผลิตภาพแรงงานสาขานี้ทั้ง 5 จังหวัด มีค่าร้อยละ 356.05 ต่อปี และมีอัตราการเปลี่ยนแปลงเฉลี่ยทั้ง 5 จังหวัด ร้อยละ 0.38 ต่อปี

(2) สาขาการก่อสร้าง พิจารณาจากค่าเฉลี่ยต่อปีของดัชนีผลิตภาพแรงงาน พบว่า มีค่าต่ำกว่าปีฐานก่อนข้างมากทั้ง 5 จังหวัด โดยที่จังหวัดนราธิวาสมีค่าเฉลี่ยต่อปีของดัชนีฯ ต่ำสุดที่ร้อยละ 20.86 ต่อปี และมีอัตราการเปลี่ยนแปลง ติดลบร้อยละ 0.06 ต่อปี โดยค่าเฉลี่ยต่อปีของดัชนีผลิตภาพแรงงานสาขานี้ทั้ง 5 จังหวัด มีค่าร้อยละ 32.39 ต่อปี และมีอัตราการเปลี่ยนแปลงเฉลี่ยทั้ง 5 จังหวัด ร้อยละ 0.68 ต่อปี

(3) สาขาการทำเหมืองแร่และเหมืองหิน มีค่าเฉลี่ยต่อปีของดัชนีผลิตภาพแรงงานและอัตราการเปลี่ยนแปลงค่าดัชนีฯ อยู่ในระดับที่ค่อนข้างสูงทั้ง 5 จังหวัด โดยค่าเฉลี่ยต่อปีของดัชนีผลิตภาพแรงงานสาขานี้ทั้ง 5 จังหวัด มีค่าร้อยละ 688.08 ต่อปี และมีอัตราการเปลี่ยนแปลงเฉลี่ยทั้ง 5 จังหวัด ร้อยละ 73.67 ต่อปี

(4) สาขาการขนส่ง สถานที่เก็บสินค้าและการคมนาคม มีค่าดัชนีผลิตภาพแรงงานเมื่อเปรียบเทียบกับปีฐาน ก่อนข้างใกล้เคียงกันทั้ง 5 จังหวัด โดยมีค่าเฉลี่ยต่อปีของดัชนีผลิตภาพแรงงาน อยู่ระหว่าง 114.24 – 183.10 ต่อปี และมีอัตราการเปลี่ยนแปลง อยู่ระหว่าง ร้อยละ 0.48 – 15.63 ต่อปี โดยค่าเฉลี่ยต่อปีของดัชนีผลิตภาพแรงงานสาขานี้ทั้ง 5 จังหวัด มีค่าร้อยละ 146.89 ต่อปี และมีอัตราการเปลี่ยนแปลงเฉลี่ยทั้ง 5 จังหวัด ร้อยละ 7.47 ต่อปี

ตารางที่ 5.4 การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยต่อปีและอัตราการเปลี่ยนแปลงเฉลี่ยต่อปีของดัชนีผลิตภาพ
แรงงานรายสาขาอุตสาหกรรมใน 5 จังหวัด ระหว่างปี พ.ศ.2540-2551

จังหวัด	สาขาการผลิต		สาขาการก่อสร้าง		สาขาการทำเหมืองแร่ฯ		สาขาการขนส่งฯ	
	ค่าเฉลี่ย ต่อปี (ร้อยละ)	อัตราการ เปลี่ยนแปลง เฉลี่ยต่อปี (ร้อยละ)	ค่าเฉลี่ย ต่อปี (ร้อยละ)	อัตราการ เปลี่ยนแปลง เฉลี่ยต่อปี (ร้อยละ)	ค่าเฉลี่ย ต่อปี (ร้อยละ)	อัตราการ เปลี่ยนแปลง เฉลี่ยต่อปี (ร้อยละ)	ค่าเฉลี่ย ต่อปี (ร้อยละ)	อัตราการ เปลี่ยนแปลง เฉลี่ยต่อปี (ร้อยละ)
สตูล	539.66	0.53	37.74	-5.74	227.19	68.10	149.29	15.63
สงขลา	597.07	0.42	50.66	-5.02	167.07	16.25	114.24	0.48
ปัตตานี	297.01	1.72	24.68	7.79	2,317.77	160.80	125.86	7.79
ยะลา	265.13	6.70	27.99	6.41	419.63	69.68	183.10	8.46
นราธิวาส	81.40	-7.48	20.86	-0.06	308.76	53.52	161.98	4.99
ส								
ค่าเฉลี่ย 5 จังหวัด	356.05	0.38	32.39	0.68	688.08	73.67	146.89	7.47

ที่มา: สรุปจากตารางที่ 4.42-4.49

2. อภิปรายผล

2.1 สรุปผลการวิจัยความสัมพันธ์ระหว่างอัตราค่าจ้างขั้นต่ำ กับ ผลิตภาพแรงงานใน
สาขาอุตสาหกรรมของจังหวัดชายแดนภาคใต้ การอภิปรายผลใน 3 ประเด็น ดังนี้

2.1.1 ประเด็น อัตราค่าจ้างขั้นต่ำมีความสัมพันธ์ กับ ผลิตภาพแรงงานในทิศทาง
เดียวกัน กรณีใช้ตัวแปรอัตราค่าจ้างขั้นต่ำที่เป็นตัวเงินของจังหวัด พบว่า มีความสัมพันธ์ทิศทาง
เดียวกันในสาขาการขนส่ง สถานที่เก็บสินค้าและการคมนาคมของจังหวัดสตูล จังหวัดสงขลา
จังหวัดปัตตานีและจังหวัดยะลา กรณีใช้ตัวแปรอัตราค่าจ้างขั้นต่ำที่เป็นตัวเงินค่าเฉลี่ย 5 จังหวัด
พบว่า มีความสัมพันธ์ทิศทางเดียวกันในสาขาการขนส่ง สถานที่เก็บสินค้าและการคมนาคมค่าเฉลี่ย
5 จังหวัด กรณีใช้ตัวแปรอัตราค่าจ้างขั้นต่ำที่แท้จริงของจังหวัด พบว่า มีความสัมพันธ์ทิศทาง
เดียวกันในสาขาการทำเหมืองแร่และเหมืองหินของจังหวัดสตูล และสาขาการขนส่ง สถานที่เก็บ
สินค้าและการคมนาคมของจังหวัดสตูลและจังหวัดยะลา และกรณีใช้ตัวแปรอัตราค่าจ้างขั้นต่ำที่

แท้จริงค่าเฉลี่ย 5 จังหวัด พบว่า มีความสัมพันธ์ทิศทางเดียวกันในสาขาการทำเหมืองแร่และเหมืองหิน และสาขาการขนส่ง สถานที่เก็บสินค้าและการคมนาคม

ผลการวิจัยครั้งนี้ สอดคล้องกับสภาพปรกติโดยทั่วไปที่ว่า การเพิ่มค่าจ้างควรมีความสัมพันธ์ในทิศทางเดียวกับการเพิ่มผลิตภาพแรงงาน หรือภายใต้แนวคิดพื้นฐานที่ระบุว่าค่าจ้างที่แท้จริงของแรงงานจะเพิ่มขึ้น ผลิตภาพของแรงงานจะต้องสูงขึ้นในสัดส่วนเดียวกัน หรือมากกว่า เพื่อมิให้ต้นทุนในการผลิต ที่เป็นต้นทุนแรงงานเพิ่มสูงขึ้น ซึ่งจะส่งผลให้ขีดความสามารถในการแข่งขันของหน่วยผลิตลดลง รวมทั้ง ยังสอดคล้องกับวิจัยของอนุเทพ กิจประทาน (2539) ที่ศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อผลิตภาพแรงงานในประเทศไทย โดยวิธีสถิติถดถอยเชิงซ้อน โดยใช้ข้อมูลในปี พ.ศ.2531 และปี พ.ศ.2535 เพื่อศึกษาเปรียบเทียบผลิตภาพแรงงานในสาขาอุตสาหกรรมในช่วงปี พ.ศ.2520-2535 ซึ่งผลการศึกษา พบว่า ผลิตภาพแรงงานมีการเปลี่ยนแปลงในทิศทางเดียวกันกับค่าจ้างที่แท้จริง และสอดคล้องกับผลการศึกษาวิจัยของ สุมาลี ปิตยานนท์ (2545:137-157) ซึ่งศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างค่าจ้างกับผลิตภาพแรงงานในระหว่างปี พ.ศ.2520-2539 ซึ่งพบว่า การเพิ่มขึ้นของค่าจ้างขั้นต่ำที่แท้จริงโดยเฉลี่ยแล้ว ไม่ได้สูงกว่าการเพิ่มขึ้นของผลิตภาพแรงงาน โดยเฉลี่ยทั้งประเทศ แต่เฉพาะในช่วงปี พ.ศ.2530 -2539 ซึ่งเป็นช่วงที่เศรษฐกิจขยายตัวอย่างรวดเร็ว พบว่า การเพิ่มขึ้นของค่าจ้างขั้นต่ำที่แท้จริงเพิ่มสูงขึ้นกว่าการเพิ่มของผลิตภาพแรงงานในภาคหัตถอุตสาหกรรม รวมทั้ง สอดคล้องกับผลการศึกษาวิจัยของสุมาลี สันติพลวุฒิและคณะ (2547) ซึ่งทำการศึกษาวิจัยผลิตภาพแรงงาน ความสัมพันธ์ระหว่างค่าจ้างที่แท้จริงและอัตราค่าจ้าง และการเปลี่ยนแปลงเทคโนโลยีสมัยใหม่โดยเป็นการวิเคราะห์ค่าจ้างที่เป็นตัวเงินและค่าจ้างที่แท้จริงในช่วงวิกฤติเศรษฐกิจ (ปี พ.ศ. 2530-2539) พบว่า ในทุกสาขาการผลิตมีการจ่ายอัตราค่าจ้างที่แท้จริงแตกต่างจากผลิตภาพส่วนเพิ่มของแรงงาน โดยทุกสาขาอุตสาหกรรมมีผลิตภาพเฉลี่ยและผลิตภาพส่วนเพิ่มสูงกว่าค่าจ้างที่แท้จริง 5.10 และ 4.31 เท่า และนอกจากนี้ ยังพบว่า อัตราค่าจ้างที่แท้จริงในสาขาอุตสาหกรรมมีการปรับตัวตามผลิตภาพเฉลี่ยและผลิตภาพส่วนเพิ่ม

2.1.2 ประเด็นอัตราค่าจ้างขั้นต่ำมีความสัมพันธ์ กับ ผลิตภาพแรงงานในทิศทางตรงกันข้ามกัน ซึ่งการวิจัยในกรณีใช้ตัวแปรอัตราค่าจ้างขั้นต่ำที่เป็นตัวเงินของจังหวัด พบว่า มีความสัมพันธ์ในทิศทางตรงกันข้าม ในสาขาการก่อสร้างของจังหวัดสตูล จังหวัดสงขลาและจังหวัดนราธิวาส และในสาขาการผลิตของจังหวัดนราธิวาส กรณีใช้ตัวแปรอัตราค่าจ้างขั้นต่ำเป็นตัวเงินค่าเฉลี่ย 5 จังหวัด พบว่า มีความสัมพันธ์ในทิศทางตรงกันข้ามกัน ในสาขาการก่อสร้าง กรณีใช้ตัวแปรอัตราค่าจ้างขั้นต่ำที่แท้จริงของจังหวัด พบว่า มีความสัมพันธ์ในทิศทางตรงกันข้ามกัน ในสาขาการก่อสร้างของจังหวัดสตูลและจังหวัดสงขลาและในสาขาการผลิตของจังหวัดนราธิวาส

รวมทั้งในกรณีที่ใช้ตัวแปรอัตราค่าจ้างขั้นต่ำที่แท้จริงค่าเฉลี่ย 5 จังหวัด พบว่า มีความสัมพันธ์ในทิศทางตรงกันข้าม ในสาขาการก่อสร้าง

ผลการวิจัยครั้งนี้ สอดคล้องและเป็นไปในแนวทางเดียวกันกับ ผลการศึกษาวิจัยของเสาวลักษณ์ วิสวikiranต์ (2543) ซึ่งศึกษาวิจัยผลกระทบของค่าจ้างขั้นต่ำและผลกระทบต่อการทำงาน โดยใช้วิธีการประมาณการสมการถดถอย พบว่า การปรับค่าจ้างขั้นต่ำไม่สอดคล้องกับการเปลี่ยนแปลงผลิตภาพแรงงาน กล่าวคือในขณะที่ผลิตภาพแรงงาน ไร้ฝีมือของภาคหัตถอุตสาหกรรมและก่อสร้างมีแนวโน้มลดลง ค่าจ้างขั้นต่ำกลับมีแนวโน้มเพิ่มขึ้น รวมทั้งสอดคล้องกับผลการศึกษา การเปลี่ยนแปลงผลิตภาพแรงงานและการเปลี่ยนแปลงดัชนีผลิตภาพแรงงาน ซึ่งพบว่า แนวโน้มของมูลค่าผลิตภาพแรงงาน หรือดัชนีผลิตภาพแรงงาน และอัตราการเปลี่ยนแปลงผลิตภาพแรงงานและดัชนีของสาขาการก่อสร้างทั้ง 5 จังหวัด มีแนวโน้มลดลงอย่างต่อเนื่องเมื่อเปรียบเทียบกับปีฐาน และเป็นไปในทิศทางตรงกันข้ามกับการเปลี่ยนแปลงของอัตราค่าจ้างขั้นต่ำ ดังนั้น ปัจจัยที่ทำให้ผลิตภาพแรงงานมีแนวโน้มลดลง ส่วนหนึ่งอาจเกิดจากการเปลี่ยนแปลงอัตราค่าจ้างขั้นต่ำในห้วงที่ผ่านมา ไม่สอดคล้องกับประสิทธิภาพในการผลิตที่มีอยู่ ซึ่งแม้ว่าการปรับเพิ่มอัตราค่าจ้างขั้นต่ำจะเป็นจำนวนเล็กน้อย แต่เนื่องจากสาขาการก่อสร้าง หรือสาขาการผลิตของจังหวัดชายแดนภาคใต้ค่อนข้าง อาจจะเป็นกิจการที่ต้องใช้แรงงาน ไร้ฝีมือทำงานเป็นสัดส่วนที่สูง ดังนั้น การปรับอัตราค่าจ้างขั้นต่ำแต่ละครั้ง ย่อมส่งผลกระทบต่อต้นทุน และผลิตภาพแรงงาน หรือขีดความสามารถในการแข่งขันของสาขาการก่อสร้างโดยตรงจำนวนมากด้วย ดังนั้น ผลการวิจัยจึงออกมาในลักษณะที่ว่าทั้งสองตัวแปรสัมพันธ์กัน แต่ในทิศทางตรงกันข้ามกัน

สำหรับจุดเด่นในงานวิจัย อยู่ที่วิธีการวิจัย ซึ่งพบว่า ไม่ว่าจะใช้ตัวแปรอัตราค่าจ้างขั้นต่ำ ในลักษณะที่เป็นตัวเงิน หรือค่าแท้จริง หรือค่าเฉลี่ย ในการคำนวณสหสัมพันธ์ กับผลิตภาพแรงงาน ผลการวิจัยจะออกมาสอดคล้องกัน ซึ่งแสดงถึงความชัดเจนและยืนยันความถูกต้องแน่นอนของเครื่องมือในการวิจัยได้ในระดับหนึ่ง ในขณะที่จุดด้อย คือ การเลือกใช้เครื่องมือทางสถิติในรูปแบบที่ไม่ซับซ้อน แต่สามารถยืนยันผลความถูกต้องได้ในระดับหนึ่ง ส่งผลให้การเก็บรวบรวมข้อมูลกระทำได้ง่ายขึ้นและสามารถนำไปปรับใช้กับกรณีการศึกษาวิจัยในประเด็นเดียวกันในจังหวัดอื่นๆ ซึ่งจะสามารถนำไปใช้ประโยชน์ในเชิงบริหารได้อย่างเต็มที่

2.1.3 ประเด็นอัตราค่าจ้างขั้นต่ำไม่มีความสัมพันธ์กับผลิตภาพแรงงาน ในบางสาขาอุตสาหกรรม และในบางจังหวัด ส่วนหนึ่งอาจเกิดจากการเลือกใช้ข้อมูลทุติยภูมิเพียงด้านเดียว โดยที่กระบวนการได้มาของข้อมูลทุติยภูมิ อาจขาดความสมบูรณ์ในแง่ของการจัดเก็บในระดับการปฏิบัติในระดับพื้นที่ โดยเฉพาะข้อมูลกำลังแรงงาน ซึ่งจะเห็นว่า กำลังแรงงานในสาขาการทำเหมืองแร่และเหมืองหิน ขาดความสม่ำเสมอ และจำนวนของการเปลี่ยนแปลงก็ค่อนข้างสูง

ในบางช่วงเวลา แต่เป็นไปในลักษณะที่คล้ายกันทั้ง 5 จังหวัด ส่งผลให้ลักษณะการเปลี่ยนแปลงผลิตภาพแรงงานและดัชนีผลิตภาพแรงงาน มีการแกว่งตัวค่อนข้างมาก ส่งผลกระทบต่อการคำนวณหาสหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรทั้งสอง หรืออาจจะมาจากสาเหตุที่อัตราค่าจ้างขั้นต่ำ เป็นเพียงค่าตอบแทนประเภทหนึ่งในค่าตอบแทนหลายๆ ประเภท ซึ่งมุ่งเน้นสำหรับแรงงานไร้ฝีมือแรกเข้าทำงานเท่านั้น โดยที่ค่าจ้างแรงงานใหม่ในส่วนนี้ มีจำนวนไม่มากเพียงพอที่จะส่งผลกระทบต่อผลิตภาพแรงงานทั้งระบบ ดังนั้น งานวิจัยจึงไม่พบความสัมพันธ์ของทั้งสองตัวแปรในบางสาขาอุตสาหกรรม ที่มีการใช้แรงงานหลายๆ ระดับ และใช้เทคโนโลยี หรือทุนในกระบวนการผลิตจำนวนหนึ่งด้วย อาทิ สาขาการผลิต หรือสาขาการทำเหมืองแร่และเหมืองหินของบางจังหวัด หรืออาจจะเรียกว่า ทั้งสองตัวแปรมีความสัมพันธ์กันน้อย จนถึงระดับน้อยมาก

2.2 สรุปผลการศึกษาวิจัยการเปลี่ยนแปลงผลิตภาพแรงงานและดัชนีผลิตภาพแรงงานในสาขาอุตสาหกรรมของ 5 จังหวัด ระหว่างปี พ.ศ.2540-2551 ซึ่งพบว่า สาขาการทำเหมืองแร่และเหมืองหิน มีการเปลี่ยนแปลงผลิตภาพแรงงาน โดยมีสาขาการขนส่ง สถานที่เก็บสินค้าและการคมนาคม อยู่ในลำดับรอง ในขณะที่ สาขาการก่อสร้าง มีแนวโน้มของการเปลี่ยนแปลง ลดระดับต่ำกว่าปีฐานลงเรื่อย ๆ นั้น ซึ่งผลการศึกษาดังกล่าวมีจุดเด่น คือ จะช่วยสนับสนุนและยืนยันผลการวิเคราะห์ในประเด็นสหสัมพันธ์ของอัตราค่าจ้างขั้นต่ำ กับ ผลิตภาพแรงงาน รวมทั้ง ในการศึกษาและเปรียบเทียบอัตราการเปลี่ยนแปลงโดยเฉลี่ยต่อปีระหว่างผลิตภาพแรงงาน กับ การเปลี่ยนแปลงกำลังแรงงาน ผลิตภัณฑ์มวลรวมราคาคงที่และราคาประจำปี จะพบว่า ส่วนใหญ่แล้ว การเปลี่ยนแปลงผลิตภาพแรงงาน มีลักษณะเติบโตขึ้น ซึ่งมักจะสอดคล้องกับการเปลี่ยนแปลงอย่างใดอย่างหนึ่ง หรือหลายๆ อย่างรวมกัน ของการเปลี่ยนแปลงกำลังแรงงานที่เพิ่มขึ้น หรือการเปลี่ยนแปลงผลิตภัณฑ์มวลรวมจังหวัดราคาคงที่ ที่เพิ่มขึ้น หรือสอดคล้องกับการเปลี่ยนแปลงผลิตภัณฑ์มวลรวมจังหวัดราคาประจำปี ที่เพิ่มขึ้น ซึ่งสอดคล้องและสามารถอธิบายได้ด้วยทฤษฎีหรือสูตร $VMP_L = MP_L \times P$ ซึ่งหาก P เพิ่มขึ้นย่อมส่งผลให้ VMP_L เพิ่มขึ้นด้วย นอกจากนี้ ผลการศึกษายังสอดคล้องกับผลการศึกษาของพลภูมิ หิรัญเกศ (2547) ที่ศึกษาผลของการเปลี่ยนแปลงเทคโนโลยีที่มีต่อผลิตภาพแรงงานในภาคอุตสาหกรรม โดยใช้ข้อมูลทศนิยมลักษณะข้อมูลอนุกรมเวลา ระหว่างปี พ.ศ.2525-2543 วิธีการศึกษาเชิงพรรณนาและวิธีการวิเคราะห์เชิงปริมาณด้วยสมการถดถอยเชิงซ้อน และการคาดประมาณด้วยวิธีกำลังสองน้อยที่สุด ผลของการศึกษา พบว่า อัตราการเปลี่ยนแปลงของผลิตภาพแรงงานต่ออัตราการเปลี่ยนแปลงของจำนวนการจ้างงาน(หรือหมายถึงกำลังแรงงานในสาขาอุตสาหกรรม) มีผลการเปลี่ยนแปลงทั้งในทิศทางเดียวกันและในทิศทางตรงกันข้าม รวมทั้ง สอดคล้องกับผลการศึกษาของ สุมาลี สันติพลวุฒิ (2549:4-3,4-17) ซึ่งศึกษาวิจัยตามโครงการจัดทำสถิติผลิตภาพแรงงานภาคอุตสาหกรรม พบว่า อัตราการเจริญเติบโต

ของดัชนีผลิตภาพแรงงานเฉลี่ยรายสาขาอุตสาหกรรมของประเทศไทยในสามอันดับแรก คือ อันดับหนึ่งสาขาสาธารณสุขปโภคและการสาธารณสุข อันดับสองสาขาการทำเหมืองแร่และเหมืองหิน และอันดับสามสาขาการขนส่ง สถานที่เก็บสินค้าและคมนาคม โดยได้ชี้แจงเพิ่มเติมว่า การที่สาขาการทำเหมืองแร่และเหมืองหิน มีอัตราการเจริญเติบโตเป็นอันดับสองของประเทศ สืบเนื่องมาจาก นโยบายรัฐบาลในช่วงที่ผ่านมาจนถึงปัจจุบัน ให้การสนับสนุนการเจริญเติบโตสาขานี้มาโดยตลอด ทั้งการลงทุนในภาคเอกชนทั้งในประเทศและต่างประเทศ เช่น การกำหนดการถือหุ้นของบริษัทต่างชาติในการประกอบการเหมืองแร่ในทะเล เพื่อเอื้อประโยชน์กับนักลงทุนชาวต่างชาติ การลดขั้นตอนการปฏิบัติงานและปรับปรุงระเบียบของทางราชการ การกำหนดแผนการใช้ทรัพยากรธรรมชาติในระยะยาว รวมทั้ง การสนับสนุนให้เอกชนเป็นผู้ดำเนินการในอุตสาหกรรม หรือให้รัฐเข้าร่วมลงทุนในกรณีเป็นโครงการขนาดใหญ่ มีการลงทุนมาก มาตรการสนับสนุนอุตสาหกรรมเหมืองแร่ ได้แก่ การสำรวจทรัพยากรแร่ การปรับปรุงค่าภาคหลวงแร่ และการลดขั้นตอนในการขออนุญาต ฯลฯ และพบว่า อัตราการเจริญเติบโตของดัชนีผลิตภาพแรงงานเฉลี่ยรายสาขาอุตสาหกรรมของภาคได้ในสามอันดับแรก คือ อันดับหนึ่งสาขาการทำเหมืองแร่และเหมืองหิน อันดับสองสาขาสาธารณสุขปโภคและการสาธารณสุข และอันดับสามสาขาการขนส่ง สถานที่เก็บสินค้าและการคมนาคม ทั้งนี้ จากการศึกษาดังกล่าว ยังพบว่า จากค่าดัชนีผลิตภาพแรงงานที่มีแนวโน้มเพิ่มขึ้นสูงสุด ได้แก่ สาขาการทำเหมืองแร่และเหมืองหิน และสาขาการขนส่ง สถานที่เก็บสินค้าและการคมนาคม สำหรับค่าดัชนีผลิตภาพแรงงานที่มีแนวโน้มลดลง ยังคงเป็นสาขาการก่อสร้าง ซึ่งสอดคล้องกับผลการศึกษานี้เช่นกัน และรวมทั้ง ผลการศึกษานี้ ยังสอดคล้องกับแนวคิดปรกติทั่วไปที่ว่า ปัจจัยที่ทำให้ผลิตภาพแรงงานเพิ่มขึ้น มี 3 กลุ่มปัจจัย คือ กลุ่มปัจจัยทางด้านทุน หรือเทคโนโลยีและนวัตกรรม กลุ่มปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับแรงงาน ไม่ว่าจะเป็นคุณภาพ ประสิทธิภาพ ความรู้ ทักษะฝีมือ คุณลักษณะ และกำลังแรงงานที่เพิ่มขึ้นและกลุ่มปัจจัยด้านการจัดการและการแรงงานสัมพันธ์ ซึ่งกลุ่มปัจจัยด้านแรงงานมีความสำคัญที่สุด

3. ข้อเสนอแนะ

จากผลการวิจัย มีข้อเสนอแนะในการพัฒนาอุตสาหกรรมและการบริหารจัดการที่เกี่ยวข้องกับประเด็นอัตราค่าจ้างขั้นต่ำและผลิตภาพแรงงาน รวมทั้งข้อเสนอในการศึกษาวิจัยเพิ่มเติม ดังนี้

3.1 ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้ให้เป็นประโยชน์ ในการพัฒนา

อุตสาหกรรมและการบริหารจัดการที่เกี่ยวข้องกับประเด็นอัตราค่าจ้างขั้นต่ำและผลิตภาพแรงงาน

3.1.1 ควรรักษาระดับการพัฒนาสาขาอุตสาหกรรมที่เป็นจุดแข็งของ 5 จังหวัด

ซึ่งประกอบด้วย สาขาการทำเหมืองแร่และเหมืองหิน สาขาการขนส่ง สถานที่เก็บสินค้าและการคมนาคม และสาขาการผลิต ให้มีความมั่นคง ต่อเนื่องและมีความยั่งยืนต่อไป โดยภาครัฐควรจะต้องให้ความสำคัญกับการกำหนดแนวทางบริหารจัดการเพื่อการคุ้มครอง ดูแลค่าจ้าง รายได้และสวัสดิการแรงงาน รวมทั้งการพัฒนาเพื่อยกระดับฝีมือแรงงานของกำลังคนให้เข้มแข็งยิ่งขึ้น ทั้งนี้ เพื่อให้ผลิตภาพแรงงานในสาขาดังกล่าว มีพัฒนาการที่ดีขึ้น ซึ่งประกอบด้วย

1) *ด้านการคุ้มครองแรงงาน* โดยการกำหนดระดับ หรือเกณฑ์มาตรฐานของสภาพการทำงานในกิจการทั้งสองสาขา ให้ครอบคลุมทั้งในเรื่องมาตรฐานขั้นต่ำที่กฎหมายกำหนดให้สถานประกอบการ นายจ้างและลูกจ้างต้องปฏิบัติ หรือละเว้นการปฏิบัติ ครอบคลุมในเรื่องความปลอดภัย อาชีวอนามัยในการทำงาน และครอบคลุมในเรื่องสภาพแวดล้อมในการทำงาน แล้วรณรงค์ส่งเสริมให้นายจ้างและลูกจ้างถือปฏิบัติ โดยการสร้างจูงใจ ด้วยการยกย่อง การให้รางวัล การยกให้ต้นแบบ การออกตรวจเยี่ยมเพื่อให้กำลังใจ เพื่อรับทราบปัญหาและคุ้มครองแรงงานอย่างสม่ำเสมอ โดยมีแผนปฏิบัติและสนับสนุนงบประมาณที่ชัดเจนและต่อเนื่องและให้มีการประเมินผล มีการปรับระดับ หรือเกณฑ์มาตรฐานให้สูงขึ้นเป็นระยะๆ รวมทั้ง การรณรงค์ส่งเสริมและให้การสนับสนุนเพื่อให้สถานประกอบการ ให้ความสำคัญและจัดให้มีระบบแรงงานสัมพันธ์ที่ดีและทันสมัย

2) *ด้านการบริหารจัดการเรื่องค่าจ้าง รายได้และสวัสดิการแรงงาน*
ประกอบด้วย

(1) *การยกฐานะให้คณะกรรมการอัตราค่าจ้างขั้นต่ำจังหวัด* มีบทบาทและอำนาจ อย่างไรก็ดี อย่างเป็นทางการตรวจสอบ การกำกับ/ดูแล เพื่อให้มีการปฏิบัติตามประกาศเรื่อง อัตราค่าจ้างขั้นต่ำ อย่างจริงจัง รวมทั้ง ให้มีเครื่องมือเพียงพอในการให้ข้อมูล ให้โทษ หรือการสร้างแรงจูงใจให้สถานประกอบการ นายจ้างและลูกจ้างปฏิบัติตาม

(2) *การผลักดันให้มีการนำประกาศเรื่องค่าจ้างขั้นต่ำตามมาตรฐานฝีมือมาใช้ให้เกิดผลในทางปฏิบัติ* และส่งเสริมให้สถานประกอบการ นายจ้างและลูกจ้าง ร่วมกันพัฒนาระดับฝีมือ หรือส่งเสริมให้ลูกจ้างทดสอบมาตรฐานฝีมือ เพื่อนำไปสู่การปรับค่าจ้างตามระดับมาตรฐานฝีมือ

(3) การส่งเสริมและสนับสนุน ให้สถานประกอบการ จัดให้มี

สวัสดิการแรงงานที่นอกเหนือจากกฎหมาย หรือนโยบายที่ภาครัฐกำหนด เช่น นอกเหนือจาก กองทุนประกันสังคมและกองทุนเงินทดแทนแล้ว อาจจะส่งเสริมและสนับสนุนให้สถานประกอบการที่มีความพร้อม จัดให้มีระบบสหกรณ์ กองทุนสำรองเลี้ยงชีพ ให้แก่ลูกจ้างเป็นการเพิ่มเติม หรือการส่งเสริมให้มีบริการด้านสาธารณสุข ด้านกีฬา ด้านทุนการศึกษา ฯลฯ ให้กับลูกจ้าง เป็นการเพิ่มเติม โดยภาครัฐ มีหน้าที่สนับสนุนและให้การยกย่อง ให้ความสำคัญ รวมทั้ง การยกให้สถานประกอบการเหล่านั้นเป็นต้นแบบสำหรับสถานประกอบการอื่นต่อไป

(4) ทบทวนกระบวนการกำหนดอัตราค่าจ้างขั้นต่ำ โดยเฉพาะให้นำผลการวิจัยที่เกี่ยวข้องกับประเด็นผลผลิตภาพแรงงานที่มีอยู่อย่างหลากหลาย ให้นำมาใช้ประโยชน์ในการกำหนดอัตราค่าจ้างขั้นต่ำอย่างจริงจัง รวมทั้ง ให้มีการติดตามและประเมินผลอย่างต่อเนื่อง

3.1.2 กำหนดแนวทางปฏิรูปและปรับปรุง คุณภาพกำลังคน ในสาขาการก่อสร้าง รวมทั้ง ประสิทธิภาพของทุน เทคโนโลยี นวัตกรรม องค์ความรู้และการจัดการที่ชัดเจนและอย่างเร่งด่วน ครอบคลุมทั้ง 5 จังหวัด ประกอบด้วย

1) การจัดตั้งองค์คณะ ที่ประกอบด้วยภาครัฐ ผู้ประกอบการและแรงงานในสาขานี้ เพื่อระดมความคิดเห็นในเรื่องสถานการณ์ของปัญหา การวิเคราะห์สาเหตุและการแสวงหาแนวทางแก้ไข หรือการสนับสนุนให้สถาบันการศึกษาเข้ามาทำการศึกษาวิจัยปัญหา สาเหตุและแนวทางแก้ไขอย่างจริงจัง แล้ววางมาตรการ กำหนดกรอบเวลาในการปฏิบัติ และติดตามผลอย่างจริงจัง

2) การวางแผนกำลังคน วางแผนการยกระดับทุน/พัฒนาเทคโนโลยี / นวัตกรรม/องค์ความรู้และการจัดการอย่างเป็นระบบ ทั้งนี้ ในแผนดังกล่าว ควรครอบคลุมไปถึง การส่งเสริมและสนับสนุนให้มีการแสวงหาตลาดงานก่อสร้างในประเทศใกล้เคียง ให้กับสาขานี้ด้วย

3.1.3 ทำการศึกษาวิจัยและกำหนดมาตรการ ที่จะประคับประคองและฟื้นฟูกำลังคน ทุน เทคโนโลยี องค์ความรู้และการจัดการในสาขาอุตสาหกรรมการผลิตของจังหวัด นครราชสีมาและปัตตานีอย่างเร่งด่วน สืบเนื่องจากผลการวิจัย พบว่า ผลผลิตภาพแรงงานในสาขาอุตสาหกรรมการผลิตของจังหวัดนครราชสีมาและจังหวัดปัตตานี มีแนวโน้มลดระดับต่ำกว่าปี พ.ศ. 2531 ซึ่งเป็นปีฐานอย่างต่อเนื่อง ซึ่งอาจจะเป็นไปได้ว่า ในระยะ 20 ปีที่ผ่านมา เครื่องมือ เครื่องจักร และอุปกรณ์ในกระบวนการผลิต ในสาขานี้ อาจจะมีความล้าสมัย หรืออาจจะมีความจำกัดในด้านผลิตภัณฑ์ที่ผลิตออกสู่ตลาด ส่งผลให้ผลิตภาพโดยรวมลดต่ำลง หรืออาจจะอยู่ในระยะที่เป็นไป

ตามกฎการลดน้อยถอยลงของผลได้ ดังนั้น จึงควรส่งเสริมและสนับสนุนให้มีการวิเคราะห์สาเหตุ หรือมีการวิจัยค้นหาสภาพปัญหา สาเหตุและแนวทางแก้ไขอย่างจริงจัง โดยเฉพาะในเรื่องของ กำลังคน ทักษะ เทคโนโลยี องค์กรความรู้และการจัดการในสาขาอุตสาหกรรมนี้ เพื่อนำไปสู่การ ปรับปรุงแก้ไขและพัฒนาต่อไปได้ตรงจุด

3.2 ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยในครั้งต่อไป

3.2.1 การวิจัยประเด็นความสัมพันธ์ระหว่างอัตราค่าจ้างขั้นต่ำกับผลิตภาพแรงงานในจังหวัดอื่นๆ โดยการนำค่าสถิติเชิงปริมาณชนิดอื่นเพิ่มเติม เพื่อให้ครอบคลุมทุกๆ ตัวแปรที่เกี่ยวข้อง

3.2.2 การวิจัยประเด็นความสัมพันธ์ระหว่างค่าจ้างเฉลี่ย หรือค่าจ้างส่วนเพิ่มทั้งระบบของ 5 จังหวัด กับ ผลิตภาพแรงงานเฉลี่ย หรือผลิตภาพส่วนเพิ่มของทั้งระบบของ 5 จังหวัด โดยวิเคราะห์ทั้งภาพรวม รายสาขา และวิเคราะห์ในรายสถานประกอบการ

3.2.3 การศึกษาวิจัยเพิ่มเติมเพื่อค้นหาสาเหตุและปัจจัยที่ส่งผลต่อความแตกต่างระหว่างความสัมพันธ์ของอัตราค่าจ้างขั้นต่ำ กับ ผลิตภาพแรงงานในสาขาอุตสาหกรรมของ 5 จังหวัด ซึ่งจากผลการวิจัยนี้ พบว่า ความสัมพันธ์ของทั้งสองตัวแปร มีในบางสาขาอุตสาหกรรม และในบางจังหวัด รวมทั้งในจังหวัดหนึ่งๆ จะพบความสัมพันธ์ของทั้งสองตัวแปรในบางสาขาอุตสาหกรรมเท่านั้น โดยการศึกษาจำแนกเป็นรายสาขาอุตสาหกรรม เป็นรายจังหวัด และเป็นกลุ่มจังหวัด

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

- กรมการจัดหางาน (2548) *การจัดประเภทมาตรฐานอุตสาหกรรม(ประเทศไทย) ปี 2544*
กรุงเทพมหานคร กองส่งเสริมการมีงานทำ กรมการจัดหางาน
- กรมสวัสดิการและคุ้มครองแรงงาน (2543) *รายงานผลการสำรวจดัชนีผลิตภาพแรงงาน ประจำปี 2542* กรุงเทพมหานคร ฝ่ายสถิติแรงงาน กองวิชาการและแผนงาน กรมสวัสดิการและคุ้มครองแรงงาน
- กิตติ ลีมสกุล และ สังกิต พิริยะรังสรรค์(2537) “การกำหนดอัตรากำลังขั้นต่ำปี 2537 กรณีศึกษา อุตสาหกรรมทอผ้าและสิ่งทอ เหล็กและโลหะไฟฟ้า อิเล็กทรอนิกส์ เคมีและปิโตรเคมี” เอกสารประกอบการสัมมนาเรื่อง “การกำหนดอัตรากำลังขั้นต่ำปี 2537” โรงแรมบางกอกพาเลซ. อ้างถึงใน สุวรรณฯ ตุลยวสินพงษ์ (2543) “เกณฑ์การกำหนดค่าจ้างขั้นต่ำและผลกระทบต่อการทำงานและค่าจ้างในภาคอุตสาหกรรม” หน้าที่ 20-21 วิทยานิพนธ์ ปริญญาเศรษฐศาสตรมหาบัณฑิต คณะเศรษฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์
- ขวัญลักษณ์ นิมิตร (2545) “ผลของการศึกษาต่อผลิตภาพแรงงานในสาขาการผลิตต่าง ๆ ของประเทศไทย” วิทยานิพนธ์ ปริญญาวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต (เศรษฐศาสตร์) คณะเศรษฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์
- คณะเศรษฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยหอการค้าไทย (2538) *ศัพท์เศรษฐศาสตร์* กรุงเทพมหานคร คณะเศรษฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยหอการค้าไทย
- จำเนียร จวงตระกูล และคณะ (2541) “รายงานการศึกษาวิจัย เรื่องโครงสร้างค่าจ้างแห่งชาติ” กรุงเทพมหานคร สำนักงานคณะกรรมการค่าจ้าง กระทรวงแรงงานและสวัสดิการสังคม
- จำนง สมประสงค์ และประดิษฐ์ ชาสมบัติ (2519) *เศรษฐศาสตร์แรงงาน* กรุงเทพมหานคร สำนักพิมพ์ไทยวัฒนาพานิชย์
- จิตมณี ศรีชรากุล (2542) “ผลิตภาพแรงงานสาขาบริการในประเทศไทย” วิทยานิพนธ์ ปริญญาเศรษฐศาสตรมหาบัณฑิต คณะเศรษฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
- คนยา พงษ์ไพบูลย์ (2550) “การศึกษาความสัมพันธ์ของผลิตภาพแรงงานในสาขาอุตสาหกรรม การผลิตกับการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจ” สารนิพนธ์ ปริญญาเศรษฐศาสตรมหาบัณฑิต (เศรษฐศาสตร์การศึกษา) มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

- นิทัศน์ ภัทรโยธิน (2544) “คุณภาพของระบบเศรษฐกิจเปิดในแบบจำลองสถิต” ใน ประมวลสาระ
 ชุติวิชาทฤษฎีเศรษฐศาสตร์มหภาค หน่วยที่ 13 หน้า 230 – 232 นนทบุรี
 มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช บัณฑิตศึกษา สาขาวิชาเศรษฐศาสตร์
- นนท์ บุญเรือง (2548) “ผลิตภาพแรงงานในสาขาอุตสาหกรรมการผลิตของไทย” วิทยานิพนธ์
 ปริญญาวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต (เศรษฐศาสตร์) คณะเศรษฐศาสตร์
 มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์
- “ประกาศคณะกรรมการค่าจ้าง เรื่อง อัตราค่าจ้างขั้นต่ำ (ฉบับที่ 3)” (2552, 29 ธันวาคม)
 ราชกิจจานุเบกษา ฉบับประกาศและงานทั่วไป เล่ม 126 ตอนพิเศษ 188ง
- ประดิษฐ์ ชาสสมบัติ (2526) *เศรษฐศาสตร์แรงงาน* กรุงเทพมหานคร มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์
- “พระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. 2541” กรมสวัสดิการและคุ้มครองแรงงาน (2551)
 กรุงเทพมหานคร
- พลภูมิ หิรัญเทศ (2547) “ผลของการเปลี่ยนแปลงเทคโนโลยีที่มีผลต่อผลิตภาพแรงงานใน
 ภาคอุตสาหกรรม” วิทยานิพนธ์ปริญญาวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต (เศรษฐศาสตร์)
 คณะเศรษฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์
- เรืองวิทย์ เกษสุวรรณ (2546) *การบริหารค่าจ้างและเงินเดือน* พิมพ์ครั้งที่ 2 กรุงเทพมหานคร
 บจก.บพิศการพิมพ์
- วิภาวี ศรีเพียร (2539) “การสร้างปัจจัยเพื่อใช้กำหนดอัตราค่าจ้างขั้นต่ำที่เหมาะสมสำหรับ
 ประเทศไทย” วิทยานิพนธ์ ปริญญาสังคมวิทยาและมานุษยวิทยา มหาบัณฑิต
 คณะสังคมวิทยาและมานุษยวิทยา มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์
- วรวิทย์ ดิษฐเจริญ (2552) “ปัจจัยที่มีผลกระทบต่อผลิตภาพแรงงานไทย” วิทยานิพนธ์ ปริญญา
 เศรษฐศาสตรมหาบัณฑิต คณะเศรษฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง
- วราภรณ์ อรุณชัยวัฒน์ (2549) “บทบาทของผู้บริหารในการจัดการแรงงานสัมพันธ์ที่มีต่อผลิตภาพ
 แรงงานของรัฐวิสาหกิจในประเทศไทย” วิทยานิพนธ์ ปริญญาเศรษฐศาสตร์
 มหาบัณฑิต คณะเศรษฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์
- ศูนย์บริการวิชาการเศรษฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ (2547) “รายงานการศึกษาวิจัยเรื่อง
 ความจำเป็นในการกำหนดอัตราค่าจ้างขั้นต่ำ” กรุงเทพมหานคร กลุ่มงานพัฒนา
 ระบบรายได้และค่าจ้างขั้นต่ำ สำนักนโยบายและยุทธศาสตร์ กระทรวงแรงงาน
- ศุภสิทธิ์ ฟองสมุทร (2547) “การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างผลิตภาพแรงงานและค่าจ้างที่
 แท้จริง” วิทยานิพนธ์ปริญญาเศรษฐศาสตรมหาบัณฑิต คณะเศรษฐศาสตร์
 มหาวิทยาลัยรามคำแหง

- สุมาลี ปิทยานนท์ (2545) *แรงงานไทยกับนโยบาย* กรุงเทพฯ โรงพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
- สุวรรณ ตูลยวสินพงษ์ (2543) “เกณฑ์การกำหนดค่าจ้างขั้นต่ำและผลกระทบต่อการทำงานและค่าจ้างในภาคอุตสาหกรรม” วิทยานิพนธ์ ปริญญาเศรษฐศาสตรมหาบัณฑิต คณะเศรษฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์
- สรารัฐ ไพฑูรย์พงษ์ และคณะ (2548) *โครงการศึกษาเพื่อกำหนดหลักเกณฑ์มาตรฐานในการคำนวณอัตราค่าจ้างขั้นต่ำและค่าจ้างพื้นฐาน* กรุงเทพมหานคร มูลนิธิสถาบันวิจัยเพื่อการพัฒนาประเทศไทย
- เสาวลักษณ์ วิสววิกานต์ (2543) “ผลกระทบของค่าจ้างขั้นต่ำและผลกระทบต่อการทำงาน” วิทยานิพนธ์ ปริญญาเศรษฐศาสตรมหาบัณฑิต คณะเศรษฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
- สุมาลี สันติพลวุฒิและคณะ (2547) *การศึกษาวิจัยผลิตภาพแรงงาน ความสัมพันธ์ระหว่างค่าจ้างที่แท้จริงและอัตราค่าจ้าง และการเปลี่ยนแปลงเทคโนโลยีสมัยใหม่* เสนอสำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ กรุงเทพฯ
- สุมาลี สันติพลวุฒิและคณะ (2549) *โครงการจัดทำสถิติผลิตภาพแรงงานภาคอุตสาหกรรม* กรุงเทพฯ ศูนย์วิจัยเศรษฐศาสตร์ประยุกต์ คณะเศรษฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์
- สิริวีรา อินทนา (2548) “ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อผลิตภาพแรงงานในประเทศไทย” วิทยานิพนธ์ ปริญญาเศรษฐศาสตรมหาบัณฑิต คณะเศรษฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง
- อนุเทพ กิจประทาน (2539) “ปัจจัยที่มีผลต่อผลิตภาพแรงงานในสาขาอุตสาหกรรมของประเทศไทย” วิทยานิพนธ์ ปริญญาวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต (เศรษฐศาสตร์) คณะเศรษฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์
- Fabucant.(1968) *Definition and Trend,Economic Issues and Policies* Boston:Houghton Milfin Com อ้างถึงใน สุมาลี สันติพลวุฒิและคณะ (2549) *โครงการจัดทำสถิติผลิตภาพแรงงานภาคอุตสาหกรรม* หน้าที่ 2-1 กรุงเทพฯ ศูนย์วิจัยเศรษฐศาสตร์ประยุกต์ คณะเศรษฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์
- Fabricant.(1969) *A Primer on Productivity*. New York:Random House. อ้างถึงใน สุมาลี สันติพลวุฒิและคณะ (2549) *โครงการจัดทำสถิติผลิตภาพแรงงานภาคอุตสาหกรรม* หน้า 2-1 กรุงเทพฯ ศูนย์วิจัยเศรษฐศาสตร์ประยุกต์ คณะเศรษฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

Ferguson C.E. and Maurice S.Charles.(1978) *Economic Analysis Theory and Application*. (Third Edition). Illinois:Richard D.Irwin, Inc. อ้างถึงใน สุมาลี สันติพลวุฒิและคณะ (2549) *โครงการจัดทำสถิติผลิตภาพแรงงานภาคอุตสาหกรรม* หน้าที่ 2-2 กรุงเทพฯ ศูนย์วิจัยเศรษฐศาสตร์ประยุกต์ คณะเศรษฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

Ferguson C.E. and Gould J.P.(1975) *Microeconomic Theory*.(Fourth Edition). Illinois:Richard D.Irwin, Inc. อ้างถึงใน สุมาลี สันติพลวุฒิและคณะ (2549) *โครงการจัดทำสถิติผลิตภาพแรงงานภาคอุตสาหกรรม* หน้าที่ 2-8-2-9 กรุงเทพฯ ศูนย์วิจัยเศรษฐศาสตร์ประยุกต์ คณะเศรษฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก
ข้อมูลที่ใช้ในการศึกษาวิจัย

ตารางผนวก ก.1 จำนวนกำลังแรงงานเฉลี่ยรายปี จำแนกตามสาขาอุตสาหกรรมของจังหวัดสตูล ระหว่างปี พ.ศ. 2540 - 2551

สาขาอุตสาหกรรม	หน่วย:คน											
	ปี พ.ศ.											
	2540	2541	2542	2543	2544	2545	2546	2547	2548	2549	2550	2551
การผลิต	5,982	7,084	10,108	8,171	7,553	7,324	7,102	7,410	7,444	8,126	8,318	6,515
การก่อสร้าง	4,003	3,932	3,704	3,001	3,866	5,252	4,072	5,097	5,600	6,164	7,332	6,542
การทำเหมืองแร่และเหมือง	n.a	n.a	103	189	147	53	65	97	165	188	24	164
การขนส่ง สถานที่เก็บสินค้า และการคมนาคม	2,610	2,928	3,320	1,947	1,512	2,531	2,298	2,616	3,881	3,636	2,690	2,017

ที่มา : สรุปจากรายงานผลการสำรวจตามโครงการสำรวจภาวะการทำงานของประชากร สำนักงานสถิติจังหวัดสตูล (2540-2551)

ตารางผนวก ก.2 จำนวนกำลังแรงงานเฉลี่ยรายปี จำแนกตามสาขาอุตสาหกรรมของจังหวัดสงขลา ระหว่างปี พ.ศ. 2540 - 2551

สาขาอุตสาหกรรม	หน่วย:คน											
	ปี พ.ศ.											
	2540	2541	2542	2543	2544	2545	2546	2547	2548	2549	2550	2551
การผลิต	70,268	77,106	98,786	108,665	89,606	82,390	94,652	102,597	101,547	90,597	91,966	89,719
การก่อสร้าง	33,028	23,750	28,679	26,637	22,428	30,381	31,129	34,997	41,759	41,907	36,975	41,484
การทำเหมืองแร่และเหมือง หิน	1,304	2,039	1,103	2,106	1,198	1,149	2,220	2,955	4,831	2,548	4,201	5,196
การขนส่ง สถานที่เก็บสินค้า และการคมนาคม	21,988	24,664	27,128	24,328	23,146	25,562	27,006	25,524	23,720	26,259	25,560	29,917

ที่มา : สรุปจากรายงานผลการสำรวจตามโครงการสำรวจภาวะการทำงานของประชากร สำนักงานสถิติจังหวัดสงขลา (2540-2551)

ตารางผนวก ก.3 จำนวนกำลังแรงงานเฉลี่ยรายปี จำแนกตามสาขาอุตสาหกรรมของจังหวัดปัตตานี ระหว่างปี พ.ศ. 2540 - 2551

หน่วย:คน

สาขาอุตสาหกรรม	ปี พ.ศ.											
	2540	2541	2542	2543	2544	2545	2546	2547	2548	2549	2550	2551
การผลิต	27,082	45,217	33,292	35,948	37,194	38,941	38,976	39,226	36,318	35,206	34,051	40,305
การก่อสร้าง	28,821	10,363	18,293	18,886	16,156	16,014	18,024	18,918	16,587	19,889	23,295	21,285
การทำเหมืองแร่และเหมือง หิน	n.a	n.a	19	5	29	565	420	27	609	451	394	206
การขนส่ง สถานที่เก็บสินค้า และการคมนาคม	6,345	4,690	6,125	6,494	8,093	7,150	5,448	5,152	5,614	6,786	6,438	4,899

ที่มา : สรุปจากรายงานผลการสำรวจตามโครงการสำรวจภาวะการทำงานของประชากร สำนักงานสถิติจังหวัดปัตตานี (2540-2551)

ตารางผนวก ก.4 จำนวนกำลังแรงงานเฉลี่ยรายปี จำแนกตามสาขาอุตสาหกรรมของจังหวัดยะลา ระหว่างปี พ.ศ. 2540 - 2551

สาขาอุตสาหกรรม	หน่วย:คน											
	ปี พ.ศ.											
	2540	2541	2542	2543	2544	2545	2546	2547	2548	2549	2550	2551
การผลิต	14,480	15,599	19,491	14,184	12,404	12,571	11,644	10,467	10,450	11,763	10,108	6,812
การก่อสร้าง	8,933	6,378	6,578	7,062	7,554	8,033	7,151	7,963	8,774	7,998	7,433	6,895
การทำเหมืองแร่และเหมือง หิน	499	173	359	2,053	210	120	175	187	134	216	202	178
การขนส่ง สถานที่เก็บสินค้า และการคมนาคม	2,663	2,971	4,490	2,889	2,816	3,883	3,692	3,724	4,336	3,132	2,745	2,390

ที่มา : สรุปจากรายงานผลการสำรวจตามโครงการสำรวจภาวะการทำงานของประชากร สำนักงานสถิติจังหวัดยะลา (2540-2551)

ตารางผนวก ก.5 จำนวนกำลังแรงงานเฉลี่ยรายปี จำแนกตามสาขาอุตสาหกรรมของจังหวัดนราธิวาส ระหว่างปี พ.ศ. 2540 - 2551

หน่วย:คน

สาขาอุตสาหกรรม	ปี พ.ศ.											
	2540	2541	2542	2543	2544	2545	2546	2547	2548	2549	2550	2551
การผลิต	20,026	21,822	21,279	17,645	24,486	38,641	35,567	30,279	30,077	36,984	56,873	56,304
การก่อสร้าง	19,249	20,119	14,724	14,111	19,934	21,610	19,625	22,424	26,126	27,689	29,095	33,652
การทำเหมืองแร่และเหมือง หิน	n.a	292	570	190	n.a	31	n.a	373	71	n.a	n.a	19
การขนส่ง สถานที่เก็บสินค้า และการคมนาคม	7,057	7,695	8,417	6,542	7,164	7,079	6,650	4,673	4,717	9,571	9,914	7,791

ที่มา: สรุปจากรายงานผลการสำรวจตามโครงการสำรวจภาวะการทำงานของประชากร สำนักงานสถิติจังหวัดนราธิวาส (2540-2551)

ตารางผนวก ก.6 จำนวนกำลังแรงงาน จำแนกตามสาขาอุตสาหกรรมของ 5 จังหวัดชายแดนภาคใต้ตอนล่าง ปี พ.ศ.2533

สาขาอุตสาหกรรม	หน่วย:คน				
	จังหวัดสตูล	จังหวัดสงขลา	จังหวัดปัตตานี	จังหวัดยะลา	จังหวัดนราธิวาส
การผลิต	3,360	42,788	15,374	9,107	9,921
การก่อสร้าง	1,339	15,475	5,249	3,673	6,157
การทำเหมืองแร่และเหมืองหิน	26	890	901	534	93
การขนส่ง สถานที่เก็บสินค้าและ การคมนาคม	1,469	15,685	4,752	2,670	5,262

ที่มา : สรุปจากรายงานผลการจัดทำสำมะโนประชากรและเคหะ ปี พ.ศ.2533 สำนักงานสถิติแห่งชาติ (2534)

ตารางผนวก ก.7 ข้อมูลมูลค่าผลิตภัณฑ์มวลรวมจังหวัด ณ ราคาประจำปี จำแนกตามสาขาอุตสาหกรรมของจังหวัดสตูล ระหว่างปี พ.ศ.2540 - 2551

หน่วย: ล้านบาท

สาขาอุตสาหกรรม	ปี พ.ศ.											
	2540	2541	2542	2543	2544	2545	2546	2547	2548	2549	2550	2551
การผลิต	2,790	2,695	2,562	2,797	2,557	2,407	2,465	2,682	2,620	2,917	3,044	3,526
การก่อสร้าง	575	351	408	361	401	542	400	498	491	548	731	626
การทำเหมืองแร่และเหมืองหิน	73	117	136	141	55	86	95	132	140	170	164	169
การขนส่ง สถานที่เก็บสินค้าและการคมนาคม	374	314	308	348	405	426	454	482	524	723	780	707

ที่มา: สรุปจากรายงานข้อมูลผลิตภัณฑ์มวลรวมจังหวัด สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ (2552)

ตารางผนวก ก.8 ข้อมูลมูลค่าผลิตภัณฑ์มวลรวมจังหวัด ณ ราคาประจำปี จำแนกตามสาขาอุตสาหกรรมของจังหวัดสงขลา ระหว่างปี พ.ศ.2540 - 2551

สาขาอุตสาหกรรม	หน่วย:ล้านบาท											
	ปี พ.ศ.											
	2540	2541	2542	2543	2544	2545	2546	2547	2548	2549	2550	2551
การผลิต	22,913	25,361	25,122	31,964	31,132	32,443	35,780	37,996	42,762	44,503	45,164	45,992
การก่อสร้าง	5,315	3,067	4,064	3,672	3,456	4,437	4,985	5,242	5,245	5,554	4,939	5,255
การทำเหมืองแร่และเหมืองหิน	204	163	215	207	189	233	324	480	534	623	562	918
การขนส่ง สถานที่เก็บสินค้าและการคมนาคม	6,527	6,000	5,960	5,834	6,039	6,393	6,045	6,709	8,334	8,639	9,376	9,623

ที่มา: สรุปจากรายงานข้อมูลผลิตภัณฑ์มวลรวมจังหวัด สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ (2552)

ตารางผนวก ก.9 ข้อมูลมูลค่าผลิตภัณฑ์มวลรวมจังหวัด ณ ราคาประจำปี จำแนกตามสาขาอุตสาหกรรมของจังหวัดปัตตานี ระหว่างปี พ.ศ.2540 - 2551

สาขาอุตสาหกรรม	หน่วย:ล้านบาท											
	ปี พ.ศ.											
	2540	2541	2542	2543	2544	2545	2546	2547	2548	2549	2550	2551
การผลิต	2,449	2,694	2,744	1,347	2,841	2,491	2,344	2,447	2,569	2,471	2,691	2,674
การก่อสร้าง	768	556	463	576	529	711	751	915	788	820	968	1,112
การทำเหมืองแร่และเหมืองหิน	21	16	20	23	19	23	26	33	36	41	39	40
การขนส่ง สถานที่เก็บสินค้าและการคมนาคม	946	869	865	855	888	915	936	946	989	1,309	1,114	1,191

ที่มา: สรุปจากรายงานข้อมูลผลิตภัณฑ์มวลรวมจังหวัด สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ (2552)

ตารางผนวก ก.10 ข้อมูลมูลค่าผลิตภัณฑ์มวลรวมจังหวัด ณ ราคาประจำปี จำแนกตามสาขาอุตสาหกรรมของจังหวัดยะลา ระหว่างปี พ.ศ.2540 - 2551

สาขาอุตสาหกรรม	หน่วย:ล้านบาท											
	ปี พ.ศ.											
	2540	2541	2542	2543	2544	2545	2546	2547	2548	2549	2550	2551
การผลิต	1,819	1,517	1,508	1,947	1,597	1,730	2,107	2,267	2,124	2,371	2,574	2,568
การก่อสร้าง	804	539	518	689	526	685	918	801	906	796	942	1,362
การทำเหมืองแร่และเหมืองหิน	150	114	169	167	142	185	211	318	342	368	364	367
การขนส่ง สถานที่เก็บสินค้าและการคมนาคม	944	848	890	736	891	911	971	1,065	1,149	1,230	1,332	1,426

ที่มา: สรุปจากรายงานข้อมูลผลิตภัณฑ์มวลรวมจังหวัด สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ (2552)

ตารางผนวก ก.11 ข้อมูลมูลค่าผลิตภัณฑ์มวลรวมจังหวัด ณ ราคาประจำปี จำแนกตามสาขาอุตสาหกรรมของจังหวัดนราธิวาส ระหว่างปี พ.ศ.2540 - 2551

สาขาอุตสาหกรรม	หน่วย:ล้านบาท											
	ปี พ.ศ.											
	2540	2541	2542	2543	2544	2545	2546	2547	2548	2549	2550	2551
การผลิต	1,093	1,164	1,017	1,251	1,120	1,197	1,379	1,517	1,589	1,899	2,167	1,993
การก่อสร้าง	870	548	546	713	603	812	978	906	837	928	982	1,382
การทำเหมืองแร่และ เหมืองหิน	137	106	133	141	125	170	178	195	214	221	209	211
การขนส่ง สถานที่ เก็บสินค้าและการ คมนาคม	1,087	842	815	837	864	930	872	924	982	1,240	983	1,104

ที่มา: สรุปจากรายงานข้อมูลผลิตภัณฑ์มวลรวมจังหวัด สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ (2552)

ตารางผนวก ก.12 ข้อมูลมูลค่าผลิตภัณฑ์มวลรวมจังหวัด ณ ราคาคงที่ปีพ.ศ.2531 จำแนกตามสาขาอุตสาหกรรมของจังหวัดสตูล ระหว่างปี พ.ศ.2540 - 2551

หน่วย: ล้านบาท

สาขาอุตสาหกรรม	ปี พ.ศ.											
	2540	2541	2542	2543	2544	2545	2546	2547	2548	2549	2550	2551
การผลิต	1,668	1,330	1,432	1,487	1,401	1,342	1,425	1,574	1,458	1,469	1,385	1,539
การก่อสร้าง	312	183	206	182	197	260	189	225	215	227	293	228
การทำเหมืองแร่และ เหมืองหิน	49	63	78	81	39	67	66	64	58	74	69	62
การขนส่ง สถานที่ เก็บสินค้าและการ คมนาคม	313	247	241	295	337	362	411	444	507	577	610	614

ที่มา: สรุปจากรายงานข้อมูลผลิตภัณฑ์มวลรวมจังหวัด สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ (2552)

ตารางผนวก ก.13 ข้อมูลมูลค่าผลิตภัณฑ์มวลรวมจังหวัด ณ ราคาคงที่ปีพ.ศ.2531 จำแนกตามสาขาอุตสาหกรรมของจังหวัดสงขลา ระหว่างปี พ.ศ.2540 - 2551

สาขาอุตสาหกรรม	หน่วย: ล้านบาท											
	ปี พ.ศ.											
	2540	2541	2542	2543	2544	2545	2546	2547	2548	2549	2550	2551
การผลิต	13,699	13,161	14,560	17,160	17,012	17,387	18,615	18,060	19,408	18,270	18,150	17,264
การก่อสร้าง	2,886	1,560	2,035	1,866	1,689	2,153	2,356	2,391	2,299	2,307	1,986	1,916
การทำเหมืองแร่และ เหมืองหิน	120	91	131	108	103	124	204	318	343	407	345	355
การขนส่ง สถานที่ เก็บสินค้าและการ คมนาคม	4,733	4,088	4,096	4,150	4,338	4,687	4,722	5,055	5,992	5,907	6,105	6,079

ที่มา: สรุปจากรายงานข้อมูลผลิตภัณฑ์มวลรวมจังหวัด สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ (2552)

ตารางผนวก ก.14 ข้อมูลมูลค่าผลิตภัณฑ์มวลรวมจังหวัด ณ ราคาคงที่ปีพ.ศ.2531 จำแนกตามสาขาอุตสาหกรรมของจังหวัดปัตตานี ระหว่างปี พ.ศ.2540 - 2551

หน่วย: ล้านบาท

สาขาอุตสาหกรรม	ปี พ.ศ.											
	2540	2541	2542	2543	2544	2545	2546	2547	2548	2549	2550	2551
การผลิต	1,448	1,340	1,506	715	1,425	1,321	1,254	1,165	1,254	1,204	1,219	1,133
การก่อสร้าง	417	282	234	292	261	344	355	414	345	340	388	407
การทำเหมืองแร่และ เหมืองหิน	13	9	12	13	11	12	13	14	14	15	12	11
การขนส่ง สถานที่ เก็บสินค้าและการ คมนาคม	715	635	641	665	715	759	826	845	928	1,192	999	1,046

ที่มา: สรุปจากรายงานข้อมูลผลิตภัณฑ์มวลรวมจังหวัด สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ (2552)

ตารางผนวก ก.15 ข้อมูลมูลค่าผลิตภัณฑ์มวลรวมจังหวัด ณ ราคาคงที่ปีพ.ศ.2531 จำแนกตามสาขาอุตสาหกรรมของจังหวัดยะลา ระหว่างปี พ.ศ.2540 - 2551

หน่วย: ล้านบาท

สาขาอุตสาหกรรม	ปี พ.ศ.											
	2540	2541	2542	2543	2544	2545	2546	2547	2548	2549	2550	2551
การผลิต	1,071	956	1,039	1,285	1,075	1,045	1,055	1,000	869	797	831	773
การก่อสร้าง	444	275	260	349	259	330	430	365	396	330	377	498
การทำเหมืองแร่และ เหมืองหิน	76	51	102	97	78	96	102	107	97	101	89	80
การขนส่ง สถานที่ เก็บสินค้าและการ คมนาคม	723	625	665	606	700	747	865	933	1,030	1,065	1,113	1,180

ที่มา: สรุปจากรายงานข้อมูลผลิตภัณฑ์มวลรวมจังหวัด สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ (2552)

ตารางผนวก ก.16 ข้อมูลมูลค่าผลิตภัณฑ์มวลรวมจังหวัด ณ ราคาคงที่ปีพ.ศ.2531 จำแนกตามสาขาอุตสาหกรรมของจังหวัดนราธิวาส ระหว่างปี พ.ศ.2540 - 2551

สาขาอุตสาหกรรม	หน่วย:ล้านบาท											
	ปี พ.ศ.											
	2540	2541	2542	2543	2544	2545	2546	2547	2548	2549	2550	2551
การผลิต	728	743	742	862	760	755	714	687	686	689	732	638
การก่อสร้าง	471	279	274	361	296	391	457	411	366	384	393	504
การทำเหมืองแร่และเหมืองหิน	79	52	66	67	57	83	84	85	84	93	80	69
การขนส่ง สถานที่เก็บสินค้าและการคมนาคม	864	673	649	709	744	819	822	874	967	1,193	959	1,065

ที่มา: สรุปจากรายงานข้อมูลผลิตภัณฑ์มวลรวมจังหวัด สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ (2552)

ตารางผนวก ก.17 มูลค่าผลิตภัณฑ์มวลรวมจังหวัด จำแนกตามสาขาอุตสาหกรรมของ 5 จังหวัดชายแดนภาคใต้ ในปี พ.ศ.2531

สาขาอุตสาหกรรม	หน่วย:ล้านบาท				
	จังหวัดสตูล	จังหวัดสงขลา	จังหวัดปัตตานี	จังหวัดยะลา	จังหวัดนราธิวาส
การผลิต	122	1,330	179	281	318
การก่อสร้าง	172	2,022	395	626	525
การทำเหมืองแร่และเหมือง	8	48	14	55	21
การขนส่ง สถานที่เก็บสินค้า และการคมนาคม	161	2,707	527	394	403

ที่มา: สรุปจากรายงานข้อมูลผลิตภัณฑ์มวลรวมจังหวัด สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ (2531)

ตารางผนวก ก.18 ข้อมูลอัตราค่าจ้างขั้นต่ำที่บังคับใช้ใน 5 จังหวัดชายแดนภาคใต้ตอนล่าง ระหว่างปี พ.ศ.2540 - 2551

หน่วย: บาทต่อคนต่อวัน

จังหวัด	ปี พ.ศ.												
	2540	2541	2542	2543	2544	2545	2546	2547	2458/1	2548/2	2549	2550	2551
สตูล	128	130	130	130	133	133	133	135	139	144	144	148	150
สงขลา	128	130	130	130	133	133	135	135	139	144	144	152	152
ยะลา	128	130	130	130	133	133	133	135	139	144	144	148	148
ปัตตานี	128	130	130	130	133	133	133	135	139	144	144	148	148
นราธิวาส	128	130	130	130	133	135	135	135	139	139	144	148	148

ที่มา : สรุปจากประกาศกระทรวงแรงงานและสวัสดิการสังคม หรือประกาศกระทรวงแรงงาน เรื่อง อัตราค่าจ้างขั้นต่ำ (2540-2551)

ตารางผนวก ก.19 ข้อมูลดัชนีราคาผู้บริโภคชุดทั่วไป ระดับภาคของภาคใต้ ระหว่างปี พ.ศ.2540 - 2551 (ปี พ.ศ.2550=100)

ดัชนีราคา	ปี พ.ศ.											
	2540	2541	2542	2543	2544	2545	2546	2547	2548	2549	2550	2551
ดัชนีราคาผู้บริโภค	74.6	80.9	80.7	82.1	83.9	84.4	86.1	88.8	93.2	97.8	100.0	106.4

ที่มา : ดัชนีราคาผู้บริโภคชุดทั่วไป สำนักดัชนีเศรษฐกิจการค้า กระทรวงพาณิชย์ (2552)

ภาคผนวก ข

ข้อมูลอัตราค่าจ้างขั้นต่ำเฉลี่ยและอัตราการเปลี่ยนแปลงดัชนีผู้บริโภค

ตารางผนวก ข.1 อัตราการเปลี่ยนแปลงดัชนีราคาผู้บริโภคทั่วไป ระดับภาคของภาคใต้ ระหว่างปี พ.ศ.2540 - 2551 (ปี พ.ศ.2550=100)

หน่วย : ร้อยละ

อัตราการเปลี่ยนแปลง	ปี พ.ศ.											อัตราเฉลี่ย ต่อปี40-51
	2540/41	2541/42	2542/43	2543/44	2544/45	2545/46	2546/47	2547/48	2548/49	2549/50	2550/51	
อัตราการเปลี่ยนแปลง หรืออัตราเงินเฟ้อ	8.45	-0.25	1.73	2.19	0.60	2.01	3.14	4.95	4.94	2.25	6.40	4.20

ที่มา : คำนวณจากตารางผนวก ก.19

ตารางผนวก ข.2 อัตราค่าจ้างขั้นต่ำที่แท้จริงใน 5 จังหวัดชายแดนภาคใต้ตอนล่าง ระหว่างปี พ.ศ.2540 - 2551

หน่วย : บาทต่อวันต่อคน

จังหวัด	ปี พ.ศ.												อัตราค่าจ้าง เฉลี่ยต่อปี
	2540	2541	2542	2543	2544	2545	2546	2547	2548	2549	2550	2551	
สตูล	119.59	119.02	130.33	127.75	130.09	132.20	130.33	130.76	134.50	136.89	144.67	140.40	131.38
สงขลา	119.59	119.02	130.33	127.75	130.09	132.20	132.29	130.76	134.50	136.89	148.58	142.27	132.02
ยะลา	119.59	119.02	130.33	127.75	130.09	132.20	130.33	130.76	134.50	136.89	144.67	138.53	131.22
ปัตตานี	119.59	119.02	130.33	127.75	130.09	132.20	130.33	130.76	134.50	136.89	144.67	138.53	131.22
นราธิวาส	119.59	119.02	130.33	127.75	130.09	134.19	132.29	130.76	132.12	136.89	144.67	138.53	131.35

ที่มา : คำนวณจากตารางผนวก ก.18 และตารางผนวก ข.1

ตารางผนวก ข.3 อัตราค่าจ้างขั้นต่ำเฉลี่ยทั้ง 5 จังหวัดชายแดนภาคใต้ตอนล่าง ระหว่างปี พ.ศ.2540 - 2551

หน่วย:บาทต่อคนต่อวัน

จังหวัด	ปี พ.ศ.												
	2540	2541	2542	2543	2544	2545	2546	2547	2458/1	2548/2	2549	2550	2551
สตูล	128	130	130	130	133	133	133	135	139	144	144	148	150
สงขลา	128	130	130	130	133	133	135	135	139	144	144	152	152
ยะลา	128	130	130	130	133	133	133	135	139	144	144	148	148
ปัตตานี	128	130	130	130	133	133	133	135	139	144	144	148	148
นราธิวาส	128	130	130	130	133	135	135	135	139	139	144	148	148
เฉลี่ยทั้ง 5 จว.	128	130	130	130	133	133.40	133.80	135	141	144	148.80	149.20	

ที่มา : คำนวณจากตารางผนวก ก.18

ตารางผนวก ข.4 อัตราค่าจ้างขั้นต่ำที่แท้จริงเฉลี่ย 5 จังหวัดชายแดนภาคใต้ตอนล่าง ระหว่างปี พ.ศ.2540 - 2551

หน่วย : บาทต่อวันต่อคน

จังหวัด	ปี พ.ศ.											
	2540	2541	2542	2543	2544	2545	2546	2547	2548	2549	2550	2551
สตูล	119.59	119.02	130.33	127.75	130.09	132.20	130.33	130.76	134.50	136.89	144.67	140.40
สงขลา	119.59	119.02	130.33	127.75	130.09	132.20	132.29	130.76	134.50	136.89	148.58	142.27
ยะลา	119.59	119.02	130.33	127.75	130.09	132.20	130.33	130.76	134.50	136.89	144.67	138.53
ปัตตานี	119.59	119.02	130.33	127.75	130.09	132.20	130.33	130.76	134.50	136.89	144.67	138.53
นราธิวาส	119.59	119.02	130.33	127.75	130.09	134.19	132.29	130.76	132.12	136.89	144.67	138.53
เฉลี่ย 5 จว.	119.59	119.02	130.33	127.75	130.09	132.60	131.11	130.76	134.02	136.89	145.45	139.65

ที่มา : คำนวณจากตารางผนวก ข.2

ประวัติผู้วิจัย

ชื่อ	นายสาธิต สิริภักดิ์
วัน เดือน ปีเกิด	29 ตุลาคม 2505
สถานที่เกิด	อำเภอทุ่งสง จังหวัดนครศรีธรรมราช
ประวัติการศึกษา	ศส.บ. (รัฐศาสตร์) มหาวิทยาลัยรามคำแหง พ.ศ.2528
สถานที่ทำงาน	ส่วนประสานการพัฒนาเศรษฐกิจทั่วไป สำนักประสานนโยบายการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคม ศูนย์อำนวยการบริหารจังหวัดชายแดนภาคใต้ (ศอ.บต.) ถนนสุขยางค์ ตำบลสะเตง อำเภอเมือง จังหวัดยะลา
ตำแหน่ง	นักวิชาการแรงงานชำนาญการพิเศษ